

Leiner Laura

A Szent Johanna Gimi 8

Örökké

Ciceró **Könyvstúdió** Fedélterv MALUM STÚDIÓ SZABÓ VINCE

Címlapfotó OANA STOIAN

A történet szereplői kitalált személyek, a valóságban nem léteznek.

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

ISBN 978 963 539 702 0 ö (sorozat) ISBN 978 963 539 804 1 (8. kötet közös) ISBN 978 963 539 806 5

© Leiner Laura, 2013 © Ciceró Könyvstúdió Kft., 2013

Április 2., hétfő

Gábor ma nem jött suliba, a szülei egész hétre elkérték Hallertől, aki természetesen elfogadta az igazolást. A Szent Johanna előtt állva a kora reggeli, szitáló esőben nem igazán volt kedvünk beszélgetni, csupán csendben ácsorogtunk, aztán amikor megérkezett Jacques és Kata, tőlük kérdegettük, hogy mit tudnak Gáborról. Mit tudtak volna? Próbál megbirkózni a gondolattal, hogy mi történt. Jacques kérésére nem hívogattuk, csupán szombat este kerestük, ki telefonon, ki üzenetben, ami Kata elmondása alapján nagyon jólesett neki, és a körülményekhez képest értékelte is. Gábor hiányzása és főleg a hiányzásának oka teljesen rányomta a bélyegét a mai napunkra, igazából csak beszélgettünk meg próbáltuk kitalálni, hogyan és mivel segíthetnénk vagy könnyíthetnénk meg egy kicsit ezeket a napokat számára. Minden felmerülő ötlettel vakvágányra kerültünk, és a legnagyobb igyekezetünk ellenére is be kellett látnunk, hogy most annyit tudunk tenni, hogy várjuk, amíg suliba jön, és majd akkor megpróbáljuk kicsit elterelni a gondolatait. Már amennyire ez lehetséges. Ez egy kis iskola, itt a hírek rendszerint két másodperc alatt terjednek, így természetesen első órára már valamennyi diák és tanár is tudta, hogy Gábor miért nem jött suliba. Ööö. Azok is tudták, hogy mi történt, akik viszont abban sem teljesen biztosak, hogy ki az a Gábor. Na, mindegy.

A szaktanárok szerint a történetek Gáborral estek meg, aki hiányzó, ezért számunkra ez egy normális hétfő, ráadásul április van, nyakunkon az érettségi. Maratoni diktálások, tételkidolgozás minden mennyiségben, és a (nekünk) közelgő év vége miatt javítás a tárgyakból. Ilyen „kellemesen” telt a nap.

Ebédszünetben esett, úgyhogy a teremben maradtunk, ahol mindenki elfoglalta magát. Zsoltihoz Edina jött át, a rockerek Karcsival csináltatták meg a nyelvtanházit, Virág, mint mostanában minden szabad percében, a padjánál rajzolt, Ricsi a nyelvével számolgatta a fogait (ő az unatkozás művésze), Jacques egyedül sulirádiózott, Kinga a mappájában ellenőrizte a jegyeinket (?), Dave pedig, hétfő lévén, tőzsdei híreket olvasott. Cortez az esős idő miatt bepunnyadt, és a padjára hajtott fejével hallgatott zenét, Macu egy tizedikes lányt fűzött az ajtóban (bevetette a híres „tudod, hány gigám van?” dumáját), én pedig a padomon ülve olvastam a suliójság utolsó számát, amiben fotósként részt vettem. A mai nap sok szempontból az elmúlásról szólt.

Utolsó óránk a nyelvi előadóban volt Mr. O'Reallyvel (duplaangol, második negyvenöt perc), és éppen egy reptéri társalgást hallgattunk a fejhallgatókon, amikor kinyílt a termünk ajtaja. Mindannyian odakaptuk a fejünket, és döbbsen néztünk Gáborra. Sápadt volt, óriási fekete karikák húzódtak a szemek alatt, és pont úgy nézett ki, mint aki péntek óta alig aludt valamit. Egyikünk sem szólalt meg, csak néztük, és vártuk az első reakcióját.

- Nem bírok otthon ülni. Kikészít a gondolkodás. Már nem bírok többet gondolkozni - mondta a könnyeivel küszködve.

- Haver, jól tetted - szólt neki Ricsi bátorító mosollyal, mire Gábor megdörzsölte az arcát, és bólintott.

- Akarsz ideülni hozzánk, hátra? - kérdezte Dave, felajánlva a négyszemélyes asztalt az ötödik embernek.

- Nem, jó lesz a saját helyemen. De köszönöm - indult meg előre, mi pedig némán követtük a tekintetünkkel minden mozdulatát.

• - Khm... - köhintett Mr. O'Realy, két dolgot is jelezve. Az egyik, hogy Gábornak nem biztos, hogy jól tesz a kínos csend és a feszült figyelem. A másik meg, hogy hát végül is még óra van.

Csengetésig fordítottuk a reptéri párbeszédet: egy utasnak elveszett a csomagja, és azt keresgélte mindenfelé. Aztán felírtuk a házit, és véget ért a nap. Gábor becsukta a füzetét, és sóhajtván feltápáskodott.

• - Eljössz velünk olvasókörré? - sétáltam oda hozzá.

• - Nem - rázta meg a fejét.

- Akarod, hogy lójak olvasókörről? - jutott eszembe, mire erőltlenül elnevette magát.

• - Dehogy - törölte meg a szemét, én pedig keserű mosollyal átöleltem.

Szegény Gábornak mindenki a kedvében akart járni, Virág hívta rajzszakkörre, Kinga tanulni (jó, ő időnként furcsán kezeli a helyzeteket, de értékelni kell a szándékát), Macu gépezni, a rockerek „benyomni” (?), de nyilván ezt ők sem gondolták komolyan hétfő délután! Legalábbis, miután Kinga a mappájával mindkettőt fejbe verte, azt mondták, csak vicceltek. Végül Cortez megkérdezte Gábort, hogy van-e kedve csak úgy kocsikázni, cél nélkül.

• - Az most jólesne - ismerte be.

• - Negyedóra múlva visszajövök érted, várj meg a sulis előtt - biccentett Cortez, aztán odalépett hozzám. -

Elviszem egy kicsit, hátha kikapcsol az agya.

- - Ez nagyon jó ötlet. Kimagyarázlak az olvasókörrel – szóltam utána.

- Az se baj, ha nem – legyintett az ajtón kilépve. Azt sejtettem.

Gáborral a sulis előtt váraoztunk, amíg Cortez vissza nem ért a nagyapja kocsijával.

- - Sziasztok – köszönt el tőlünk, majd beszállt az anyósülésre.

- - Hova mennek? – érdeklődött Kata.

- - Nem tudjuk. És ők sem – tettem hozzá.

- A szakkörösök miért állnak az iskola előtt, amikor öt perce elkezdődtek a délutáni programok? – lépett ki Máday az ajtón.

- - Máday néni! Nincs jó kedvem. Sírhatok a vállán? – kérdezte Zsolti.

- - Nagy Zsolt, az agyamra mész! Zsidákat láttam az előbb?

- - Igen. Bejött utolsó órára – közölte Kinga.

- - Hogy van? – kérdezte az ig.helyettes.

- Szarul – felelte Ricsi.

- - Parancsolsz, Pósa? – szisszent fel Máday elkerekedett szemmel.

- - Úgy értem, igazgatóhelyettes asszony, Gábor ma úgy érzi magát, mint egy darab fekália – „javította ki” a mondanóját.

- Inkább ne szólalnál meg – nézett rá Máday unottan. - Na, szakkörösök, befelé! Mozgás! – tapsolt türelmetlenül, mire visszaindultunk az épületbe.

Hazaérve elmeséltem anyunak, hogy Gábor ma mégis bejött utolsó órára, és bár a szülei igazolták a hetét, biztos, hogy nem marad otthon. Anyu azt mondta, hogy szerinte ez helyes döntés, nyilván mindenféleképpen nehéz lesz az elkövetkezendő időszak (hónapok? évek? évtizedek? örökre? ki tudja), de muszáj, hogy valamivel elterelje a gondolatait, legalább a tanítás idejére. Írattam apuval egy tesi felmentést (jó, nincs kedvem, előfordul, néha én is lázadhatok), aztán rácsörögtem Cortezre.

- - Csak azt akartam kérdezni, hogy átvitt-e már a telefonod roamingra – kezdtem mosolyogva, arra utalva, hogy pár óra alatt elképzeltető, hogy mondjuk, Ausztriában járnak. Cortez halkán elnevette magát.

- - Most vittem haza Gábort.

- Ó. És... – kezdtem, de elakadtam. Most mit kérdezzek? Hogy milyen volt a délután? Vagy hogy érezték magukat? Szerencsére Cortez ismeri az észjárásomat, úgyhogy válaszolt, mielőtt összeszenvedtem volna a mondatom második felét.

- Néma csendben autóztunk. Megálltunk egy McDrive-nál, csendben kajáltunk, és mentünk tovább. Egy idő után visszafordultam és csendben hazavittem. Most erre volt szüksége – közölte lazán. - Majd lesz megint, hogy társaságra.

- - Persze, megértem – helyesltem. - Rendes vagy, hogy elvitted.

- - Ez alap – szabadkozott azonnal, mint mindig, amikor arról van szó, hogy mennyire korrekt és figyelmes.

Gábor: 5/5 – nagyon jó volt, hogy végül bejött utolsó órára.

Osztályközösség: 5/5* – elképesztő látni, hogy mekkora az összetartás.

Justine: 5/4 – írta, hogy talált valamit, de nem akarja elkiabálni, úgyhogy előbb megnézik. Hát, nem élem bele magam...

Áprilisi szám: 5/1* – két példányt is elhoztam, az egyiket az asztalom feletti tükörnek támasztottam. Az utolsó fotós munkám a Szent Johannában. Brühühü.

Cortez: 5/5 – ♥

Április 3., kedd

Reggel egy csomag várt az étkezőasztalon. És mivel imádom a csomagokat, izgatottan olvastam el a címzettet. Apuval rendszerint versengünk azért, hogy kié legyen a küldemény, de a mai egyértelműen nekem járt. A kanadai nagyszüleimtől érkezett, a tizennyolcadik születésnapomra. Igaz, hogy csak jövő hétfőn lesz, de a nagyiek rendszerint előre elküldik. Azt hiszem, azért, mert ilyenkor túlonként izgatottak, és félnek, hogy a csomag elkallódik, nem érkezik meg időben vagy ilyesmi, úgyhogy jó előre feladják. Én meg jó előre megkapom. Haha. A térdig érő John Lennonpólóban (pizsi), a korai órához képest egészen éberem bontottam ki a dobozt. Apuval együtt, aki természetesen jelen volt, és kíváncsian várta, hogy mit kaptam. A csomagomban volt születésnapi üdvözlőlap, egy nagyobb értékű Amazon vásárlási kártya, amit azért kaptam, hogy majd Párizsban tudjak magamnak online rendelni könyveket, valamint egy piros-fehér színű, juharlevél mintás kanadai kötött pulcsi, amit minden bizonnyal azért küldtek, mert a nagyieknek tetszik. © Gyorsan írtam egy e-mailt, amiben nagyon-nagyon-nagyon megköszöntem az ajándékot, aztán rohantam készülődni.

Cortez kapucniban ácsorgott a kapunkban a szemerkélő esőben. Kérdőn széthúzta a farmerdzsekim, hogy megnézzem a pulcsimat.

- - Megjött a születésnapi csomagom.
- - Látom.
- - Hé, mi bajod van Kanadával? - érdeklődtem, miközben megfogtam a kezét, és elindultunk lefelé a vizes járdán.
- - Semmi - mosolyodott el.
- - Ne már - nógattam. - Ez most az „Amerikában nőttem fel, ezért én is ellenségeskedem Kanadával” dolog?
- - Nem. Ez most inkább a „barátnőm juharleveles pulcsiban jár” dolog. Ennek semmi köze Kanadához. - Ja, hogy időnként komoly összeesküvés-elméleteket szövök ahelyett, hogy rájönnék, csupán hülyén nézek ki? Hát, jó. - Jó, tudom, hogy elég bénán áll, de ajándékba kaptam, és amúgy is. Nekem tetszik - ismertem be.

Hm. Cortez látott már rémesebb állapotban is, mint egy kanadai pulcsiban, és mivel még mindig együtt vagyunk, a kapcsolatunk a juharlevelet is ki fogja bírni.

A sulihoz érve persze a többiektől megkaptam, hogy überbena a pulcsim, Virágnak viszont tetszett, sőt valamiért észébe jutott róla, hogy szeretne egy alpakkát, úgyhogy Ricsit azzal nyüstölte, hogy szerezzen neki egyet.

- Jól van, Emó, kapsz majd egyet - bólogatott Ricsi álmosan.

- - És jöhet velünk Szombathelyre? - kérdezte Virág izgatottan.
- Aha. Ott fogunk élni együtt, mi, ketten, három állattal. Andrissal, Robival meg az alpakkával.
- Jó reggelt - sétált oda hozzánk Dave és Kinga, akiket természetesen Dave apukája hozott.

Mindketten papírpoharas kávékat tartottak a kezükben, és mikor megérkeztek, Kinga belemerült az újságjába, Dave pedig az iPadjén olvasta a híreket.

- - Zuhannak a részvények - tűnődött Dave.
- - Milyen részvények? - kérdezte Macu összehúzott szemekkel.
- - Mit tudom én? Csak a főcímet olvasom el.

- Miért nem kattintasz rá? - mosolyogtam.

• - Mert csak „átfutom a híreket” - magyarázta meg azon tevékenységét, miszerint minden hír címét elolvassa, majd továbblép. Hm.

- Renáta, két kérdésem lenne, abból egy költői - hajtogatta össze Kinga az újságját. - Miért nem voltál földrajz fakultáción, és mi ez a borzalom, amit viselsz?

- Melyik a költői? - kérdeztem vissza, de Kinga nem kedveli a humoromat, sőt állítása szerint nincs is, ezért gyorsan megmagyaráztam, hogy Farkas tanárnő jelezte, a hetedik órára tette át a mai faktot. - A pulóver pedig születésnapi ajándék volt - fejeztem be.

- Tényleg, Ren, tervezel valamit a születésnapodra? - kérdezte Ricsi.

- - Aha. Hogy betöltöm a tizennyolcat - válaszoltam mosolyogva. Mi mást tervezhetnék?

Zsolti és Dina kézen fogva értek oda hozzánk, és egy nem túl diszkrét csókkal váltak szét. Szenvedélyes kapcsolat.

Oké, ezt mindnyájan jól láthattuk.

- - Nagy Zsolt - lépett ki Máday a kapun. - Amennyiben nem fül-orr-gégésznek készülsz, megkérnélek, hogy mutass kisebb érdeklődést a garatok iránt. Ez egy iskola, viselkedj ennek megfelelően!

- - Muhahaha - válaszolta Zsolti. Nos, Máday és Zsolti kommunikációja rendszerint szórakoztató.

Ahogy közeledett a háromnegyed nyolc, egyre több diák igyekezett kapucniban, esőkabátban és esernyővel a sulifelé. Időközben csatlakozott hozzánk Karcsi, majd a két rocker is, akiknek ázott cigiszaguk volt, aminél kevés undorítóbb van a világon. Nem csoda, hogy senki nem állt szívesen melléjük. A dohányzás amúgy is büdös elfoglaltság, de esőben valami elképesztően hányingerkeltő szaga van. Kitti csendben ácsorgott köztünk, és mélabús, befordulós zenét hallgatott a zenelejátszóján, majd végül Kata és Gábor is megérkezett.

Sziasztok - köszöntem, és fürkészve néztem Gábort, hogy megállapítsam, vajon jobban van-e egy kicsit. Nem, természetesen nem volt jobban, de úgy láttam rajta, hogy aludt pár órát, ami azért sokat javított a kinézetén.

- Jól vagy, ember? - ölelte át a vállát haveri stílusban Ricsi, Gábor pedig halványan elmosolyodott.

- - Nem - ismerte be őszintén. - Bemegyek, mert Jacques egyedül van a stúdióban.

- - Tessék, itt az egész napi zene - szólt utána Macu, és Gábor kezébe nyomta a mára összeállított listát. - Semmi érzelmős, semmi elgondolkodtató, csak zene - magyarázta.

- - Köszönöm - pillantott rá hálásan Gábor, aztán végignézte az aggódva figyelő társaságunkon, elmosolyodott. - Rendesek vagytok.

Duplafrancia után Kardos érkezett dupla magyarra (a kedd már csak ilyen duplázós napunk), és Kingával együtt izgatottan figyeltem a tanári asztalra lerakott papírkupacot. Kijavította a házidogákat. De izgi. ©

- Nos - kezdte, és az arckifejezését látva, annyira nem tűnt elégedettnek. - Akkor kezdem az egyszerű esetekkel. Kinga, Gábor, Reni. Gratulálok, szép munka, ötös - nyújtotta felénk a lapot. Kinga és én felálltunk és kimentünk a lapunkért, Gábor azonban csak ült a helyén, és szemmel láthatóan annyira elmerült a gondolataiban, hogy nem is hallotta, hogy mondták a nevét. Kardos megértően szó nélkül hagyta a dolgot, félretette Gábor dolgozatát, majd felemelte a következő lapot. - Anonim diák - sóhajtotta fáradtan, Cortez pedig lazán felállt, és kiment érte.

- - Értékeltem, hogy megtiszteltél fél oldallal, azonban miután a dolgozatod első oldalát beírtam a böngészőbe, majd rákattintottam a fordításra, véletlenül kiadta az IMDb nevezetű filmadatbázist. Mellesleg, ugye, nem gondoltad komolyan, hogy nem jövök rá, hogy egy film tartalmát adod be?

- - Egy próbát megért - közölte szentelenül Cortez.

- Valóban. Gratulálok, elégtelen.

Cortez visszaült a helyére, én pedig összeráncolt homlokkal fordultam hátra hozzá.

- - IMDb?

- - A franc gondolta, hogy visszafordítja - értetlenkedett Cortez. Valóban ez volt a legnagyobb probléma (?).

- Felmayer - emelte fel a következő lapot Kardos. - Mégis hogy értsem azt a két sort, miszerint a jövődet mindenképpen Kingával képzeled, mivel miatta mondtál le arról, hogy Quanticóban tanulj...

- Hát, úgy kell érteni, ahogyan leírtam - felelte Dave.

- - Felmayer, magyarázd meg, hol van ebben az „Életem a Szent Johanna gimi után” feladat válasza?

- - Ott. A lapon - hóbörgött Dave.

- - Na, jó, ne szórakozz velem. Elégtelen. Vidd innen - dobta el a lapot Kardos.

Miközben a tanár Macura tért rá, kérdően néztünk Dave-re.

- - Milyen Quantico? - vihogott Zsolti.

- Az FBI-akadémia. Oda mentem volna, de természetesen nem hagynám itt Kingát, így változott a terv.

- - Mondtam, hogy ne nézd meg egyben az egész ACTS-évadot - fordult hozzá Kinga a szemét forgatva.

- - Csendet kérek! - köhintett Kardos. - Nagy Zsolt. Én nem tudom, mit mondjak - nyújtotta a papírt, Zsolti pedig rázkódó vállal kiment érte.

- Persze egyest kapott, Kardos nem értékelte, hogy rímbe szedte az egész dolgozatot. Mondjuk, nem csodálom, mert Zsolti rímeinek értéke a nullával volt egyenlő, sajnos a tanár képtelen volt figyelembe venni olyan irodalmi bravúrokat, mint „a csajokon feszül a ruhaha, ezt jó látni, muhaha”. És hogy ennek amúgy mi köze van Zsolti

jövőjéhez? Passz.

Ebédszünetben vettem két forrócsokit a büfében, aztán bekopogva a stúdió ajtaján, megleptem vele Jacques-ot és Gábort, majd kimentem a többiek után az udvarra.

Az eső elállt, de az égbolton a szél szürke gomolyfelhőket fújt egymás felé, így lehetett tudni, hogy hamarosan összeérnek és újra esni fog.

Miközben Kinga a mappájába írta be az irodalomjegyeket, Dave rendelésre igazolást gyártott egy tizedikes fiúnak (tűszős mandulagyulladás „állapított meg”), mi beszélgettünk, egészen addig, amíg Bálint oda nem sétált hozzánk. Ez elég fura momentum volt, úgyhogy mindannyian elharaptuk a mondatunkat, és kérdően néztünk felé.

- Szia, Kitti - köszönt, egyértelművé téve számunkra, hogy kihez jött.

- - Szia - felelte Kitti unottan. Hívős tekintet, rezzenéstelen arc, dús, barna, vállra omló haj. Kétségtelenül „mini-Kinga”.

- - Nemtom', hallottad-e, de dobtam Krisztit - jelentette be ünnepélyesen.

- Várj, gyorsan végiggondolom, hogy ez engem mennyire érdekel - nézett Kitti az égboltra, imitálva, hogy éppen agyal. - Ó, megvan - csettintett vidáman -, semennyire.

- - Arra gondoltam, dumálhatnánk. Nem? - hagyta figyelmen kívül Bálint az elég egyértelmű elutasítást.

- - Én nem akarok veled kommunikálni, mivel te képtelen vagy az emberi kommunikációra - oltotta tovább Kitti, Kinga pedig büszkén hallgatta a hűgát.

- - Elmehetnének moziba - folytatta Bálint. Ez az ember egy lángelme.

- - Mondd, te teljesen hülye vagy? - tárta szét a karját Kitti. - Mit gondoltál? Hogy azért, mert szakítottál a volt legjobb barátnőmmel, most újra szóba állok veled?

- Ja, jó lenne - biccentett Bálint, mire Virágnak és nekem is elkerekedett a szemem. Pofátlan? Á, dehogya.

- - Na, akkor most figyelj. Még Karcsival is előbb megyek moziba, mint veled! - mondta ki Kitti könnyörtelenül, mire a társaságunkban álló Karcsi pislogva nézett a szemüvege mögül. Karcsi az elutasítás fokozatának példája. Jaj, szegény.

- - Te tudod. Azér' annyira nem vagy nagy szám. Dögös ez a gót cucc, de ne ájulj el magadtól - sértegette Bálint Kittit.

- Most szörnyen megbántottál - röhögte ki Kitti, aztán visszadugta a fülébe a fülhallgatóját.

Bálint odament az árkádok alatt álló 9/a-s lányok csapatához, és bár ezek szerint szakítottak Krisztivel, továbbra is egy társaságban maradtak.

- - Kitti - kopogtatta meg Karcsi Kitti vállát, aki idegesen kirántotta a füléből a fülhallgatóját.

- - Végighallgathatnám ezt a számot? - dühöngött.

- Persze. Csak khm... - vakargatta meg a nyakát Karcsi. - Arra gondoltam, hogy ha már említetted a mozit...

- - Felejtsd el - felelte szinkronban Kinga és Kitti is.

- Amúgy is - szólt közbe Macu -, itt én vagyok a magányos,

elsősorban nekem jár barátnő - lépett oda Kitti mellé, és kedvesen átölelte a vállát. Kitti értetlenül fordult a vállán pihenő kéz felé, majd lassan Macura nézett egy határozott, „két másodperced van, hogy levedd rólam a kezéd” pillantással.

- Tudod, hány gigám van? - vigyorgott rá Macu.

- Te barom! - szólt rá Kinga élesen. - Azonnal hagyd békén a hűgomat!

- - Jól van, csak vicceltem - vihogott Macu, aztán körbenézett az udvaron. - Elnézést. Sürgős megbeszélésim van a nagy mellű tizedikes lánnyal - indult el.

- - Figyelj, Kitti - nézett Zsolti Kinga tesójára, aki feladta, és egyszerűen eltette a zenelejátszóját. - Ha választanod kell Potter barátunk és Macu barátunk között, segíthetek.

- Jó. Szerinted melyikük hasonlít jobban Jared Letóra? - vont fel a szemöldökét Kitti. Zsolti tünődve nézett Macu után, majd jól szemügyre vette Karcsit is.

- - Léleekben? - kérdezte, mire mindannyian felröhögtek, Kitti pedig amolyan „akkor hagyjuk is ezt a témát” biccentéssel konstataálta, hogy erről ennyit.

Kora este (a földrajz fakt miatt későn értem haza) még matekra tanultam, miközben Cortez a babzsák fotelelmen ülve netezett.

- - Nem bírom - csaptam össze a füzetem. - Az agyam nem tud többet befogadni - sóhajtottam fáradtan, amikor gyorsan kiszámoltam, hogy tizenegy órája, vagyis reggel nyolc óta folyamatosan a tanulásra koncentrálok.

- - Pihenj már egy kicsit - nézett rám Cortez a laptop mögül.

- - Mindjárt érettségi! - vágtam rá hisztérikusan.

- Ha itt lenne egy elnök, már most le tudnál érettségizni. Ne görcsöld túl.

- - Meg fogok bukni!

- - Színötös vagy mindenképp - mosolyodott el.

- - Nem megy a francia. Hogy fogok így boldogulni Párizsban?

- - Semmi gondod a franciával. Gyere már ide, te örült - nyújtotta a kezét, én pedig felvettem a füzetem, és felé indultam.

- - Azt ne hozd! - nevetett fel.

- - Ó. Oké - tettem le az asztalomra, aztán lehuppantam Cortez ölébe, a mellkasának dőltem, és a képernyőt néztem. - És most?

- - Most kapcsolj ki egy kicsit az agyad.

- Jó. Hogy?

- - Böngéssz.

- Hát, jó - nyúltam a billentyűzethez, és beütöttem az első, eszembe jutó weblapot.

- - Wikipédia? - fordult felém Cortez hitetlenül. - Te így lazítasz?

- Gondoltam... Csak pár érdekesség... Mindegy - legyintettem

zavartan. Hogy szoktak az emberek kikapcsolódni? Könyv, wiki, szótározgatás? Ilyesmi, nem? Vagy nem? Te jó ég! Én nem tudom, hogy kell kikapcsolódni!

- Nézz könyvmegjelenéseket, zenei videókat, valami játékot,

filmbemutatókat... Akármit, ami nem enciklopédia, nincs köze a tanuláshoz és még érdekel is - tanácsolta.

- - Hm. Oké. Nézzünk filmbemutatókat - fogadtam el az ötletét, mire megnyitotta a filmadatbázist. - Feliratosakat, mert amúgy nem értem - tettem hozzá gyorsan, Cortez pedig fejcsóválva keresett egy másik oldalt.

Gábor: 5/2 - szegény, próbáljuk tartani benne a lelket.

Irodalom ötös: 5/5* - de jó! Örülök neki.

Föci fakt: 5/3 - valamiért ettől az érettségi tárgytól tartok a legkevésbé. Talán minden másnál magasabbra tettem a léceket, és nagyon nagyok az elvárások velem szemben. Irodalom és francia. Ah.

Filmtrailerek: 5/5 - jó, nem is gondoltam, hogy ennyi filmet fognak bemutatni. Üdv, Reni vagyok, elnézést, de a középkorból jöttem...

Bálint: 5/1* - pofátlan egy gyerek, az biztos.

Szülinapi csomag: 5/5' - ©

Április 7., szombat

Tételek, magolás, felelés, dolgozatok... így telt a hét második fele. Ha jobban belegondolok, annyira lekötött, hogy megőrüljek, hogy fel sem tűnt, hogy már hétvége van. Ahogyan más sem.

Cortez délután dobott egy SMS-t, hogy öltözzek melegen, mert hűvös van, úgyhogy amikor este értem jött a nagypapája autójával, kábé úgy vártam a kapuban, mint egy eszkimó.

- Oké, nem egészen így értettem - nézett a réteges ruhámra. - Azért tudsz mozogni? - érdeklődött, én pedig nevetve beszálltam a kocsiba. Talán tényleg túlöltöztem, póló, két pulcsi, az egyik olyan vastag, hogy alig ment rá a dzsekim. A karomat nem egészen tudtam behajlítani, ezért kinyújtva tartottam, és megkértem Cortezt, hogy kapcsolja le a

fűtést, mert a sálam fojtogatott és rátapadt a bőrömrre.

- Te mondtad, hogy öltözzek melegen. - Letekertem magamról a sálát, és megpróbáltam kiszabadítani a nyakam.

- - Igen, egy áprilisi estéhez, nem Szibériához.

- Jó, mindegy. Amúgy hova megyünk? - néztem körbe, mert Cortez nem lefelé kanyarodott, amerre szokott, hanem a hegy irányába.

- - Csak kocsikázunk.

- - Oké - hagytam rá, és megpróbáltam előrehajolni, hogy addig nyomkodjam a CD-lejátszót, amíg nem találok valami számomra is elfogadható dalt. A biztonsági öv és a hatvan pulóverem kicsit gátolt ebben, de végül elértem.

Annyira lekötött a zenekeresés, hogy végül nem is figyeltem, merre megyünk, így amikor legközelebb hátradőltem, kérdőn néztem ki az ablakon. A sötétben nem tűnt ismerősnek a környék, az utat megvilágító lámpák mindenhol ugyanolyanok. Érdeklődve vártam, hogy mikor állunk meg és hol. Nos, akkor sem lettem okosabb.

- - Hol vagyunk? - kérdeztem, és mivel Cortez kiszállt a kocsiból, én is követtem a példáját.

- - A hegyen.

- Kösz, ez nagy segítség, magamtól nem jöttem volna rá...

- Tényleg? - nevettem el magam furán.

- - Ja És mit csinálunk itt?

- Mivel furcsa módon szereted bámulni az eget, gondoltam, tessék. - Felnéztem az égre. Totálisan tiszta volt, egy felhő sem volt felettünk. A hideg levegőt kifújva csodáltam a millió csillagot, és az sem érdekelt, hogy beállt a nyakam a hülye póztól. - Honnan tudtad, hogy ma ennyire jól látható? - suttogtam elképedve.

- - Ismerek valakit, aki előre tudja az ilyesmit - nevette el magát, én pedig vigyorogva néztem a szemébe.

- - Te megkérdezted anyut?

- - Persze. Ha ennyire örülsz annak, hogy elhoztalak, hogy nézhesd az eget, nem tudom, oda merjem-e adni a mekis zacskót...

- - Van nálad kaja is? - döbbsentem le.

- Ja. De kihűlt.

- - Van nálad kihűlt kaja? Szeretlek.

A kocszi motorháztetejére felülve megettem a (valóban kihűlt) krumplit meg nuggetset, aztán a langyosra hűlt teámat szürcsölve néztem Cortezre.

- - Köszönöm. Mármint ezt az egészet - mutattam körbe.

- Tudod - kezdte -, sokat gondolkoztam, hogy mit csináljunk

a születésnapod előtti szombaton... Végiggondoltam, hogy minek örülne egy átlagos lány... Aztán megfordítottam a dolgot. Hogy minek nem örülne. Így jött az ötlet.

- - Szerintem ennek mindenki örülne - szálltam vitába vele.

- - Nem tudom - ráncolta a szemöldökét. - Az eget bámulni egy adag hideg krumplival... Másnál ez már ok a szakításra. Te meg ennek örülsz.

- Hát... Ezek szerint én nem vagyok más.

- Nem. Tényleg nem vagy más - hajolt fölém, és hosszasan megcsókolt. ♥

A meleg ruha valóban jól jött, mert egy órán át maradtunk, és a hegyen, április elején elég hidegek az esték. Cortez nem szólt, de tudtam, hogy lassan elege lesz a „semmi nézéséből”, őt valahogy annyira nem hatja meg a csillagászat, így aztán önként felajánlottam, hogy lassan induljunk.

- - Biztos? Kinézelődted magad? - mosolygott.

- - Hát. Azt hiszem, igen - pillantottam fel még egyszer az égre.

- - Kár, hogy nem láttam hullócsillagot.

- De láttál két repülőt. Az is valami.

A kanyargós úton lassan haladtunk lefelé, miközben majd szétvetett a boldogság. És csak akkor kezdődött az este. Ugyanis ahelyett, hogy hazavitt volna, Cortez megállt Zsoltyiek házában.

- Mit csinálunk itt? - csodálkoztam.

- - Oké, megünnepeltük a születnapodat úgy, ahogy te akartad - állította le a kocsit. - És akkor ünnepeljük meg úgy is, ahogy szokták - nyomott egy puszit a számra, és kiszállt a kocsi. Mi? Mi van? Nem hiszem el! Születinapi bulim van! Ááááá!

Amikor beléptünk a kapun, Andris és Robi azonnal rám üvöltöttek, mindkét rockernél egy üveg alkoholmentes sör volt (fogalmuk sem volt róla, hogy nem tudnak berúgni), és a friss levegőn bagóztak.

- - Reniiii! - hörögte Robi.
- - Sziasztok! - nevettem el magam.
- - Vedelj! - nyomta a kezembe a saját üvegét Andris.

- Ööö. Köszönöm, de... Most nem - adtam vissza a lehető legkedvesebben, és Cortez kezét fogva a bejárati ajtó felé igyekeztem.

- - Renáta! - tárta ki az ajtót Kinga. - Elkéstél a saját születésnapodról! Ez annyira rád vall. Mi tartott eddig? Megkerested a csillagképed az égen? - fogadott kedvesen.

- Hoztam, ahogy tudtam - tette fel a kezét Cortez, amolyan „nem miattam volt” stílusban.

- Jó, a lényeg, hogy itt vagytok. Miért mozogsz úgy, mint egy medve? - fürkészett Kinga, aztán megnyomkodta a karom, ami gyanúsán vastag volt a sok réteg ruha miatt.

- - Hosszú sztori - legyintettem, és megpróbáltam levenni a kabátom.
- - Wíííí! - ordította Virág a nappaliból, amikor észrevett, aztán egyenesen felém rohant, és a nyakamba ugrott. Nevetve hagytam, hogy szinte fellökjön, aztán sorban köszöntem a többieknek is, akik mind rám vártak. Annyira megható volt az egész, hogy alig bírtam visszatartani a könnyeimet.

Az érkezésünk után pár perccel ismét max. hangerőre tették a zenét (DJ Macu kezelte a „pultot”, akinél csak a barátai kérhettek számot, másokat elzavart), és természetesen, ahogy az lenni szokott, elszabadult a pokol. A születinapi meglepi bulim nem volt zártkörű, így csakúgy, mint a legtöbb ilyen alkalomra, most is megérkeztek azok, akiket senki nem hívott. A félig idegenek közt átnyomulva igyekeztem minden barátommal váltani pár szót.

- - Hé, kaphatnék egy számot? - kiáltottam Macunak, aki tíz centiről sem hallotta, hogy mit mondok.
- - Miiii? - üvöltötte.
- - Egy dalt! Kérhetek?
- - De olyan tré zenéket szeretsz!
- - De ez az én bulim! - mutattam a fejemen lévő színes, születinapi papírcsákóra, amit Virág hozott.

- Jó. Mit kérsz? - enyhült meg Macu.

- - Oasist - vigyorogtam.

- Mindig a DJ-t szidják - morogta, én meg lábujjhegyre állva adtam egy puszit az arcára, így hálálva meg a kedvességét.

A következő pillanatban maximum hangerővel csendült fel a Whatever.

- Szar a zene! - emelte meg Ricsi a kezében tartott dobozos Fantát.

- - De ez az én bulim! - tártam szét a karom meghatóttan.
- - Akkor Reni szar bulijára! - mondott „köszöntőt” Zsolti, a magasba emelve a poharát. Hát, ilyen tósztot sem kap mindenki.

- - Renáta! Hozzát jöttök! - lépett be a nappaliba Kinga.

A bejárati ajtóban Jacques fél kézzel egy tortát tartva próbálta levenni a kabátját, Flóra segített megoldani a nem túl kényelmes helyzetet, mellettük pedig Kata, és... És Gábor ácsorgott.

- - Sziasztok! - fogadtam őket mosolyogva.
- - Réni! - adta át Jacques a nekem készített tortát ünnepélyesen. Nagyon megköszöntem a citromtortámat (!!!), aztán üdvözöltem Flórát és Katát, végül megálltam Gábor előtt.

- Csak beköszönni jöttem. Előre is boldog születésnapot - mondta.

- Nagyon köszönöm, hogy eljöttél - hebegtem a könnyeimmel küszködve, aztán átadtam a tortám Katának, és szorosán átöleltem Gábort.

Jó szórakozást - ölelt át gyorsan, én pedig megértettem, hogy egyszerűen nem bír maradni. Nekem már az is óriási

dolog volt, hogy eljött pár percre. Igazi barát.

- Jól vagy? - simította meg a karomat Kata.

- - Persze - feleltem.
- - Kikisérem, és jövök vissza - indult Gábor után, én pedig bementem a fürdőszobába, hogy kicsit rendbe tegyem az arcom.

A tükörképemet nézve megtámaszkodtam a mosdó szélén, és megpróbáltam rendezni a gondolataimat, aztán megfordultam, és benéztem a kádba. Ahol Andris feküdt, ruhában, a fél lába bakancsral együtt kilógott a kád széléről.

- - Hé! - ráztam meg a vállát. - Mit művelsz? - kérdeztem, amikor kinyitotta a szemét.
- - Elálmosodtam a sörtől - ásította.
- - És a kádban alszol?

- Ja - fordult be, és összekuporodva tovább aludt. Ez nem normális. Szerencsémre Kinga éppen belépett a fürdőszobába, és a kádat fürkészve megállt mellettem.

- - Na, jó. Fél perced van, hogy kiszállj, különben rád engedem a hideg vizet!

Andris eléggé ismeri Kingát ahhoz, hogy az ilyesmit komolyan vegye tőle, úgyhogy kikászálódott a kádból, és ott hagyott minket a fürdőszobában. Kinga a fehér kádban lévő bakancstalpnymot nézve megrázta a fejét, majd dühösen takarítani kezdett. Mindenki máshogy bulizik. Ki a kádban alszik, ki takarít, ki pedig kis perccel köpköd másokra. Apropos. Erről jut eszembe. Bálintot ki hívta meg?

- - Reni! - kapott el Zsolti a nappali felé menet. - Jól érzed magad?
- - Igen! És köszönöm, hogy itt lehet a meglepetés bulim.
- - Ugyan. Hol máshol lenne? - tette fel a költői kérdést. - Nem láttad a nőmet? - nézett körbe témát váltva.
- - Dinát? A konyhában láttam utoljára.
- - Akkor felhívom, hogy hozzon kaját - szedte elő a mobilját.

- A konyhából? Őt lépés.

• - De ha úgyis ott van, akkor minek fárasszam magam? - magyarázta Zsolti, aztán beleszólt a telefonba. - Bébi, hozzál már be kis pereceket. Felső polc. - Te jó ég! ©

A buli egészen hamar kezdett a tetőfokára hágni, Macu jóvoltából (és Ricsi utasítására) üvöltött a SOAD-tól a *BYOB*, Virág énekelgette (?), Andris és Robi a kanapén ugrált, a köztük ülő Karcsi pedig a mozgástól dülöngélve válogatott a kezében tartott tálból kis kekszhalakat. Mindenki fel-le mászkált, Cortez és Ricsi az ajtónál állva megállás nélkül röhögött, körülöttük pedig őket csodáló alsóbb évesek ólálkodtak. Kinga gumikesztyűben takarított (?), Dina és az a-s lányok ülőhely hiányában magas sarkúban ácsorogtak, és óvatosan bokakörzést végeztek felszisszenve (kell nekik divatozni). Kata és Kitti a szoba végében beszélgettek, Bálint a haverjaival randalírozott, Tami és a barátja (Tomi) a falnál húzták meg magukat, és a szekrényen melléjük lerakott törekeny tárgyakra felügyeltek (váza, pohár, üveg hamutartó). Rám éppen Virág tűzött egy ajándék kitűzőt, amin a nevünk szerepel (Virág + Reni LB ♥), Zsolti elordította magát, hogy „Blast off, it's party time”, majd azzal a lendülettel, tenyérrel belecsapott a... a tortámba. Az egész ház egyszerre röhögött fel, Ricsiék szakadtak, Macu a szemét törölgette, Dave lefotózta a tortám maradványát, Jacques pedig unottan meredt maga elé, azt motyogva franciául, hogy „már megint...”

Hogy mentsem a menthetőt, gyorsan kistányérra szedtem a torta nagyjából egyben maradt részét, és még jól is tettem, mert a következő pillanatban Andris és Robi belemarkoltak a széttrancsírozott sütibe, és kézzel kezdték az arcukba tömni. Innentől pedig csak fokozódott az örület.

Cortez mellett állva néztem a káoszt, és annyira sokat nevettem, hogy már fáj az arcom, amikor Kinga két pezsgőspohárral lépett hozzám.

- Renáta! - nyújtotta felém az egyiket. - Egészségedre! Boldog elő-születésnapot!

Köszönöm - mosolyodtam el, és a poharához koccintva az enyémet, beleittam a pezsgőbe. - Gyerek, mi?

- Természetesen. Csak hétfőn leszél nagykorú.

- - Köszönöm, hogy bulit rendeztetek nekem - néztem a szemébe meghatottan.
- - Ne ess túlzásba. Ezek még egy halnak is rendeznének bulit.

- - Mindegy, azért jólesett.
- - Most azt várod, hogy megöleljelek? - vont a szemöldökét Kinga.
- - Hát. Aha - nevettem el magam.
- - Várj tovább - vágta rá, aztán otthagyt, és odament Davehez.

A falnak dőlve néztem a többieket, aztán Cortezhez fordultam, aki éppen Ricsivel beszélgetett.

- - Kölyökpezsgőt? - nyújtottam felé a poharamat.
- - Kösz, nem - nézett furán.
- - Epres? - érdeklődött Ricsi.
- - Szőlős - feleltem.

- Elhúztam megkeresni az üveget - sietett el a konyha felé. Hát, igen. Van, akit feldob a gyerekpezsgő gondolata.

Cortez vállára hajtottam a fejem, és a tomboló nappalit nézve visszaintettem Virágnak, akihez Ricsi éppen akkor vitte oda a kölyökpezsgőt, majd mosolyogva figyeltem a beszélgető Dave-et és Kingát. Zsolti a két rockerrel együtt ugrált egy Faith No Moreszámra, szegény Karcsi, neki is részt kellett vennie a programban, merthogy őt lökdösték. Jacques, Flóra, Kitti és Kata egy társaságot alkotva üldögéltek a kanapén, Macu pedig DJ-ként a házban lévő összes lánynak imponált. Minden más jelenlévő csak a tömeget növelte, a felsoroltak az én társaságom. ©

- - Srácok - sétált le a lépcsőn Zsolti apukája álmosan. Mindenki lefagyott, a zene elhalkult, és hirtelen kínos csend telepedett a nappalira. Azt sem tudtuk, hogy Zsolti apukája otthon van.
- - Mi az, fater? - kérdezte Zsolti.
- - Negyed négy van - mondta meggyötörtén.

- Ja. Fialat még az este - vigyorgott Ricsi.

- - Én már kevésbé - bólintott Zsolti apukája, és a kijelentését hangos nevetés fogadta. - Lehetne egy kicsit halkabban?
- - Persze - felelte Kinga, majd amikor Zsolti apukája visszament az emeletre, körbenézett a társaságon. - Na. Vége a bulinak. Húzás haza! - ordította el magát, és ez azt jelentette, hogy véget ért a szülinapi meglepetésspartim. ©

A mai nap: 5/5*** - kimondhatatlanul boldog vagyok, és kimondhatatlanul fáradt is.

A bulim: 5/5* - ©

Cortez: 5/5* - ♥

A többiek: 5/5* - :)

Ajándékok: 5/5*** - könyv minden mennyiségben, könyvutalványok, Virágtól egy gyönyörű festmény, éééés...

Cortez azzal indokolta az ajándékát, hogy szerinte soha nem szabadulok meg a kifejezetten ronda darabtól, csak ha kapok egy újat, és mivel ragaszkodom ehhez a „bumszli” típushoz, vett nekem egy zöld Baby G órát. Whoaaa! ♥♥♥

- Szegény régi, kicsit sajnálom, de gondosan eltettem az új órám dobozába, és lecseréltem. De örülök!!!

Leragad a szemem: 5/1 - végem van.

Április 9., hétfő'

Szülinap! De még milyen!

A szombati bulimról vasárnap hajnalban értem haza, de nem tudtam kipihenni magam, mert anyuékkaal étterembe mentünk, ahol tovább ünnepeltünk engem, majd délután tanulnom kellett, mert a közlegő érettségi elnökét valószínűleg nem hatná meg az a válaszom, miszerint „nem tudom, mert szülinapot ünnepeltem tanulás helyett”. Így magoltam, aztán kora este Cortez átjött, majd este fél tizenegykor nem bírtam tovább, és elaludtam. Kemény másfél órára, ugyanis éjfélkor csörgött a telefonom, Virág hívott, hogy boldog szülinapot, és ne felejtsek el kívánni. Oké, félálomban kívántam egyet, majd már visszaaludtam volna, amikor rádöbentem, hogy az osztálytársaim minden bizonnyal inszomniásak. Mindenkinek halál természetes volt, hogy rám csörög. Vasárnap éjjel, amikor

másnap suliban van.

Az éjszakai telefonálásoktól és SMS-ektől függetlenül vidáman ébredtem, mert hogy betöltöttem a tizennyolcat. Nagykorú lettem. Ez legalább annyira feldobott, mint amennyire megrémített.

- - Kérsz bele egy kis whiskyt? - ajánlotta fel apu mosolyogva, amikor a tejeskávémmal leültem az étkezőasztalhoz.

- - Ó, de jó. Nagykorú lettem, legálisan is berúghatok reggel fél hétkor - nevettem fel.

- - Ugye? - viccelődött tovább, és miután adott egy puszit a homlokomra, leült a mellettem lévő székre, és kinyitotta az újságját.

- - Kérhetek egy oldalt?

- - Most, hogy betöltötted a tizennyolcat, mi érdekel? Gazdaság, politika, kultúra?

- Maradok a kultúránál - vigyorogtam, és természetesen nagyon tetszett, hogy minden elhangzott mondat a nagykorúságommal volt kapcsolatos.

- - Itt a születésnapos! - visongott anyu lelkesen, amikor meglátott. Hát, tizennyolc évesen is összepuszilgatja az embert az anyja, szerintem ehhez nem lehet elég idősnek lenni. - Hívd fel a nagyiékat, biztosan várják - nyomta a kezembe anyu a hordozható vezetékű telefont.

- - Nekem van születésnapom, miért én hívjam őket? - kérdeztem fintorogva.

- - Mert te vagy a fiatalabb - zárta le anyu a témát, de szerintem ez így egyébként nem állja meg a helyét. Na, mindegy, rácsörögtem a nagyszüleimre, akik nemhogy nem tudták, hogy ma van a születésnapom, de egy ideig fogalmuk sem volt róla, hogy kivel beszélnek. Csak amikor azt mondtam, hogy „itt az imádott unokátok”, akkor esett le nekik, hogy én vagyok.

Egy kellemetlen, kétperces beszélgetés után sikerült leraknom a telefont, és sietve elkészültem. Nem tudtam, hogy mit illik felvenni a nagykorúságunk napján, így tulajdonképpen a szokásos farmer, póló, kardigán, dzseki, bakancs kombinációt választottam, halvány sminkkel (szájfény, szemspirál, szemceruza), és már kész is voltam. Indulás előtt a szokásomtól eltérően bekapcsoltam a laptopom, és csekkoltam a kötelezőket. Justine-től és JeanLuctól elektronikus születésnapi képeslapot kaptam, utóiratban hozzátették, hogy keresik a lakást :D, Peti a Facebookon írt egy nagyon kedves üzenetet, a falamra pár alsóbb éves posztolt jókívánásokat és kábé ennyi. Hét értesítés, egy levél és két e-mail.

A kapun kilépve természetesen Cortez nyakába ugrottam, és mindenféleképpen tudni akartam, látszik-e rajtam, hogy tizennyolc lettem.

- Igen - bólintott, a homlokomnak támasztva a homlokát. - Határozottan nagykorúnak tűnsz - vigyorgott nem túl meggyőzően, én pedig nevetve megcsókoltam.

A suliban előtt a többiek is a születésnapommal voltak elfoglalva.

- - Hé. Mehetsz sztriptízbárba - közölte Zsolti.

- - Erre vágytam - motyogtam értetlenül.

- - Csak mondtam. Meg vehetsz kaparós sorsjegyet - gondolkozott tovább, hogy mivel jár a nagykorúság.

- - Csináltathatsz tetkót - szólt Ricsi.

- - Szavazhatsz - mondta Kinga. - Bár én ezt nem korhoz, hanem intelligenciához kötném - tette hozzá.

- - Te is vehetsz nekünk cigit! - jutott Andris eszébe, Robi pedig vadul bólogatott.

- Vegyetek magatoknak.

- - Lehet személyid - töprengett tovább Zsolti.

- - Hülye! - sóhajtott Kinga. - Az tizennégy éves kortól lehet.

- - Jaaa. És vajon az enyém hol van? - gondolkozott.

- Tőzsdézehatsz - nézett fel Dave a telefonjából.

- De nem akarok - nevettem el magam, aztán Virágra néztem, aki szomorúan ácsorgott Ricsi robogója mellett, és a színes bakancsa orrát tanulmányozta, mintha csak valami érdekes lenne rajta.

- - Mi baja Virágnak? - kérdeztem Ricsitől.

- - Megsértődött - legyintett.

- - De miért?
 - - Mert ő még nem tizennyolc.
 - - Mi? - kérdeztem, és a többiek is érdeklődve várták a teljes sztorit.
 - - Úgy érzi, „senki nem várta meg”, mindenki nagykorú lett, ő meg majd csak májusban...
- Te jó ég. Virágnál nincs ostobább ember a világon - dűnynyögte Kinga, miközben én odamentem Virághoz, és mosolyogva megragadtam a karját.
- - Virág! Naaa - kaptam el a tekintetét. - Jövő hónapban te is betöltöd. Amúgy semmi extra.
 - - Úúú, de utálok, hogy kimaradok belőle.
 - - Nem fogsz. Hidd el. Rohamosan telik az idő.

Végül sikerült megnyugtatnom Virágot, és együtt mentünk be a suliba.

A nap szuperül telt, Gábortól és Jacques-tól kaptam szülinapi Beatles-blokkot az ebédszünetben, a büfés néni megajándékozott egy citromos minyonnal, a szekrényembe „boldog szülinapot” üzeneteket nyomkodtak az alsóbb évesek (ez inkább Cortez barátnőjének, mint Rentai Reninek szólt, de mindegy), a tanárok pedig nem feleltettek. Pedig törin konkrétan akartam, de nem számít, majd máskor.

Az udvaron ülve a nyakamban lógó gyűrűt markolásztam (kitavaszkodott, újra látható, már nem takarja el a sok sál), és a napszemüvegem mögül figyeltem a többiek beszélgetését. Cortez minden érintésétől és mosolyától tomboltak a lepkék a gyomromban, és úgy éreztem, ez életem legklasszabb szülinapja. Egészen az utolsó óráig.

A fiúk olvasó előtt a büfébe indultak, én meg előrementem, hogy visszavigyem a *Vörös és feketét* és a szakkör kezdetéig kikölcsönözsek valamit. A diákok kifelé igyekeztek, én pedig beléptem a csendes könyvtárba, becsuktam magam mögött az ajtót, aztán megfordultam és lefagytam. Hirtelen nem tizennyolc éves voltam, hanem újra tizenöt vagy tizenhat, a déja vu olyan erősen tört rám, hogy szinte elszédültem tőle. Háttal állt, bőrkabátban, és még meg sem fordult, de így is ezer közül felismertem volna. Arnold a Szent Johannában. Már nem is emlékszem rá, hogy mikor volt ez így utoljára. Totális tudathasadás.

Fogalmam sem volt, mit tegyek, hiszen hónapok óta nem beszélünk egymással.

- - Reni! - köszöntött Kardos hangosan, aki megoldotta a dilemmámat, leleplezve, hogy a könyvtárban tartózkodom.

- - Tanár úr - hebegtem erőtlenül, Arnold pedig megfordult és rám nézett.

- Szia, Reni.

- - Te mit csinálsz itt? - szaladt ki a számon, és ahogy kimondtam, rájöttem, hogy ez így nem volt túl kedves fogadtatás.

- Én is örülök, hogy látlak - reagált „arnoldosan”. - A tavaszi szünetre hazajöttem, emellett pedig meglátogattam egy régi tanáromat - magyarázta Kardos felé biccentve.

- Ó. Értem.

- - Mellesleg - lépett felém - boldog születésnapot - állt meg előttem, és adott két puszit.

- - Ezt nem hiszem el, hányadikosok vagyunk? - hallottam magam mögül Ricsi hangját, mire megpördültem a tengelyem körül, és a könyvtár ajtaja felé léptem. Ricsi, Zsolti, Macu és igen. Cortez.

- - Mi a frászt keres itt Neményi? - dühöngött Zsolti.

- - Ugye, nem a helyemet kéri vissza? - riadt meg Macu, aki természetesen a kutyúját nyomkodva leadta a drótot a táncórán lévő Dave-nek és Kingának.

- Sziasztok! - köszönt nekik Arnold, és gúnyos mosollyal végignézett a csapaton.

- - Gyertek be és üljete le. Mindjárt kezdünk - szólt rájuk Kardos, miközben egy könyv helyét kereste, de mint mindig, a diákok most is összekeverték a visszahozott köteteket, megbontva a polcon lévő ábécésorrendet.

- - Csak nem olvasókörosök lettetek? - nevette el magát Arnold a srácokat pásztázva.

- - Neményi, te rosszabb vagy, mint a bumeráng. Nem lehet elég messze dobni, visszajössz - mondta Ricsi idegesen.

- Tanár úr, Neményi nem jár ide, dobják már ki! - kiáltotta Zsolti.

- - Látom, Zsolti, felnőttél - meredt rá Arnold.

• - Viselkedjétek már! - kiáltott oda hozzánk Kardos idegesen. - Egy volt tanítványom, nem mellesleg a volt osztálytársatok, meglátogatott minket. Természetesen szeretettel látjuk az olvasóköron.

- Na, én leléptem - szólalt meg Cortez, aki egészen eddig némán figyelt minket.

Ösztönösen odaléptem hozzá, majd együtt kimentünk a könyvtárból.

• - Ne menj el - kérleltem.

• - Reni, komolyan nem bírok vele egy helyiségben maradni.

• - Akkor jövök veled - jelentettem ki. Cortez mosolyogva megrázta a fejét.

• - Ne lógj olvasóról.

• - És te?

• - Engem Kardos úgyis utál. Kibírom.

• - Megvársz? - kérdeztem szomorúan.

- Visszajövök érted - hajolt oda hozzám, és gyengéden megcsókolt.

Visszamentem a könyvtárba, és igyekeztem megmagyarázni magamnak azt a képet, ami odabent fogadott. Végzősként, a könyvtárban, a többiekkel és Arnolddal.

- Nos. A mai alkalommal Flóra mesél nekünk Mary Shelley munkásságáról. Ki olvasott az írónőtől? - kérdezte Kardos.

Arnold, Karcsi és én feltettük a kezünket. Csakúgy, mint régen.

- Nagyszerű. Kezdheted, Flóra.

• - Reni - sottogta Karcsi. - Mit csinál itt Arnold?

• - Meglátogatja Kardost - feleltem halkán.

• - És azt, aki valaha a barátom volt - folytatta Arnold, előrehajolva hozzánk.

- Vagyis? - néztem rá hátra, felvont szemöldökkel.

• - Karcsit - vágta rá kapásból, direkt megbántva engem.

• - Ha tudnád, mennyire gyerekes vagy - csóváltam a fejem idegesen.

- Gyerekes? - kérdezett vissza. - Gondoljuk csak át, ezt ki mondja nekem... Ó. Igen. Aki a szalagavatója főpróbáján közölte, hogy soha többet nem akar látni.

• - Reni, Arnold, fejezzétek be és figyeljétek! - szólt ránk Kardos élesen.

- Igen, és komolyan is gondoltam. Mert már akkor gyerekes voltál - vitáztam tovább.

• - Mondj, amit akarsz - legyintett.

• - Befejezhetnéd a flegmázást, mert ettől csak gyerekesebbnek tűnsz.

- Hová apad még a szókincsed? Három mondatból hármat a gyerekes jelzőre építettél.

- Tiszteljétek meg a társatokat azzal, hogy meghallgatjátok az előadását! - förmedt ránk a tanár újból.

• - Most hiába próbálsz megalázni, nem adok a véleményedre - néztem Arnoldra indulatosan, totálisan figyelmen kívül hagyva Kardost, Flórát meg úgy általában az egész olvasót.

• - Ha nem adnál rá, ezt sem jegyezted volna meg - vonta fel a szemöldökét.

- Na, elég lesz ebből! Mindketten kifelé! Reni, jelezni fogom az osztályfőnöködnek, hogy zavartad az olvasókört, ezért elküldtelek. Arnold, neked köszönöm a látogatást - pattant fel Kardos idegesen, és határozott mozdulattal az ajtó felé mutatott.

Kösz - néztem Arnoldra, miközben felkaptam a táskám. - Örülök, hogy visszajöttél kirúgatni az olvasóról.

• - Pósa, te hová készülsz? - nézett Kardos Ricsire.

• - Megyek Rennel - szögezte le.

• - Ül vissza a helyedre!

• - De mennem kell! - dühöngött Ricsi.

• - Mondom, maradsz! - üvöltötte a tanár.

• - Akkor hogy ütöm le Neményit? - csapott idegesen az előtte ülő székére Ricsi, mire Karcsi összerezett.

• - Majd legközelebb - intett neki Arnold vigyorogva, és becsukta mögöttünk az ajtót.

• - Én a helyedben nem idegesíteném Ricsit - mondtam, és a folyosón visszhangzó léptekkel indultam az aula

felé, a telefonom után kutatva.

- - Most félnem kéne? - mosolygott.
- - Ha akarsz - vonogattam a vállam, majd benyomtam a gyorshívást.

Cortez a negyedik csengetésre vette fel.

- - Szia, végeztem, merre vagy?

- Itthon. De... miért végeztél tíz perc alatt?

- Öhm... Kardos kirakott.

- - Ricsi?
 - - Maradnia kellett.
 - - Aha - mondta nem túl lelkesen. - Neményi?
 - - Ó itt van velem.
 - - Gondoltam.
 - - És most? Visszajössz? Vagy átmenjek? - próbálkoztam.
 - - Ahogy gondolod.
 - - Akkor átmegegyek. Tíz perc - mondtam végül, és leraktam a telefont. Arnold csendben várakozott mellettem.
- Örülök, hogy láttalak - néztem rá, és ezt búcsúzásnak szántam.

- - Egyfelé megyünk.
- - Nem hinném - ráztam meg a fejem.
- - Cortezhez méész, nem?
- - Igen, de te biztosan nem - vágtam rá kapásból.
- - De egy út visz fel, a dombon.

- Én másfelé megyek. Kerülővel - próbáltam lerázni.

• - Remek. Akkor kerüljünk. Szép idő van - jelentette ki ünnepélyesen, én pedig minden bosszúságom ellenére akaratlanul is elnevettem magam.

- - Eszedbe jutott, hogy például nem vagyok rád kíváncsi?
- - Eszedbe jutott, hogy akkor már nem állnál itt? - kérdezett vissza. Ott a pont.
- - Kirúgattál olvasóról! - dühöngtem, szándékosan témát váltva.
- - Nehéz a táskád? - kérdezte, és a könyvtárban tapasztalt ellenséges stílusnak már nyomát sem éreztem.
- - Nem - feleltem reflexből.
- - A táskát cipelő vállad lejjebb van, mint a másik.

• - Majd elmegyek egy ortopédushoz - sóhajtottam, aztán kilöktem a sulis ajtaját, mert akkor sem engedtem volna meg, hogy cipelje a cuccom, ha éppenséggel megszakadok. A lényeg, hogy felnőttként viselkedjünk...

A ragyogó napsütésben a dombon felfelé sétálva egyszerűen teljesen összezavarodtam. Tizedik óta nem fordult elő, hogy Arnolddal induljak hazafelé. És ahogyan előtörték az emlékek, valami szörnyen hiányzott. Cortez. Arnold jelenléte eszembe juttatta azokat az időket, amikor még nem voltunk együtt, és a fejemben ugráló emlékképek hatására keserű ízt éreztem a számban.

- Séta közben akár beszélgethetünk is - tanácsolta Arnold, kizökkenve a gondolataimból.

- Nem tudom, mit mondhatnék. Arnold, ez nem így működik. Talán a saját világodban elfogadott, hogy az emberek megbántják egymást, aztán hónapokkal később úgy tesznek, mintha mi sem történt volna, de nekem ez nem megy. Olyan helyzetbe hoztál, hogy választanom kellett. Sokat jelentett a barátságunk, de nem mindent. Te akartad, hogy ezt kimondjam, konkrétan kihúztad belőlem, hogy szakítsuk meg a kapcsolatot, mert neked nem volt

bátorságod megtenni. Most mit szeretnél? Idejössz meglátogatni Kardost, közben az első adandó alkalommal kirakatod magad a szakköréről, velem együtt. Felidegesíted a barátaimat, kiakasztod Cortezt, engem pedig szándékosan kellemetlen helyzetbe hozol. Legalább arra lennél tekintettel, hogy szülinapom van! - hadartam.

- - Ez minden? - kérdezte rezzentelen arccal.
- - Igen, azt hiszem - bólintottam.
- - Egyébként hogy vagy? - érdeklődött.

• - Arnold, te most bocsánatot akarsz kérni? Mert akkor nagyon rosszul csinálod! - álltam meg, és kérdően néztem rá.

- Jó, Reni, őszinte leszek.

• - És az jó nekem? - sziszegtem kínosan.

- Talán rosszul reagáltam. Sokat gondolkoztam az utolsó beszélgetésünkön, és hibáztam - ismerte be. És tudtam, hogy ezzel mindent megváltoztat. Ha Arnold bocsánatot kér, akkor nekem meg kell bocsátanom.

- Ó - néztem rá riadtan. Komolyan megijesztett. Arnold nem szokott elnézést kérni.

- Sokat jelentett és jelent nekem a barátságunk. Örülnék, ha újra tartanánk a kapcsolatot - mondta ki egyszerűen.

- Aha - motyogtam, és folyamatosan kattogó aggyal azt latolgattam, hogy ez pontosan mit jelent rám nézve.

• - Rendben, van mit bepótolnunk - lépett tovább Arnold, elméletileg és gyakorlatilag is, mert miközben tovább sétáltunk, változott a téma, és arról kezdett érdeklődni, hogy mi van a sulival, beadtam-e a jelentkezésemet az ELTE-re, hogy állok az érettségivel, milyen az átlagom stb.

- Inkább mesélj te. Mi újság, úgy általában? - érdeklődtem, ügyesen kicselezve, hogy bármit is mondanom kelljen olyan dolgokról, amikről nem tud, és nem is terveztem beszámolni róluk.

Miközben Arnold a saját stílusában, tele cinizmussal és nagyképűséggel mesélt az elmúlt hónapjairól, észre sem vettem, hogy bekanyarodtunk Cortezék utcájába.

• - Természetesen megóvtam, így újrászámolták, és helytálló volt a panaszom, ugyanis, ahogy sejtettem, maximális pontszámot értem el - fejezte be az egyik vizsgájának a sztoriját.

• - Hú. Gondolom, a többiek nem örültek.

• - A legkevésbé sem érdekel a „többiek” véleménye.

Igen. Arnold nem változott. Továbbra is saját maga a legjobb barátja, ami az ő esetében érthető, hiszen egy emberrel ért tökéletesen egyet. Magával. Talán ezért hiányzott neki a barátságunk. Mert a szavai alapján senkije nincs. De komolyan. Próbálja úgy beállítani a dolgot, mintha a tanulás és a céljai elég inspirációt adnának neki a mindennapokhoz, és azt nem is vitatom, hogy a terve és a teljesítménye egyaránt elképesztőek, csak mindeközben valami kimarad az életéből. Maga az élet. És mikor ezt végiggondoltam, már tudtam, hogy bármi is volt köztünk, túl fogunk lépni rajta (amennyiben valóban ezt szeretné és képes elfogadni engem azzal együtt, ami velem jár, vagyis Cortezt is). Az egyetlen ember voltam Arnold életében, aki tolerálta a különbségét, akivel tudott beszélgetni, aki valamennyire meg is értette őt, és az elmúlt hónapok mosolygásainak valószínűleg ráébresztette arra, hogy elüldözte és kikészítette az egyetlen barátját. Persze jól tudja, hogy érzelmileg engem baromira meg lehet fogni, úgyhogy a szavait hallva, a „forever alone” arckifejezését figyelve elfelejtettem minden konfliktusunkat, és készen álltam a „tisza lapra”. Mert, bár régen történt, de pontosan tudom, milyen egyedül maradni, ezért sem tehettem meg, hogy most, amikor én tudtam őt pótolni másokkal, és igaz barátokat találtam, talán igazabbakat, mint amilyen ő valaha volt nekem, magára hagyom, afféle „oldd meg” stílusban. Ha nekem nincs is akkora szükségem rá, akkor sem hagyhatom figyelmen kívül, hogy ő viszont számít a barátságomra, és azért jött, hogy bár egy kis kerülővel, de bocsánatot kérjen.

- Megjöttünk - álltam meg a kapuban, feleszmélve a gondolataimból.

• - Igen, látom - nézett fel Arnold Cortezék házára. - Talán üdvözölhetném Cortezt.

• - Ezt nem tartom jó ötletnek.

• - Mintha régebben az lett volna a problémád, hogy... Pontosán hogy is fogalmaztál? „Bántom Cortezt.” Most szívélyesen váltanék vele néhány szót, és az sem megfelelő. Láthatod, én igyekszem jóvátenni a múltbéli hibáimat, de kezdek összezavarodni - akadékoskodott.

- Jó, rendben, kihívom - sóhajtottam idegesen, és írtam egy SMS-t, hogy jöjjön ki egy kicsit.

Cortez felvont szemöldökkel lépett ki a kapun; otthoni cuccot viselt, ami az ő esetében deszkás cipő, háromnegyedes gatyá és hokimez. Azontúl, hogy imádom, amikor így öltözik, újból erőt vett rajtam a déjá vu. Cortez deszkás cipőben, Arnold itthon... Ááá. Biztos, hogy ez a tizennyolcadik születésnapom??? Mert ott állva úgy éreztem, hogy visszacsöppentem a kamaszkorom közepébe.

• - Ez jó hosszú tíz perc volt - állapította meg Cortez arra utalva, hogy félórája indultam el a sulitól.

- Lassan jöttem - böktem ki.

• - Neményi mit akar itt? Bejönni? - kérdezte tőlem, és abszolút nem zavarta, hogy Arnold fültanúja a beszélgetésünknek.

- Csak köszönni jött - magyarázkodtam Arnoldra pillantva, remélve, hogy hajlandó részt venni a beszélgetésben.

• - Meg is öleljelek? - nézett rá Cortez unottan.

• - Nem, kifejezetten örülnék neki, ha ezt kihagynánk - hátrált Arnold.

• - Na, ez jól sikerült - szóltam közbe, és búcsúzósa vettem a figurát. - Arnold, köszönöm, hogy meglátogattál.

• - E-mailben jelentkezem. - Adott két pusztit, én pedig zavartan viszonztam. - Cortez - nyújtotta a kezét Arnold, mire Cortez kezét rázott vele. - Ha nagyon szeretnéd, neked is írok - tette hozzá erőltetetten.

• - Ez miért pedálozik ennyire? - nézett rám Cortez kérdően, ismét figyelmen kívül hagyva Arnold létezését.

• - Kibékültünk - vallottam be a mostanra nyilvánvaló tényről, és én tényleg értékeltem Arnold igyekezetét. Cortez már kevésbé.

- Jó. Így is örültem, hogy egy városba kerülsz ezzel a barommal, de most, hogy szent a béke közöttetek, valósággal kicsattanok, úgy várom a szeptembert - hadarta Cortez ingerülten.

• - Hogy mondod? - kerekedett el Arnold szeme.

• - Mondom, barom vagy! - ismételte meg Cortez.

• - Nem, nem azt - meredt rá Arnold. - Hogy érted, hogy egy városba kerül velem? - kérdezte egyenesen, talán túlságosan is nyugodt hangszíjjal, én pedig a szám szélét rágya lesütöttem a szemem.

• - Nem mondtad neki? - nézett rám Cortez.

• - Nem. És kösz - néztem rá idegesen.

- Reni, elárulnád, miről van szó? - fordult hozzám Arnold.

• - Persze. Ösztöndíjat kaptam Párizsba - nyögtem ki.

• - Párizsba költözöl??? - ámult Arnold.

• - Ne örülj, Neményi. Költözünk. Többes szám - vigyorgott rá Cortez.

- Téged is felvettek a párizsi egyetemre? - döbrent le újból, és ~ azt hiszem, Arnoldot az ismeretségünk óta még soha nem láttam ennyire zavartnak.

• - Most viccelsz, ugye? - sajnálta le Cortez. - Meghagyom a dohos szagú egyetemista szerepét neked. Én húzok az Air Francéhoz.

• - Ó, elnézést. Elfelejtettem, hogy az életcélod mogorót osztogatni - mondta Arnold, kissé megfedkezve arról, hogy most éppen „jóban próbál lenni Cortezzel”.

- Várom a pillanatot, amikor rájössz, hogy a Sorbonne-hoz állatira nem vagy nagy szám. Mi lesz veled „átlagosként”? - érdeklődött Cortez, akinek viszont nem szerepelt a napi teendői között a „dumálok egy jót Neményivel” program.

- Majd elmesélem, amikor jelzed, hogy kapcsoljam be a biztonsági övemet, mert hamarosan leszállunk - vágott vissza Arnold.

Én pedig ott álltam közöttük, totál szerencsétlen, hülye helyzetben, kilencedikesként, tizedikesként, tizenegyedikesként és végül végzősként.

- Na, jó. Sziasztok - szóltam meg hirtelen, és otthagytam őket. Nem mintha ez zavarta volna bármelyiket is, szerintem észre sem vették, hogy leléptem, záporoztak a sértések, főleg Cortez részéről, de azért Arnoldot sem kell féltetni, úgyhogy elváltak.

Egyedül ballagtam haza a hűvös, napsütéses időben, és becsaptam magam mögött az ajtót.

• - Mi volt a suliban? - érdeklődött anyu.

• - Arnold miatt kiraktak olvasókörrel, aztán Cortez kiakadt, végül összeballhéztak, én pedig hazajöttem - hadartam. Anyu és apu kérdően meredt rám.

• - Hányadikos a gyerek? - kérdezte apu, anyu pedig széttárta a karját. Kicsit összezavarta őket a beszámoló.

A tökéletes szülinap végén Kinga és Virág a babzsák foteleimen ültek, én pedig az ágyamon könyökölve profiterolt ettem.

- Tíj. És utána mi történt? - kérdezte Virág, egy adag fehér csokis sutit nyomva a szájába.
- Fogalmam sincs. Talán még mindig ott állnak és egymást hülyézik - vontam meg a vállam.
- - Neményi újra képen van? - sóhajtotta Kinga.
- - Nem én akartam így. Bocsánatot kért. Mit tehettem volna? - tápázkodtam fel.
- - Nos, Renáta. Igazán sajnálom, hogy párizsi életedben majd nem vehetek részt nézőként. Bizonyára szórakoztató lesz. Kicsi az a város hármótoknak.

Cortez: 5/? - nem hívott már este.

Arnold: 5/?? - mit keres az életemben???

Megőrültem: 5/1 - ez tény.

Déja vu: 5/1 - tizennyolc éves vagyok, Cortez a barátom, minden rendben. Nem kísért a múlt, nem engedem neki.

Ezt felírom a tükrömre.

Április 10., kedd

Nem, a tegnapi napot nem álmodtam. Arnold tényleg itthon volt, tényleg elnézést kért és tényleg ott hagytam Cortezzel együtt, miközben egymást szétalázva vitatkoztak. Azóta semmi infóm nem volt, ráadásul a földrajz fakt miatt hajnalban egyedül ballagtam a suliiig, és az egész nulladik órát végiggöröcsöltem, a csengőre várva. Cortez nem az a srác, aki hajnalban a kapunkban vár, hogy megbeszéljük a dolgot, így természetesen nem is számíthattam arra, hogy nulladik előtt látom. Vele kapcsolatban nem működik az „elrohanok, utánam jön” dolog. Ő inkább legközelebb közli, hogy ne rohangáljak. ©

Föciről kiszabadulva azonnal lesiettem a lépcsőn, és kimentem a sulii elé. A társaságunk ott gyülekezett, Cortez éppen Ricsivel és Dave-vel beszélgetett, az utóbbi az iPadjét tartotta maga előtt, és valamennyien a kütyü köré álltak.

- Sziasztok - köszöntem halkán, és amolyan „még én vagyok a barátod?” hezitálással álltam meg Cortez előtt.

- Szia - hajolt oda hozzám, hogy puszt adjon, de mivel a tekintetét nem vette le az iPadről, tulajdonképpen bárki lehettem volna.

- - Mit csináltok? - érdeklődtem a tablet fölé hajolva. Egy térképalkalmazás volt megnyitva, és egy csomó pont volt megjelölve rajta. - Ez Párizs - állapítottam meg, miután egy pillanat alatt rájöttem. Az egyetemem be volt jelölve, azt azonnal felismertem, de a többi jelzés nem mondott túl sokat, így megkérdeztem. - Mit jelöl az S betű?

- - Sorbonne - felelte Dave.

- Aha. És az RCJL? - ráncoltam a szemöldököm, mert ez a betűkombináció a reptérre volt rakva.

- Ren, Cortez, Justine, Jean-Luc - magyarázta Ricsi. - Amíg hontalanok vagytok, a reptéren csöveztek.

- - Ó, értem - nevettem el magam. - És mi az E?

- - Az Arnold kollégiuma - mutatott rá Dave az iPadre.

- - Aha. És miért E? - gondolkodtam.

- - Enemy - felelték egyszerre. Rendben, örülök, hogy mindannyian felnőttünk.

Mivel a fiúk éppen azon voltak, hogy megkeressék azt a lakhelyet, ami elég távol van Arnoldtól, én inkább odaálltam Kinga és Virág mellé.

- - Renáta, segíts szétosztani a szórólapokat! - rángatott ki Kinga a válltáskájából egy nagy adag szórólapot, és a kezembe nyomta.

- - Mi ez?

- - Talán olvasd el - tanácsolta gúnyosan. Oké, jó ötlet. A szórólapon az állt, hogy pénteken egész nap bolhapiac lesz a Szent Johannában, aminek a bevételét az iskola az árvízkárosultak javára ajánlja fel.

- - Izé. Nem is esik - ráncolta a szemöldökét Virág.

- - Virág, az, hogy per pillanat itt, a II. kerületben nem esik, nem azt jelenti, hogy országszerte szárazság van! Tavasz lévén, hatalmas esőzések pusztítanak, nem láttad a híradót? Több települést is elmosott a víz! - hóbörgött Kinga. Virág furán nézett rám. Szerintem azon lepődött meg, hogy még van híradó. 21. századi gyerek, fogalma sincs

arról, hogy a tévében mikor mit adnak, csak a zenecsatornákat ismeri, amúgy a neten lóg. És nem, nem ismeri az olyan oldalakat, mint pl. a hírkereső. A Twitter/Yamm /Tumblr/Facebook kimeríti az érdeklődését.

Amíg Virág és Kinga próbált szót érteni egymással, én átolvastam a felhívást. Tehát behozzuk a számunkra értéktelen, de más számára értékes tárgyainkat, és miután kiírjuk, hogy hány Szent Johanna-pénzt ér, megpróbálunk túladni rajta. Alkudozni pedig kötelező. A rendes pénzt a büfében lehet beváltani Szent Johanna-pénzre, ami azért fontos, mert a tanárok és az igazgatóság még jótékony célra sem engedélyezik, hogy a diákok „kereskedjenek” az épületben. Így tökéletes megoldás az úgynevezett „játék pénz”.

- Jó, szerintem hozok pár könyvet - gondolkoztam, hogy mit tudnék hasznosítani a nemes cél érdekében.

- - Renáta, senki nem fogja megvenni a könyveidet!

- Akkor mégis mit hozzak?

- Ajánld fel Cortezt. A bevételből egy új falut tudnánk építeni az árvíz sújtotta területeken - vigyorgott szórakozottan. Kinga szerint ez humor? Mert akkor elfelejtettem nevetni...

- - Csoki - sétált oda hozzánk Zsolti Edinával együtt. - Álmodtam vagy tényleg itt volt Neményi tegnap? - kérdezte.

- Többen is ezt álmodtuk - motyogta Cortez a tabletet bújva, aztán elégedetten felnézett. - Oké, megvan, hol fogunk lakni.

- - Na! - léptem mellé izgatottan, aztán a térképre nézve megráztam a fejem. - Marseille? Azt hittem, komolyan találtak valamit.

- - Reni, a számításaink szerint ez a legmegfelelőbb. Cortez ott is tud dolgozni, az lesz a bázisa, Neményi elég messze van... - magyarázta Dave.

- - És az egyetem is csak egy köpés - néztem rájuk, de mivel bólogattak, rájöttem, hogy valószínűleg nem volt elég meggyőző a cinikus hangszínem. - Csak vicceltem! - förmedtem a társaságra. - Keresnétek egy olyan lakást, ami, mondjuk, nem 700 kilométerre van az egyetememtől???

- Jó, nyugi. Rajta vagyunk - csitított Ricsi. - Nem akarsz Lyonban tanulni? - próbálkozott. Kingával és Virággal inkább bementünk szórólapozni.

Duplafranciával kezdtünk. Durand belépett a terembe, és ünnepélyesen közölte, hogy már csak egy teljes hónapunk van az írásbeli érettségiig. Egyébként a dátum stimmelt, csak ez így, kimondva annyira félelmetesen hangzott, hogy az egész osztály lefagyott. Előszedtem a noteszom, és megnéztem a dátumokat. Ma április tizedike van. Egy hónap múlva május tíz, a nyelvi írásbeli időpontja. De az már a negyedik nap, akkor már túl vagyunk a magyaron, matekon és törin. OMGÜ! Tanulnom kell.

- Durand órája után mindenki vadul átlagot számolt, dátumot ellenőrzött, illetve Andris és Robi olyan betegségeket kerestek a neten, ami ledönti őket annyira a lábukról, hogy „kihagyják” az érettségit.

- - Úristen! Én fééélek! - vinnyogott Virág a matekjegyeit bújva.

- - Hol kaphatok maláriát? - nézett fel Andris a telefonjából.

- - Én mondtam! Hányszor mondtam, hogy ne az utolsó pillanatban kezdjétek kapkodni! Most jól néztek ki! - dühöngött Kinga.

- - Vagy segíts, vagy fogd be! - förmedt rá Ricsi.

- - Csak akkor segítek, ha beismeritek, hogy igazam volt!

- - Kinga! - nézett rá Macu. - Igazad volt!

- - Mindenki egyetért? - tette csípőre a kezét Kinga.

- - Mindenkiiii - ordította Zsolti.

- Jó, nyugodj meg - csitította Kinga, mert Zsolti szokás szerint túlpörgött. - Kidolgozok egy stratégiát. Ebédszünetig ne szóljatok hozzám - ült le az asztalához, és egy vonalzóval táblázatot kezdett készíteni a mappájában.

És nem viccelt, tényleg előállt egy tervvel. Az udvaron ülve, a szikrázó áprilisi napsütésben, miközben minden alsóbb éves a jövő heti tavaszi szünetet várta és tervezgette, mi gondterhelt, az „egész világból elégünk van” arckifejezéssel figyeltük Kingát, aki magabiztosan felnyitotta a mappáját, és nekikezdett a prezentációnak.

- - Nos. A következő a helyzet. Az osztályunk tizenkét fő. Ebből én, Renáta, Gábor és Jacques rendelkezik kellő

ésszel és kitartással. Cortez és Dave szintén nem reménytelen eset, helyén van az agyuk, de nem arra használják, amire kéne, így ők nem felelnek meg a „csapatvezető” posztra.

- – Hah. Megint felnyomtam a sulis wifijének biztonsági kulcsát – nézett fel Dave büszkén az iPadjéből.
- – Igen, erről beszélek – motyogta Kinga. – Tehát van hat ember, akinek van agya, a többi osztálytársunk sajnálatos módon retardált – nézett körbe. Senki nem vette nagyon magára a minősítést, ez az általános megítélése a 12/b-nek. – Tekintettel arra, hogy Jacques még mindig csak motyog magyarul, Gábor pedig nincs túl jó állapotban lelkileg, hozzájuk osztottam be Cortezt és Dave-et. Így valamennyire egyenlők az esélyek. Az A) csapat vezetője vagyok én, a B) csapat Renátáé, a C) csapat vezetője Jacques, a D) csapaté pedig Gábor. Minden csapat háromfős csoportot fog alkotni... – magyarázta.

– Mi van? – ráncolta a szemöldökét Ricsi.

- – Most komolyan, ha ennyit nem tudsz felfogni, hogy szeretnél érettségizni??? – meredt rá Kinga hitetlenül. – Az A) csapat tagjai, tehát a beosztottaim, és itt megjegyezném, hogy nem kis áldozatot hoztam, Andris és Virág.

– Én Ricsivel szeretnék egy csapatban lenni – sipákkolt Virág ösztönösen.

- – Még mit nem! Döntsd el, hogy tanulni szeretnél vagy a barátoddal értelmetlen YouTube-videókat nézegetni. Az egyikkel nem mész sokra – szidta le. – A B) csapat tagjai, azaz Renáta tanulótlásai Zsolti és Ricsi.

- – Uh – sütöttem le a szemem. Miért én kapom a kemény magot?

- – Sajnálom, se Cortez, se Dave mellé nem tehettem be egyiküket sem – magyarázta meg Kinga a döntését. – A C) csapat Jacques, Cortez és Macu, a D) csapat pedig Gábor, Dave és Robi – fejezte be. – A csapatok minden délután együtt tanulnak, egyeztessétek le az időpontot, ami nem ütközik a szakkörökkel. Az A) csapat ma, tanítás után nálam találkozik, hozzatok spirálfüzetet és tollat, mert akinél nincs, azt felírom – instrualta a csapatát. Virág és Andris riadtan néztek össze.

- – Végünk van – jelentette ki a rocker.

- – Ühüm – bólogatott Virág, és izgalmában leharapta a nyalókája felét.

Kingának és osztályunk lustaságának hála tehát elkezdődött a pokoli nagy hajrá, ami váratlanul ért minket, hiszen éppen kezdtük élvezni, hogy kitavaszkodott. Suli után Cortezzel együtt indultunk hazafelé, és a délutáni napsütésben azon tűnődtem, hogy ha stréberként még nekem is ezermillió jobb programötletem lenne a tanulásnál, akkor mit érezhetnek a többiek. Aztán kizökkenve a gondolataimból, szembe kellett néznem azzal a témával, amit egész nap kerülgettem.

- – Azért valamikor majd beszélünk róla? – kérdeztem halkán, amikor már percek óta csendben sétáltunk.

- – Miről? – fordult felém Cortez.

- – Arnoldról.

- – Sok mindenről szeretek beszélni. Ő nincs a listán. Azon a listán, legalábbis – töprengett.

- – Mi történt tegnap, miután eljöttem? – érdeklődtem, figyelmen kívül hagyva a megjegyzését.

- – Nem sok. Hamar rájöttünk, hogy nem fogunk közös nevezőre jutni. Kábé soha. És ha te nem vagy a közelben, akkor baromira el kéne kerülnünk egymást.

- – Cortez, ha téged zavar, hogy újra beszélő viszonyban vagyok veled... – kezdtem, de azonnal közbeszólt.

- – Az, hogy a világon őt utálom a legjobban, az egy dolog. És az én dolgom – nézett mélyen a szemembe. – De soha nem mondanám meg, hogy kivel tartsd a kapcsolatot és kivel ne. Mert ez meg a te dolgod. Neményi a barátod, valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag elviseled őt. Nekem ez oké. Eddig se mondtam, hogy ne beszélj veled, a ti dolgotok, hogy miért szakadt meg a kapcsolatotok. És az is a ti dolgotok, ha újra jóban lesztek. Ezt úgyis tudtam előre. Csak későbbre számítottam.

- – Hogy érted?

- – Azt hittem, Párizsban majd véletlenül összefuttok a könyvtárban, egyszerre nyúlva valami ezerhétszázban írt könyvért vagy ilyesmi... – gúnyolódott, én meg elnevettem magam. – De Neményi nem várja meg a véletlent. Előbb jött. Jellemző a seggfejre.

Hirtelen előtört a boldogság, amiért Cortez ennyire jól kezeli még ezt a helyzetet is. Mert hazudnék, ha azt mondanám, nem örülök annak, hogy Arnold jelentkezett. És ezt Cortez pontosan tudja. Mert bár Arnold a képzeletbeli barátságlistám nem túl kiemelkedő helyét foglalja el újabban, azért azt nem mondhatom, hogy sose

kedveltem vagy hogy nem jelentett nekem sokat régen. Igaz, hogy nélküle találtam meg magam, és Kinga, Ricsi, Dave vagy éppen Zsolti simán megelőzik a szívemhez közel állók sorában, de azért Arnold mégiscsak Arnold. Tudom, hogy legtöbbször könyvekről beszélgettünk egymással és hogy az emocionális oldalam egyáltalán nem érdekelt, de mégis. Amióta ő elment, keletkezett bennem egyfajta hiány, amit a többiek sem igazán tudtak pótolni. Mert minden barátság más. Egyik sem ugyanolyan, egyik sem jelenti ugyanazt. És ha Arnoldért nem is mennék tűzbe (Kingáért vagy Ricsiért gondolkodás nélkül megtenném, Virágra pedig mindig is így gondoltam), azért jó, hogy újra beszélő viszonyban vagyunk. Hiszen nem kell mindenkire a legeslegeslegjobb barátként gondolni. Arnold egy régi ismerős, akivel időközben felnőtünk, így újakezdhetjük, egészen a nulláról. Cortez pedig, akit most már tényleg benevezek a „világ legnagyobb emberére díjra, egyszerűen megértette ezt és szó nélkül fogadta.

- Tudod, hogy szeretlek? - kérdeztem mosolyogva.

- Tudom - mondta lazán. Azt hiszem, erre nem ezt szokták válaszolni. - De azért a biztonság kedvéért a Sorbonne környéke kilőve.

- Nem hiszem, hogy sűrűn találkozónék Arnolddal szeptembertől...

- - Félek, hogy ezt nem te irányítod majd - vágta rá kapásból. - A barátnője hogy van? - érdeklődött.
- - Nem működött a dolog, januárban szétmentek - meséltem el a frissen szerzett információimat.
- - Ez most nagyon meglepett - felelte unottan, mire felnevettem. - Jó, figyelj - állt meg, én pedig szembefordultam vele, és kérdőn vártam, hogy mit fog mondani. - Örülök, ha örülsz. Ha téged boldoggá tesz, hogy újra jóban vagy a szociopata Neményivel, akkor oké. De közlöm, hogy egy dobása van. Csak egyszer bánt meg téged, és a Sorbonne előtt rúgom fel. - Húúú. Fenyegetős-megvédős-burkolt szerelmi vallomás. Az egyik kedvencem.

- Értem - mosolyogtam kalapáló szívvel. Akkor ezt megbeszéltük. ©Hazaérve épphogy megettem a melegszendvicsemet, megérkezett a tanulócsoportom.

- - Gyerekek, ez nagyon jó ötlet. Készüljetekek együtt a vizsgákra
- dicsért meg minket anyu. Én kínosan bólintottam, Zsolti meg Ricsi pedig otthonosan felcsörtettek a szobámba, és mire én beértem, elfoglalták a két babzsákot, és éppen a tévét kapcsolgatták. OMG! Vajon Kinga hogy boldogul Virággal és Andriszal?

- - Oké - hajoltam le, és kikapcsoltam a tévét. - Akkor szerintetek mivel kezdjük? - néztem rájuk. Ricsi a raszta haját piszkálta, Zsolti pedig a bal bicepszében ugráltatta az izmot, és azt csodálta. - Naa! - kérleltem őket. Kinga büszke lenne rám. Három perc, és a csoportvezető már könyörög.

- - Mikből érettségizünk? - kérdezte Ricsi.

- Matek, magyar, töri, francia, te kémia, Zsolti pedig tesi - soroltam.

- - Az nem ügy - legyintett Zsolti. - Lenyomok két fekvőtámaszt, futok egy kört és ennyi. - A valóság persze nem egészen ez, úgylátva elkerekedett szemmel néztem rá.

- - Testnevelésből is van elmélet. Hol vannak a tételeid?

- - Milyen elmélet?

- - Zsolti, az is egy rendes érettségi! Mit csináltál szeptember óta?

- hüledeztem, amikor világossá vált, hogy Zsoltinak fogalma sincs arról, hogy tesiből is tanulnia kéne. Te jó ég! - Na, jó! Én keresek neked kidolgozott tételeket, addig olvassátok a törit.

- - A könyvet? - kérdezte Ricsi.

- - Nem, a tételeket.

- - Amik hol vannak? - pislogott Zsolti.

- - A füzetetekben.

- - Nekem nincs törifüzetem - jelentette be Ricsi ünnepélyesen.

- - Miért nincs?

- - Mert Barka hangjától kiráz a hideg. Ezért zenét hallgatok órán, amíg diktál. - Zsolti „muhahaha” röhögéssel értékelt Ricsi érvelését, én pedig megdörzsöltem a szemem, aztán odaadtam nekik a füzetem, és a telefonommal kislisszoltam a szobámból.

Kinga két csengésre felvette.

- - Renáta, most nem érek rá. Örültekháza van nálam! - szólt bele ingerülten. - Mondtam, hogy tedd le a díjamat! Idióta! Az nem játék! - ordította el magát, de ez már nem nekem szólt.
 - Csak azt akartam kérdezni, hogy haladsz, mert én sehogy. Ezeknek még füzetük sincs - panasztam.
 - - Igen? Hát, gratulálok, ha ennyi a problémád! Renáta, ezért zavarasz? Ricsiről és Zsoltiról van szó. Adj nekik lapot és egy-egy Kinder tojást, attól elhallgatnak.
 - - Minden rendben nálad? - kérdeztem, mert a háttérből furcsa hangokat hallottam.
 - Ó, hogyne, minden pompás. Virág azt sem érti, amit kérdezek, és idegtépően lassan ír, mert minden átkozott o betűbe békejelet rajzol, Andris pedig megette a rádiómat, szétrámolta a polcomat és a nyakába aggatta a díjaimat. Most pedig Virágot üti a párnámmal! - szemléltette a szobájában zajló eseményeket. - Andris, én komolyan leütlek! Fejezd már be! - üvöltötte. - Uramisten - motyogta halk, döbönt hangon.
 - - Mi az? - riadtam meg.
 - - Ez rágyújtott a szobámban! Renáta, most leraklak, mert kiverem Andris felső fogsorát - közölte és kinyomott. Na, ezek szerint Kingának is jól telik a délután. Visszamentem a szobámba, ahol a következő kép fogadott: Ricsi a földön elterülve énekelt, Zsolti a világító földgömbömön (!!!) dobolt két tollal, miközben a laptopomból üvöltött a Papa Roach.
 - - Na jó, ebből elég lesz! Légy szíves, vegyétek komolyan - kapcsoltam ki a zenét mérgesen. Mindketten rám néztek, aztán egyszerre tört ki belőlük a röhögés. Kösz. Ennyit a tekintélyemről.
- A mai nap sikerélménye, hogy Zsolti és Ricsi fél óra könyörgés után hajlandó volt egy lapra írni, amit diktáltam.
- - A fenébe már, miért volt ennyi parasztfelkelés? - dühöngött Zsolti.
 - Mert sok volt a paraszt - válaszolta meg a kérdést Ricsi, én pedig egyszerűen megnémultam. Szívesen bent lennék a szóbelijükön. Vagy jobban járok, ha nem is akarom tudni, mi folyik ott?

Kifáradtam mára: 5/1* - leszívták az agyam. Aúúú.

Cortez: 5/5* - az előbb beszélünk. Az ő tanulócsoportja a legjobb. Állítólag Jacques magyarul, Macu csendben gépelt a MacBookján, Cortez pedig matek feladatokat oldott meg. Cserét kérek! Könyörgöm, valaki szánjon meg!

Arnold: 5/? - na, ilyen is rég volt, hogy e-mail jött tőle. Igazából csak megírta, hogy visszaért Párizsba, és ösztönösen elmosolyodtam azon, hogy mennyire bénán megy neki ez a csevegős stílus. HU. Barátság reloaded.

Nem is olyan könnyű dolog ez.

Vacsora: 5/1* - Ricsi és Zsolti leléptek, nem vállalták be a húsgolyókat. És milyen jól tették.

Pótvacsora apuval: 5/4 - amíg ő pudingot evett, én csak egy almát. Jön a jó idő, figyelniem kell a vonalaimra. Bár a stressz fogyaszt, azért kicsit odafigyelek arra, hogy mit kajálok összevissza.

Április 11., szerda

A költészet napja alkalmából tegnap Kardos megkérte az olvasókörösöket, hogy akik szeretnének, ma a szünetekben olvassanak fel az osztályuknak válogatott verseket. Tőlünk természetesen én vállaltam, és Shakespeare-rajongóként természetesen a *Szonettekkel* léptem ki a kapun. Cortezt egy „mindennap kicsit jobban szeretlek, néha már betegesen” csókkal köszöntöttem. A nyakán bőrlánc feszült, amit kérdően vettem szemügyre.

- - Ezt még nem láttam.
- - A másik barátnőmtől kaptam - közölte lazán, én pedig felnevettem.
- Jó ízlése van - „dicsértem meg”, aztán pislogva vártam az igazi választ.
- Beesett a szekrényem mögé az egyik pólóm... - kezdte mesélni a nyaklánc történetét.
- - Hogy esett be?
- - Levettem és eldobtam - magyarázta.

Ah, igen. Fiús dolog a ruhát a szekrényre, fotelre, ágyra vagy eleve bárhová dobálni, ami határozottan nem a szennyeskosár. Hát, milyen trehány emberrel költözöm én össze? ©

- - Aha. És beesett mögé a póló - értelmeztem.
- Ja. Úgyhogy kihúztam. Akkor találtam a láncot. Ezer éve kerestem.
- - És találtál még valami érdekeset?
- Aha. Egy időkaput. Meg egy régi mangát.
- Milyen mangát?
- - Tizedikest.
- Összeráncolt homlokkal tűnődtem, aztán elkerekedett a szemem. A tizedikes rajza, ami szilveszter után készült, és kiállították a folyosón, de aztán nyoma veszett...
- - Megvan az a rajz? - ámultam „azonnal kell nekem” arckifejezéssel.
- Ja. Még akkor bevágtam a szekrény mögé.
- Most nem tudom, min lepődjek meg jobban. Hogy két év után végre megkaphatom azt a rajzot, vagy hogy azóta nem húztad el a szekrényed. - Cortez nevetve átölelt. Ez az ölelés egyértelműen azt jelentette, hogy enyém a rajz. Haha!

- - Ma van a költészet napja, és szonettek fogok felolvasni nektek - jelentettem be boldogan, amikor odaértünk a többiekhez. Az általános reakció a „nemááár”, „hagyjál már” és „jó, majd rájössz” volt. Az én irodalomszerető, kultúrára éhező baráti társaságom. Hát, nem kedvesek?

Az épületből Máday rontott ki, mi pedig felkészültünk a beolvasásra, és pislogva meredtünk az ig.helyettesre.

- - Tisztelt 9/a-s lányok, mi lenne, ha nem kellett néktek magatok az út szélén? Befelé az épületbe, és mire én is bemegyek, fejenként fél kilóval kevesebb smink legyen az arcokon! - bökött Krisztiék társasága felé az álvonalzójával, aztán félrefordult. - 10/a-s fiúk, Gondos tanárnő nem tartotta viccesnek, hogy az óráján ettetek, utoljára mondom, hogy a házirend tiltja az óra alatti étkezést - förmedt a háromfős fiúcsapatra. Ezután Máday ráordított még Bálintra (rá ok nélkül is szokott) meg egy tizenegyedik lányra a rövid szoknyája miatt, és úgy tűnt, végzett is. Döbbsen és csalódottan néztünk felé.

- - És mi? - kérdezte Ricsi.
 - - Mit akarsz, Pósa? - sóhajtott Máday fáradtan.
 - - Velünk minden rendben? - nézett fel Dave a telefonjából.
 - - Igen, rendben vagytok - legyintett az igazgatóhelyettes.
 - - Mi van? - rökönödött meg Zsolti.
 - - Az nem lehet! - panaszkodott Virág. - Már nem szeret minket? - biggyesztette le a száját.
- Mélyen tisztelt 12/b! Fél lábbal kint vagytok az iskolából. Mit szeretnétek? Hogy szóljak rátok egyesével?
- - Igen! - bölintott Kinga idegesen. - Még itt vagyunk, ne csináljanak már úgy, mintha hült helyünk sem lenne!
- kérte ki magának, mi pedig valamennyien egyetértettünk. Mi az már, hogy Máday nem szól ránk? Az ész megáll.
- - Rendben van! - enyhült meg, és a kívánságunkra végigüvöltött a társaságon.

Hogy Ricsi vegye le a műanyag vegyész-szemüveget, amit egyébként kémiai kísérletezésre kell használni, de ő újabban ezt csak úgy hordja (©), Zsolti hagyja békén Karcsit, aki a biciklijén ült, Zsolti pedig a sulis falának tologatta, Dave és Macu fejezzék be az iskolai net hackelését, Kinga ne ordítson, Virágot megkérte Máday, hogy hagyja békén, mert nem akarja megnézni a kis lajhárt, aminek a képét nézve Virág teljesen odavolt. Cortez ragozzon kulturáltabban vagy inkább egyáltalán ne, tőlem pedig egyszerűen megkérdezte, hogy miért szavalok.

- - A költészet napja van - csuktam be a könyvemet zavartan.
 - - Igaz is! - jutott Zsolti eszébe. - Máday néni, ön a múzsám. Ihlessen meg!
- Nagy Zsolt, hagyjál már! - rázta meg a fejét az igazgatóhelyettes, és indult befelé az épületbe. Zsolti pedig szokás szerint üldözőbe vette.

Első óra előtt a teremben megkísérletem felolvasni a kiválasztott szonettet, de ez elég reménytelen feladatnak tűnt.

Csapatunk nem arról híres, hogy értékelné a költészetet, így amikor teljes átéléssel kántáltam Shakespeare sorait a tanári asztal mellett állva, szükségem volt arra a tulajdonságomra, miszerint megosztott figyelemmel rendelkezem. Lazán elhajoltam a tábla felé hajtott pet palack elől, előreléptem, amikor a szemem sarkából láttam, hogy Andris és Robi mögöttem szándékoznak elfutni, felrúgva a tanári széket, és bár soha nem gondoltam volna, hogy képes vagyok rá, mégis sikerült túlordítanom a verssel a sulirádióból üvöltő Kom *Did My Time* című dalát. Mondjuk, berekedtem, de mindegy.

Csengetéskor Durand helyett az ofő jött be a terembe, aki elkért minket negyedórára a franciatanártól, mivelhogy „rengeteg megbeszélőnivalónk van”. A pénteki bolhapiac miatt elmarad a tanítás, Haller pedig frászt kapott, hogy kimarad az ofőóra, pont amikor „annyi dolgunk lenne”.

- – Gyerekek, ugye, a tavaszi szünetben tanultok? – nézett végig rajtunk gondterhelten.

- – Naná. Mint a kisangyalok – vihogott Zsolti.

– Egy kis komolyságot kérnék – köhintett, aztán az ajtó felé kapta a fejét, mert Jacques és Gábor rontott be a terembe. – Gábor, hogy vagy? – érdeklődött az ofő.

- – Köszönöm a kérdést. Nem tudom – vont a vállát fáradtan.

– Értem, persze – biccentett Haller, mérlegelve, hogy a kérdésére nyilván nem létezik elfogadható válasz. – Ha tanácsolhatom, a tavaszi szünet alatt a tanulás mellett részt vehetnél a Szent Johannás-programokon, hogy eltereld a figyelmed.

- – Köszönöm, de az egész tavaszi szünetre betábláztak a többiek – felelte Gábor, mi pedig mindannyian elmosolyodtunk. Naná, hogy nem hagytuk, hogy a szünet alatt egyedül maradjon a gondolataival. Ha akarta, ha nem, mindannyian rászálltunk. Katával értelemszerűen amúgy is sok időt töltene, meg ott van a tanulócsoportha is, de emellett Ricsi és Virág elrángatják moziba, Kinga meggyőzte, hogy tüntessen vele a szörmetermékek ellen, ezt amúgy Dave szervezi a Facebookon a barátnője kérésére, Zsolti meginvitálta egy „gyúrásra”, én pedig rávettem, hogy Katával együtt menjünk el könyvesboltba, hogy beválthassam a szülinapi utalványaimat.

Az ofő ezután kitért a további megbeszélőnivalókra, de mivel sürgette az idő (és az ajtóban várakozó Durand), olyan tempóban hadart, hogy csak szavakat sikerült elkapnunk. Mint pl. osztálykirándulás, érettségi, ballagás, Gondos vagy javítás. Igen, kétségtelenül felgyorsultak az események.

Durand órái, egy kellemetlen matek és a költészet napja alkalmából verseket elemző Kardos irodalma után levonultunk az udvarra, hogy szokás szerint ott töltsük az ebédszünetet. A folyosón alsóbb évesek rohagáltak, a diákok a suliboxokba dugott tavaszi szüneti programajánlót bújták, és sorban iratkoztak fel az eseményekre, a kilencedikesek gondtalanul pingpongoztak a gondnok által kihelyezett asztalon, miközben ránk a világ összes terhe nehezedett.

- – Ez nem fair – hóbörgött Zsolti. – Süt a nap, tavasz van, ezeknek a szarosoknak meg semmi problémájuk nincs.

- – Igen! – bólogatott Virág. – Én is szeretnék pingpongozni, de állandóan foglalt az asztal!

– Gyere, Emó, elzavarom őket – ragadta meg Ricsi a karját, mire Virág boldogan ugrálva indult az árkádok alá kirakott pingpongasztal felé. Az ott játszó 9/b-s társaság az érkezésükre abbahagyta a labda ütögetését, és mielőtt még Ricsi megszólalt volna, automatikusan feléjük nyújtották az ütőket. A Szent Johannában kimondatlan szabály, hogy nem bosszantjuk fel a tetovált rasztát, aki nemcsak elég félelmetes látványt nyújt a nála fiatalabbak számára, hanem még az igazgató rokona is.

- – Hogy sikerült a költészet napja? – kérdeztem Katától, Flórától és Karcsitól, akik, csakúgy, mint én, verseskötetet tartottak a kezükben

- – Belém fojtották *A hollá*. – mutatta fel Kata a Poe-kötetet. – Esélyem sem volt felolvasni.

– Engem végig köpöcsöveztek. Van még a hajamban? – forgolódott Karcsi, én pedig undorodva kipöcköltem a hajából három, nyálas papírfecnit. Flóra sem járt jobban, őt félrelökték, aztán egyedül hagyták a termükben.

- – Akkor éljen a költészet – bólintottam keserűen.

- – Muti – kérte el Kitti Katától a Poe-könyvet, mire Kata boldogan odaadta.

Kitti fellapozta és szótlanul olvasgatni kezdte, mi pedig ezt sikernek könyveltük el. Hiszen az egész iskolából egy teljes embert érdekelt a mozgalmunk. Jó, persze ezt az arányt ismerve ötven éven belül a világ háromnegyede analfabéta lesz, és az emberek össz kommunikációját annyira tippelném, hogy tátott szájjal, kiszáradt szemgolyóval merednek az érintőképernyőre, és időnként annyit mondanak: „lájkk”. De ez még odébb van, addig örülünk annak, hogy Kitti megismerkedett új barátjával, Edgar Allan Poeval.

- Minden iskolában van egy tizenöt éves, aki befordulva Poe-t olvas - néztem mosolyogva Kinga hűgára, aki fekete körmeit az oldalon pihentette, és időnként lapozott egyet. Amúgy Kitti okos lány, festetlen körmökkel érkezik az épületbe, átmegy a „checkpointon”, ami a szobor mellett álló Mádayt jelenti, majd a termükben ráérsően kifesti a körmeit, és így tölti a napot. Az más kérdés, hogy a folyosón körömlakkszag terjeng miatta. Kémiaóra elején Gondos fürkészve nézett végig a társaságon.

- Te, ott! - mutatott hátra.

- Ki, én? - kérdezte Macu.

- - Igen, te. Gyere ki felelni - intett a tanárnő.
- - Miért pont én? - ráncolta a szemöldökét.

A tanárnő a vörös (piros?) hajkoronája alól idegesen meredt Macura, aki végül felállt és kisétált a tanári asztalhoz.

- - Miért mindig én felelek? - értetlenkedett tovább.
- - Miért, a múlt órán is te feleltél? - ráncolta a homlokát a tanárnő, és fogával csikorgatott egyet a szájában lévő cukron vagy neutronon. Ki tudja.
- - Múlt órán? - tűnődött Macu. - Hogyne, persze - füllentett.

- Valóban? Miért nincs beírva?

- - Mert ránk csöngettek - kamuzott tovább, én pedig a fejemet fogva figyeltem a jelenetet, miközben a fiúk tátott szájjal, „ezt nem hiszem el, mekkora ötlet!” pillantással meredtek rá.
- - Értem. Hányast kaptál? - nyitotta ki Gondos a naplót.
- - Öhm. Javító felelet volt, és négyes lett - köhintett Macu, aki nem mert bevállalni egy kamu ötöst, mert az túl feltűnő lett volna. Gyors észjárású osztálytársunk meglegedett az ajándék négyessel is.
- - Rendben, ülj le - firkantotta be a naplóba Gondos a jegyet, Macu pedig rezzenéstelen arccal bölintott, aztán felénk fordulva, hogy a tanárnő ne lássa, elégedett vigyort villantott, és feltartott hüvelykujjával jelezte, hogy „megvan a fizika javítása”.
- - Szemét állat - suttogta Zsolti.
- - Parancsolsz, Nagy Zsolt? - kapta oda a fejét a tanárnő mérgesen.
- - Igen! - húzta ki magát Zsolti. - Szeretném megkérdezni, hogy miért nincs beírva a házi dolgozatom a naplóba, amikor apukám még sírt is a meghatottságtól.
- - Miért sírt édesapád? - érdeklődött a tanárnő.

- Mert ötöst kaptam! És ezzel megvan a kettesem év végén - törölgette a szemét Zsolti, remek színészi alakítást nyújtva.

- - Milyen házi dolgozatról beszélsz? - gondolkozott a tanárnő.

- Amit kábé két hete adtunk be! - ordította Andris. - Életem

legjobb teljesítménye. Órákig írtam. Éjjel-nappal - szállt be a „csináljunk hülyét a tanárnóból” programba. És nem meglepő, záporozni kezdtek az elégedetlen beszélősök, miszerint az osztály legjobb átlaga lett meg a legutóbbi beadandónál, még sincs a naplóban. Még ilyet!

- Nekem ide nincs felírva! Azt mondjátok, két hete volt? - lapozgatta a tanári zsebkönyvét.

- - Igen! - skandálták egyszerre a többiek.
- - Ó, akkor voltam náthás. Szörnyen szenvedtem azokban a napokban, nyilván azért nem írtam be. Megkeresem a házi dolgozatokat, és utólag beírom a jegyeket - motyogta zavartan a tanárnő.
- - Nem, neee! - kiabált közbe Ricsi.
- - Parancsolsz, Richárd? - kérdezte Gondos.
- Megtarthattuk. Amiért ilyen jól sikerültek - hazudta, a tanárnő pedig totál összezavarodva nézett ránk.

- – Hát, jó, akkor diktáljátok be a jegyeket, és a következő órára hozzátok vissza a beadandókat – nyitotta ki a naplót. Dave elégedetten dőlt hátra a székén. Van egy kis melója. Le kell gyártania 12 db kamu fizika házi dolgozatot. Neki ez nem feladat. – AntaiKelemen Ádám? – kérdezte Gondos. Cortez egy pillanatra felnézett az ellenőrzőjéből, ahol éppen átlagot számolt.

- – Négyes lett – jelentette be, biztosítva magának az év végi középeket. Gratulálok. ©
- – Bencze Virág?
- – Öhm. Izé. Négyötöd – olvasta le a számról, mert neki mindkét jegyre szüksége volt.
- – Bernáth? – kérdezte Andrist.
- – Csillagos ötös – kiáltotta a rocker, mire a tanárnő a fejét rázva nézett fel.
- – Csillagos?

• – Illetve csak ötös – javította ki a válaszát, és lejjebb csúsztva a székén, az óra további részében lapított. A naplóba egyre több nagyszerű jegy került be, és bár nem szokásom fülleneni, ha nem mondtam volna semmit, az az egész osztály lebukását jelentette volna. Így halkán kértem magamnak egy bonusz ötöst, ami semmiben nem befolyásolta az átlagomat, enélkül is színötös voltam fizikából, ezt betudtam „négy év magolás után egyszerűen járt” jegyeknek.

- – Szatmáry Kinga? – nézett fel Gondos a naplóból. A teremben feszült csend volt, mindenki Kingát szuggerálta, és azon imádkoztak, hogy ne szólja el magát, mert akkor borul az egész „ajándék jegy, mert megérdemeljük” balhé. Kingának nem volt veszítenivalója, velem együtt kitűnő a bizije, éppen ezért csupán a jóindulatától és a mai hangulatától függött, hogy benne van-e a játékban vagy feldob minket. Még én is az ujjaimat morzsolva vártam a válaszát, többen lesápadtak, Jacques pedig, aki szintén ötöst adott magának, folyamatosan mocorgott az előttem lévő padban, és szétizgulta az agyát.

Kinga, kihasználva, hogy hatalom van a kezében, kellőképpen kiélvezte a helyzetét, ráérősen körbefordult, mosolygott, megigazította a haját, leszedett egy zavaró szöszöt a blúzáról, majd a tanárnő felé fordult.

- – Házi dolgozat? Nem rémlik – kezdte. A teremben halk zúgolódás és világvége-hangulat vette kezdetét, Zsolti ökölbe szorított kézzel csapott a padra, a rockerek bosszút forraltak, Ricsi és Macu pedig Dave-et fenyegette, hogy csináljon valamit a barátnőjével. Kinga gúnyos vigyorra húzta a száját, és hozzátette. – Ó, hogy az a házi dolgozat! Persze. Természetesen ötös lett, a legmagasabb pontszámmal – tette hozzá. Az egész osztályunk egy emberként sóhajtott fel a megkönnyebbüléstől, vihogni meg beszélgetni kezdtek, Gondos pedig becsukta a naplót.

- – Tanárnő! – jelentkezett Gábor. – Az enyémet nem írta be.
- – Na, ne szórakozz velem, fiam! – nézett rá gorombán Gondos.

– Lehet, hogy elfelejtettem beírni a jegyeket, de arra tisztán emlékszem, hogy te nem adtad be! – közölte mérgesen. Gábor elkerekedett szemmel fordult hátra, és mikor találkozott a tekintetünk, egyszerre tört ki belőlünk a nevetés. Ez kész! ©

Hát, az a tény, hogy osztályunk feltornászta a fizikaátlagot, kicsit könnyített az év végi hajrán, de hozzátartozik a dologhoz, hogy ezt a húzást senki másnál nem mertük megkísérelni. Gondos más. Vele lehet „hülyülni”, az elmúlt években a fiúk tanulás helyett a tanárnő gyenge pontjait kísérletezték ki, ami egyértelműen a memóriája. Ez ma végérvényesen bebizonyosodott.

Suli után átmentem Cortezhez (és igen, tényleg megkaptam a mangámat!!!), és miközben a foteljében ülve a rajzomat csodáltam, megérkezett Jacques és Macu a délutáni tanulásra.

– Mennem kell, Zsolti és Ricsi már biztos ott van nálam – tápáskodtam fel nem túl lelkesen. – Nem maradhatnék? – torpantam meg.

– Felőlem maradj, de attól még Zsolti és Ricsi nálad lesz. És szétszedik a szobádat – mosolygott Cortez.

- – Indulok. Jó tanulást – álltam lábujjhegyre, és egy „az élet igazságtalan!” csókkal búcsúztam el Corteztől, majd intettem a halkan motyogó, magyarnyelvtan-könyvet bújó Jacques-nak és a megállás nélkül pötyögő Macunak. Az ő tanulódelutánjuk tők jó! Bezzeg az enyémet!

Hazaérve Ricsit és Zsoltit valóban a szobámban találtam a társaságuk harmadik tagjával, apuval. Üvöltött a tévém,

ők pedig hárman annyira izgultak valamin, hogy észre sem vették, amikor beléptem.

- Öhm. Mit csináltak? – érdeklődtem harmadszorra, ezúttal kissé hangosabban, mire végre felém fordultak.

- - *Boardwalk Empire*-t nézünk – közölte Ricsi.

- Most jön a legjobb rész! Figyeld Nuckyt! – mutatott Zsolti a tévére izgatottan, mire Ricsi és apu is a képernyőre szegezték a tekintetüket, és visszatartott lélegzettel figyelték a jelenetet.

- - Na, jó! Nem tudom, ki az a Nucky, de biztosan megérti, hogy tanulnunk kell – kapcsoltam ki a tévét.
- - Hőőő! – horkant fel Zsolti.
- - Reni, miért kapcsolad ki? – sziszegte apu idegesen.
- - Ren, kapcsold már vissza! – dühöngött Ricsi is.
- - Mert rengeteg a tanulnivalónk! – mondtam, de annyira szemrehányóan néztek rám, hogy már szinte én is elhitttem, hogy valami borzalmasan rossz dolgot tettem.

- Srácok, menjünk le a nappaliba – tanácsolta apu mintegy megoldás gyanánt, úgyhogy fél percen belül mindhárman eltűntek, és vitték a DVD-lemezeket is. Ott találtam magam a tanulócsoport vezetőjeként, csoport nélkül. Hitetlenül néztem körbe, aztán előszedtem a mobilomat, és rácsörögtem Kingára. Kutyaugatást hallottam a háttérben, amikor felvette. Csakhogy Kingának nincs kutya.

- - Ki ugat? – kérdeztem köszönés nélkül.
- - Andy Warhol. Virág idehozta a kuttyáját, aki felettebb nevelten, látszik, hogy ki a gazdája – panasolta. – Ül! Andy Warhol, ül! – parancsolt Kinga a folyamatosan ugató kuttyának.
- - Virág hol van?
- - Irodalom-próbaérettségít íratok veled és Andrissal – közölte. Aha. Tehát Kingánál ezt jelenti a tanulócsoport. – Még van egy órájuk, mielőtt beszédem. Miért hívtál?
- - Mert ráérek.
- - Hogyan?

- A tanulócsoportom Makit nézi.

- - Mi? – értetlenkedett Kinga.

- Valami sorozat, empire... broad... próbálkoztam.

- - *Boardwalk Empire*, és a főszereplő nem „Maki”, hanem Enoch „Nucky” Thompson – javított ki reflexből.
- - Te honnan tudsz ilyeneket? – lepődtem meg. Jó, Kinga rendszerint mindent tud, de azért az már pofátlanság, hogy a sorozatokból és filmekből is ennyire naprakész legyen.
- - Dave-vel járok, rémlik? Nem kis energiámba telt megmagyarázni neki, hogy nem megyek vele Atlantic Citybe „genszterkedni”, és hogy neki se legyenek efféle ambíciói, mert megmondom az anyjának! – hadarta, de közben folyamatosan ugatott a kutya a háttérben. – Andy Warhol, utoljára mondom, hogy Ül! – üvöltötte el magát, mire megszűnt a kutyaugatás.
- - Hú, ezt hogy csináltad? – nevettem fel.

- Tekintély, Renáta. Mivel a gyakorlatban biztosan nem ismered ezt a kifejezést, üsd fel az értelmező szótárt, és nézd meg, mit jelent – tanácsolta kedvesen, én pedig bölintva elnevettem magam. Kinga időnként elképesztően rendes.

Miután letettük, a falnak támasztottam a mangámat. A töritételeket magolva időnként felnéztem, és hagytam, hogy az emlékek eltereljék a gondolataimat a világháborúról.

A költészet napja: 5/3 – legalább öt diákot érdekelt.

Maximum.

Fizikaóra: 5/5* – hatalmas javítás, hatalmas ötlet, nulla erőfeszítés. Jellemző a társaságunkra.

Sorozatnézés: 5/2 – este kilencig csöveit nálunk Ricsi és Zsolti, annyira belemerültek a filmbe, hogy még vacsorára is maradtak. Szerintem megbánták.

Manga: 5/5*** – mit nem adtam volna ezért a képért tizedikben... ©

Justine: 5/5* – kétségbeesett e-mailt küldött, miszerint Arnold tudja, hogy Párizsban tanulok tovább, de esküszik,

hogy nem tőle, nem ő mondta el neki, higgyem el... Visszaírtam, hogy semmi gond, kibékültünk Arnolddal, és tőlem tudja. Vagyis igazából Corteztől, de ez részletkérdés.

Állítsátok meg Terézanyut!: 5/? – a rengeteg tanulás miatt kikölcsonöztem RácZ Zsuzsa könyvét, hogy valami olyannal lazítsak, ami kikapcsol és nem rémiszti meg az amúgy is túlterhelt agysejtjeimet. Úgyhogy nekikezdek.

Április 12., csütörtök

A tavaszi szünet előtt az utolsó hivatalos tanítási nap, holnap már csak bolhapiac lesz a suliban.

Mivel anyu szerint a hét második felében szép, tavaszi idő várható, reggel, készülődés közben úgy döntöttem, hogy szoknyát, csizmát, blúzt és kardigánt veszek fel. Hm. Modern könyvtáros style.

- – Beszéltem a szüleimmel – mondta Cortez, miközben sétálva a sulifelé indultunk. Akármennyire is lazán közölte, én megtorpantam. Cortez szüleinek említése soha nem jelent túl jól, úgyhogy riadtan vártam, mi lesz ebből.

– Ne ijedj meg – nevette el magát, és hozzám hajolva nyugtatóan megcsókolt, én pedig továbbra is rémülten meredtem rá, a fejleményekre várva. – Hívtak, hogy mikor vannak az érettségi-időpontok...

- – Eljönnek? – érdeklődtem izgatottan. Cortez családja reunion. Éljen. Vagy mégse?

- – Persze, Reni, a terem ajtajában fognak drukkolni. Azért hívtak, hogy megkérdezzék, mikorra foglalják a repülőjegyemet.

- – A nyárra? – kérdeztem halkán, felfogva, hogy Cortez minden bizonnyal ugyanúgy elmegy meglátogatni őket, ahogyan minden évben teszi. Ez jó jel, ezek szerint hajlandók találkozni egymással. Félsiker.

– Ja – bólintott.

- – És mit mondtál?

- – Hogy majd én megveszem magamnak, és megírom, hogy mikor megyek. – Sejtettem, hogy ezután milyen irányba terelődött a beszélgetés.

- – Elmondtad, hogy eladtad a kocsidat – találtam ki egyből.

- – Aha.

- – Mit szóltak?

- – Csak tudni akarták, hogy miért.

- – És te erre azt mondtad, hogy... – húztam ki belőle egyesével az infókat.

– Hogy kell a pénz a stewardtanfolyamra meg arra, hogy Párizsba költözzek. – Gondolom, minden szülő örül, amikor a gyereke beavatja az életébe, és rájön, hogy köze sincs hozzá. Auch.

- – Ugye, nem vesztetek össze jobban?

- – Nem. Anyám egész jól fogadta, mondjuk, még mindig lenéz amiatt, hogy mit szeretnék csinálni, de Párizst jó ötletnek tartja. Rögtön szervezkedni kezdett, hogy keres nekünk lakást, egyértelműnek vette, hogy kifizeti az albérletet, úgyhogy le kellett állítanom...

- – Mit mondtál neki? – kérdeztem, erősen figyelve a szavaira.

– Nem függök tőlük, nem is akarok, kizárt, hogy beszálljanak

bármilyen költségbe. Nem ismered a szüleimet, én viszont elég jól, egy ideje nem tudnak sakkban tartani, és ez kikészíti őket. Ha engedném, hogy segítsenek, akkor a kezükbe adnám a lehetőséget, hogy bármikor a fejemhez vágják...

– Oké, neked mégis milyen gyerekkorod volt? – pislogtam a gondolataimba merülve, elképzelve, hogy mi kell ahhoz, hogy egy ember ilyen kapcsolatba kerüljön a szüleivel.

– Ne akard tudni. Elmagyaráztam, hogy Párizsban veled, az egyik barátnőddel és a meleg barátjával cuccolok össze – fejezte be, én pedig akaratlanul is elnevettem magam.

– Meg merjem kérdezni, hogy mit szóltak ehhez? – néztem rá vidáman.

- – Mit szóltak volna? Azt hiszem, négy percig bámultak a Skypeba mereven, már újra akartam indítani a gépem, azt hittem, lefagyott a Skype, amikor végre megszólaltak.

- – Mit mondtak?

– A rövid változat az, hogy majd egyszer biztos meglátogatnak... – ölelte át a vállam, és nyomott egy pusztit a

homlokomra, hát, legalább beszéltek. Az is valami.

- - Rólam esett szó? - érdeklődtem, kissé félve a választól.
- - Csak annyi, hogy mondtam az ösztöndíjadat.

- És erre reagáltak valamit? - Mert hát, azért jó lenne, ha nemutálnának ennyire Cortez szülei így, ismeretlenül. Jobb lenne, ha ismerve utálnának. ©

- Ja, hogy a te szüleid legalább büszkék lehetnek - nevetett fel, én meg fintorogva fogadtam a választ.

Na, de kiderült, hogy Cortez kitől örökölte a cinizmusát. Ahogy a szüleiről és a kapcsolatukról mesél, valószínűleg egészen szórakoztatóak lehetnek nyaranta, amikor együtt vannak. Apropos, nyár. Nem, nem invitáltak meg a nyári szünetre, nagyon szép, filmszerű gesztus lenne, ha, mondjuk, Cortez anyukája elkérne a szüleimtől, és, mondjuk, elutazhatnék Cortezzel New Yorkba, megismerném a barátait, a kedvenc helyeit, a családjá diplomata felét (a szüleit), ha azok, mondjuk, kíváncsiak lennének rám. Aha. Hát, majdnem. Konkrétan magasról tesznek rám, Cortez meg amúgy sem vinne szívesen a szülei közelébe, ezt azzal magyarázza, hogy gyengék az idegeim, és tíz percig sem bírnám ki az anyja stílusát. Ennyit arról, hogy valaha meglátogathatom Cortez szüleit.

- Ha majd együtt megyünk, akkor nem hozzájuk...

- - Elvinnél egyszer?
- - Persze - nézett rám totál természetes arckifejezéssel. - Ha nem láttad New Yorkot, nem láttál semmit. Meg amúgy is. Beígértem neked valamit.

- A kacsák... - biccentettem nevetve. Igen, egyszer azt mondta, megmutatja, hová tűnnek a kacsák a Central Park befagyott taváról. A *Zabhegyező* olvasása óta nem hagy nyugodni ez a kérdés.

A sulis előtt Kinga éppen a többieket terrorizálta, pontosan tudni akarta, ki mit hoz a holnapi bolhapiacra.

- - Én felajánlom, hogy meztelen felsőtesttel megállok az udvaron, és lehet nézni öt Szent Johanna-pérez/perc áron. Muhahaha - osztotta meg velünk a tervét Zsolti.

- Félő, hogy inkább azért fizetnének, hogy öltözz fel - morogta Kinga unottan. - Cortez, téged eladlak - fordult Kinga felénk, mire Cortez kérdően nézett rá.

- - Mi van?

- Kitaláltam, hogyan profitálhatnánk a bolhapiacból. Egy Cortez-ölelés ötven Szent Johanna-pérez.

- Te beteg vagy! Nem ölelek meg senkit - hőkölt hátra.

- - Most mit játszod az agyad? Renátát állandóan ölelgeted.

- - És ingyen - tettem hozzá vidáman.

- - Mert a barátnőm? - vágta rá Cortez szarkasztikus hangszíjjal, én pedig büszkén néztem magam elé. Ezt mindig szívesen hallom, egyszerűen nem tudom megenni.

- - Részletkérdés - legyintett Kinga türelmetlenül. - Talán kevesled az árat? Rendben. Érted adnak százat is. Legyen száz Szent Johanna-pérez az ölelése.

- - Felejts el - nevetett fel Cortez.

- - Én elvállalom az ölelést, pénzért - szólt Karcsi halkán.

- Ki a bánat fizetne érted? - oltotta le Kinga, szegény Karcsi pedig szomorúan lebiggyesztette a száját.

- Na, ki hozza a legutóbbi biznissz a bolhapiacra? - nézett fel Dave a telefonjából.

- Gondolom, Virág, úgy tudom, ő túlad pár rajzán -' felelte Macu.

- - Akkor ki hozza a második legutóbbi biznissz? - próbálkozott ovább.

- Jacques. Ő sütit árul majd - tippeltem.

- Jó, elég már. Akkor elmondom, hogy én mit hozok - adta fel Dave, és közölte, hogy dr. F. Mayer igazolásai készen állnak a holnapi napra.

- - Hé! - rökönödött meg Zsolti, és kérdően nézett Kingára. - miért nem dühöngsz, ha a „doktor” kamu felmentésekkel és hiányzásokkal csencsel?

- Mert az árvízkárosultak javára gyűjtünk, és Dave igen sokat fog keresni a holnapi nap folyamán, így természetesen a végeredményt tartom szem előtt, és szemet hunyok afelett, hogy ezt hogyan éri el - jelentette ki

diplomatikusan. Cortez összeráncolt szemöldökkel nézett rá.

- - Ez burkoltan azt jelenti, hogy a barátod - fordította le, Kinga pedig halvány mosollyal témát váltott. Aha. Hát, neki is van gyenge pontja. Jé, Kinga nem is kiborg, hanem érző ember! Tartogat még meglepetéseket ez a végzős év.

Ricsi és Virág robogó nélkül, ráérvén sétált a suliba, köztük Virág öccse, Beni lépkedett aprókat, miközben két oldalról fogták a kezét.

- - Na, ez érdekes lesz - ráncolta a szemöldökét Kinga, mi pedig mindannyian kérdőn fordultunk feléjük. Nem volt rajtuk táskák, csupán Virág hóna alatt egy mappa, ráadásul egy kölyökkel jöttek suliba. Nem csoda, hogy nem értették.

- - Szijjaszok - köszöntött minket vidáman Virág, én pedig lehajoltam Benihez, és miközben megöleltem a Korn (!!!) pulcsit viselő kétévest, némán türtem, hogy kedvenc elfoglaltságával szórakozzon, ami a hajam tépése volt.

- - Virág. Mit keres itt az öcséd? - kérdezte meg elsőként Kinga.

- - Apuék megengedték, hogy behozzam a bolhapiacra. Tök jóó, nem?

- Az holnap van - néztem fel a gyerek mellől, megpróbálva kiszabadítani a kezéből egy vastag hajtincsemet.

- - Mi? - kérdezte Ricsi. - Ma van.

- - Hülye - nézett rá Macu. - Csütörtök van.

- - A fenét. Ma péntek van - vitakozott Ricsi.

- - Nem tűnt fel, hogy mindenki táskával jött iskolába, mint a normális diákok? - tette csípőre a kezét Kinga. Virág előkereste a telefonját, Ricsi pedig Cortezhez fordult.

- - Ember, milyen nap van?

- - Csütörtök - felelte Cortez.

- - Francba. Emó, benéztük - röhögte el magát jóízűen.

- - Úúú, de most mit csináljak? - riadt meg Virág, és felhívta Krisztát, a nevelőanyját. Elmagyarázta, hogy tévedés történt, aztán

töprengve tette le a telefont. - Oki. Egy óra múlva tud érte jönni, mert már elment otthonról. Íúú. Most addig mit csináljunk???

- Ne aggódj, Virág - hajolt le Zsolti, és felkapta a gyereket. - Bejuttatjuk.

- Te jó ég - tettem az arcom a tenyerembe...

Máday sok mindent látott már igazgatóhelyettesi pályafutása alatt, de úgy éreztük, egy két éves gyerekkel érkező diák talán tudathasadást okozna nála, így meg kellett oldanunk, hogy ne vegye észre, amíg felvisszük a kölyköt a terembe. Ezt leginkább úgy sikerült elérnünk, hogy Ricsi feláldozta magát, és térdig felhajította az oldalzsebes gatyáját, ami miatt jól láthatóvá vált a vádliján lévő tetkó. Máday már akkor kiszúrta, amikor még csak a portán álltunk, ordítva magához rendelte Ricsit, és amíg az álvonalzójával bökdösve kirúgással fenyegette, mi Zsoltit takarva (szorosan egymás mellett állva, oldalra lépkedve haladtunk, á, nem volt feltűnő...) átvágtunk az aulán. A lépcsőn felérve már megnyugodhattunk, megúsztuk a dolgot. Legalábbis ami Mádayt illeti. A folyosón persze mindenkinek feltűnt, hogy Zsolti kezében egy gyerek (!!!) van, ráadásul miután Andris és Robi megbökdösték, Beni sírni kezdett, így kiderült számukra, hogy igazi (?).

- - Ssss. Ne sírj - vette át Virág az öccsét, és folyamatosan nyugtatgatta.

- - Hé, a gyereken adidas cipő van? - tündődött Macu.

- Még jó hogy. Nem járhat topisan. Akkor nem lenne menő - magyarázta Ricsi, aki nagy szerepet vállalt Virág öccsének nevelésében.

Nekünk egyébként egészen természetes volt, hogy ott van velünk egy gyerek a teremben, aki miután befejezte az alböngést síró gyerek, könnyek nélkül, tipikus hiszti ☺), egészen jól szórakozott, és kiélvezte, hogy kézzel kézre adják, mert azért nem akartuk elengedni a teremben, nehogy megüsse magát a padban vagy valami. Éppen Kingánál volt, szembefordítva a térdére tette Benit, és felfordította a kölyök tenyerét. Először azt hittem, hogy valamit játszani fog vele, de nem úgy nézett ki, mintha pacsiznának.

- - Te mit csinálsz? - érdeklődtem.

- Az interneten olvasott egyszerű neurológiai vizsgálatot végzem el - felelte közömbösen, és a mutatóujját elhúzta

Beni szeme előtt. A gyerek követte a mozgást a tekintetével.

- - És ezt pontosan miért is csinálod?

- Virág öccséről van szó. Tudni akartam, van-e agya. De úgy látom, minden rendben.

- - Na, jó, add ide - vettem ki a kezéből Benit, és felkapva magamhoz szorítottam. - Ez egy gyerek, mi lenne, ha játszanál vele, ahelyett, hogy a frászt hoznád rá? Vagy rám - tettem hozzá némi töprengés után.

- - Csak hogy tudd, a gügyögés és pöszén beszélés, valamint az állathangok utánzása nem fejleszti a gyerekeket. Ha azt megérti, hogy „múúú” akkor azt is felfogja, hogy tehén! - magyarázta.

- Jó, de még kicsi - simítottam meg Beni fejét, aki a vállamon át Zsoltit nézte, aki természetesen produkálta magát.

- - A gyerek egy fejlődésben lévő ember, nem pedig hülye - közölte Kinga.
- - Most mit akarsz, beszélgessek vele Newton törvényeiről? Kinga, Beni kétéves, olyan dolgok érdeklik, amit meg lehet kóstolni - vitatkoztam tovább.

Dina éppen belépett a termünkbe, és ahogy meglátta az ölemben a gyereket, azonnal sipákolni kezdett.

- - De éééédes - futott oda hozzám a magas sarkújában, és azonnal dögönyözni kezdte a kölyköt, miközben elvékonyított hangon magyarázott neki. Riadtan néztem Kingára, aki összefont karral hátradőlt a székén.

- - Erről beszéllek. Így hülyül az emberiség - jelentette ki.

- - Jó, hé, na - állt meg mellettem Ricsi, és átvette a kezemből Benit, lazán letörölte a homlokáról Edina szájfényét.

Az emberek miért szeretik összerúzsózni a kisgyerekeket? Dina csalódottan nézte, ahogy Ricsi jó távol viszi tőle Virág öccsét, aztán Zsoltival volt elfoglalva.

Csengetéskor Dave éppen az ölében ülő Benivel „tárgyalt”.

- - Nézd - kezdte Dave, Virág öccse pedig az ujját szopva pislogott. - Tudom, hogy érdekes a MacBook, de te mégis hogy éreznéd magad, ha átmennék hozzád és összevevissza nyomkodnám a játékaidat? Ugye? Látod. Nekem is pontosan így esett, hogy tenyérrel ütötted. Bizony. Én tényleg szeretnék jóban lenni veled, de vannak szabályok.

Cortez megállt a padom mellett, és mivel én összeráncolt homlokkal figyeltem Dave-et, ő is odafordult. - Mondtam már, hogy Kinga és Dave tökéletes páros?

- - Ja, egyik se normális - biccentett Cortez, konstatálva, hogy míg Kinga egy kétévesnek mozgáskoordinációs feladatokat ad, addig Dave Mac-előadást tart neki. Egy pillanatra elképzeltem, milyen gyerekük lenne. Aztán gyorsan megráztam a fejem, elhesegetve a gondolatot, mert nem akarok rosszat álmodni.

Az elcsendesedett folyosóról Gábor és Jacques rohant be a terembe, és amíg Gábor leült a helyére, Jacques észrevette Benit, úgyhogy „bébé” felkiáltással odasietett hozzá, és felkapta Dave öléből, majd ijesztően közel hajolva szegény gyerekhez, franciául kezdett gügyörészni neki. Vladár becsapta a terem ajtaját, Jacques pedig kérdően körbefordult, végül lerakta az ölembé Bénit, és gyorsan leült a helyére.

- - Virág - súgtam. - Pszt. Virág. Vidd Benit!

- Jó, ha nem figyel a tanár. Addig tartsd ott - suttogta, én pedig 1 kézzel felállítottam a törtiatlaszom a padomra, és kinyitottam, hogy eltakarjam vele a gyerek fejét. © Aki persze akkor kezdett szenvedni, amikor csendben kell maradni, úgyhogy „lovacskázni” kezdtünk, folyamatosan mozgattam a térdemet, mire a gyerek nevetni kezdett. Óriási.

- - Mi ez a hang? - lapozgatta a naplót Vladár.

- Elnézést. Én voltam - felelte Zsolti. Amikor a tanár kérdőnézett felé, Zsolti gyerekhangon kezdett nevetgélni. - Elnézést, szoktam így gügyörészni.

- - Pszichológus látott már? - érdeklődött unottan a tanár, aztán megakadt a tekintete rajtam. - Rentai, tedd el a történelematlaszt.

- - Máris - feleltem.

- - Mondom, most! - förmedt rám, és már feltápáskodott, hogy felém induljon, amikor Gábor feltette a kezét.

- - Tanár úr!

- - Tessék?

- - Idejönne? - kérdezte, Vladár pedig felállt, megkerülte a tanári asztalt, és lehajolt Gábor mellé. Én kihasználtam az alkalmat, és Benit Virág felé tartottam, aki megrázta a fejét.

- - Észreveszi - suttogta ijedten.
- - Óriási - sziszegtem, aztán minden mindegy alapon hátraadtam Benit Cortez padja fölött, és a kezébe nyomtam.

- - Mit csináljak vele? - fogta esetlenül a gyereket.
- - Mit tudom én. Te min szoktál aludni az órákon? - tátogtam.
- - Pszt. Virág - szólt Cortez. - Hallgathat egy ekkora ember Ramonest? - kérdezte. Na, ő is ért a gyerekekhez.

Mi az, hogy „ekkor ember”? Ez kész.

- - Ühüm. A Kornt és a System of a Downt is bírja - felelte Virág vigyorogva.
- - Gábor, pontosan mit szeretnél? - kérdezte Vladár, továbbra is Gábor mellett állva.
- - Elnézést, elfelejtettem - felelte, amikor megbizonyosodott róla, hogy sikerült továbbadnunk a kölyköt.
- - Rentai, az atlaszt! - kiáltott rám Vladár, én pedig visszafordultam a helyemre, és eltettem a töritétképet a táskámba. Persze a tanárt az nem zavarta, hogy Cortez padján a táskája volt, tökéletesen eltakarva vele az ölében ülő, rockzenét hallgató, félig bekómált gyereket. Most kivételesen jól jött, hogy a tanár csak rám pikkel. ©

Komolyan nem tudom, hogy úsztuk meg Vladár óráját egy kétévessel a teremben, de a lényeg, hogy sikerült. Csengetéskor

Virág felvette az öccsét, a gyerek fejére terített egy pulcsit, hogy elrejtse, aztán Ricsivel együtt levitték a sulis elé, ahol Kriszta várt rájuk. Mi a teremben maradtunk, és a szokásos káoszt produkáltuk (dobálózás, tévzés, ordibálás stb.), amikor Máday dühödten berontott hozzánk.

- - Azt hallottam, van itt egy gyerek! - ordította.
- - Rengeteg gyerek jár ide. Ez egy iskola - felelte Dave logikusan.
- - Ne szórakozzatok velem. Egy kisgyerek! - nézett körbe gyanakodva.
- - Máday néni - fuvolózza Zsolt. - Hogy lenne már itt egy kisgyerek?
- - Igen? - sétált oda Virág padjához. - Akkor ez mi? - emelte fel a cumit, ami véletlenül ott maradt. Néma csönd támadt, mire Robi odasétált Mádayhoz.
- - Ez? Az enyém - vette el.
- - Hogy mondd?

- A láncomon volt. Itt, a koponya medál mellett. Biztosan leesett - szedte le a nyakában lógó fémköteget (metálszívű osztályosunk annyi mindent hord magán, hogy egy kilométerről jelzi a fémdetektor), aztán felakasztotta rá a cumit, és mintha mi sem történt volna, továbbment.

- Az agyamra mentek! Meg ne halljam, hogy kisgyereket hoztok az épületbe - csörtetett ki dühösen a termünkből Máday. Máday ki-, Virág és Ricsi pedig éppen beléptek.

- Na, minden oki. Krisztánál van Beni - jelentette be Virág megkönnyebbülten. - Hé. Add ide a cumiját! - vette észre az új "medált".

- - Hadd tartsam meg... Tisztára menő - kunyizta el Robi, Andris pedig bólogatva jelezte, hogy neki is kell egy.
- Hát - állt meg előttük Ricsi. - Ezért nincs nőtök - veregette vállba mindkettőt, mire a rockerek vihogni kezdtek, tulajdonképpen saját magukon. Francia után elindultunk az ebédszünetre, és miközben a sulirádióból Placebo szólt (a *Meds* című szám, a diákok örültek neki, általában szeretik a bandát), én Cortez mellett sétáltam a folyosón. Kinga hirtelen megragadta a karomat, és abszolút nem zavarta, hogy Cortezzel éppen beszélgettünk, durván elrángatott mellőle.

- - Mi az? - próbáltam kiszabadítani a karomat, amit továbbra is erősen szorított.
- - Első suliujság-megbeszélés.
- - Kinga, már nem vagyunk iskolaújságosok.

- Jaj, ne okoskodj már. Pontosán tudom. De téged talán nem érdekel, ki lesz az új fotós?

- - Oké, lógjunk be. Kéne álruha - biccentettem.
- - Mégis, minek nézel te engem? Már gondom volt rá - nyomta a kezembe a fekete, kapucnis pulcsit. Kérdőn forgattam a kezem közt. AC/DC pulcsi. Kinga belebújt a Metallica felsőbe, mire jóízűen felnevettem.
- - A rockerektől szedted?

- - Igen, az ő ruházatukat ítéltem megfelelőnek a rejtőzködésre. Na, felvennéd végre?
- - Büdös - húztam el a számát, beleszagolva az anyagba. Valami dezodorés cigiszag. Bah.
- - Mit kényeskedsz? Be akarsz jutni a szerkesztőség termébe vagy nem? - gorombáskodott, én pedig fintorogva belebújtam a felsőbe, és jól a fejembe húztam a kapucnit. - Te Beavis akarsz lenni vagy Butt-head? - kérdeztem.

- Nem vagy vicces - meredt rám, aztán ő is magára húzta a csuklyát, és lesiettünk a lépcsőn.

A szerkesztőség termébe lehajtott fejfel mentünk be, és néma csendben, leghátul foglaltunk helyet.

- - Meg ne szólalj - suttogtam, amikor a tizenegyedikes Orsi (aki eddig a programajánlót írta, és Kinga mindig nagyon megszívatta) felállt és új főszerkesztőként köszöntötte a csapatot.

- Hah! Ez került a helyemre? Ennél még egy kutya is jobban dolgozik - prüszkölt Kinga mellettem, én pedig oldalba löktem.

- Szeretném megköszönni a bizalmat, hogy ideiglenes főszerkesztővé választottatok - olvasta fel Orsi a kis kártyán lévő beszédét.

- Mit csinál ez? Mit hisz, hogy Pulitzer-díjat nyert? Az eszem megáll - dűnnyögte Kinga, és kezdtünk feltűnőnek lenni, mert egyre többen fordultak hátra felénk.

- Megígérhetem, hogy mostantól az iskolaújság szerkesztése kellemes társasági program lesz, az eszelős távozásával fellélegezhetünk - szónokolt Orsi, és bejelentését óriási taps fogadta. Eddig a pontig tudtam Kingát visszatartani, ugyanis a következő pillanatban ledobta a kapucniját, és Metallica pulóverben, kócos hajjal, idegbajos tekintettel csörtetett előre. Pont úgy nézett ki, mint aki meglógott az utolsó (száz) kezelésről.

- - Hálátlan banda! - kezdte a leszúrást. - Alig tettem ki a lábam a szerkesztőségből, máris behódoltok ennek a nevetséges, magát főszerkesztőnek nevező, tehetségtelen firkásznak! Lehet, hogy megkeserítettem a napjaitokat, lehet, hogy rettegve léptetek be ide, és az is lehet, hogy szívből gyűlöltek, de higgyétek el, pontosan ez volt a célom. Mert ennyi alkalmatlan, béna, idétlen embert még életemben nem láttam. Egy rakás szerencsétlenség vagytok, a társaság fele még írni sem tud helyesen, és eleve vicc szerkesztőségnek hívni benneteket. Sok sikert az ötlettelen rovaitokhoz meg a „szörnyen kedves” új főszerkesztőtökhöz. Én megtettem, amit lehetett, a Szent Johanna iskolaújságja a nevem alatt ért valamit, a legnívósabb számok kerültek ki a kezem alól. Én itt végeztem. Sok sikert! Na, Orsolya máris sír. Majd gondolkodok rátok lapzártá idején, amikor stresszhelyzet alakul ki - vigyorgott Kinga, és egyenes háttal, felszegett állal elővett a zsebéből egy csomag zsebkendőt, és letette a régi asztalára. - Emlékezz, egy kis szuvenír - mondta gúnyosan, aztán kísértelt a teremből.

Néma, döbönt csend telepedett a társaságra, aztán Gabi, pletykarovatos megszólalt:

- - Végleg elment.

Lehuppantam az asztalról, és a kapucnimat levéve én is az ajtó felé sétáltam.

- - Én is megyek már - tettem fel a kezem, amikor felismertek és zúgolódva fejezték ki nemtetszésüket, amiért ott voltam a megbeszélésen, meghívás nélkül. - Csak egy kérdés. Ki lett a fotós? - néztem körbe.

- - Én - tettem fel a kezét egy tizedikes srác, akit, azt hiszem, Bencének hívnak.

- - Sok sikert - szóltam, és becsuktam magam mögött az ajtót. Utánam is tapsvihar hangzott fel, és Kinga „búcsútapsát” végignézve egészen biztos voltam abban, hogy én is hasonló okból kifolyólag kaptam. - Hát te? - kérdeztem az a-s Krisztiánt, aki a szerkesztőség ajtajánál ácsorgott, és úgy tett, mintha nem hallgatózna.

- - Nem tudod, ki kapta a rovatomat? - érdeklődött.

- Ha jól láttam, akkor az a 11/b-s fiú.

- Akkor végeztünk itt. Kész az új csapat - sóhajtotta Krisztián.

- - Igen. Azt hiszem - gondoltam át a dolgot. Némán ácsorogtunk egymással szemben, végül Krisztián megszólalt.

- - Mi sokkal jobbak voltunk ezeknél - biccentett a teremajtó felé.

- - Persze, ez tény - nevettem el magam keserűen, teljesen átérezve a fájdalmát.

Miután elköszöntünk egymástól, a büfé felé igyekezve azon tűnődtem, vajon miért ilyen pokoli nehéz szembenézni az utódunkkal. Vagyis, ez így nem jó megfogalmazás, hiszen engem annyira nem érdekel, hogy Bence lett az új fotós. Tényleg drukkolok neki. Engem inkább az visel meg, hogy rám már nincs szükség. Kifutott termék lettem,

pár napig még akciós, utána pedig végleg eltűnik. ©

Beni: 5/5*** - no comment. ©

Angolóra: 5/2* - Mr. O'Realy Jacques-kal együtt lefeleltetett.

Szerencsére tudott sügni, de ő a megoldását franciául

súgta, úgyhogy fordíthattam a franciát magyarra, mire végül kinyögtem, hogy „áremelkedés”.

Ricsi és Zsolti: 5/4 - tanulócsoportunk ma a szokásosnál is nagyobb kudarcot vallott, a fiúkat semmi más nem érdekelt, csak hogy holnap nincs sulis, a jövő hét tavaszi szünet, tehát „akkomeg’ minek tanuljunk???”. A válaszom az volt, hogy „azérmer’ megbuksz”. Na. Pont.

Állítsátok meg Terézanyut!: 5/5* - hú, észre sem vettem, és olvastam száz oldalt. ©

Cortez szülei: 5/2 - én annak is örülök, hogy már ennyi kommunikáció sikerült. Ez is kész csoda.

Párizsi lakás: 5/1* - anyu ma vacsoránál kissé aggódva kérdezte, hogy mik a hírek. Szerinte eddig jópofa volt válasznak a „hontalanok vagyunk”, de április van, visszamondtuk a koleszt, és NINCS HOL LAKNUNK!!! Megértettem a célzást, nem kell kiakadni. Szereznünk kell egy lakást.

Április 13., péntek

Egész napos Szent Johanna-bolhapiac, és szerencsére az idő is gyűjtésnek kedvezett, ugyanis az ilyenkor szokottnál melegebb, kifejezetten tavaszi hőmérsékletet jósolt anyu. Én pedig hiszek neki. A százkilós táskámmal (könyvek) léptem ki a kapun, s Cortezt egy „mindjárt megszakadok” csókkal köszöntöttem. Amúgy Cortez vállán gitártok lógott, ő volt a „helyes srác a gitárral”, és csak azt sajnáltam, hogy én nem hoztam a sajátomat. Ricsi szerint kizárólag akkor vihetném, ha el is adom... Kösz.)

- Cseréljünk - szedte el tőlem a táskám Cortez automatikusan, én pedig átvettem a gitártokját, és rögtön sokkal menőbbnek éreztem magam. Mielőtt elkalandoztam volna, és Taylor Swift magabiztosságával kezdtem volna lépkedni, észrevettem, hogy Cortez furcsán néz, így azelőtt befejeztem az álmodozást, mielőtt ko-molyan elkezdődött volna. Na, és? Más is countryzenésznek érzi magát, ha egy gitártokot cipelhet. Ez teljesen normális dolog.

- - Amúgy minek a gitár? - érdeklődtem a reggeli napsütésben, a dombon lefelé sétálva.
- Ma gyűjtünk, nem? - kérdezett vissza. Na, persze. Én megpróbálhatom eladni pár Szent Johanna-pénzért a régi könyveimet, de ha Cortez leáll „utcazenélni” az udvaron, csupán jatra várva, tuti, hogy pillanatokon belül több pénzt gyűjt össze, mint az olvasósok összesen. Lehet, hogy még gitározni sem kell hozzá. Elég, ha megáll. :D
- Jó ötlet, nekem nem jutott eszembe hozni a gitáromat.
- - Reni, neked azért fizetnének, hogy hagyd abba.
- - Hé! A *Megfogtam egy szűnyogot* már majdnem végig tökéletesen megy.
- Hány éve is tanulsz? - érdeklődött szemtelenül.
- Azt akarod mondani, hogy nem vagyok muzikális? - vontam fel a szemöldököm „megbántva”.
- - Dehogynem - nevetett ki, én pedig csalódottan megtorpantam.
- Elhangolom a gitárodat - „fenyegettem meg”, emlékeztetve arra, hogy tökéletes érzékem van a hangszerek elrontásához. Elég egy zongorára ránézni, és eltörik. Hát, ez az én „szuperhősképességem”.

A Szent Johanna környékén mindenféle cipekedő diákokat lehetett látni, a tavaszi jótékony bolhapiac megmozgatta a tanulók fantáziáját, és mindenki azzal állt elő, amiben a legjobbnak érzi magát. Az a-s lányok „divatjamúlt” ruhákat hoztak, olyan felhőborítóan régi darabokról van szó, mint a téli kollekció (pff, kukába vele... ezt persze cinikusan mondom), a fantasyörültek mindenféle bábuval meg képregénnyel érkeztek, a 9/a-s lánycsapat pedig vállalta, hogy az ő szavaikkal élve „átváltoztatják a ronda tanulókat”. Valami műsor példájára azt találták ki, hogy a szerintük „lúzer” diákokat kifestik, sőt készítenek előtte/utána fényképet is. Az <5 standjuk volt tehát a „bjüti szekció”. Amikor az udvarra kiértünk, éppen egy tizedikes, pattanásos lány arcát mázolták fotózhatóvá.

- Reni! Reni! - integetett Karcsi messziről. - Foglaltam neked asztalt! - kiáltotta izgatottan, Cortez pedig odakísért, és lerakta a dögnehéz táskámat.

- - Köszönöm! Te mit árulsz? - pillantottam az asztalára.

- A szalvétagyűjteményemet. Gyerekkorom óta gyűjtöm, vannak egészen különlegesek is - mutogatta.

- - És megváltsz tőle? - mosolyodtam el büszkén. Ez nagyon szép gesztus volt Karcsitól, a gyűjteménye szín és eszmei érték szerint volt kirakva, gondos oszlopokba rendezve.

- Jótékony célra megy a pénz, ez fontos nekem - magyarázta, miközben Zsolti egy szelet diabetikus csokitortával megállt mellettünk.

- - Mennyiért adod a könyveket, Reni? - érdeklődött.

- - Ez itt például tíz Szent Johanna-pérez - emeltem fel a **Tolkien enciklopédiámat**, amit csak és kizárólag azért vittem be eladásra, mert bíztam abban, hogy a sulis szerepjátékosai megveszik, így legalább el tudok adni valamit. A többi kötetem elpasszolására nem sok esélyt láttam. ©

- - Lehet alkudni? - kérdezte Zsolti.

- - Persze. Ez piac - pakolásztam a könyveimet „jó kofa” módjára.

- Adok érte egyet.

- - Kilenc.

- Egy.

- - Nyolc - engedtem még egyszer, de időközben rájöttem, hogy ez így nem lesz jó.

- - Egy, és ez az utolsó ajánlatom - közölte kíméletlenül.

- Akkor marad - mosolyodtam el.

- Amúgy nem kéne, csak gyakorlom az alkudozást - ismerte be Zsolti, aki befalta a süti maradványát is, aztán teli szájjal Karcsi asztalához fordult. - Mhennyi? - kérdezte artikulatlanul.

- - Három Szent Johanna-pérez - mutatta fel Karcsi azt a szalvétát, amelyikre Zsolti bökött.

- - Három? Egy szalvétáért? Kettő.

- Jó, legyen kettő - nyújtotta felé Karcsi, Zsolti kifizette, majd egy határozott mozdulattal letörölte a csokit a szájáról, és összegyúrta a szalvétát (!!!).

- - Kösz, Potter ez jól jött - biccentett, én pedig megsimítottam a sokkot kapott Karcsi vállát, aki elképedve nézett maga elé.

- Azt a szalvétát egy brüsszeli étteremben tette el nekem apukám - motyogta sápadtan.

- - Akkor mondd meg neki is, hogy kösz - vigyorgott Zsolti, és nézelődve tovább sétált. Szegény Karcsi, azt hiszem, nem így gondolta, amikor a fejébe vette, hogy megváltik a gyűjteményétől. ©

Időközben az udvaron egyre több stand telt meg, a tanulók kirakták a portékájukat, a többi diák pedig nézelődött és vásárolt a sorok között.

- - Reniiii! - állt meg előttem Virág vidáman, és egy buborékfújót tartott a kezében. - Nézd, mit vettem három Szent Johanna-pérezért - mutatta büszkén, aztán az ég felé emelte a szappanfújót, és hatalmas levegővétel után elárasztotta a környékünket buborékkal. Elhessegettem a bubikat a könyveim közeléből, mielőtt még foltot hagynának a borítókon, aztán arról érdeklődtem, hogy Virág merre árul.

- - Ott, Kinga mellett - mutatott egy másik sorra. Átnéztem pár árus között, és észrevettem Kingát, aki a jelek szerint nem árult semmit, csupán az asztala tetején ült, mégis kígyózó sorok álltak nála.

- Ööö... - csodálkoztam. - Mit csinál?

- - Öt Szent Johanna-pérezért elmondja, hogy kiról mit gondol.

- - És ezért fizetnek?

- - Hát, izé. Aha. Azt írta ki, hogy „építő kritika, én elmondom, amit más nem mer”.

- - Ötletes - ismertem el.

- - Hogy mennek a könyvek? - nézegette meg a készletemet.

- - Eddig sehogy - vontam meg a vállam.

- - Melyik a kedvenced? - fürkészte a borítókat.

• - Hát, azt hiszem, ez - mutattam fel a *Tolkien enciklopédiát*.

- Mennyibe kerül?

- Tíz. De lehet alkudni.

• - Tessék, itt van a tíz Szent Johanna-pénz - fizette ki, én pedig vigyorogva felemeltem a könyvet, hogy odaadjam neki. - Azt pedig tedd el. Ajándék. Tőlem. - Áthajolt az asztalomon, mire szorosán átöleltem.

• - Köszönöm - suttogtam a hajába.

- Izé. Remélem, van olyan jó ajándék, mint egy *I Don t Care* felső - mondta. Összeszorult a torkom, és könnyes lett a szemem. A legutóbbi Szent Johanná-s jótékony vásáron Virág azt a FOB pólót kapta tőlem. Ezer éve volt már, mégsem felejtette el.

• - Persze - töröltem meg a szemem.

- Azért Pete Wentz örök - nevetett fel Virág nosztalgizva.

• - Naná - bólintottam, egy pillanatra magam előtt látva az emós Virágot halálfejes cucuban, a szemébe fésült hajjal, „mindent utálok” tekintettel. Istenem, de rég volt. Ahogy feleszméltem az emlékeimből és ránéztem a hullámos hajú, szemüveges, zöld pólót és színes nadrágot viselő hippire, rájöttem, hogy rengeteg dolog változott kilencedik óta. Csak a barátságunk nem.

Virág a buborékfújójával visszasétált a saját standjához, ahol igen nagy tömeg volt, mert az alsóbb évesek valósággal megvesztek Virág szénrajzaiért, amik híres embereket ábrázoltak. Kapásból eladta az összes *Twilight-szereplő* portréját (a 9/a-s Berni és Judit össze is kaptak azon, hogy kié legyen Edward), de Virág hamar kifogyott az AFC Tomi-rajzokból is (Kitti azonnal felvásárolta), és egy nosztalgikus diák megvette Elvis képét is.

• - Hogy állsz? - sétált oda hozzám Cortez, és odaadta a nekem hozott őszibaracklevet.

- Köszönöm - hajoltam át az asztalon, és egy gyors, „iskolában vagyunk” típusú puszival háláltam meg, amiért nem hagyja, hogy szomjan álldogáljak a napon. © - Nem túl jól, Virág vett eddig egy könyvet, de azt is nekem - vallottam be. - És te? - érdeklődtem.

• - Helyet keresek - nézett körbe.

• - Mondjuk, itt? - mutattam az asztalom elé.

• - Mondjuk, itt - bólogatott, és letette a gitártokját a földre, majd kicipzárta, és kiemelte a hangszert.

Ahogy sejtettem, Corteznek elég volt megállapodnia egy ponton, máris tömegeket vonzott. Mire áttette a vállán a hevederét, és mielőtt egy hangot is kiadott volna, a nyitott gitártokban már hét (!!!) Szent Johanna-pénz volt. És még el sem kezdte a zenélést.

• - Jobban jártam volna, ha üdítőt árulok a félájult rajongóidnak

• suttogtam, mire Cortez félig hátranézve rám elnevette magát, aztán megpengette a gitárját. Abban a pillanatban tapsvihar tört ki. Egy akkord. Húú.

Mosolyogva támaszkodtam az asztalomon, miközben Cortez az RHCP *Otherside* című dalára kezdett. Olyan sikert aratott, hogy pillanatokon belül tömegnyomor volt a környékünkön. Annyira belemerültem a barátom (!!!) produkciójába, hogy észre sem vettem, amikor Kata és Gábor megállt a pultom előtt. Vagyis odanyomultak, mert Cortez közelsége miatt ott lökdösődtek a diáklányok előttem.

- Szia, Reni - köszönt Kata.

• - Sziasztok - mosolyogtam rájuk

• - Meghívlak egy könyvre, válassz - szólt Gábor Katának, aki halványan elmosolyodott, és böngészni kezdte a kínálatomat.

• - Klassz a pólód - néztem összeráncolt szemöldökkel Gáborra, aki hosszú ujjú felsőjére húzva egy Máday fényképével díszített pólót viselt.

• - Zsolti a pólóújteményét árulja.

• - Jó ötlet. És ez némiképp megmagyarázza, hogy miért láttam két alsóbb évest is Steven Seagal felsőben - tűnődtem.

Gábor kifizette Kata kiválasztott könyvét (egy francia kiadású Victor Hugo-példányt), és mivel ragaszkodtam

ahhoz, hogy alkudjanak, végül hat Szent Johanna-pénzért vették meg.

- - Amúgy - nézett hátra Gábor a válla mögött, ahol Cortez éppen befejezte a számot, és óriási füttykoncert és tapsvihar hangzott fel. - Cortezzel mi van?

- Turnézik - legyintettem mosolyogva.

A *The Calling* *Whercoer Yon Will Go* című dalát kezdte akusztikus előadásban, és észrevettem, hogy tartja a szemkontaktust a közönségével, aminek következtében a legtöbb lány olyan vörös fejjel ült a fűben, mintha csak gyalog keltek volna át a Szaharán, fejedő nélkül. Amolyan „öreg hiba, ejnye, elpirulunk egy daltól...” mosollyal néztem a lányokat, amikor Cortez a dalt énekelve felém fordult. „If I could, then I would, I'll go wherever you will go”, énekelte, nekem pedig lángba borult a fejem, és azt hittem, hogy kiugrik a szívem a helyéről.

- - Reni, leégtél? - mosolygott rám Gábor, én pedig vigyorogva megvontam a vállam, miközben folyamatosan Cortezt bámultam.

- - Lehet. Eléggé süt a nap - motyogtam. Tényleg lesajnáltam a zavarban lévő lányokat? Én? Ez vicces, mert amennyiben létezik Cortez rajongói klub, annak bizony alapító tagja vagyok. © Ennyit erről. Mikor Cortez befejezte, szinte elsőként kezdtem tapsolni, majd óvatosan átlépkedtem a törökülésben ücsörgő diákok közt, vigyázva, hogy senkire ne lépjek rá, és kiszedve a zsebemből a büfében átváltott Szent Johanna-pénzemet, lehajoltam, és húszat Cortez gitártokjába tettem.

Ő pedig megragadta a karom, majd magához húzva gyorsan megcsókolt. Az arcom ekkor már szerintem Gondos hajkoronájának színében pompázott (volt egy kis közönségünk, a tapsolós fajtából...), úgyhogy zavartan kiszedtem még egy húszast a zsebemből, és azt is odatettem. Ennyit minimum megért a csók. Cortez bólintott, majd kérdően nézett a 9/a-s Dórára, aki miután behelyezett egy nagyobb összeget a gitártokba, nagyon úgy tűnt, hogy még vár valamire. Te jó ég, remélem, nem hitte, hogy Cortez mindenkinek „így köszöni meg” az adományt...

- Kösz - biccentett neki Cortez, és újra lefogta a gitárja húrjait, Dórika pedig kénytelen volt tudomásul venni, hogy a protekció kizárólag rám vonatkozott. Még jó hogy. Őrület.

A lírai dal után Cortez úgy döntött, valami klasszikus, „megénekelhető” számmal lepi meg a közönségét, a *Living Next Door to Alice* következett, aminek a beüvöltős részét azok is hamar megtanulták, akik még sosem hallották. © Máday Borrel igazgató úrral együtt elégedetten sétált körbe az udvaron, a Szent Johannapiacot felügyelve, és bár picit furcsállották, hogy jó néhány diákon a tanári kar tagjairól készült póló virít, általánosságban mindent rendben találtak. Végül érdeklődve megálltak a Cortez körül törökülésben ülő, hatalmas tömeg mellett, és az előadást figyelték.

- - Nagyszerű ötlet, a tanulók együtt énekelgetnek az udvaron - biccentett Borrel elismerően.
- - „Cause for twenty-four years I've been living next door to Alice” - énekelte Cortez, az igazgató pedig a dallamra tapsolni kezdett. Aztán Cortez szünetet tartott, hogy a diákok énekelhessenek. Khm. Ezt:

- „Alice? Bút who the f*ck is Alice?” - üvöltöttek egyszerre, mire Borrelnek összeszaladt a szemöldöke, Máday meg eltorzult arccal meredt Cortezre.

- - Antai-Kelemen! - ordította, és az udvaron mindenki felénk fordult. Huppsz. ©

A könyveim persze nem fogytak, inkább Cortez zenélését figyeltem enyhén szerelmesen (jó, na, tavasz meg Cortez, meg gitár, meg minden...), aztán, amikor szünetet tartott (Máday szeretett volna vele dallistát egyeztetni), úgy ítélt meg, hogy én is nyugodtan bezárhatom a boltot egy félóra. Azt se vennék észre, ha többé ki se nyitnék. Amíg Cortez az ig.helyettest győzködte, hogy a *Smokie-sum* márpedig úgy van, ahogy énekelte (több verzió is létezik... ©), én átsétáltam Ricsihez, aki az ördögbotjával bravúrozott. A büfében beváltott Szent Johanna-pénzemből tízet letettem elé, mire Ricsi megállt, és felém nyújtotta a botot.

- - Gyere, Ren, próbáld ki!

- Mi? Nem, én csak...

- - Ki van írva - mutatott a földön fekvő kitépett füzetlapra, amin a következő szerepelt: „Szent Johanna-pénzért tanítás.” Bólintva megértettem, hogy mivel fizettem, most jár egy kis oktatás is, de mielőtt odaálltam volna mellé, egyszerűen nem bírtam megállni, hogy ne vegyem elő a tollamat a zsebemből. Gyorsan lehajoltam, átjavítottam a „tanítást” hosszú í-re, és majd fohászkodom Ricsi nyelvtanértségsége miatt.

Átvettem a két botot, és megpróbáltam a harmadikat megpörgetni, de természetesen totál béna voltam, úgyhogy hagytam, hogy a raszta segítsen. A pénzemért negyedóra tanítás járt, de nem mentünk sokra, viszont elképesztően sokat neveltünk, és mozgásnak sem volt utolsó kipróbálni az ördögbotdobálást. Mivel sokan vártak a sorukra, gyorsan sok sikert kívántam Ricsinek, aztán továbbmentem. Andris és Robi a fűben feküdtek, ők paszszív-agresszív rockerek, nem vettek részt a gyűjtésben, csupán a jelenlétükkel tisztelték meg az eseményt, amúgy zenét hallgattak, és időnként hörögtek valamit. Virághoz nem értem oda, a rajzaiért elég nagy volt az öldöklés, Jacques sütiéért viszont sorban álltam csakúgy, mint Kinga őszinteségéért.

- Tessék. Öt Szent Johanna-péNZ. Ne kímélj - adtam át az összeget, a tortaszeletembe harapva, Kinga pedig a standján ülve, lesajnáló mosollyal meredt rám.

- Mit mondhatnék még? - kérdezte teátrálisan. - Az elmúlt években annyiszor mostam át az agyad, annyiszor magyaráztam meg neked a dolgokat és annyiszor idegesítettél fel a világfájdalommal teli tekintetteddel, hogy ez az öt Szent Johanna-péNZ semmit nem ér. Add, amid van.

- - Mi? Ne már! Visszamenőleg is elkéred a pénzt? - csodálkoztam.

- Tőled igen - vigyorgott gúnyosan.

- Jó, tessék - szedtem ki a zsebemből mindent. - Huszonhét Szent Johanna-péNZ. Ennyim maradt. - Úgyis elköltöttem volna, az árvízkárosultak javára gyűjtünk, ezt az összeget erre szántam, mindegy, kinek fizetem ki, jó helyre megy. - De azért mondhatnál valamit - frocliztam.

- - Nincs mit mondanom. Szinte kész vagy - ismerte be, én pedig értetlenül néztem rá, magyarázatra várva. - Szinte... - morogta. - Nézd, Renáta, amikor megismertelek, reménytelen esetnek tűntél. Szürke egér voltál, riadt tekintettel, és minden téged ért nehézségtől összeroppantál. Guinness-rekordot állítottál be sírásból, szenvedésből, és bizton állíthatom, hogy a te szádból hangzott el a világon a legtöbbször a „Cortez” név. Ha akartam, ha nem, végigkövethettem elképesztő bénázásodat, ott voltam valamennyi fontos és a legtöbb nem fontos eseménynél is, ami szerinted meghatározta az életedet, és sokszor nem tudtam eldönteni, hogy mivel teszek jobbat, ha jobbról vagy balról töröllek képen. Te voltál az esélytelenek közül is a legesélytelenebb, és most nézz magadra. Itt vagy végzősként, kitűnő eredménnyel, párizsi ösztöndíjjal, a világ egyik, ha nem a legnyálasabban boldog kapcsolatában, és még a hajad is jó - nézett rám, óvatos mosolyra húzva a száját. - Na. Úgyhogy érettségizz le, húzzál el Párizsba, és élj gusztustalanul boldog életet. Ezt kiszervedted, most már élvezd is.

- - Húú - néztem rá döbbenten, amikor befejezte. - Azért, ugye, tudod, hogy nagyon sokat köszönhetek neked? - szipogtam meghatottan.

- - Hogyne tudnám - vágta rá, aztán mögém nézett. - Következő - zavart félre, erősen „befejeztük” stílusban, majd amikor a tizedikes fiú kifizette az öt Szent Johanna-pénzt, Kinga kérdően nézett rá. - Jó, először is, te ki vagy? - tűnődött. - Ne fáradj, annyira nem fontos. Mivel nem ismerlek, és még az arcod sem ismerős, úgy gondolom, szürke személyiséged és tömegkinézeted nem keltett érdeklődést bennem ez ideig. Javasolnám, hogy gondolkodj el azon, te emlékeznél-e magadra. Ugye, hogy nem? - kérdezte, aztán a ledöbbszent tizedikest félreküldte, hogy fogadhassa a következő diákat. Kinga elemében volt.

- Figyelj - szóltam az összetört srácnak. - Ne haragudj rá az őszinteségéért - tanácsoltam, mert azon kevesek egyike vagyok, akik tudnak bánni Kingával, és gondoltam, jót teszek azzal, ha mást is instruálok kicsit. Tévedtem, ugyanis a fiú kérdően nézett rám.

- Te ide jársz? - kérdezte. Na, kösz. Kinga egy pillanatra odafordult hozzánk, megszakítva a kilencedikes lány szétoltását.

- Szürke Egy, bemutatom Szürke Kettőt - „ismertetett össze” minket. - Biztosan azért kerültek el egymást, mert mindketten láthatatlanok vagytok - vigyorgott.

- - Hé, én már megkaptam a kommentedet, nem kérek többet - szóltam rá, emlékeztetve, hogy az újabb „beszólásáért” már nem tudok fizetni.

- - Törzsvásárlónak jár a kedvezmény - közölte Kinga, aztán visszafordult a sírógörcsrel küszködő lány felé, és afféle „ha az igazság fáj, minek álltál ide?” pillantással, egy csepp szájalom nélkül meredt rá. Kinga már csak ilyen.

Tovább sétáltam, és megálltam Zsolti pultja előtt.

- - Reni, vegyél egy pólót. Ez itt az akciós részleg. Ha ezek közül választasz, akkor kapsz mellé ajándékba egy „Szeretlek, Zsolti” feliratút – mutogatta az asztalra kirakott pólókat.
- - Hé! – állt meg mellettünk Andris és Robi. – Van olyan, hogy „Én is jártam már a nőddel”?
- - Várj csak – vakargatta meg Zsolti az állát. – Nem. Olyan van, hogy „Vertem már hülyére azt, aki beszólt”.
- - O-óóó – néztek össze a rockerek, aztán vihogva elslisszoltak onnan.
- - Még mindig ezen poénkodnak? – érdeklődtem fáradtan.
- - Ja – biccentett Zsolti. – De ezektől nem vártam mást.
- - Minden oké Dinával? – kérdeztem, a pólókat pakolászva.
- - Fura, de ja. Tök normális.

- Ennek nagyon örülök – néztem rá őszintén, mert azt hiszem, Zsoltit még nem is láttam boldognak. Már mint, amikor Kingával járt, az teljesen más volt. Az a kapcsolat inkább barátság volt, ráadásul mindig üvöltöttek egymással, ami bár szórakoztató volt, de semmiképpen nem nevezhető normálisnak. Most meg... Nem is tudom. Itt van Zsolti, aki azontúl, hogy iszonyatosan jó fej meg vicces, mégiscsak egy srác, még hozzá elég népszerű, és ahogy a túlgyúrt osztálytársamat figyeltem, kénytelen voltam megállapítani, hogy hozzá igenis egy Dina típusú lány való. Mert azért Dinára sok mindent lehet mondani, de azt nem, hogy ne lenne dekoratív. Ő az a lány, aki mindig divatos, olyan fura kéztartással hordja a kistáskáját, tipeg a magassarkújában, rémes DJ-k zenéiért van oda, és kifejezetten jól mutat Zsolti mellett. Az élet furcsa dolgokat produkál. Ők az egyik példa erre.

- - Na, melyiket választod? – kérdezte.
- Hát, az van, hogy Kinga elszedte az összes pénzemet.
- - Meghívlak – állt meg melletttem Cortez.
- - Koszi – mosolyogtam boldogan.

- Sajnos a „Szeretlek, Cortez” feliratú már elfogyott – szólt Zsolti.

- - Ez most vicc, ugye? – nézett rá Cortez.

- Nem vicc, tényleg elfogyott... – magyarázta.

- Úgy értem, ugye, vicc, hogy volt ilyen? – javította ki magát Cortez döbbsen, de miután a 9/b-s lányok elhaladtak mellettünk egy-egy ilyen felsőben, Cortez lesütött szemmel elröhögte magát.

- És nekem nem maradt??? Pult alól, esetleg? – hülyültem Zsoltival, kiélvezve, hogy Cortez éghet egy kicsit.

- Sajnos elkaptokták – közölte Zsolti. – Folyamatban van a gyártás...

- Jó, akkor kérek egy vladárosat – vontam meg a vállam.

Cortez kifizette helyettem a tizenöt Szent Johanna-pénzt, én pedig ráhúztam a sötétkék blúzomra a rövid ujjú pólót, amin az I ♥ Vladár felirat szerepelt.

- - Csinos – dicsért meg Cortez.
- - Köszönöm – nevettem fel, aztán megfordulva ösztönösen magam elé kaptam a kezem, megpróbálva takarni a feliratot. Vladár szikrázó szemmel meredt rám, az arcán annyira feszült a bőr, hogy teljesen rásimult a csontjaira. Nem tűnt boldognak.

- - Rentai, azt hiszed, humoros vagy?

- Jótékony célra gyűjtünk! – dobtam be az adu ászt, majd lehajtott fejjel megkerültem a tanárt, és gyorsan elkullogtam onnan. Hú, ez húzós volt. Viszont van egy klassz pólóm. ©

Dave és Macu pultjánál, nem meglepő módon, óriási volt az érdeklődés, az asztalon prospektusok és informatikai magazinok hevertek, de ez csak csel volt, amúgy a megfelelő jelszó bemondása után a diákok például tesifelmentést vagy késésigazolást szerezhettek jó pénzért. Dr. F. Mayer ma éppen rendelt. ©

A saját asztalom környékén abszolút nyugalom volt, Karcsi szalvétái azonban jól fogytak, ugyanis Andris és Robi Virág pultja előtt verekedtek össze, meglökve az asztalt, amire ráborult egy dobozos üdítő, és a folt kegyetlenül gyorsan terjeszkedett a gyönyörű rajzok felé, így a tanulók szélesebben kerítették valamit, amivel fel lehet itatni. Na, ez volt Karcsi szalvétagyűjteménye.

- - Két könyvet adtam el eddig - szomorkodtam a kínálatomat rendezgetve.
- Tízévnnyi gyűjteményem hever fantásan a kukában - motyogta Karcsi.
- De legalább kerestél vele - vigasztaltam, aztán felnéztem a magyartanárra, aki megállt a standom előtt.
- - Jó napot, tanár úr - köszöntöttem Kardost.
- - Hogy fognak a könyvek? - érdeklődött.
- Lassan - ismertem be a Corteztől kapott órára nézve, azt számolgotva, hogy lassan véget ér a rendezvény.
- - Mennyibe kerül a teljes készlet? - kérdezte.
- Mmm... - számoltam. - Száznolcvan.
- - Százötvenért elviszem mindet - ajánlotta fel. Boldogan elvigyorodtam, és azonnal belementem az árba.
- - Köszönöm - hálálkodtam, mert így, hogy Kardos felvásárolta a teljes készletemet, abszolút sikerrel zártam a piacot.
- - Én köszönöm. Rendkívül jó állapotú példányokról van szó - fogta a keze közé az egyik kötetet.
- - A sulinak lesz?

- Igen. Hátha a jövő tanévben is érkeznek könyvszerető diákok - rakta oszlopokba a könyveimet. Igaz is. Ha elballagunk, az olvasókörön Karcsi, Kata, Berni és Flóra marad, és valószínűleg Kitti jelentkezik még a következő évben. Plusz, ha esetleg érkezik még valaki, aki szeret olvasni. Húha. Bele sem gondoltam, hogy az idei tanév nagy tömegéhez képest milyen lesz jövőre az olvasókör.

Kardos segítségével minden könyvemet elpasszoltam, úgyhogy bezártam a boltot, és leültem Cortez elé a földre. Virág huppant le hirtelen mellém, én pedig kérdően meredtem a kezében tartott hatalmas adag, rózsaszínű vattacukorra, amit felém nyújtott.

- - Ez honnan van? - mosolyogtam, letépvé egy darabot.
- - A konyhakultúrásoknál vettem - vigyorgott, miközben tiszta olvadt cukor volt az arca, a keze, de még a hajában is láttam. Virág táplálkozik. ©
- - Klassz - eszegettem tovább, Cortez pedig végzett a dallal, és tapsvihar tört ki.
- U-úúúú - integetett Virág a vattacukorral a kezében. Cortez kérdően nézett rá, Virág pedig közölte, hogy „számot szeretne kérni”.
- - Mi legyen? - kérdezte Cortez.
- - fíj. Valami jó. Lehetne Quimby. Legyen Quimby - hadarta Virág izgatottan. Cortez bólintott, aztán elkezdte a *Most múlik pontosan* című dalt.

Már a gitározásból egyértelműen felismerték a diákok, úgyhogy az első sort mindenki együtt kezdte énekelni. Addigra már a legtöbben bezárták a standjukat, percek voltak hátra a tavaszi bolhapiacból, így Cortez gitározását szinte az egész sulis hallgatta. Amíg az alsóbb évesek csak úgy, afféle „tavaszi fesztivál van, tök buli” stílusban énekelgettek, addig én sűrűn pislogva próbáltam lenyelni a könnyeimet, és a torkomban megakadt gombóccal (vagy vattacukorral) küszködve néztem körbe az áprilisi napsütésben. Cortez gitározott, de az éneke elveszett a tömeg hangjában. Virág Ricsi vállára hajtotta a fejét, aki időnként letépett egy darabot a vattacukorból. Mellettük Andris és Robi ücsörgött, akik feladták az elveiket, és együtt énekelték a dalszöveget, leleplezve magukat, hogy ismerik. Macu az iPhone-jával kamerázott, egyesével felvéve néhány arcot (leginkább az osztályunkat), Dave a mellkasának dőlő Kinga derekát átölelve a lány vállán pihentette az állát, úgy hallgatták a zenét. Gábor magába roskadva a fűszálakat tépkedte, Kata a karját simogatva ült az oldalán. Közvetlenül mellettük Jacques foglalt helyet Flórával és Kittivel, a francia osztálytársunk nem tudta a dalszöveget, de nagyon tetszett neki a szám, mert végigtapsolta az egészet. Zsolti „Máday néni RuLZ” pólóban huppant le Dave és Kinga mellé, és bár Kinga nem vette le a szemét az előadásról, láttam, hogy Dave odafordul Zsolti felé, és összemosolyognak.

A dalt hallgatva úgy éreztem, még soha nem esett ennyire nehezemre levegőt venni. Mintha valaki a mellkasomon ült volna. Szorító érzés volt, a szám megtelt keserű ízzel, és úgy tűnt, bár sokszor mondtam már, most azonban tényleg megszakad a szívem. Haller megállt a földön ücsörgő diákok mögött, és szomorú tekintettel pillantott körbe, főként az osztályán. A dal végén óriási taps hangja töltötte be az udvart, én pedig letöröltem az arcom, és

megpróbáltam sóhajtani egyet, de elég szaggatottra sikeredett. Nem szégyelltem a könnyeimet, mert a barátaimra nézve láttam, hogy egyáltalán nem én vagyok az egyetlen, aki homályosan látja a világot.

Ez volt a tavaszi szünet előtti jótékony bolhapiac, és a Quimbyszám végén feltápáskodva szembe kellett néznünk azzal a ténnyel, hogy a Szent Johannában ez az utolsó ilyen napunk. A tavaszi szünet végén utoljára jöhetünk még tanulóként vissza ebbe az iskolába.

Bolhapiac: 5/5*** - rekordbevétel jött össze, eddig még egy Szent Johanná-s gyűjtés sem volt ennyire sikeres, mint a mai.

Könyvek: 5/5 - eladtam mindet. ©

Vladár póló: 5/5 - ebben fogok aludni. Hátha rémálmaim lesznek tőle.

Szomorú vagyok: 5/1* - nem akarok elballagni. Ha elkezdek építeni egy időgépet, vajon mikor végzek vele? ©

Quimby: 5/5*** - „Most múlik pontosan, engedem, hadd menjen.” Sírok.

Indulnom kell: 5/2 - Zsoltiéknál kéne lennem tíz perc múlva, erre itt zokogok a szobámban. Na, még egyszer meghallgatom a dalt a YouTube-on, és utána elindulok.

Április 22., vasárnap

A tavaszi szünet úgy szaladt el, hogy észre sem vettem. Mondjuk, mivel nekem, illetve nekünk, iszonyat sokat kellett tanulnunk, annyira nem bántam, hogy konkrétan az egész szünetet elmosta az eső. A többi diák bizonyára fájlalta ezt, én azonban teret adtam a „gonosz énemnek”, és rájöttem, hogy nem érdekel, hogy a szünetet elrontja az idő, mert ha mi belefulladásunk a tételekbe, akkor annyira nem visel meg, ha más sem érzi felhőtlenül jól magát. Haha. Ezt Kingától tanultam. Amúgy az egész hét magolásból, tételkidolgozásból, -kikérdésből és felmondásból állt. Az osztályunk bekanyarodott az utolsó nagy hajrába, így értelemszerűen kezdte mindenki kicsit komolyan venni a tanulást, pangott a Facebook, üres volt az msn, hébe-hóba kerültek fel tweetek, lemaradtak a sorozatrészek, és még Zsoltiék garázsában is magolás folyt, ami elég riasztó látványt nyújthatott. A futár meg is jegyezte, hogy furcsán viselkedünk, amikor a szinte hangtalan garázból kimentünk átvenni a pizzákat, mire meg kellett magyaráznunk, hogy érettségi előtt állunk. Mindenki beleadott, amit csak tudott, én előre-hátra dülöngélve memorizáltam a füzetem fölé görnyedve, és úgy éreztem, ez a viselkedési forma egyenes beutalót jelent a diliházba, de a többiek sem tűntek túl normálisnak. Kinga csukott szemmel motyogott, Virág idegesen rágózva olvasgatta a füzetét, Cortez annyi kólát ivott, hogy félttem, soha többé nem alszik el, Zsolti energiáitokkal kísérletezett (időnként futott egy kört, mert felpörgött), Ricsi verejtékezve szenvedett a kémiával, totál kikészült, Jacques pedig a magyar nyelvtant ítélte abszolút érthetetlennek, és folyamatosan arról érdeklődött, hogy mi ezt hogy tudtuk megtanulni.

A szünet alatt egyszer Corteznél aludtam, de annyira nem volt romantikus, mert amikor filmeztünk, lelkiismeret-furdalást éreztem, amiért „elszúrjuk” az időt tanulás helyett, reggel pedig, amikor kinyitottam a szemem, és ölelő karját óvatosan félretoltam, vigyázva, nehogy felébresszem, felültem az ágyban, és a szememet dörzsölve gondolkoztam.

- - Minden oké? - kérdezte halkán, még csukott szemmel.
- - Úristen, ki is volt Ottó? - tettem a tenyerembe az arcom.
- A portás - dűnnyögte félálomban.
- - Nem az! Tőriből.
- - Mennyi az idő?
- - Háromnegyed hét - néztem meg a Baby G-m számlapját.
- - Ha elmondom, visszaalszol még egy órára? - kérdezte.
- - Igen - ígértem meg.
- Kit kérdeztél?
- - Ottó - ismételtam a sírógörccs határán, mert egyszerűen nem jutott eszembe.
- Ja - ásította. - Interregnum. 1305-1307-ig - motyogta, én pedig idegesen a homlokomra csapva bölintottam.

Tényleg!!! – Na

- ragadta meg a karom, és visszahúzott maga mellé. A párnára hajtottam a fejem, és az ujjaimmal kisimítottam a homlokából a tincseket.

- – Utána jött az Anjou-ház – suttoztam.

– Aha. Pont utána – mondta, szerintem álmában.

- – Zavar, ha végig felmondom az uralkodóházakat? – kérdeztem halkán.

- – Nem. Ezt is valahogy így jegyeztem meg.

– Hé, működik a hipnopédia! – közöltem büszkén, és mivel Cortez visszaaludt, én tovább magyaráztam az uralkodókról. Ő legalább úgy tanulja meg, hogy közben nem erőlteti meg magát.

Kábé így telt a tavaszi szünet: vagy Corteznél tanultam, vagy a kétségbeesett tanulócsoportommal (Zsolti és Ricsi rendszeren berezeltek a dátumtól), vagy Virággal Andy Warhol sétáltatása közben, vagy otthon, a házuk valamennyi helyiségében. Mosás közben, mosogatás közben, vacsora alatt, amíg kivásaltam az ágyneműket, miközben elmentem anyuval bevásárolni... Mindig volt nálam egy tételsor, amit a környezetemnek ki kellett kérdeznie. Jobb esetben anyunak, apunak, Corteznek vagy a Skype-on Justine-nek, rosszabb esetben a hentespult mögött álló eladónak, aki a fejét rázva nézte a papíromat.

- – És mi van II. Ulászlóval? – meredt rám csalódottan, én pedig sziszegve rágtam a szám szélét.

- – Kifejejtetem – ismertem be szomorúan a hentesnek, aki elég szigorúnak tűnt.

- – Reni, hát itt vagy! – tolt oda hozzám (és egy kicsit a lábamra) anyu a bevásárlókocsit. – Csirkemellfilét

kérek – nézett anyu a hentesre, aki közben visszaadta a tétéleimet.

- – Sok sikert. És ne feledd Ulászlót! – figyelmeztetett.

Ennél már csak az volt a jobb, amit Kingával játszottunk. Mivel ő örült, és a barátságunk miatt kicsit én is azzá váltam, vele a „hirtelen halál” típusú kikérdezést választottuk, ami abból állt, hogy a nap bármely pillanatában felhívhattuk egymást egy villámkérdéssel (bármelyik tárgyból), és kapásból kellett rá válaszolni. Hajnali négykor két csengésre felvettem a telefont, és elmondtam neki Csokonai életrajzát. A fürdőkádban relaxálva fogadtam a hívását, és csukott szemmel ledaráltam a matek definíciót. Vacsora közben elnézést kértem anyuékától, és gyorsan felkaptam a telefonom, majd elégedett vigyorral válaszoltam franciául. Mondjuk, Kinga sem járt jobban: futás közben csörögtem rá a beugratós nyelvtan kérdésemmel, aztán a táncórája ideje alatt sem hagytam pihenni, így salsázva mondott fel nekem egy Ady-verset. Haha. © Elképesztően bulisra sikeredett ez a tavaszi szünet.

Így, hogy holnap újra tanítás van, véget ért az egyhetes, éjszakába nyúló tanulás, úgyhogy délután, amíg én a babzsákomon ülve a matekot bújtam, Cortez a gépemen ellenőrizte az angol beadandómat.

- – Ez lesz az utolsó jegyed angolból? – kérdezte.

– Igen. Ezzel zár le O'Realy – biccentettem, mire Cortez gépelni kezdett, rezzenéstelen arccal beleírva/javítva a dogámba. Hát, az már kiderült, hogy nem fogok angolból PhD-t szerezni, így ettől a kis év végi segítségtől nem dől össze a világ. – Tessék – mentette el.

- – Köszönöm – mosolyogtam hálásan. Az elmúlt időszakban (vagy egész életemben) annyit tanultam, mint egy örült, igazán nem bántam, hogy az angolhoz kaptam egy kis protekciót. Az angoltanulás a fontossági listám utolsó helyén szerepel, ráadásul az agyam már így is károsodott: legutóbb Mária Teréziával beszélgettem álmomban. Szerintem az érettségi után bevonulok egy klinikára, és önként felveszem a kényszerzubbonyt.

A telefonom hirtelen megcsörrent, és mivel Cortez közelében volt, felemelve odanyújtotta nekem. A csengőhang az általános volt, semmi beállított, így kérdőn néztem. Kingára számítottam, valami extra szívatós villámkérdéssel.

- – Neményi – mondta Cortez unottan. Tényleg. Arnoldnak nincs saját hívódallama.

– Koszi – vettem el, és a fülemhez emeltem a készüléket. – Szia, Arnold, mi újság?

– Szia, Reni. Rosszkor hívlak? – érdeklődött. Hű, Arnold valóban igyekszik, régebben sosem érdekelte, ha zavart. ©

- – Nem, dehogyan. Éppen tanulok. Mint mindig.

– Cortez ott van? – kérdezte, nekem meg felugrott a szemöldököm, úgy a plafonig.

- – Igen, de azt ne mondd, hogy adjam – néztem furán magam elé.

– Nem, azonban örülnék, ha kihangosítanál. Mindkettőtökkel beszélni szeretnék.

Csodálkozva megvontam a vállam, aztán Cortez felé nyújtottam a mobilom.

- - Mi az? - kérdezte hátrahőkölve, ösztönösen elutasítva még csak azt is, hogy hozzáérjen a készülékhez, amikor Arnold van a vonalban.

- - Kihangosítanád? Nem tudom, hogy kell - mondtam Corteznek, továbbra is felé tartva a telefonomat.

- - Miért hangosítsam ki?

- - Mert Arnold velünk szeretne beszélni. - Cortez kikapta a kezemből a telefont, és közben valami olyasmit motyogott, hogy „aha, beszélgessünk hárman, aztán el is mehetnénk valahova”.

- - Most hallasz? - kiáltottam a telefonnak. Cortez rezzenéstelen arccal fordult felém.

- Ha így ordítasz, telefon nélkül is hallani fog - közölte, arra utalva, hogy az üvöltözésem Párizsig is elhallatszik.

- Igen, tökéletesen hallak titeket - jött Arnold hangja a telefonomból.

- Na, és most? Barkochbázunk? - kérdezte Cortez, én pedig meglöktem a karját, hogy ne szívassa már Arnoldot.

- - Faggattam egy kicsit Justine-t, és úgy hallottam, még mindig nem sikerült albérletet találotok - kezdte Arnold, elengedve a füle mellett Cortez beszélését.

- - Igen, sajnos még mindig nincs semmi.

- - Nos, nekem eszembe jutott valami - kezdte Arnold, Cortez pedig felém fordult, és azt táogta, hogy „költözök oda hozzá”. Alig bírtam visszatartani a nevetést, és a fejemet rázva felé nyúltam, hogy meglökjem, de elkapta a karom, és odarántva magához, szorosán átölelt, majd belepuszilt a nyakamba, amitől természetesen hangosan felvihogtam. - Telefonáljak egy alkalmasabb időpontban? Mert a hangok alapján abszolúte nem akarom tudni, hogy mit szakítottam félbe a hívással - dűnnyögte Arnold kimért hangon. Cortez szájára tapasztottam a kezem, és visszafojtva a nevetést, a lehető legkomolyabb hangon szólaltam meg.

- Dehogy, bocsánat, csak... Na, mindegy. Szóval hol tartottunk? - tereltem vissza a szót az eredeti témára.

- Az egyik ismerősöm most doktorál... - kezdte a történetet, ami Arnold esetében soha nem rövid, úgyhogy meghallgattuk, hogy ez az ismerős miből doktorált, honnan ismeri Arnold (valami előadáson találkoztak, azóta időnként együtt kávéznak...) és így tovább, és így tovább. - A lényeg, hogy egy nagyon kellemes lakást bérelt, ami a jövő hónapban felszabadul - fejezte be a sztorit. Na, és ennél a pontnál már kezdett számunkra is érdekes lenni a történet.

- - Mennyibe kerül? - érdeklődtem rögtön.

- - Milyen messze van tőled? - kérdezte Cortez, én pedig bíztam benne, hogy Arnold nem sértődik meg. Nos, nem az a típus, így nyugodtan válaszolt a kérdéseinkre. Egyetemistabarát ár, közel az én sulimhoz, elég távol Arnold lakásától.

- Jó állapotú lakás, mint már mondtam, filozófia szakos hallgatók bérelték...

- - Nagy bulik lehettek ott - bólintott Cortez cinikusan.

- Ha gondoljátok, átküldöm az ismerősömtől kapott képeket, nézzétek meg.

- Az jó lenne - biccentettem.

- - Átment - közölte Arnold. Úgy tűnt, a „Send” gombon volt az újja, és csupán arra várt, hogy azt mondjuk, kíváncsiak vagyunk rá.

- Koszi, megnézzük - ültem le a laptopom elé. Azt hiszem, úgy ezer párizsi lakás képét néztük meg az elmúlt hónapokban, mégsem láttunk ilyen árért még csak hasonlót sem. Jellemző, hogy ajánlás alapján, ismerősöknek szokták megsúgni a tuti lakásokat, így az újoncoknak maradnak a lelakott, lepusztult albérletek. - Ez hihetetlen - motyogtam a képeket nézve.

- Hogy tetszik? - érdeklődött Arnold.

- - Miért kérdezi, amikor tudja, hogy sehol nem találtunk ehhez hasonlót? - rázta a fejét Cortez azt kifogásolva, hogy Arnold álszent módon most majd jól meglepődik, miközben azelőtt tudta, hogy odaleszek a lakásért, mielőtt beszélünk volna.

- - Ha szeretnétek, megemlítem, hogy kibérelnétek - szólott Arnold hangja a telefonból, és miközben én a laptopom előtt visongtam az albérlet képeit bámulva, Cortez megfogta a telefonomat, és az ujjai közt forgatva

gondolkozott.

- - Mi jár a fejedben, Neményi? - kérdezte hosszas hallgatás után.
- - Semmi. Ez csak egy baráti gesztus.

- Gesztus, szívesség vagy imponálás? - kötött bele Cortez, én pedig levettem a szemem a képernyőről.

- Hé - mondtam halkán. - Kereshetünk másikat. Csak egy lakás. - Abszolút úgy gondoltam, hogy akár a versailles-i kastélyról is lehetne szó, nekem nem ér annyit, hogy Cortezt dühösnek vagy idegesnek lássam.

- - Reni, kimennél pár percre? - kérte Cortez, mire összeráncoltam a szemöldököm.
- - Mi? - meredtem rá.

• - Igen, én is megköszöném, ha válthatnánk Cortezzel néhány szót. Négyszemközt - jött Arnold hangja a készülékből.

• - Persze, küldjétek ki a szobámból, ez teljesen normális - indultam kifelé hitetlenül, és még be is csuktam magam mögött az ajtót, hogy ne zavarjak. Na, igen. A hülyeséget velem lehetne mérni.

Hát, lementem a nappaliba, ahol anyu és apu tévéztek, az érkezésemre pedig mindketten felém fordultak.

• - Cortez és Arnold kiküldött - közöltem egyszerűen. Anyu csak mosolyogva bólintott, apu pedig annyit kérdezett, hogy Arnold mikor jött át, mert nem látta. A szüleim megedződtek a kamaszkorom alatt, így számukra már egészen kevés furcsa szituáció létezik.

- Nincs itt Arnold. Csak telefonon - motyogtam, és idegesen leültem, a kvízműsort bámulva, amin a szüleim eléggé izgultak.

Nem vicc, legalább fél órája meredtem a béna játékosokra, akiknek fogalmuk sem volt a válaszokról, úgyhogy már agybajt kaptam attól, hogy abszolút tudatlanul megpróbálnak okoskodni, amikor Cortez lesétált a lépcsőn.

- Megvan a párizsi lakásunk - jelentette be, a szüleim pedig automatikusan levették a szemüket a képernyőről, és döbbenet néztek rá.

• - Kibéreljük? Azt, amit Arnold küldött át? - kaptam a szám elé a kezem.

• - Ha Justine és Jean-Luc is rábólint, akkor igen. Kivesszük - erősítette meg az előbbi állítását, én pedig úgy éreztem, hogy megfordul velem a világ. A több hónapos lakáskeresés, a számtalan albérlet képének csekkolása, a repedezett falak, a lelakott, lepukkant szobák, amiknek a fotóját Justine kommentár nélkül küldte el. És ezzel vége? Találtunk egy gyönyörű, megfizethető, egy plusz két félszobás, berendezett lakást, közel az egyetemhez? Te jó ég!

Megnyitottam az e-mailemet anyu gépén, aztán Cortezzel és szüleimmel még egyszer átnéztük a leendő albérletünk fotóit.

- Na, végre valami elfogadható. Már azt hittem, a franciák úgy élnek, mint az állatok - dühöngte apu, aki újabban eléggé franciaellenes lett. Persze semmi személyeskedés, egyszerűen csak az egész francia nemzetet okolja azért, mert állítása szerint „elrabolnak” tőle. Majd biztos abbahagyja.

- - Ez egy nagyon helyes lakás, és a fotók alapján remek állapotban van - mondta anyu a képeket nézve.
- - Végzős filozófusok laktak itt - magyaráztam.

- Ja, ez pont jó, nekem is lesz min gondolkoznom ott - mondta Cortez, mire anyu mosolyogva nézett rá.

A szüleim a lakást nézegették, felírták a címét, megnézték a Google Earth-ön, meg ilyesmi, mi pedig visszamentünk a szobámba. Ezt én erőltettem, mert majd' megőrültem, hogy megtud-jam, mi történt, ami miatt végül miénk a lakás. Cortez becsukta maga mögött az ajtót, és ráérősen, laza stílusban ült le a babzsákomra, totálisan figyelmen kívül hagyva azt a tényt, hogy szinte rosszul voltam a kíváncsiságtól.

- - Nem mondd el? - kérdeztem végül, mert rájöttem, arra várhatok, hogy ő elkezdjen valamit mesélni.
- - Mit? - érdeklődött. Örülök, hogy ilyen jól kezeli a „vááááá” hangulatomat.
- - Hogy végül miért döntöttél így - próbáltam kiszedni belőle valami infót.
- - Miután megtudtam, amit akartam, rájöttem, hogy nem kényszeríthetek valami patkánylyukba csak azért, mert nem bírom elviselni Neményit. Tud egy jó lakást, mi meg kivesszük.

• - Örülök, hogy így gondolsz - mosolyodtam el. - Hogy érted, hogy „miután megtudtad, amit akartál”? Ez mit jelent? - idéztem fel a mondata első felét, mire Cortez megragadta a karom, és magához húzott, én pedig leültem

az ölébe, és a homlokának támasztottam a homlokom.

- Reni, mielőtt szívességet tenne, tudnom kellett, hogy miért teszi. Neményivel kapcsolatban jobb mindenre gondolni.

- - És miért teszi? - kérdeztem csodálkozva.

- Engem csak az érdekel, hogy nem miattad. Legalábbis nem úgy, amiért le kéne ütönm.

- - Cortez, ezer éve volt, amikor Arnold... amikor kedvelt - kerestem a szavakat, emlékeztetve rá, hogy a tizedik nem ma volt. Nem is tegnap. Az pontosan két éve volt már.

- Ja, de Neményinek vannak beteges dolgai, úgyhogy ezt muszáj volt helyretenni.

- - És mindent rendben találtál? - kérdeztem visszafojtott mosollyal.

- Rég nem érdekel úgy, ami engem zavarna - vontá meg a vállát. - És tényleg, baromi sok mindent lehet mondani Neményire, szoktam is, de azt nem, hogy ne lenne egyenes. Úgyhogy felőlem legyetek újra barátok, beszéljétek meg a fura könyveiteket, okoskodjon neked - legyintett. - Csak velem ne vigye túlzásba a haverkodást - tette hozzá.

- - Ezt hogy érted?

- Annyira jóvá akarja tenni, amit elcsesztett veled, hogy most úgy érzi, velem is jóban kell lennie...

- Neee...

- De. Magyarázott valamit, hogy beleesett valakibe valami kávézóban, vagy mit tudom én, mi történt... Mivel nem érdekel, leraktam. De hívd vissza. Neked biztos részletesen elmeséli - nyúlt fel az asztalomhoz, és megfogta a telefonom, majd a kezembe nyomta.

- - Hé - néztem mélyen a szemébe, mielőtt visszahívtam volna Arnoldot. - Ugye, tudod, hogy ha egy kicsit is zavarna téged, nem fogadtam volna el a segítségét - vallottam be, mert úgy éreztem, ezt muszáj tudatnom Cortezzel.

- Tudom - bólintott. - De én soha nem is miattad aggódtam. Neményi már más dolog, vele kapcsolatban voltak fenntartásaim.

- - Mi az, hogy miattam nem aggódtál? Valaki nagyon magabiztos - cukkoltam.

- Reni, megdumáltuk, hogy egyvalakiért dobnál - emlékeztetett.

- Jó, ez tény. De nehogy azt hidd, hogy Sting nem toppanhat be csak úgy az életembe. Bármikor előfordulhat.

- - Neményivel bármikor megbirkózom. De ha Sting kéri, paszszollak - adta meg magát, én pedig nevetve megcsókoltam. Hát, ezt tisztáztuk. Azért remélem, Sting nem bukkan fel. Igazából nem szívesen hagynám el Cortezt.

A csókunk kicsit hosszabbra, és khm... szenvedélyesebbre sikerült, mint terveztem, úgyhogy kibontakozva az öleléséből, lángoló arccal hívtam fel Arnoldot, aki, úgy tűnt, várja a hívásom, mert szinte azonnal felkapta.

- Arnold, örök hála. Már félig homleszek voltunk, ez a lakás viszont egyszerűen elképesztő! - kezdtem.

Ugyan, szóra sem érdemes. Örülök, hogy tudtam segíteni. Holnap meg is beszélem az ismerősömmel, hogy mikor mutathatom meg Justine-nek és a barátjának.

- Az nagyszerű lenne - ujjongtam folyamatosan vigyorogva. Ááá. Párizsi lakás!!! Már éppen elköszöntem volna, amikor Arnold legalább hármat sóhajtott, így összevont szemöldökkel megráztam a fejem.

- Minden rendben? - érdeklődtem.

- - Hogyne. Itt ülök egyedül a kollégiumi szobámban, és pislákoló gyertyafényben paragrafusokat olvasok - felelte mélabús hangon.

- Ó. Sajnálom.

- - Mi van? - nézett fel Cortez a gépemből.

- - Arnold gyertyafényben olvas. Szerintem szomorú - fogtam le a telefonom, hogy Párizsban ne hallják, amit mondok. ©

- Mondd meg neki, hogy térjen át a 21. századba, és kapcsolja fel a villanyt. Az majd feldobja - tanácsolta, én pedig újra beleszóltam a telefonba.

- Tudok valamiben segíteni?

- Köszönöm, de reménytelen a helyzetem. - Ohó. Reménytelen helyzet? Akkor Arnolddal komoly baj van.

• - Ki a lány? - ültem le a másik babzsákomra, és mintha csak a kérdésemre várt volna, belekezdett. Én pedig hallgattam. Csak hallgattam. Még mindig hallgattam. Elnyeltem az ásításom, és tovább hallgattam.

Mivel úgy tűnt, Arnoldnak tényleg pusztán a barátságunk hiányzott, nem kímélt, és kiöntötte a lelkét. Brutális összetett mondatokkal, elképesztően sok idegen szóval avatott be abba az egyszerű helyzetbe, miszerint szerelmes lett. Engem szóhoz sem hagyott jutni, csak mondta a magáét; sértett volt és nagyon csalódott.

- Én lépek - tette félre Cortez a laptopom.

- - Várj, kikísérlek - suttogtam.
- - De éppen beszéltek - nézett furán a telefonomra, amit óvatosan leraktam az asztalomra.
- - Nem. Csak ő beszél.

A kapuba kiérve Cortez ráérősen megcsókolt, én pedig iszonyatos boldogsággal karoltam át a nyakát.

- Jó éjt - suttogtam.

• - Neked is - adott egy újabb, utolsó csókot (L), aztán hazaindult. A kapunak döntöttem a fejem, úgy néztem utána, aztán sietve visszarohtam a szobámba, és a fülemhez emeltem a telefont.

- Természetesen az én törzshelyem a Madelaine közelében lévő kávéház, így akkor sem változtattam a szokásomon, amikor már harmadik alkalommal ült az én asztalomhoz. Mit tehettem volna? Leültem én is, fellapoztam a könyvemet, és ügyet sem vetve rá, olvastam. - Megkönnyebbülten lélegeztem fel. Nem, Arnoldnak komolyan nem tűnt fel, hogy pár percre „magára hagytam”. - És egészen pontosan február tizenhetedikén megtörtént a releváns pillanat, amitől annyira tartottam.

- - Zárva volt a kávézó? - tippeltem, hogy mi lehet annyira tragikus.
- - Nem, Reni, egyáltalán nem - förmedt rám eléggé „leszidós” hangsúllyal. - Ismét ott ült, elfoglalta a helyemet, az érkezésemre letette a Freud-kötetet, és megszólított.
- - És ebben mi a rossz? - mosolyogtam.
- - Hogy ebben mi a rossz? Komolyan ezt kérdezted? Ő kezdte az egészet! - háborodott fel, nekem meg befellegzett. Elővigyázatlan voltam, nem hagytam rá a dolgot, hanem tudálékoskodtam, aminek az lett az ára, hogy Arnold még jobban belemerült a témába. És nem akarta abbahagyni.

Tavaszi szünet: 5/2 - tanulás, tanulás, tanulás. ®

Holnap sulis: 5/5* - klassz, de mégis miért vagyok ébren negyed egykor? Ááá. Aludni kéne.

Terézanyu: 5/5 - kiolvastam a szünetben, és őszintén nagyon tetszett, teljesen kikapcsolt.

Arnold: 5/5* - örült nagy segítség ez az albrélet. Tőlem meg egy teljesen hétköznapi, „két ember megismerkedik egy kávézóban” történet másfél órás hallgatása nagy segítség. Egál. Vagy mi.

Cortez: 5/5*** - szeretem. Nagyon. ♥

Tételek: 5/1 - az agyamra mennek. Szó szerint.

Alsom: 5/5 - jó ötlet.

Április 23., hétfő

Reggel a sulis előtt a többiek némiképp értetlenül meredtek ránk, és bár a legtöbb diák „elképesztő szünetes sztorival” érkezett, ma egyértelműen mi érdemeltük ki a nyertes történetnek járó figyelmet.

- - Megvan a párizsi kecsó - értelmezte Ricsi.
- - Igen - bölintottunk Cortezzel.
- - Neményi segítségével - töprengett.
- - Igen - feleltem, a mai reggelen úgy ezredszerre.
- - De most akkor nem utáljuk Neményit? - forgatta a fejét Zsolti. - Mer’ akkor megszüntetem a Facebook-csoportot.
- - Milyen Facebook-csoportot? - kérdezte Kinga a papírpoahas kávéját fújva, ami gőzölgött a korai órában.

- - Az „utáljuk Neményit” csoportot. Pedig már annyi tagja van – szomorkodott.
- Cortez, mi ez az egész? – érdeklődött Dave, továbbra sem értve, hogy pontosan mi történt.
- Oké – sóhajtotta fáradtan. – Választhattam három opció közül. Anyám kivesz nekünk egy lakást, ami kábé olyan, mintha eladnám a lelkem az ördögnek... Esetleg lehetünk homleszek Renivel, a barátnőjével meg a meleg sráccal – sorolta tovább a lehetőségeinket. – Vagy kivesszük Neményi filozófus haverja lakását – fejezte be.
- Jó, de nem vágom – vakargatta a fejét Ricsi. – Ha Neményi most jó arc, és te nem oltod, akkor mi lesz Rennel?
- - Mi lenne vele?
- Akkor most már nincs szó arról, hogy tudod. Neményi nyomul, mi leverjük... vágod – magyarázta, Virág pedig szaporán rágózott mellette, ő nagyon izgult a „sztorin”.
- - Bocs, de az senkit nem zavar, hogy én is itt vagyok? – néztem körbe.
- Általában nem tűnik fel – felelte Kinga „kedvesen”.
- Reni, ne haragudj, de neked sosem volt annyira sok beleszólásod a dolgok alakulásába – nézett rám Dave „bocs, de ez az igazság” pillantással. Ezt jó tudni. Kösz.
- - Oké, szó sincs arról, hogy Arnoldnak bármilyen hátsó szándéka lenne, egyszerűen ott egy ismerőse lakása, ami nekünk tökéletesen megfelel – kezdtem idegesen. – De amúgy pedig, ha ez nem így lenne, akkor sem történne semmi. Mert igenis van beleszólásom a dolgok alakulásába, merthogy szeptember nyolcadika óta nem érdekel senki más Cortezen kívül, és ezen semmi nem tud változtatni – vallottam be hirtelen felindulásból a „nyílt titkomat”. Kitti az ujjbegyével megtörölgette kissé elkenődött szemfestékét, majd tűnődve nézett rám.
- - Melyik szeptember nyolcadika? – kérdezte.
- - Még kilencedikben – kántálták a többiek egyszerre, én pedig lesütött szemmel elnevettem magam.
- Semmi baj, még új vagy – ölelte át Zsolti a vállát „haveri” stílusban. – Majd egyszer, ha van egy felesleges éved, elmeséljük, hogy volt az egész...

A sulirádióból Jacques és Gábor a The Killers *When You Were Young* című dalát üvöltette, miközben mi büszke végzősökként, hatalmas társaságot alkotva, a lehető legmeggyőzőbben sétáltunk a suliba. Az alsóbb évesek felénk fordultak a büfétől, a kis csoportokba verődött kilencedikesek a számomra olyan jól ismert „de jó, nekik már mindent szabad” nézéssel figyeltek minket, a többi diák pedig automatikusan kitért a legelől haladó Cortez, Ricsi, Dave, Zsolti és Macu útjából. Tekintély.

Ahogy beléptünk az osztályba, azonnal betöltöttük az egész termet, és tulajdonképpen zengett tőlünk a sulis, olyan hangzavart csináltunk egy pillanat alatt. Én a Killers-dalt énekeltem, Andris és Robi üres kólásdobozzal focizott, Virág a táblára rajzolt, Kinga a mappájából olvasta fel, hogy kinek miből kell javítania a héten, utolsó lehetőségként, Macu egy lánnyal vitatkozott telefonon, és esküdözött, hogy véletlenül szólította rossz néven az SMS-ben, Dave pedig megpróbálta kideríteni Macu iPadjéből, hogy most éppen kivel beszélhet. Ezt amúgy Macu sem tudta biztosan. © Zsolti Edinával enyelgett az ajtóban, Ricsi, aki vicces kedvében volt, és periódusos rendszert ábrázoló pólóban jött ma suliba, a kémiakönyvet bújta és motyogott valamit az alkálifémekről. Én már azért átengedném, hogy ismeri ezt a kifejezést... Cortez a padomon ülve zenét hallgatott, miközben én egy Arthur Miller: *Drámák* kötettel lazítottam. Na, igen, én ilyen fura vagyok, *A salemi boszorkányok* kikapcsol a vizsgadrukk közepette.

- Fejeket behúzni!!! – ordította Robi, aztán kirúgta a kólásdobozt a terem ajtaján, erősen azzal a szándékkal, hogy átlövi az a-sokhoz. Pechére ez már csengetés után történt. Gazdag tanárnő lehajolt a lábát eltaláló dobozért, felemelte, és mérgesen lépett be a terembe. – Kinga volt! – „köpött” Robi kérdés nélkül, mire Kinga felvont szemöldökkel odasétált hozzá, és olyat csapott a tarkójára, hogy az ütés hangja visszhangzott a hirtelen beállt csendben.

- Fejezzétek be – vágta le az asztalra a naplót a tanárnő, és indulatosan kinyitotta.
- Tanárnő, kimehetünk focizni? – jelentkezett Ricsi.
- - Nem, de a jegyeidet elnézve erre még jövőre is lesz alkalmad a Szent Johannában – közölte a naplót böngészve. – Lezárásra vár Bencze, Haraszti, Matsuda és Pósa. Átülnek az első padokba – nézett fel a tanárnő.
- - Íííj – húzta el a száját Virág. – Csak matekdolit ne.
- - Sok sikert – nyújtottam ki a karom, és megszorítottam a kezét, ahogy elhaladt mellettem.

A duplaórán a javítók miatt a szünetekre nem mehettünk ki, így miután a csengő megszólalt, mi a termünkben

ülve hallgattuk, ahogyan a folyosóra kiözönlének a diákok.

- - Mér' nem szól a sulirádióóó? - ordította artikulatlanul valaki. Gábor és Jacques széttárt karral jelezték, hogy nem tudnak mit tenni, ha Gazdag nem engedi ki őket szünetre, akkor csönd van. A sulirádió hiányát némiképp kompenzálta a folyosóról beszűrődő éneklés: a 9/a-s csitricsapat, elnézést, lánycsapat, Eminem és Rihanna közös dalának a refrénjét üvöltötte. Az osztályunk fájdalmas arccal, afféle „lőjék már le őket” pillantással értékelte a lányok dalolását.

- - Ne máár - dőlt hátra Ricsi.
- - Mi a problémád, Pósa? - érdeklődött a tanárnő.
- - Nem igaz, itt szívok a javítással, de nem tudok koncentrálni, mert ezek kint óbégatnak. Megfájdult a fejem - szimulált.

- - Azonnal kiszólok - bólintott Gazdag, átérezve a diákok problémáját. Miközben az ajtóhoz indult, gyorsan felálltam és előrenyomtam Virág kapucnijába a cetlit, amin a megoldásai szerepeltek. Virág kapálózva próbálta kiszedni, de annyit bénázott, hogy engem levert a víz, mire sikerült kihalászni a puskát és izgatottan kihajtogatta az ölében. Eközben Ricsi felé egy összegyűrt papírgalacsin repült, Zsolti hajította neki, Macu pedig SMS-t kapott (Dave küldte a válaszokat, sok szeretettel ©).

A tanárnő a nyitott ajtóban ordított, Robi pedig amolyan „na, mi lesz már?” nézéssel fordult Andrishoz.

- - Honnan tudjam a válaszokat? - kérdezte Andris indiszponáltan.
- Nekem miért ekkora barom a haverom? Valaki. Passzoljon már egy megoldást! - könyörgött.
- Haraszt, nem beszél! - csukta be Gazdag a terem ajtaját, és visszaült a tanári asztalhoz. Robi csalódottan ököllel az asztalra ütött.

- Kell a jó év végi matekjegy a felvételimhez, amúgy ba... - kezdte.

- - Hogyan? - szaladt össze a tanárnő szemöldöke.
- Csesz... - próbált korrigálni, de Gazdag még mindig tágra nyílt szemmel meredt rá. - Szóval amúgy nem vesznek fel - legyintett végül, mivel minden, ami eszébe jutott, káromkodás lett volna.

- Tőlem Robi túl messze volt, hogy segítek, és a fiúk is idegesen néztek össze. Kingát a második padba száműzték, és ráérsen irkált, szemmel láthatóan ügyet sem vetett a körülötte zajló eseményekre. De ez csak látszólag volt így, mert hirtelen felnézett, körbepillantott a termen, végül megállapodott a tekintete... rajtam.

- - Renáta, nem akartál kérdezni valamit a tanárnőtől? - szólt, és bár kérdésnek szánta, erősen utasításnak hangzott.

- - Ööö. Dehogynem - bólintottam. - Tanárnő, ide tudna jönni egy pillanatra? - Gazdag felállt az asztalától, és egyenesen felém indult és miközben láttam, hogy Kinga előredja a puskát Robinak, nekem improvizálnom kellett. Elég gyorsan. Öt és négy és három és kettő. A fenébe. Hamarabb odaért.

- - Tessék? - hajolt le hozzám.

Mivel a tanárnő figyelmét sikeresen eltereltem, mind a négy javító vadul puskázni kezdett, és csak rajtam múlt, hogy mikor fordul vissza Gazdag, úgyhogy óriási nyomás alatt, azonnal mondanom kellett valamit. Ha valami matekkal kapcsolatosat kérdezek, az túl átlátszó, azonnal rájön, és odakapja a fejét valamelyik dogairó felé. Nem, nem, Gazdag tudja, hogy teperek mindenből, és szinte soha nincs kérdésem. Mászt kellett kitalálnom. Ahogy felnéztem a tanárnő egyre kételkedőbb szemébe, egyszer csak leborultam a padomra, és nyújtott tenyérrel csapkodni kezdtem az asztallapot. Na, erre senki nem számított, mert hirtelen még a puskázók is elfelejtettek másolni, és csodálkozva néztek felém.

- Én nem bírom ezt a nyomást! - „zokogtam”. Bár könny nem jött a szememből, azért sikerült elég pszichopátának tűnnöm, hogy megrémissem Gazdagot.

- - Reni, mi a baj? - kérdezte ijedten.
- Túl sok - szípoztam. - Ez nekem túl sok. Nem tudom megcsinálni!
- - Az érettségi? - nézett rám aggódva.
- - Igen. Az is. Meg minden - legyintettem, „vége a világnak, semmi sem jó” mozdulattal. Közben az

álkönnyeimen át láttam, hogy a javítók eszméletlen tempóban írnak.

- Reni, kitűnő az átlagod, minden rendben lesz - vigasztalt Gazdag kedvesen.

- Tényleg? - néztem rá.

- - Hát persze - mosolyodott el.
- - Akkor jó - töröltem meg a szemem egy határozott mozdulattal, és mivel láttam, hogy Ricsi hátradőlt, befejeztem a műsorszámot. - Köszönöm - vigyorogtam a tanárnőre, aki elég kétségbeesetten méregetett, aztán felegyenesedett. Időközben Macu vadul integetni kezdett, hogy „még ne, még nem végzett!!!”, de addigra én elszúrtam a lehetőséget.

- - Tanárnő! - temette Zsolti a tenyerébe az arcát.

- - Mi az, Nagy Zsolt? - fordult felé Gazdag.

- - Én sem bírom! Túl nagy a nyomás - utánozott, remélve, hogy nyer egy kis időt Macunak. Pechére Gazdag csípőre tette a kezét, és összehúzott szemmel nézte a teátrális jelenetet.

- Nagy Zsolt, az elmúlt négy évben itt nyaraltál! Még szép, hogy nagy a nyomás, most tenned is kéne valamit az eredményért! Szedd össze magad, és tanulj! - förmedt rá.

- - Hé, Renivel miért megértőbbek? - értetlenkedett Andris.

- - Mert egy csókos stréber - fordult hátra Ricsi röhögve, és közben beadta a javító dobját, ami, mily meglepő, egészen jól sikerült.

- - Elég sokat köszönhetsz te ennek a „csókos strébernek” - vontam fel a fél szemöldökömet, Ricsi pedig vihogva bólintott.

- - Ja, például, hogy kémiából érettségizek - vágta a fejemhez.

- - Nehogy már engem hibáztass, mert túl jól másoltál rólam, és zseninek hisznek! - kértem ki magamnak. Ricsi felvette a kísérletekhez használatos műanyag szemüvegét, és tovább vitatkozott.

- Te tehetsz róla. Tudom az egész átkozott periódusos rendszert. Miattad leszek tényleg zseni!

- - Ó, te szegény! - néztem rá gúnyos mosollyal.

- Figyelj, Alfréd Nobel - szólt közbe Kinga, Ricsihez intézve a szavait. - Csak menj át valahogy az érettségim, és utána búcsúzzatok el egymástól kémia barátoddal.

- Jó, de hallod - tűnődött el Ricsi. - Miért hívsz Nobelnek?

- - Mert kémikus volt.

- - Tényleg? - csodálkozott Ricsi. - Én azt hittem, hogy a díjat találta fel. Jéé - bólogatott a gondolataiba merülve.

- - Milyen díjat, te szerencsétlen? - hüledezett Kinga.

- - Magát a díjat. Díj! Érted?

- Tudom, mi az a díj, de nem értem, mit szeretnél mondani. Egy csimpánz intelligensebb nálad! - förmedt rá Kinga idegbetegen.

- - Nem Nobel találta fel a díjat? - értetlenkedett tovább Ricsi, és a biztonság kedvéért inkább hozzám fordult a válaszáért. Mosolyogva néztem rá.

- - Nem, az ő nevéhez leginkább a dinamit köthető.

- - Abból most jól jönne egy - dűnnyögte Kinga.

- - De Nobel csinálta a Nobel-díjat, nem? - pislogott Ricsi.

- - Igen, de magát a díjat, vagyis a díj fogalmat nem ő találta ki

- próbálkoztam a magyarázattal, de Ricsivel nincs könnyű dolga az embernek.

- - De Nobel-díj Nobel miatt van - győzködött.

- - Igen. Ez így igaz - sóhajtottam.

- - Na. Van itt ész! - jelentette be büszkén.

- - Hol? - kérdezte Gazdag, aki megfáradt arccal hallgatta végig a beszélgetésünket. Hétfő reggeli agyhalál.

Gyakran előfordul az osztályunkban. ©

A javítás-lezárás duplamatek után törin Dave mehetett a négyesért (tekintettel arra, hogy végigpuskázta az évet, tökéletesen elégedett volt a jegyével), Cortez lefelelt a hármasért, engem pedig Barka szó nélkül ötösré zárt. Nem

kellett javítanom, mivel 5,0 lett az átlagom. Pedig készültem. Tényleg.

Ebédszünetben az udvarra kiérve kicsit irigykedve néztük a gondtalanul pingpongozó kilencedikeseket, akik meg irigykedve néztek felénk, a szerintük „gondtalan” végzősökre. Ilyen az élet. Mindenki mást akar. A kilencedikesaink mindent megadtak volna azért, hogy végzősként menőzhessenek, mi pedig a padunk köré gyűlve, tételekkel és könyvekkel felpakolva bármit megadtunk volna azért, hogy még egyszer kilencedikesként ülhessünk le a helyünkre.

Az utolsó két órában Mr. O'Realy kijavította a házidogákat, és angolból is lezártak. Na, jó, egy kicsit küzdök a lelkiismeretfurdalásommal, amiért ebből a tárgyból méltatlanul értem el ilyen eredményt, de mentségemre legyen mondva, hogy nem fogok visszaélni vele, és ha egy mód van rá, soha az életben nem ijesztgetem a kiejtésemmel az embereket. Jó nekem a francia, azzal bárhol, bármikor elboldogulok. Oké, lehet, hogy csak Franciaországban, Kanada bizonyos részein és Észak-Afrika egyes országaiban, de máshová úgyszemint tervezek menni a közeljövőben. ©

- Kata? - fordultam körbe kérdően az udvaron, mert feltűnt, hogy a gót barátnőm hiányzik a társaságunkból.

- - Háromnapos osztálykiránduláson van - felelte Macu, aki azzal magyarázta a jólinformáltságát, hogy hiányolta a „nagy mellű tizedikes lányt”, így megkérdezte, hol van az osztály.

- - Ó, tényleg - jutott hirtelen eszembe, hogy Kata említette, amikor a tavaszi szünetben elmentünk könyvesboltba, csak a tanulás miatt kitörlődött a fejemből ez az információ.

- - Amúgy - tűnődött Virág. - Mi mikor kirándulunk?

- Télleg' - csodálkozott Zsolti. - Jövő hét pénteken kirúgnak

- innen minket.

- - Nem kirúgnak. Elballagunk - javítottam ki.

- - Ugyanaz - legyintett. - Hé! Haller így akar lerázni? - sejtett nagyon rosszat Zsolti, mire természetesen mindenki magyarázni kezdett, és azonnal megszülettek az összeesküvés-elméletek.

- - Dave, intézkedj - utasította Ricsi. Dave elegáns mozdulattal kivette a zakója belső zsebéből a telefonját, és beütötte a számokat.

Mivel fogalmunk sem volt, hogy mit művel vagy mire készül, érdeklődve figyeltük. Dave megköszönte a torkát, és beleszólt az iPhone-jába.

- - Üdvözlöm, a tanári szobát kérném - kezdte.

- - Most komolyan felhívta a sulit? - ráncolta a szemöldökét Cortez, és ezúttal kivette a füléből a zenelejátszója fülhallgatóját, mert ezt ő sem hagyhatta ki.

- - Haller tanár úrral szeretnék beszélni. Hogyhogy ki keresi? - kérdezett vissza Dave idegesen. - Felmayer Dávid - mutatkozott be. - Igen, Barka tanárnő, az iskolában vagyok. Nem, kérem adja az osztályfőnököt. Mit nem lehet ezen érteni? - kérdezte tőlünk, majd amikor minden biztonnyal Haller szólt a telefonba, Dave folytatta. - Tanár úr, eszünkbe jutott, hogy még nem voltunk idén osztálykiránduláson, pedig jövő héten elballagunk. Hogy hol vagyok? Az udvaron - nézett körbe. - Nem, nem kerül sokba, apám társakártyája van a telefonomban, a cége fizeti a számlám. Nem, ez bevett szokás. Semmi probléma. Nos? - tért vissza az eredeti témára, majd lefogta a telefont. - Azt mondja, nem visz minket, csak az írásbeli és a szóbeli között.

- - Ne már! - hőbörgött Macu.

- Ja, akkor már nem is járunk ide - mondta Ricsi.

- - Én kirándulni akaroooook! - lázadt fel Virág is. Dave megértette az álláspontunkat, és újra beleszólt a telefonba.

- - Nem fogadjuk el. Az írásbeli előtt akarunk menni. Igen, tudjuk, hogy nagyon rövid az idő. Igen, tudjuk, hogy javítanunk kell. Tudjuk, hogy miből nem vagyunk lezárva. De a jövő hét nekünk megfelelni - alkudozott.

- Még mit nem! - horkant fel Kinga. - Nem fogom a tanulási időmet kirándulásra fecsérelni!

- - Nyugodj már le! - szólt rá Ricsi. - Te úgyis mindenből átmész, mi viszont kirándulni akarunk!

Kinga szikrázó szemmel állta Ricsi dühös pillantását, Dave meg közben lerakta a telefont.

- - Mit mondott? - kérdeztem.

- - Kijön tárgyalni - mondta elégedetten.

Haller valóban kijött hozzánk az udvarra, és a csoportunkhoz lépve kész tények elé állítottuk. Vagyis, hogy mi Szent Johannásokként akarunk egy utolsót kirándulni, a ballagás után pedig már nem számítunk teljes értékű tanulóknak, úgyhogy... és ez a legviccesebb az egészben, a többiek követelték, hogy márpedig jövő héten menjünk osztálykirándulásra.

- Gyerekek - dörzsölte a halántékát az ofó. - Még meg sem szerveztük. Át sem beszéltük. Ki kell kérnem az igazgatóság véleményét...

- - Nekünk a kedd és szerda lenne a legjobb - pötyögött Dave Macuval együtt az iPaden. - Tessék. Itt van egy osztálykirándulásajánló oldal. Megszervezzük - vállalták be a lebonyolítást, Haller pedig a fejét fogva nézett ránk.

- Mindenki ezt akarja? - fordult körbe. - Reni? Kinga? - állapotodott meg rajtunk a tekintete, mert a többiek természetesen szó nélkül benne voltak. Rólunk Haller feltételezte, hogy tanulást terveztünk arra az időre.

- - Én megoldom, persze - bólintottam.

- - Kinga? - várt Haller az utolsó diákra, aki megakadályozhatná az idő előtti kirándulást. Kinga végignézett a társaságon.

- Jó, nem bánom - adta meg magát, mire óriási füttyés tapskoncertet kapott a döntéséért.

- Abban az esetben, ha az igazgatóság engedi, valamint ha Jacques és Gábor is belemegy, akkor nem bánom. Elviszlek titeket az utolsó Szent Johanná-s napokon. De csak két napra. És plusz felügyelőtanárral - mondta „szigorúan”, majd amikor meg-látta, hogy Andris és Robi örömeiben összefejel, módosította a döntését „két felügyelőtanárra”. Jobb a békesség.

Jacques örömmel benne volt a „buliban”, Gábor pedig úgy döntött, ha csak rajta múlik tizenegy ember öröme, akkor eljön velünk, és nem rontja el. Igazán hálásak voltunk. Komolyan.

Olvasó után hazaérve a kis tanulócsoportommal, vagyis Ricsivel és Zsoltival töltöttem a délutánt, és amíg megpróbáltam rávenni őket, hogy olvassák el, majd elemezzék a verset (fogalmuk sem volt, mit kell csinálni), addig én felvettem a telefonomat, mert már nem tudtam többször kinyomni, Justine annyiszor hívott. Francia barátnőm totálisan bezsongott, perceken át sikongatott a telefonba, ugyanis ma délután, sulis után Jean-Luckel együtt megnézték Arnold ismerősének a lakását, és hát, igen. Totálisan odavannak érte. Nem csodálom, mivel nemcsak képeket, hanem videót is készítettek a helyszínen, és a felvételeket nézve én is belelkedtem.

- - Ez mi? - hajolt le Zsolti a laptopomhoz, belenézve a videóba.

- - Az albérlet - mosolyogtam, a vállamhoz szorítva a telefont, amiben egyébként Justine továbbra is megállás nélkül áradozott.

- Hol fogok aludni, amikor meglátogatlak titeket? - figyelte a képsorokat hunyorogva.

- Ööö... Kanapé? Megosztva Jean-Luckel? - nevettem fel.

- - Inkább Justine szobáját választom - vigyorodott el, én pedig meglöktem a karját.

- Éppen boldog párkapcsolatban élsz - emlékeztettem arra, hogy Dinával igen feltűnően, időnként túl feltűnően szeretik egymást.

- - Hé - nézett le rám Zsolti. - Vakságot fogadtam, nem hűséget.

- Én ezt a mondást fordítva ismerem. Na, mindegy.

- - Itt a kégli? - érkezett meg Ricsi is a laptopom elé, és mindhárman a videót néztük.

- - Hogy tetszik? - kérdeztem.

- Szébb, mint a miénk - tűnődött Ricsi. - És a te lakótársaid ritkábban hányanak, mint az enyéme - tette hozzá a rockerekre utalva.

- Jó lesz ez - ragadta meg mögöttem állva mindkét vállam Zsolti, majd lehajolva megpuszilta a fejemet. Szomorúan néztem rájuk, aztán kinyomtam a videót, és gyorsan elköszöntem a még mindig vonalban lévő Justine-től.

- - Na, jó - csaptam le a laptopom tetejét. - Addig nem megyek el Párizsba, amíg át nem rugdostalak titeket az érettségim! Úgyhogy gyereünk, szöveggyűjtemény! - tapsoltam katonásan, a fiúk meg szenvedő arccal tértek vissza a tanuláshoz.

Vacsora után (nem akarok beszélni róla) felmentem a szobámba, és nyugiban még egyszer átnéztem az e-mailem tartalmát. Annyira boldog voltam, hogy majd kicsattantam, ezért hirtelen felindulásból benyomtam a médialejátszót a gépemen, és úgy döntöttem, az elmúlt időszak feszültségeit, a sok tanulást, stresszt és a hatalmas örömet is egyszerűen megpróbálom kiugrálni magamból. Éppen a *Somebody Told Me* című Killers-dal üvöltött teljes hangerővel a gépemből, én pedig az ágyamon ugrálva, a rekedtségig üvöltve ordítottam a dalt, amikor, bár nem hallottam, de észrevettem, hogy Cortez villog a kijelzőmön, és a készülékem rezegve elindult az asztalomon, a saját útját járva. Kifáradva és levegő után kapkodva huppantam le az ágyamra, és benyomtam a telefonom.

- - Szi-a - fújtam ki magam.
- - Megkérdezzem, hogy mit csinálsz, vagy inkább ne? - kezdte köszönés nélkül.
- - Boldogan ugrálok az ágyamon - ismertem be. Minek hazudjak, szeptembertől, ha együtt fogunk élni, úgyis minden fogyatékoságom eljön majd. © Jobb előre közölni az ilyen rohamaimat.

- - Aha - szólt furán.

- - Te sosem örülsz? - kérdeztem mosolyogva.

- - De. Csak normálisan - vágta rá, én meg nevetve elterültem az ágyamon, és a plafont bámultam. - Megkaptad a videókat?

- Igen, azért ugrálok - magyarázkodtam, remélve, hogy nem gondolja, hogy „csak úgy, minden ok nélkül” viselkedem így.

- - Na, jó, hagylak ugrálni. Reggel - köszönt el, én pedig hirtelen felindulásból beléptem msn-re, hátha. És igen. Virág online volt, úgyhogy azonnal videohívást indítottam.

- - Sziaaaa! - integetett bele a kamerába.

- - Van kedved boldogan ugrálni? - kérdeztem csak úgy, minden bevezetés nélkül. Virág az a lány, aki egy ilyen kérdésre abszolút nem reagál furcsán. Felállt a gépe elől, felmászott az ágyára, és ugrálni kezdett. Jó, ha az embernek vannak olyan barátai, akikkel örökké gyerek maradhat. ©

Utolsó előtti hét: 5/1 és 5/5 - egyik szemem sír, a másik nevet. Végzős-kettős érzés. Végigkíséri a tanévet.

Kinga: 5/5* - újabban segít, sűg és sokkal engedékenyebb a többiekkel. Vigyáznia kéne, mert a végén még jó fej lesz.

©

Kata: 5/1 - nagyon hiányzott ma, a tweetjei alapján pedig totálisan befordult az osztálytársai miatt, és végig Gáborral telefonálgat.

Párizsi lakás: 5/5* - wow. Csak úgy wow.

Osztálykirándulás: 5/4 - hát, Dave-éken nem múlik, ők tuti megszervezik.

Lezárások: 5/3 - folyamatban. Ha minden jól megy, és Kinga jól számolta ki előre, akkor az osztályunk rekordátlagot fog produkálni az utolsó félévben. Bár tudnám, hogy csinálták...

Vacsora: 5/2 - azt hiszem, az ugrálástól felkavarodott a gyomrom. Bah.

Április 24., kedd

Mivel minden földrajztételen túl vagyunk, ma már nem volt fakultáció. Ez félig feldobott, mert hát mégiscsak fájdalmas dolog nulladikra érkezni, de azért el is szomorított kicsit, mert ez azt tudatosította bennem, hogy itt állunk, a végén.

- Jó reggelt - köszöntem a sulis elé érve Virágnak, aki egyedül ácsorgott és elég elveszettnek tűnt. - Ricsi? - érdeklődtem, mert ez a helyzet nekem is furcsa volt.

- Már bement. Azt mondta, valamit el kell intéznie.

- Remélem, éppen a nagybátyjával beszél meg az érettségink lekenését - dünnyögte Macu. Igen, többen is belezavarodtunk a stresszbe, az a-s fiúk közül a héten már háromnál is észrevettem, hogy tikkal a szeme. Szép, boldog hónapok várnak ránk az örültek házában.

- - Macu, ahelyett, hogy alternatív megoldásokat keresel a vizsgákhoz, javasolnám, hogy válaszd az egyszerűbb utat - sétált oda hozzánk Kinga, Dave-vel együtt.

- Az mi lenne? - húzta össze a szemöldökét Macu.

- TANULJ! - ordított rá Kinga a korai órában. Hát, igen, ő időponttól függetlenül el tudja üvöltetni magát, szerintem álmából ébresztve is teljesen készen áll egy kiadós kiabálásra. Ha Kinga egyáltalán alszik, mert a suliban keringő urban legend szerint ő egy kiborg. Hm. Van benne valami.

A rockerek, majd Zsolti és Dina is csatlakoztak a társaságunkhoz. Olyan érdekfeszítő témákról esett szó, mint javítás, felelés, lezárás, amikor Cortez előszedte a zsebében rezgő telefonját, és elolvasta az SMS-t.

- - Ricsi a teremben van, azt írja, menjünk oda.

- Mit csinál csengetés előtt a teremben? - kérdeztem csodálkozva, de mivel ezt senki nem tudta, válasz nélkül maradtam. Legalábbis addig, amíg fel nem vonultunk a lépcsőn és be nem mentünk a terembe. Na jó, a Szent Johannában sok furcsaságot láttunk már, de azt hiszem, a mai az egyik legemlékezetesebb. Ricsi ugyanis éppen sátrat (!!!) vert fel az osztályunkban, ehhez pedig, hogy legyen elég helye, a hátsó padokat előrébb toltá.

- Szaszatok - üdvözölt minket halál természetes arccal, és tovább szorgoskodott.

- - Hacsak nem egy rockzenei fesztivál készül itt, elképzelésem sincs, hogy mit művel - közölte Kinga

- - De jó kégli - dicsérték meg a kis, egyszemélyes sátrat a rockerek.

- - Ricsi, mit művelsz? - kérdeztem elkerekedett szemmel, mert a következő pillanatban már állt is a pici sátor.

A fiúk szakadtak a röhögéstől, Ricsi pedig válasz helyett egyszerűen elköszönt tőlünk, és bemászott. - Valaki

elárulná, hogy mit csinál? - néztem körbe, remélve, hogy a fiúk közül valaki felvilágosít minket. Ricsi még utoljára kidugta a kezét, és a falon lévő parafatábla felé mutatott, aztán behúzta a cipzárt, és „kizárt minket”.

- Persze mindenki a falon lévő parafatáblához sietett, nekem meg akkor esett le, hogy Ricsi valószínűleg nem bekattant, hanem egy „feladatot” teljesít. A kis, gyűrött papíron, amit még a tanév elején húztunk ki, ennyi szerepelt: „Költözz be a suliba.” Ó, hát ezt többféleképpen is lehet érteni, Ricsi pedig így oldotta meg. Te jó ég!

- - Ki volt az a barom, aki ezt kitalálta? - csapott a homlokára Kinga, és a kérdésért költőinek szánta, ugyanis Zsolti Dave-vel együtt megállás nélkül röhögött. Nem lepődtünk meg az „ötletgazdákon”.

A diákok közt futótűzként terjedt a hír, miszerint „valaki lakik a termünkben”, egy csomóan jöttek megnézni, hogy ezt pontosan hogy kell érteni. Hát, így. Hogy van egy minisátor az utolsó pad mögött, amibe egy raszta költözött be. Egy rakás diák ácsorgott a termünkben arra várva, hogy Ricsi kijöjjön a sátrából, és legalább olyan izgatottak voltak, mintha csak a *Jurassic Park T-Rexét* szerették volna megpillantani.

Csengetéskor a külsősök kivonultak a termünkéből, és bejött helyettük a stúdióból rohanó Gábor és Jacques, végül Durand csukta be az ajtót, jelezve, hogy elkezdődött az óra. A franciatanár az osztályunk és a napló között kapkodta a tekintetét, és mivel nem stimmelt a létszám, végül be akarta írni Ricsit hiányzónak. Ezt persze nem engedhettük, mert Ricsi nagyon is a teremben volt. A tanár először hitetlenül ült az asztalánál, majd feltápáskodott, és hátrasétált Dave és Macu padja között. Mivel egy udvarias franciáról van szó, Monsieur Durand lehajolt a kis sátorhoz, és megkopogtatta a tetejét. Az egész osztály visszafojtott röhögéssel figyelte a jelenetet, miközben Ricsi lehúzta a cipzárt és kidugta a fejét.

- - Bonjour! - köszöntötte a tanár.

- Bonjour! - biccentett Ricsi. Durand a homlokát vakargatta, végül megkérdezte, hogy Ricsinél itt van-e a felszerelése. A raszta kért egy pillanatot, majd a kis sátor ponyvája itt-ott kitéremkedett, ahogy mozgolódott benne, végül kinyúlt a karja, a franciakönyvével együtt. A tanár ezután a házija felől érdeklődött, Ricsi pedig azt is megmutatta, így Durand-nak nem volt több kérdése. Csak annyit kért, hogy olvassgassa a tankönyvet, és előresétált a tanári asztalhoz. Ricsi meg visszavonult a lakhelyére. Ez kész. © Szünetben persze mindannyian a sátorhoz mentünk, Ricsi pedig „de jó, szünet van” arckifejezéssel kihúzta a cipzárt, és felkötötte oldalra, hogy a sátorban törökülésben ülve ne zavarja a „bejárat” a szabad kilátásban. Amúgy totálisan otthon érezte magát, a cipője szanaszét volt dobálva a polifoamon, a tankönyvei kiszóródtak a táskájából, és éppen szendvicset evett. Azt hiszem, eddig ő élvezte a legjobban a tanév elején kihúzott balhé teljesítését. És ha egy diák valami furcsaságot csinál, ott hamarosan tiszteletét teszi Máday is. A termünkbe lépve elkialtotta magát, amitől a nézelődő alsóbb évesek, akik természetesen nálunk lógtak, automatikusan félreálltak, utat engedve az igazgatóhelyettesnek.

- Jön, jön! - sürgette Dave Ricsit, a raszta pedig gyorsan leengedte a sátor bejáratát, és belülről behúzta a cipzárt.

Mivel egy halk kattanást is hallottunk, arra következtettünk, hogy Ricsi használta a kis lakatot, így bezárta magát a sátrába.

Máday sokat látott igazgatóhelyettes, de ezzel a szituációval pár pillanatig ő sem tudott mit kezdeni, egyszerűen kiült a döbbenet az arcára, és a szavakat kereste.

- – Pósa! Azonnal gyere ki! – szólalt meg végül afféle „én ezt már nem hiszem el” stílusban. Ricsi nem válaszolt, úgyhogy Máday megismételte a kérését.

– Máday néni, lehet, hogy alszik – segített Zsolti megérteni a szituációt.

- – Na, ne szórakozzatok velem! Mit keres egy sátor a teremben? – kérdezte idegesen. – Pósa! Gyere már ki!
- – Igazgatóhelyettes asszony, én nem szeretnék beleszólni, de... – tapogatta meg Dave a tablejtét – a házirend nem tiltja a sátrazást – futotta át a sulis honlapjára feltöltött, folyamatosan bővülő szabályzatot.

– Pósa, utoljára mondom, gyere ki, különben... – ordította Máday, de elakadt. Különben mi? Az épületben volt. Ott volt az órákon. Nem csinált semmi rosszat. Nem érkezett rá panasz. Kész volt a házija, és velünk együtt dolgozott az órán. Csak ezt mind egy sátorban tette. – Komolyan mondom, hogy az agyamra mentek! – nézett körbe Máday, aztán dühösen kicsörtetett a termünkéből.

- – Tiszta a levegő – csapkodta meg Zsolti a sátor tetejét.
- – Elment? – kérdezte Ricsi bentről.
- – Igen. Kijöhetsz! – feleltem nevetve.

– Jó, jövök – kiáltotta, majd matatni kezdett maga körül. A hangok alapján valamit nagyon keresett. – Nincs valami ötletetek, hogy hol lehet a lakat kulcsa? – kérdezte bentről, és kész. Abban a pillanatban olyan röhögés szakadt fel belőlünk, hogy visszhangzott tőlünk az egész épület. Ricsi bezárta magát a saját kis sátrába, a harmadik óra előtti szünetben. Miért nem lehet nekünk csak úgy. egy szimpla, átlagos napunk?

Kardos érkezett órára, aki természetesen már hallott Ricsi „sztrájkjáról”, úgyhogy köszönés nélkül kezdett bele a mondandójába.

- – Elképzelhető, hogy valaki viccesnek tartja ezt a fajta viselkedést, de amennyiben Pósa szeretne átmenni év végén magyar irodalomból, tíz másodpercen belül kijön a sátorból, máskülönben találkozunk augusztusban.

– Tanár úr – szólt ki Ricsi, folyamatosan forgolódva az apró sátor belsejében. – Bezártam magam.

- – Te jó ég – dörzsölte meg az ornyergét a tanár. – Nem tudsz kijönni?
- – Nem nagyon. És kezd klausztrófóbiám lenni – mondta némi pánikkal a hangjában.
- – Istenem – sóhajtott a tanár. – Hozok egy ollót, és szétvágjuk.
- – Neee! – kiáltotta Ricsi. – Ez a fesztiválsátram! Inkább keresem tovább a kulcsot, valahol itt kell lennie. Jé! – kiáltott fel ünnepélyesen.

- – Mi az? Megvan a kulcs? – intézte a sátonak a szavait Kardos.
- – Nem, de találtam kiszórt chipset.

– Ez az ember tizenkilenc éves! – motyogta Kardos magának, és azt hiszem, arra gondolt, hogy Ricsi elérte a felnőttkort, ami az ő esetében azt jelenti, hogy a szellemi szintje a maximumon van.

- – Rendben. Nyissátok ki a tankönyvet, Pósa pedig keresse a kulcsot, mert a következő óra elején szétvágatom a gondnokkal a sátrát.

Hát, így telt a duplairodalom első fele. Csengetéskor Ricsinek még mindig nem volt meg a kulcsa, ezért továbbra is azt kutatta a sátrába zárva, mi meg az udvarra indultunk.

- – Hé! Hé! Hova mentek? – üvöltötte, valószínűleg elkapva a beszélgetésünk azon részét, amiből kiderült, hogy éppen elhagyni készülünk a termet.

- – Az udvarra – felelte Cortez.
- – Ne hagyjatok már itt! – ordította Ricsi.
- – Bezártad magad egy sátorba! – emlékeztettem a kialakult szituációra.
- – Akkor is! – hóbörgött. – Vigyetek engem is.

Én ezt annyira nem tartottam jó ötletnek, Virág azonban, aki soha, semmilyen körülmények között nem hagyná

cserben Ricsit, lehajolt, megragadta a sátor elejét, és teljes erőből húzni kezdte. Vörös fejjel, nyöszörögve próbálkozott, mire Zsolti megértette, hogy mit tervez, úgyhogy besegített. Csakúgy, mint a rockerek. Dave és Macu pedig szinte sírtak a röhögéstől, úgy kamerázták a telefonjukkal a „Ricsit kivonszoljuk a teremből” akciót.

- Mondanék valamit, de nem találok szavakat - álltam meg Cortez mellett, és mindketten a sátrat toló-húzó, taszigáló társaságot figyeltük, akik eljutottak az ajtóig.

- - Ha szórakozni szeretnétek, azt tanácsolom, hogy gyertek .és nézzétek meg, hogy viszik le a lépcsőn - szólt oda nekünk Kinga vigyorogva.

Á, semmi probléma azzal, hogy a folyosón öten húztak egy sátrat, amibe Ricsi bezárta magát.

- - Mi folyik itt? - lépett ki a tizedikesek terméből Farkas tanárnő.
- - Leviszük Ricsit a levegőre - felelte Dave, aztán megérkeztek a lépcsőhöz.
- - Szerintem lökjük - tűnődött Zsolti. - Ricsi, fogd a fejed. Indulunk! Muhahaha!
- - Meg ne próbáld, hallod! - ordította Ricsi. Természetesen nem lökték le, hanem óvatosan, lépcsőfokonként tolták, alulról pedig Virág és a rockerek tartották a sátrat, nehogy lezuhanjon Ricsivel együtt. Ricsi minden egyes lépcsőfoknál felordított, és mire kitolták az udvarra, eléggé fájlalta a könyökét.

A napsütésben a pad köré gyűlve beszélgettünk, és időnként félrepillantva ellenőriztük, hogy a továbbra is a sátrában kutakodó Ricsivel minden oké-e. Csengetéskor elhalkult az amúgy Ricsinek küldött Limp Bizkit-szám, és minden diák órára sietett.

- - Mindegy, menjetek csak, én most maradok - küldött el minket Ricsi, aki elég jó fej, nem várta el tőlünk, hogy vissza is vonszoljuk az épületbe. Le még valahogy levittük, de tippem sincs, hogy vittük volna vissza a lépcsőn.

- Üúú. Én nem megyek, itt maradok - makacsolta meg magát Virág.

- - Emó, menj órára. Majd jövök én is. Csak megkeresem a kulcsot - hallottuk Ricsi hangját a sátorból, én pedig megragadtam Virág karját, és nagy nehezen felrángattam az órára.

- A teremben Kardos kérdően nézett körbe.

- - Hova tűnt Pósa és a sátra? - ráncolta a szemöldökét.
- - Levegőzik - közölte Dave, és az ablak felé biccentett. Kardos odasétált, majd kinézett, mire Jacques-kal együtt én is feltápáskodtam és kilestem az udvarra. Ricsi sátra magányosan állt az üres udvaron, a padunk mellett. Mivel a kis „lakásban” nem láttam mozgolódást, elképzeltem, mit csinálhat Ricsi. Valószínűleg hanyatt fekvé zenét hallgatott és a mobilján netezett. Talán rá is ér az a kiszabadulás. Szerintem halál jól elvolt.

- Az eszem megáll - dűnnyögte a tanár, kibámulva az ablakon. - Vízálló az a sátor? - kérdezte.

- - Miért? - kiáltotta Zsolti.

- - Mert esni kezdett - vágta rá Kardos.

- Azt írja Facebookon, hogy ne aggódjunk, vízhatlan a kégli - olvasta fel Dave a telefonjáról.

- - Felmayer, mit mondtam neked az órámra használt kütyüről? - förmedt rá Kardos.

- - Hogy jó áron jutottam hozzá? - próbálkozott Dave, a tanárnál pedig mára betelt a pohár, és a következő pillanatban elüvöltötte magát, úgyhogy behúztuk a nyakunkat.

Ebédszünetben Virág elsőként rohant ki az udvarra, ahol a kis sátron kopogott az eső. Cortez felhúzta a kapucniját a fejére, aztán kilökte az udvarra vezető ajtót, hogy előreengedjen.

- Még mindig nincs meg a kulcs? - kérdeztem a sátortól.

- - Nem, de megtaláltam a fesztiválkarszalagomat - közölte boldogan Ricsi. Közben megérkeztek a katasztrófaturista diákok is, akik Ricsi sátrával akartak fotózni, hogy feltölthessék a netre a képet. Cortez segített Virágnak elzavarni őket.

- Rájöttem, hogyan juthatsz ki a sátorból anélkül, hogy teljesen tönkremenne - gondolkozott Zsolti. - Szakítsd ki az alját egy kicsit, és kezdj el alagutat ásni. Én is elkezdek ásni itt, melletted, és közösen találkozunk.

- - Oké. Merre vagy? Jobbra vagy balra? - kérdezte Ricsi.

- - Ha a sátor bejáratával szembenézel, akkor balra - magyarázta Zsolti, aztán Karcsihoz fordult. - Potter, kezdj ásni.

- - Ha Ricsi és Zsolti IQ-ját összeadjuk, pontosan kettőt kapunk eredményül - jelentette ki Kinga döbbenet.

- - Ííííj - nézett fel Virág elhúzva a száját, mire kérdőn felé fordultunk. Nála volt a kulcs.
- - A jó hír, hogy megvan a kulcs - kommentálta Dave az eseményeket Ricsinek. - A rossz, hogy itt van, nálunk.
- - Na, jó, elég volt ebből. Kijövök - jelentette be Ricsi, aztán láttuk, ahogy elkezd belülről szétverni a sátrát. Már mint csak megpróbálta. A ponyván kitüremkedett az ökle, a másik oldalon láttuk, hogy rugdossa, végül már rúgkapálva próbált kiszabadulni. - Segítetek már! Beragadtam. És nem kapok levegőt!

- Jó, intézkedem, mielőtt még pánikrohamot kapna - dűnynyögte Kinga, aztán ráérvően előszedte a zsebéből a lakáskulcsát, kiválasztotta a legélesebb darabot, és „húzódj félre, döfök!” felkiáltással belevágta a sátor oldalába a kulcsot.

- - Ezt a jelenetet a *Psychó*bán láttam utoljára. Sátor vagy zuhanyfüggöny... Tökmindegy, részletkérdés - mondta Cortez Kingát figyelve, én pedig elnevettem magam.

A kulcs kis lyukat ejtett a sátor oldalán, mire Ricsi kidugta a mutatóujját a résen.

- - Kösz, kiszabadítottad a testem egy százalékát. Mi lenne, ha a maradék kilencvenkilenc is kijutna? - kérdezte, kikukucskálva a kis lyukon.

- - Menj arrébb - küldte félre Kinga, aztán bedugta az ujját a lyukon, és megpróbálta kitágítani. - Remélem, nem harap - motyogta, végül a kulcs által kiszakított rés akkora tárgult, hogy Kinga két kézzel megragadta a szakadást, és tépni kezdte. Egy idő után már beláttunk Ricsihez, aki hunyorogva nézett a borús égre, végül pedig kimászott a sátrából. Taps és óriási röhögés fogadta.

- - Meddig voltam odabent? - egyenesedett fel.
 - - Négy tanórát - mondtam nevetve.
 - - Csak? Akkor veszek valamit inni, és még visszamegyek kicsit.
- Virág a nyakába ugrott, és azt magyarázta, hogy mennyire hiányzott neki.

Sajnos Ricsi kis sátra tönkrement, viszont szerintem simán megérte, ugyanis a sztória beírta őt a Szent Johanna történelmébe. Úgy gondolom, sok-sok évig nem jön ide olyan diák, aki sátrazna egy napot a suliban. ©

Infóórára Tölgyessy beengedett minket a terembe, és amíg Virág felelt a négyesért, addig mi, többiek kulturáltan elfoglalhattuk magunkat. A legtöbb gépen a Facebook és YouTube volt megnyitva, Zsoltiék pedig Dave Twitter-oldalán nézték a „sátrazásról” feltöltött képeket.

- Már csak egy balhét várok baromira - vihogta Zsolti, hátrafordulva a gépétől. Ő, mint az egész kitalálója, természetesen minden feladatot tud, csupán a megvalósítás időpontját nem ismeri, illetve azt, hogy ki mit húzott ki. - Nem árulhatok el részleteket, de annyit megsúgok, akárkinél is van, a szerenádunk emlékezetes lesz - nevetett jóízűen, én pedig összeszorított fogakkal megpróbáltam normális fejet vágni, nehogy eláruljam magam, hogy azt éppen én fogtam ki.

- Milyen szerenád? - kapta fel a fejét Kinga a blogjából, és fürkészve nézett Zsoltira.
- Valaki énekelni fog egy nagyot a szerenádon... - magyarázta titokzatosan.

- De nekünk nem lesz szerenádunk - szögezte le Kinga egyértelműen, mire többen is odafordultak felé.
- - Mi? Dehogynem. Dave már napok óta kutatja Máday címét - szállt vitába Macu. Kinga hitetlenül nézett körbe.
- - Én vagyok az egyetlen, aki az elmúlt négy évben rendszeresen látogatta az iskolánk honlapját? - kérdezte, inkább csak magától, mert olyan válaszokat kapott, amik szerint ez természetes. - Miért nekem kell mindent elmagyaráznom? A Szent Johanna végzősei soha nem szerenádoznak. Ezért van a végzősök bálja. Ebben az iskolában ez a búcsú a tanároktól.
- - Akkor nem óvóghatunk Máday ablaka előtt? Ne már! - szenvedett Zsolti, mert szerintem ő igen jól elképzelte már a jelenetet.
- - Nem. Nincs szerenád. Bál van, ahogy minden évben. Mondjátok, ti mit műveltetek az elmúlt négy évben? - szidott össze minket.
- - Hát, nem a suli honlapját bámultuk - vágta rá Ricsi.
- - Akkor ez van, benéztem. Mínusz egy balhé - szomorkodott Zsolti.

• – És... khm – néztem rá. – Mi lesz azzal, aki ezt húzta? – érdeklődtem, és próbáltam közömbös lenni, mintha csak úgy kíváncsi lennék rá.

• – Hát, az így járt. Megúsztá – lépett túl viszonylag hamar a megrázkódtatáson.

• – Ne énekelje el esetleg máskor? – nógattam tovább.

• – Nem, az a szerenádon lett volna poén – legyintett.

– Ó, értem.

• – Te húztad, mi? – kérdezte Cortez.

• – Most már elmondhatom, hogy igen. Én húztam. De ezek szerint elmarad. Pedig annak a tanárnak kellett volna énekelnem, akivel a legkevésbé jöttem ki. Vagyis az én esetemben Vladárnak szólt volna a dal – vallottam színt, Cortez pedig kedvesen kiröhögött, amiért annyira béna vagyok, hogy még ez sem jön össze.

• – Renáta, te egy akkora szerencsétlenség vagy! Annyi lett volna

a dolgod, hogy csinálj egy balhét, ahogy tizenegy osztálytársad is tette, illetve teszi ebben a tanévben! – förmedt rám Kinga.

• – Most én tehetek arról, hogy a kihúzott feladatomból sztoró? – háborodtam fel azonnal.

• – Nem. Te arról tehetsz, hogy tizenkét cetliből ezt húzta ki! Ez annyira jellemző rád – nevette el magát gúnyosan, én pedig szomorúan néztem magam elé.

• – Ezek szerint én nem írom be magam a Szent Johanna történelmébe.

• – Ó, dehogyisnem – bólintott Kinga, és amikor ilyen fejet vág, biztosan valami sértés következik, ezért felkészülve a legrosszabbra, nyugodtan vártam az oltást. – Rólad mintázzák majd a lúzerség szobrát, amihez elzarándokolnak a hozzád hasonló szerencsétlenségek. Látom magam előtt az ábrándos tekintetű szobrot, ami alatt ez a szöveg szerepel majd: „A lúzerek lúzere, Rantai Renáta.”

– Jó, mondd csak, de nekem legalább lesz szobrom! – néztem rá „nyertem” pillantással, mire Kinga olyat tett, amit csak ritkán. Elnevette magát.

Közben Virág megkapta a négyest infóból, és mivel mindenki más le volt már zárva, Tölgyessy engedte, hogy az óra további részében netezzünk. Amúgy engedély nélkül is mindig ezt tettük, de azért a formalitásra is szükség van.

©

Utolsó órán, tesin szintén nem kellett már átöltöznünk, Korponay tanárnő lezárta minket év végére, csakúgy, mint Szekeres a fiúkat, úgyhogy Zsolti kivételével mindannyian hazamehettünk. Mivel ő tesiből érettségizik, neki maradnia kellett.

A dombon felfelé sétálva Cortez átölelte a vállam és hallgatta a panaszomat, miszerint nem ér, hogy az én balhémat egyszerűen törölték.

• – Pedig olyan jól kitaláltam, hogy mit fogok énekelni. Már a dalszöveget is megírtam hozzá – magyaráztam csalódottan.

• – Reni, szerintem ez nem olyan nagy dolog.

• – De csak nekem nem lesz balhém.

• – Vladárral már volt elég balhéd. Egy saját költésű dal meg sem közelíti azt, amit az elmúlt négy évben spontán műveltél az óráin.

• – Ez igaz. De azért jó lett volna, ha én is „balhés” lehetek, legalább egyszer. Így senki nem fog rám emlékezni – ingattam a fejem teljesen magamba roskadva, mire Cortez felvont szemöldökkel nézett rám.

• – Ki ne emlékezne rád? – kérdezte döbbenet.

– Hát, senki. Én voltam a legfeledhetőbb arc a gimiben.

– Aha – bólintott cinikusan, pont, mint aki egy szavamat sem hiszi. – Oké, nézzük. Négy évig kitűnő átlag, minden évben tanulmányi versenyt nyertél... Suliújság, ajánló rovat, aztán megkaptad a fotózást, csak az jelent meg két évig, amit te lefényképeztél. Olvasókör, plusz te voltál a legkegyetlenebb tanár, Kardos kedvenc diákja. Minden sulis eseményen részt vettél, az örült Kinga miatt pedig még azokon is, amik spontán szerveződtek – sorolta. – Volt még valami? Ja, igen. Bocs. És benne vagy abban a baromi rövid listában, ami a Szent Johanna büszkeségeit sorolja fel. Mert párizsi ösztöndíjat kaptál – fejezte be. – Tényleg feledhető, amit itt elértél.

Hálás mosollyal hallgattam, és minden szava annyira jólesett, hogy úgy éreztem, majd szétvet a boldogság. Cortez nemcsak figyelemmel kísérte az elmúlt négy évben elért sikereimet, és mindenre pontosan emlékezett, hanem azt is láttam rajta, hogy valójában totál büszke rám. Vidáman megöleltem, és behunyt szemmel a vállába fúrtam a fejem, mélyen beszívva az illatát. Kell a fenének, hogy emlékezzenek egy balhémra. Ezek a pillanatok mindennél többet érnek.

Hazaérve a változatosság kedvéért tanultam, aztán, amíg Ricsi és Zsoltira vártam, felnéztem egy félórára a netre. Válaszoltam Justine-nek, átfutottam Dave PowerPoint prezentációját (?), amit az osztálykirándulásról dobott össze csak úgy, pikk-pakk, aztán beköszöntem Skype-on Arnoldnak, és megkérdeztem, hogy van. Enyhén depresszív hangulatban találtam, éppen azon volt, hogy

annyi teát igyon, amitől soha többé nem tud elaludni. Ez egy kulturált formája a szerelmi bánatnak, de Arnoldtól nem is vártam nagyobb „örültséget”. Mivel most már bennfentesnek számítok a szívügyeiben, sóhajtván hallgattam azt az elképesztő sztorit, miszerint megint látta a lányt. Wow. Zsolti és Ricsi beléptek a szobámba (gondolom, anyu engedte be őket), én pedig az ujjamat a szám elé téve jeleztem, hogy „pszt”.

- – Kivel dumálsz? – sétált Ricsi a laptopoz, aztán amikor meglátta Arnoldot, ösztönösen elhúzta a száját, és ott hagyott.

- – Ricsi volt az? – hajolt Arnold komoran a kamerába.

- Igen, és Zsolti. Mennem kell, hogy együtt tanuljunk – kezdtem búcsúzkodni.

- – Üdvözlém őket – szolt Arnold. Oké, attól, hogy lelkibeteg, úgy tűnik, újabban üdvözlési (és egyben üldözési) mániában szenved: Cortez után most újabb régi ismerőseit szeretne volna köszönteni. Aha. Csakhogy Cortez tolerálja őt, mert a barátom. De Ricsi és Zsolti? Na, értük nem tudok felelősséget vállalni.

- – Öhm. Biztos? – ráncoltam a szemöldököm.

Arnold beleivott a zöld teájába, miközben bólintott. Hát, jó. Ő tudja.

- – Idejőnnétek egy pillanatra? Arnold köszönni szeretne nektek – mondtam a tévémet kapcsolgató fiúknak, akik előbb egymásra, majd rám néztek, végül odajöttek a laptopoz, és elég ellenségesen meredtek a kamerába.

– Mi van, seggfej? – „köszöntötte” Ricsi.

- – Naaa – löktem meg a karját.

- – Sziasztok. Régen beszéltünk – hagyta figyelmen kívül Arnold a megszólítást.

- – Sose beszéltünk – javította ki Zsolti.

– Csak a hogylétetek felől érdeklődnék pár szóban – „csevegett” Arnold, és nem csodálom, hogy Ricsi és Zsolti unottan meredt a képernyőre.

- – Ennek mi baja van? – fordult hozzám Ricsi.

- – Szerelmes – legyintettem.

- – És? – kérdezte Zsolti.

– A lánynak barátja van... – ismertetem a „kávéházasi lány” sztorit.

- És ez neki mikor okozott problémát? – vágta rá Ricsi, Zsolti pedig bólogatva helyeselt.

- – Szóval, hogy s mint? – kérdezte Arnold a kamerába meredve.

– Hát, ööö... – vonogatta a vállát Zsolti. – Én kipróbáltam egy

új diétát.

– Nekem meg tönkrement a sátram – vágta fel Ricsi a vele kapcsolatos érdekességet, aztán beállt a kínos csend. Lehajoltam a két fiú közé.

- – Ilyenkor vissza szoktak kérdezni – tanácsoltam, mert a helyzet nagyon is úgy kívánta, hogy ők is érdeklődjenek Arnoldról.

- – De engem nem érdekel – tárta szét a karját Ricsi, én meg amolyan „ne csináld már” pillantást vettem rá. – Jó, mi van veled, Neményi? Már megint kit üldözöl eszelősen?

– Lehetetlen, reménytelen eset – legyintett Arnold csalódottan.

- - Öhm. Nekünk lassan tanulnunk kéne - zavartam meg a beszélgetést, mert Arnoldon úgy láttam, hogy szeretne (újra) belefogni a sztorijába. Ami nem rövid.
- Jó, mindjárt - hessegetett el Ricsi maga mellől. - Azt mondod, van barátja a kávézós lánynak.
- - Igen - biccentett keserűen Arnold a kamerába.
- - Hogy néz ki a srác? - kérdezte Zsolti.
- Nem is tudom, hogyan írhatnám le nektek - gondolkozott Arnold.
- Mondj egy híres embert, akire hasonlít, és megmondjuk, van-e esélyed vagy hagyd a francba - élte bele magát Ricsi a beszélgetésbe.
- - Rendben, egy híres ember... - sóhajtotta Arnold gondolkozva.
- - Ha Olivier Martinez vagy Vincent Cassel, akkor megszívta - töprengett Zsolti.
- Ő inkább a fiatal Christian Clavier típus - mondta Arnold, mire a fiúk elröhögtek magukat.
- - És azzal nem bírsz el? Ne legyél már ekkora gyökér - idegeskedett Ricsi, én pedig felkapva a telefonomat az ajtó felé indultam.

Rövid időn belül már másodszorra száműztek Arnold miatt a saját szobámból, úgyhogy benyomtam a gyorshívást.

- Átmehetek hozzád tanulni? - kérdeztem Cortezt köszönés nélkül.

- - Persze - felelte. - Minden oké?

- Ricsi és Zsolti Arnold lelkét ápolják Skype-on, és megpróbálják együtt legyőzni a fiatal Christian Clavier-t - adtam helyzetjelentést. Cortez annyira nem lepődött meg a dolgon, csak annyit jegyzett meg, hogy ha „Neményi” Ricsi és Zsolti szövegét fogja használni, akkor maximum odamegy a lányhoz, és közli, hogy „lefejellek, muhahaha”. Merthogy kettejüknek együtt ezek a leggyakrabban elhangzó szófordulataik.

Ricsi sátra: 5/5*¹ - eszméletlenül vicces volt. ©

Holnap tablófotózás: 5/4 - úúú, remélem, jól sikerül majd.

Elmaradt balhé: 5/1 - azért kicsit sajnálom, hogy pont nekem nem lesz. De komolyan, mit vártam? Én vagyok az, akinek rosszul mondták a nevét a szalagavatón. Pff. L betűt a homlokomra. Köszönöm.

Átmegek Cortezhez: 5/5 - persze, Zsolti és Ricsi pedig maradjon nyugodtan nálam. Nem gond. Tényleg.

©

Április 25., szerda

Reggel, amikor felkeltem és kivettem a párnám alól a franciáfüzetem (stresszhelyzet, közel az érettségi, mindenben hinni kell), gyorsan csekkoltam a tükörképemet, hogy véletlenül nem támadt-e meg az arcomat kamaszkorom emléke, pont a tablófotózás napján. De nem, pattanásnak nyoma sem volt, úgyhogy fellélegezve támaszkodtam meg a mosdó szélén, afféle „gratulálok, felnőttnél!” pillantással nézve magamra. Miután megszáritottam a hajam és felöltöztem (farmerszoknya, tavaszi csizma és Szent Johanná-s blézer), feldobtam egy halovány sminket, és már indulásra kész is voltam. Úgyis szép lesz a tablókép, és Dave azt mondta, ilyenkor a fotósok retusálnak, úgyhogy nem erőlködtem macerás sminkkel. Amúgy meg, világéletemben a „szomszéd lány” style jellemezte a kinézetemet, felesleges lett volna most erőlködnöm egy erőteljes sminkkel a tablóképhez, a tavalyi végzősök példájából kiindulva pedig csak rontana a helyzeten a vastag máz. Volt az a lány, valamilyen Niki, ő például úgy néz ki a saját tablójukon, mint egy erősen kifestett férfi. A diákok, amikor csak rosszabb kedvük van vagy nagynak érzik a nyomást, megállnak a folyosón a kép előtt, és már fel is dobódnak. Na, mivel én nem szeretnék így járni, maradt a szájfény, szemceruza, szemspirál kombináció és ennyi. Cortez öltönyben várt a kapunkban, és khm, mindig feldobja az „ünneplőben kell lennünk” napomat, hogy ez a fiúkra is vonatkozik.

- Jó reggelt - álltam lábujjhegyre, és adtam egy „Istenem, de jól nézel ki!” csókot.

A sulifelé sétálva azon tűnődtem, hogy Cortez a tanfolyama elvégzése után mindig uniformisban fog járni, és

tekintettel arra, hogy a légiutas-kísérők nyolcvan százaléka nő, megpróbáltam nem gondolni azokra a jelenetekre, amikor majd Britney típusú lányok veszik körbe minden egyes repülőút alkalmával. Hm. A fejemben kavargó rémképektől szerzett gyomorgörcsömet azzal a kérdéssel hessegettem el, hogy vajon, ha leütünk egy stewardess-t, az extrém esetnek számít vagy csak szimplán feljelentést tesz? Már csak azért is, mert a légi biztonság nagyon komoly dolog, és jó tudni előre, hogy ilyen esetben az ember a híradóba is bekerül-e. Na, persze, én abszolút nem vagyok erőszakos típus, nem is magam miatt gondolkoztam ezen. Mert természetesen, ha bármi probléma van, hívom az erősítésemet (Kinga), akiről viszont elképzelhető, hogy leüt valakit. ©

- - Merre jársz? - ölelte át a derekam a Cortez a sulis előtti lépcsőnél megállva, én pedig feleszméltem a bambulásból.

- Elképzeltem, ki nyerne egy Kinga-Britney-pozícióban. - Mindenki összeráncolt szemöldökkel nézett rám, Kinga pedig beleivott a kávétermoszába (amióta a büfében nem újrahasznosítható papírpoharat adnak, hord magánál ilyet, és abban kéri a büfében az italokat).

- - Melyik klipről van szó? - érdeklődött abszolút közömbösen.
- - Toxic - feleltem, felelevenítve a fejemben az ominózus videoklipet, amelyben Britney légiutas-kísérő.
- - Nyerek. Ez nem is kérdés - szögezte le egyértelműen.

A témát lezárva a tablófotózásról kezdtünk beszélgetni, Virág például megmutatta, hogy milyen pózban fog mosolyogni ahhoz, hogy a képen majd látszódjon az új, ezüstszerű pillangós csatja, aztán idő volt, úgyhogy befelé indultunk.

- - A rockerekkel mi van? - torpantam meg, mert feltűnt, hogy Andris és Robi nyitott szájjal maguk elé bámulva, a levegőt nézik.

- Még mindig Kinga és Britney bunyóját képzeljük el - motyogta Robi teljes extázisban.

- - Elnézést - kérte el Dave Kinga újságját, majd gondosan összetekerte, és egy mozdulattal csapta arcon mindkét rockért, a sorrend pedig úgy alakult, hogy előbb kapott Andris, és az ő arcáról csúszott át a pofon Robira.
- - Aúúú - üvöltöttek, egyszerre kapva a fejükhöz.
- - Nem képzeljük el Kingát ahogy - biccentett Dave elégedetten, szétúzva a rockerek fejében kavargó (akármilyen) gondolatokat, aztán visszaadta a barátnőjének a napilapját.

A portán belépve Máday egy „Végzősök, tablófotózás a tornateremben, mozgás, mi lesz már!” üvöltéssel kívánt nekünk jó reggelt, mire rendezett sorok helyett a tőlünk megszokott csoportos vonulással keltünk át az udvaron.

A tablófotózás igazán viccesre sikeredett, bár eredetileg ez is olyan dolog, amit komolyan kellett volna vennünk. De persze erre esélyünk sem volt, mert a társaságunk hozta a formáját, szegény fotós pedig olyanokat mondott, hogy „Fiam, vedd ki a vámpírfogsort a szádból! Több komolyságot kérek!” (ez a rockereknek szólt, akik a büfében szereztek valami cukorfogat vagy mit. A lényeg, hogy nagyon gusztustalanok voltak). Andris és Robi eléggé megizzasztották a szerencsétlen fényképészt, és csak utánuk következett például Zsolti vagy Dave. Az előbbi „harminckét fogat villantó hálvivűdi mosollyal” pózolt, az utóbbi pedig kifogásolta a fotós stáb felszerelését, és addig kritizálta őket, míg végül megfenyegették, hogy ha nem ül le két kattintásra, akkor egész egyszerűen nem lesz rajta a tablónkon. Igen, ezek után szólt közbe A BARÁTNŐ (csupa nagybetűvel), így a fényképész csapatnak szembe kellett néznie Kingával, aki nem igazán veszi jó néven, ha „leugatják” a barátját. Virág édi-csatos képe már meg sem kottyant a fotósok, csupán amiatt sóhajtozott fáradtan, hogy amikor Virágnak azt mondta, „kicsit jobbra a fejed”, akkor ő automatikusan balra fordult. Van ez így. Én Ricsi után következtem. A raszta azt az instrukciót kapta, hogy „mosolyogjon”, aztán azt, hogy „akkor csak egy kicsit mosolyogjon”, végül beérték annyival, hogy legyen a képen. Igen, Ricsi nem az a fajta srác, aki egy tablóról vigyorg le az emberre, így neki maradt a fotón a jól bevált „lefejellek” nézése.

- - Csillagvirág - szólt rám a fotós, amikor sokadszorra is a bal fülemmel nézett szembe. Ja, igen. Talán többször fordultam a többiek felé, mint kellett volna, konkrétan egyszer sem néztem a gépbe, enyhén megnehezítve a fotós egyébként sem könnyű napját.

- - Elnézést - fordultam a gép felé, de aztán Cortez röhögését hallva újra odakaptam a fejem a társaságuk irányába.

- - Ez nem igaz! - förmedt rám a fotós. - Figyelj már ide egy pillanatra! Mit nem lehet ezen érteni??? - üvöltötte.
- - Bocsánat. Ez most már jó lesz - ígértem meg összeszorított fogakkal, és reméltem, hogy a harmadik képem már nem profilból készül.

- - Tizenkettedikesek vagytok, mit nem lehet érteni azon, hogy ülj le ide, nézz fél pillanatig értelmesen, aztán küldd a következőt! - háborgott a fotós, mire a többiek kérdően néztek felé.

- - Ember, rossz az idegrendszere, vagy mi van? - tűnődött Ricsi a dühkitörést figyelve.
- Agybajt kapok, mire itt végzek! - csapkodott a fotós összevissza.
- - Üdv a Szent Johannában - emelte fel Macu a dobozos üdítőjét.
- - Mondtam, hogy bocsánat - sziszegtem halkán, mert bár oké, én is hibáztam, amikor nem figyeltem, de azért összességében nem én borítottam ki ennyire. - Kész vagyok. Figyelek - fordítottam el enyhén a fejem, és „tablóképes” mosollyal meredtem arra a pontra, amit a fényképész előzetesen megmutatott. - Upps. Most pislogtam, ugye? - kérdeztem félénken. A fotós idegesen beletúrt a hajába, aztán újra elüvöltötte magát, és a szavai ezúttal már nem voltak túl szalonképesek.

- Hé - kiáltotta Cortez, és ahogy lenni szokott, az ő felszólalására mindenki elhallgatott. - Mi a probléma?

- A probléma? - horkant fel a fotós. - A probléma, hogy ilyen lehetetlen és kezelhetetlen társasággal még nem találkoztam a pályafutásom során!

- - Ó - mondta Cortez gúnyosan. - Tizenkét diák a tablófotózáson. Tényleg átkozottul ijesztő - nézett végig rajtunk, eléggé megalázó helyzetbe hozva a kiborult fotóst. Elvégre ez a mi napunk, ez a kép örökre a sulifalán lesz, ha egy kicsit szórakoztunk vagy elhülyültük, csak azért van, mert... igen, még gimisek vagyunk. Bár már csak nagyon rövid ideig, de akkor is. A fotós megértette Cortez cinikus kijelentését, vett egy mély levegőt, elszámolt, azt hiszem, legalább kétszázig, aztán újra felém fordult.

Ne pislogj, ne mozdulj, ne csinálj semmit - utasított, nekem meg már begörcsölt az arcizmom az erőltetett mosolytól, így csak vicsorogva pislogtam egyet, jelezve, hogy megértettem, aztán végre elkészült a képem.

Ami biztosan überbéna lett, de tökmindegy, örültem, hogy végeztem és átadhatom a helyem Jacques-nak, aki izgatottan fésülködött, aztán leült a fehér háttér elé, és a lámpák megvilágításában mosolyogva fordult a gép felé.

- - Fiam, ne nézz bele - utasította a fotós.

- Quoi? - kérdezte Jacques, továbbra is a „fényképmosolyával” meredve a fényképezőgépre.

- - Ne nézz bele! Fordulj jobbra.

- Quoi? - rázta meg a fejét a francia osztálytársam, én pedig Virággal együtt odasiettem a segítségére, és felmutattam a mutatóujjam a levegőbe, hogy azt a pontot nézze a felvétel alatt.

- - Kissé aggódom Jacques magyarérettségije miatt - suttogtam Virágnak, miközben mindketten azt néztük, hogy a fotós megpróbálja elküldeni Jacques-ot, hogy Gábor következhesen.

- - Ühüm - rágózott Virág izgatottan.

Gábor fotójával volt a legkevesebb gond, leült, elfordította a fejét, és még helyezkedett, amikor a fényképész rászólt, hogy végeztek.

- De még... - töprengett.

- - Végeztünk. Következő - sietette a fotós, akinek a jelek szerint igazán mehetnékje volt már.

- - Nem kellett volna mosolyognom? - kérdezte Gábor.

- Biztos jól sikerült, elvileg ért hozzá - biccentettem a fotós felé.

- - Ki nem volt még? - fordult körbe az ofó.

- A tinisztár - kiáltotta Ricsi szórakozottan, Cortez pedig röhögve elküldte „más tájakra”, és leült a fényképész elé.

Nos, igen. Cortez képe lesz az a folyosón, ami előtt évek múlva is meg fognak állni a diáklányok, és „awwwh” pillantással fantáziáinak majd róla.

Sajna a tanárok és az a-sok tablófotózásáról is kiküldtek minket (Zsolti és a rockerek miatt), úgyhogy mi végeztünk.

A Szent Johanná-s zakókban és blézerekben ültünk ki az udvarra, és az órából fennmaradó pár percet ott töltöttük. Csengetéskor Gábor

és Jacques elment stúdiózni, és amint felcsendült a Kings of León *Sex on Fire* című dala, az udvar megtelt diákokkal.
– Bocs, Reni – fúrta át magát Zsolti és Dave között Bence, a suliujság új fotósa.

- – Igen? – kérdeztem furán. Oké, a fura nézés oka, hogy ritkán szólítanak meg olyanok, akik nem szerves részei a társaságunknak.

- – Beszélhetnénk? – érdeklődött Bence, aki szemmel láthatóan nem érezte túl jól magát a fiúk fürkésző pillantásai közepette.

- – Persze – tápázkodtam fel Cortez mellől, és diszkréten félresétáltam az alsóbb évensel.

- – Én csinálom az évkönyveket idén – kezdett bele Bence, én meg automatikusan bólintottam. A Szent Johannás végzősök a ballagásuk napján kapnak egy úgynevezett évkönyvet, ami afféle emlék a sulis évekről. Az elmúlt években én is készítettem ilyet, elég jól ismerem a témát. Elképesztően szép ajándék, de borzalmasan macerás az elkészítése. – Szeretnék kérni hozzá képeket.

– Persze. Nagyon szívesen – vágtam közbe, szinte meg sem várva, hogy rendesen befejezze. – Holnapra összeszedem őket – ígértem meg.

Bence megköszönte a segítséget (állítólag az a-soké már készen van), én pedig visszaültem a pad támlájára.

- – Mit akart? – kérdezte Ricsi.

- – Fotókat az évkönyvbe.

– Úúúú. De jóóó! – visongott Virág izgatottan.

– Van elég képed? – kérdezte Zsolti.

- – Igen, azt hiszem. De ha esetleg van olyan, amit szívesen beletennétek, és elküldenétek... – És természetesen volt, úgyhogy mire hazaértem utolsó óráról, jött egy halom e-mailem, rengeteg csatolt fényképpel.

A babzsák fotelemen ülve könnyes szemmel nézegettem a fotókat (néha a nevetéstől, néha pedig a meghatottságtól sírtam), amikor kopogtak az ajtómon, és bár a tanulóársaimat, Zsoltit és Ricsit vártam, mégis Dave lépett be a szobámba.

- – Gondoltam, hogy beúszol – mosolygott a képernyőmre, amin millió ablak volt megnyitva, és totál káosz alakult ki a fényképek között.

– Igen, rengeteg a fotó, nem is tudom, hogy mi alapján válogassak – túrtam a hajamba, megpróbálva figyelmen kívül hagyni azt az apró ténytet, hogy amúgy tanulnom kellene.

- – Segíték – ült le Dave a másik babzsákomra. Elegáns tokjából elővette a MacBookját, és bekapcsolta a saját gépét. – Nálam is akadnak még fotók.

– Azt gondolom – nevettem fel. Dave lelkiismeretesen dokumentálta az elmúlt négy évünket. Minden pillanatát. De tényleg. Mindet! ©

Miután Dave segített kicsit rendtet rakni a gépemen, és átláthatóvá vált a borzalmas rumli, minden fotót áttöltöttünk az ő gépére, majd elkezdttük átnézni a képeket.

- – Úristen – kaptam a szám elé a kezem, amikor megláttam a kilencedikes éneket. Sötétszőke, seszínű haj, totál gyerekfej, béna kardigán (jó, az még most is van), sok-sok centivel alacsonyabb, oldalán pedig egy morc emó.

- – Nézd Virágot és Kingát – nevetett Dave a megnyitott fotóra mutatva.

Virág halálfejes szerkóban, fél szemét eltakaró hajjal, emósan néz a gépbe, Kinga pedig a világ legszorosabb copfjával a fején, összefont karral hunyorog. A tizennégy éves minidiktátor. Még most is megborzongok attól a nézéstől. A fotók váltakoztak: Cortez szanaszét álló hajjal, deszkás cucuban, Ricsi még nem raszta (!!!), Dave vékony, kölyökképi srác, kutyúkkal a kezében, Zsolti dagi, Jacques megszeppent, Gábor pedig ugyanolyan, mint most, csak kisebbben. Andris és Robi még nem rockerek, csak kockák, és mivel meg van örökítve, sose tagadhatják le, hogy WOW-os pólóban jártak suliba.

– Te jó ég! – nevettem fel, és Dave-vel együtt elképedve néztem tovább a fotókat. Tökéletes összhangban voltunk egymással. Egyszerre nevtünk fel, amikor vicceset láttunk, és egyszerre pislógtunk nagyokat a plafon felé nézve, leplezve a meghatottságunkat. Nos, igen. Dave az én érzelmes barátom.

- A fotók gyorsan váltakoztak, egy halom csoportkép a teremben, padon ülve kajálunk, a táblára firkálunk, én a legtöbb fotón olvasok vagy véletlenül Cortezt nézem (khm, sok ilyen akadt), Arnold néha félig belelóg a képbe, de őt

a többiek nem igazán örökítették meg... Aztán a fotókkal együtt az évek is ugrálni kezdtek, én pedig kezdtem úgy érezni, hogy egész egyszerűen megszakad a szívem. Raszta Ricsi és Hippi Virág egymást ölelik, Cortez az ablakban, tizenegyedikben (woow!!!), csoportkép Kinga díjugratóversenyén, kilencedikes korcsolyázás, Zsolti és Dave egymást átölelve vigyorognak valamikor tizedikben, az előbbin Chuck Norris-póló, az utóbbin pedig Apple-logós felső virít. Andris és Robi növesztik a hajukat, és metálvillát mutatnak, Kata ül a termünkben, Cortez megcsókol december 20-án, az udvaron, Balaton-parti csoportkép az osztályunkról, Kinga és Zsolti veszekednek, a háttérben mindenki rajtuk röhög. Máday a termünkben üvölt, Zsolti a padjából hátrafordulva vihog rajta. Szent Johanná-s tavaszi fesztivál, élő szoborként állok Arnold és Karcsi társaságában, a kép szélén pedig Cortez, gitárral a kezében, minket néz. Mindenféle iskolai bulik, varázslók, vámpírok, zombik és horror klasszikusok halloweenkor, farsangi képek, amikor Virág Kenny, Kinga Hannah Montana, én pedig Buffy. Valentin-napi fotók, majd egy halom kép, amin csak úgy ülünk az udvaron. A Jeanne d'Arc szobor az aulában, ahogyan körbeálljuk és mutogatunk, (felfelé tartott hüvelykujj, lefelé tartott hüvelykujj, peace jel, ördögvilla vagy cenzúrát igénylő középső ujj). Kinga kibontott hajjal, feministaként, élőláncot alkotva a sulis előtt, velem együtt. Dave és Macu kütyüznek a teremben. Zsolti Karcsi nyakát rángatja. Cortez átölel hátulról, és a vállamra támasztja az állát. Jacques és Gábor akasztófáznak a táblánál. Virággal emósan nézünk fel a gépbe. Aztán a következő fotó négy év múlva készült, ahogy Virág színes fejpántban, szemüvegben, hullámos hajjal ölel át boldogan, és mindketten nevetünk.

- - Nehéz lesz kiválasztani - köszörülte meg a torkát Dave.
- - Ez az egész nagyon nehéz - suttoztam. - Van valami, amihez különösen ragaszkodsz? - kérdeztem a fotók közt kattintgatva.
- - Igen. Én ezt mindenképpen szeretném - mutatott rá egy kis ikonra, én pedig megnyitottam. A felvételen Dave és Zsolti ül a teremben, még kilencedikben. Zsolti előtt egy süti (?) van a padon, Dave előtt pedig a régi telefonja. Rögtön megértettem, hogy miért ezt a képet választotta. Mert itt lettek a legjobb barátok.
- - Hűű - ingattam a fejem mosolyogva.
- - Ugye? - kérdezte. - Nézd meg azt az iPhone-t - bólogatott elképedve. Nos, az én meghatottságom nem egészen ennek szólt, de mindegy.

A fotók átnézése után Dave elköszönt, én pedig kikísértem a kapuig. A nappali előtt elhaladva egy pillanatra megálltam, majd hátrálva visszalépkedtem. Khm. Az ülőgarnitúrán ült apu, Ricsi és Zsolti, mindhárman pislogás nélkül meredtek a tévére, és szemmel láthatóan nagyon izgultak.

- - Ti mit műveltek itt? - kérdeztem.
- - Pszt - jött a válasz mindhármuktól, és annyira sem méltattak, hogy felém forduljanak.

Aha. Annak örülök, hogy nem felejtettek el átjönni tanulni, annak viszont már kevésbé, hogy nem jutottak fel a szobámig. Szívesen megkérdeztem volna tőlük, hogy melyik érettségi tételben szerepel a *Walking Dead* című zombi sorozat, de miután megköszörültem a torkom, csak rám néztek, és megállapították, hogy „élőnek tűnök”. Te jó ég!

Visszamentem a szobámba, újra átnéztem a kiválasztott fotókat, majd előszedtem a mobilomat a zsebemből, és benyomtam a gyors hívást.

- - Emlékszel, amikor eltört a lábad? - kérdeztem egy régi képet nézve, kissé nosztalgikus hangulatban.
- - Ja - szólt Cortez. - Nem jöttél be a kórházba.
- - Mert turnusokban jártak hozzád. Nem fértem volna be - nevettem el magam.
- - Ha akartál volna, jöttél volna - kötözködött.
- - Ugyan, fel sem tűnt annyi ember között, hogy nem mentem erősködtem.
- - De feltűnt. Vártalak - ismerte be. Uh. Azért ez még így, évek múltán is döbbenetes kijelentés.

- Szerintem elváltál nélkülem - motyogtam vigyorogva.

- - Sose voltam el nélküled - vágta rá, mire szorosan lehunytam a szemem, és úgy éreztem, egyszerűen kiugrik a szívem a helyéről.
- - Khm - kattintottam tovább a fényképeket. - Hát, Jalapeno, nekem nem úgy tűnik - állapodtam meg egy fotón,

amin Avril magyar alteregója pózol a kegyetlenül menő, gitáros Cortez oldalán.

- Küldjek olyat, amin te is eléggé elfoglalt vagy? - kérdezte szemtelenül, én pedig fintorogva megráztam a fejem.

- - Inkább ne - zártam be a fotót. Rég volt, talán igaz sem volt.
- - Hé, itt van egy kép, amin az a Zoo York pulcsi van rajtad - szóltam vidáman a kilencedikes, deszkás Cortezt nézve.

- - Tényleg, de bírtam azt a felsőt - gondolkozott. - Valahol még biztos megvan.

- - Nézd meg a szekrényed mögött - tanácsoltam nevetve, aztán megakadt a szemem egy újabb fotón. - Jaj! *Anne Shirleyt* olvasok a képen! De szerettem - ábrándoztam. - Én voltam Anne, te pedig Gilbert Blythe.

- - Akarjam tudni, hogy ez mit jelent, vagy hagyjam?

- Á, ez lányos dolog. Virág biztos emlékszik - hagytam rá, gondolván, hogy ezt egy fiú úgysem értené meg. És talán jogos is. - És itt állsz az ablakban - kattintottam rá a fotóra, amikor Cortez tizenegyedikben az egész sulis előtt kimondta, hogy a barátnője vagyok.

- Ja, az ablak... - nevetett fel kínosan. - Talán ha valaki egyből felfogja a dolgokat, akkor nem kellett volna a sulipszichológusnál rajzokat nézegetnem év végéig...

Jó, de azért engem is meg lehet érteni... - vágta vissza nem túl eredményesen.

- Amióta ismerlek, azon vagyok.

- - És hogy megy? - érdeklődtem boldogan, aztán elkerekedett a szemem. - Úúú. Van fotó a citromos minyonról.

- Sehog. Sehog nem megy - felelte Cortez némi töprengés után. - Most fogadjunk, hogy ennél egy minyont. - Á, Cortez túl jól ismer.

- - Hát, igen.

- - Akkor menj pótvacsorázni - tanácsolta.

- - Oké - kezdtem búcsúzkodni, mert így, hogy említette, valóban ideje volt szétnézni kicsit a konyhában. - Hé. Ha megvan az a pulcsi... - gondolkoztam a Zoo York felsőn, ami egyszer, valamikor nagyon-nagyon régen igen sok gondot és megszámlálhatatlan könnycseppet okozott nekem.

- - Ha megtalálom, a tiéd - fejezte be a mondatomat.

- Koszi. Meg is érdemlem. Tudod, mennyit sírtam miatta? - kérdeztem tettetett felháborodással.

- - Miért nem vettél magadnak egyet ahelyett, hogy sírtál érte?

- - Szörnyen vicces vagy - dűnnyögtem visszafojtott nevetéssel, mert amúgy jó poén volt, csak nem akartam, hogy elszálljon magától. ©

- Jó, tudom - komolyodott el.

- Tudom, hogy tudod - bólintottam halvány mosollyal.

- Meddig szedsz még el tőlem dolgokat ezzel a „sokat sírtam miattad?” dumával?

- - Még egy kicsit.

- - Oké, élvezd ki, mert amikor szeptemberben összecuccolunk, visszaveszem a pólóimat.

- Nee - riadtam meg. Azokban alszom. Jó, talán visszaadok egyet-kettőt. De ő ezt nem érti. Ez abszolút lányos dolog. A barátunk pólóit ereklyeként gyűjtjük, kell olyan dolgokra, mint alvás, menőzés a barátnők előtt, ráhúzni a kispárnahuzatra, vagy egyszerűen csak szeretünk azzal aludni, és lehetőleg ne legyen tiszta, mert mosóporszag helyett egyértelműen a póló tulajdonosának az illatát várjuk tőle.

Cortez nevetve kinyomott, én pedig lementem, hogy nézzek valami ennivalófélét. A nappaliban sötét volt, a tévé villogta be némi fénnel a teret, és a kanapén három fej körvonalai rajzolódtak ki a homályban. Az egyik raszta volt. Nagyszerű, akkor a DVD maratont még tart. Örülök, hogy Ricsi és Zsolti az év végét úgy élik meg, ahogyan minden tanévben tették: abszolút figyelmen kívül hagyva, hogy nyakunkon az érettségi. Egy üveg Nutellával és egy kiskanállal settenkedtem fel a lépcsőn, és ezúttal nemcsak anyu miatt lopakodtam, aki nyilván nem díjazná a vacsorámat, hanem figyelmem kellett arra is, hogy a három zombivadász esetleg annyira beleéli magát a sorozatba, hogy ha neszezést hallanak, egyszerűen megdobnak valamivel ijedtükben. Becsuktam magam mögött az ajtót, aztán jó barátommal, a franciakönyvemmel együtt lehuppantam a már-már szétült babzsák fotelemre, és folytattam a tanulást. Illetve csak szerettem volna, mert a régi fotók látványa eléggé felkavart, összevissza üldözték egymást a fejemben kavargó emlékképek, így végül összecsaptam a könyvem, és az ölembe húztam a notebookomat. Felmentem

a Facebookra, és némi billentyűzetdobolás után (amitől ilyeneket írtam be véletlenül, hogy jkslkdkéskaékdélka) beírtam a nevet. Vikiről tizenegyedik óta nem hallottam, még a többiektől sem, az utolsó alkalom az volt, amikor sértetten kiviharzott a garázsból, és örökre ott hagyott minket. Azóta semmi. És amúgy megtalálni sem volt könnyű, mert Tóth Vikiből rengeteg opciót adott ki, és egyikkel sem volt „közös ismerősöm”. Ami pedig azt jelenti, hogy mindenkivel kölcsönösen törölték egymást, tehát már egyik barátomnak sem ismerőse. Így azt hittem, majd nehéz dolgom lesz, de nem. Ugyanis a fotó nagyon sokat segített. Csak arra kellett kattintanom, amelyikről azt hittem, hogy Avril Lavigne. Örök hála az ostoba embereknek, akik nem titkosítják a profiljukat, így lehetőség van kicsit körülnézni az adatlapjukon. Elsőként a képgalériára kattintottam, ami kár volt. A fenébe. Ha egy percig is azt hittem, hogy Viki csúnyább lett vagy ilyesmi, akkor nagyot tévedtem. Még mindig elképesztően szép, festett szőke haj, mindenféle fekete meg pink tincsekkel, punkhercegnő stílus, széles, sok fogat mutató vigyor és a kegyetlen, rideg tekintet. Az önbizalmam már éppen kezdett volna darabokra hullani, amikor figyelmes lettem valamire, ami eléggé elterelte a gondolataimat arról, hogy „túl szép még mindig, brühühühü”. Összeráncolt szemöldökkel néztem a fotót, de mivel nem voltam biztos benne, továbbnyomtam. Na, a második már teljesen meggyőzőtt, úgyhogy gyorsan megnéztem a státuszát. És igen. Jól láttam. Kapcsolatban van. Gombával. Ááááááá! OMG!

Természetesen Virágot online találtam, így azonnal videóhívást indítottam, Kingáról meg tudtam, hogy gépezik, csak éppen elrejtí magát, szóval dobtam neki egy üzit, hogy beszélünk kell. Pár perccel később mindhárman a kamerába meredve, egymás szavába vágva megállapítottuk, hogy ez egyszerűen óriási, klasszikus „zsák a foltját eset”. Galád módon átnéztük a fényképeket, és vihogva cikiztük a piás képeket, a sörösüvegből ivó lányt meg a tapló, „a szemem sem áll jól, úgy benyomtam” barátját. Hát, ez a nap is eljött. Amikor az olyan lányok, mint mi, egyszerűen lesajnáljuk, kiröhögjük egy olyan lány profilját, mint amilyen Viki. Van igazság a Földön. Éljen!

Tablófényképezés: 5/2 – hát, ez érdekesen sikerült.

Nosztalgia: 5/5 és 5/1 – a képeket átnézve megint eluralkodott rajtam a végzős érzés: szeretnék még maradni, nem akarok elmenni, és nem akarok felnőni!

Ricsi és Zsolti: 5/? – vajon itt vannak még? Hm.

Tanulás: 5/2 – akkor elalvás előtt még átnézek... mindent.

Viki+Gomba: 5/? – uh. Nos, szép páros. Sok sikert és sok józan pillanatot kívánok nekik.

Suli: 5/5* – lezártak minket szinte mindentől, lazító, tételeket átismétlő napok ezek, lyukasórákkal és „csináljatok, amit akartok, csak halkan” utasításokkal. Nem más ez, mint a vég kezdete.

Április 26., csütörtök

Reggel izgatottan ébredtem, majd amikor leszedtem az arcomra ragadt matekfüzetlapot, örömmel konstatáltam, hogy egy komplett egyenlet másolódott rá a bőrömrre. Miután sikerült lemosnom (nem volt könnyű, mégis milyen tollal írtam órán??), elkészültem, és a reggelimet felvéve a konyhapultról, közöltem anyuval, hogy kéne pénz az osztálykirándulásra.

– De nem ma mentek, ugye? – ráncolta a szemöldökét. Nos, a kirándulás ötlete valóban gyorsan jött, de azért nem ennyire.

- – Nem, jövő kedden és szerdán.
- – Hová is mentek?
- – Dave szervezte, a kör-e-mailben ez áll – vettem elő a nyomtatott papírt, és felolvastam a tartalmát. – „Osztálykirándulás Visegrádon. Hozd a pénzt mára!”

– Ó, ez nagyszerű. Visegrád remek! – lelkesedett anyu.

– Hát... tulajdonképpen, már csak ott volt hely, de biztos klassz lesz. – Felkaptam a táskám, és indultam is. Az ajtóból még egy pillanatra visszafordultam. – Ricsi és Zsolti? – érdeklődtem a biztonság kedvéért. A legutóbbi infóm az volt, hogy a nappaliban ülnek és zombikat bámulnak.

- – A fiúkat tegnap este tizenegykor hazazavartam – intett anyu kedvesen. Akkor jó. Tanulni meg majd én fogok. A szikrázó napsütésben vidáman lépkedtem Cortez mellett, és mivel feltűnt neki, hogy majd kicsattanok a boldogságtól, megkérdezte, hogy történt-e valami extra.

- – Jövő csütörtök már nem rendes tanítási nap, csak a ballagás előtti utolsó lazítás... – kezdtem magyarázni.
- – Szóval ma van utoljára óránk Vladárral – értette meg azonnal.

• - Igen! Igen! - ugrándoztam önfeledten. - Négy év után ez az utolsó csütörtök, amikor kiszívja a vérem, megaláz, lesajnál, béget és gyűlölködő pillantásokkal ajándékoz meg! Hát, nem szép az élet? - sóhajtottam az ég felé.

• - De - bölintott mosolyogva, aztán átölelte a vállam és nyomott egy pusztit a fejemre.

A Szent Johanna előtt a többiek lázas szervezkedésben voltak, nekik abszolút kapóra jött, hogy elterelhetik a figyelmüket az érettségiről valamivel, ami ez esetben az osztálykirándulás. Virág tudni akarta, hogy hol van Visegrád (ballagási ajándékba egy atlaszt fog kapni tőlem, az tuti), Ricsi arra volt kíváncsi, hogy mit csinálunk majd Visegrádon két napig, a rockerek pedig beleélték magukat a bobozásba.

- Most komolyan. Két napig bobozni fogunk? - ráncolta a szemöldökét Macu.

- Hova gondolsz? - szólt közbe Dave felháborodva. - Olyan szállást intéztem, ahol van wifi.

• - Úgy egészen más - bölintott Macu elismerően, és akkora kő esett le a szívéből, hogy még mi is hallottuk.

- Visegrád gyönyörű - közölte Kinga. - A Dunakanyar, a visegrádi vár, a Salamon-torony...

• - Ott a Pilis? - csodálkozott Zsolti.

• - Mi lenne, ha időnként kimásznátok a II. kerületből és művelődnétek egy kicsit? - háborodott fel Kinga.

• - Pontosan - értett egyet Dave azonnal. - Van élet a II. kerületen kívül is. Menjetek a Google Earth-re - tanácsolta.

• - Én nem egészen így gondoltam - nézett rá Kinga.

• - Pedig köztudottan az a legjobb map alkalmazás - akadékoskodott Dave, Kinga pedig ráhagyta.

- Jó reggelt - köszönt oda nekünk Edina, és az a-s lányokkal együtt bementek a portán.

Zsolti müzliszelettel a szájában (jól láthatóan rágta meg) biccentett nekik, mire mindannyian csodálkozva néztünk rá.

• - Ez mi volt? - kérdeztem.

• - Mi? - kérdezett vissza.

• - Ez a biccentéses jó reggelt - mutattam utánuk, felidézve az iménti jelenetet.

- Ja, hogy az? Sztémentünk - legyintett mellékesen. - Ez mazsola? Miért raknak bele mazsolát? - köpködté a müzlijét, de minket a legkevésbé sem érdekelt a mazsola (amúgy tényleg, miért raknak bele?), merthogy éppen sztori volt. Nem is kicsi.

• - Ember! Mondjál már valamit - lökte meg a vállát Ricsi.

- Nem bírom a mazsolát. Felidegesít - dühöngött Zsolti.

• - Nem a kajáról, te barom! - nézett rá Ricsi, Zsolti pedig felnézve a reggelijéből észrevette, hogy mindannyian azt várjuk, magyarázza már meg a történetet.

- Ja, hogy az? Semmi extra. Ennyi volt.

• - De miért? Vagy ki? Ki szakított kivel? Vagy mi lett a nagy szerelemmel? - hüledeztem.

- Na, azért ne essünk túlzásba - kérte ki magának Zsolti. - Annyit mondtam, hogy bírom meg jól néz ki...

- Jó, de és? Mi lett? - türelmetlenkedett Dave.

- Mittomén'. Meguntuk a dolgot. Már így is jártunk vagy két éve.

• - Íúj, és akkor szakítottatok? - szomorkodott Virág. Őt minden rossz vagy kevésbé jó hír megviseli.

- Aha. Most jön a kirándulás, aztán érettségi, tanulás... - sorolta Zsolti. - Aztán meg a nyár, fesztiválok, csajok bikiniben meg a fősuli. Túl jól nézek ki ahhoz, hogy komoly barátnőm legyen - hallatott egyfajta „nehéz az élet” sóhajt.

• - És Dina hogy viseli? - érdeklődtem, nagyon remélve, hogy a szakításuk után nem talál vissza az „imádom Cortezt” hobbijához.

• - Mit? - csodálkozott Zsolti.

• - Hogy megint dobták - felelte Macu, megelőzve mindenkit.

• - Nem dobtam. Megdumáltuk. Figyeljétek, ez rá is igaz. Jól néz ki, új suliba megy, ott lesz egy rakás ember, akire rászállhat, most minek kösse le magát? Ez így jó volt év végére, mindkettőnknek jól jött. Plusz - tette fel a

kezét, jelezvén, hogy most jön a lényeg. – Megdumáltuk, hogy ha egyikünknek sem jön be semmi komoly, akkor... – kezdte.

- – Újra együtt lesztek? – kérdeztem.
- – Nem. De akármikor aludhat nálam.
- – Idióta! – nézett rá Kinga.
- – Hülye – csúszott ki a számon.
- – Ez milyen máár – rázta meg a fejét Virág.

Igen, ez volt a lányos reakció a felvetésre. A fiúké egészen más volt, a rockerek és Macu elismerően megveregették Zsolti vállát, „mekkora király vagy” stílusban, Cortez, Ricsi és Dave azonban nem mert reagálni (jól is tették), mert ugyebár mi mindhárman ott voltunk. Hát, ezek szerint így ért véget Edina rekordkapcsolata. Nincs többé „bébi”. Nem ér nevetni, de azért egy kicsit mégis, és ha már Zsoltiról van szó, akkor: muhahaha. ©

- – Na, végre! – néztem át Ricsi és Virág válla között, majd Kata elé siettem, aki szörnyen hiányzott a héten. Gót barátnőmet megviselte az osztálykirándulás, a szokottnál is sápadtabb volt, és fáradtan fogadta az ölelésemet. – Hogy vagy? – érdeklődtem, miközben megjegyeztem, hogy szép a kesztyűje. Valami csipkedolog, ami passzol a fekete blúzához, szoknyájához, harisnyájához és bakancsához. Tisztára, mintha egy Manson-klipből érkezett volna.

- – Ne is kérdezd. Három napig Bálinttal – sóhajtotta. – Ilyenkor kívánom igazán, hogy bárcsak vámpír lennék. Akkor az a négy év, amit vele kényszerülök eltölteni, csak egy pillanatnak tűnne halhatatlan életem során – meredt maga elé.

- – Az nem lenne jó. Akkor Gábor is rövid ideig lenne az életemben.
- – Dehogy – vágta rá. – Őt is vámpírrá változtatnám.
- – És szerinted örülne neki? – nevettem el magam.

– Nem biztos, de szükségem lenne rá. És egyébként, tudod milyen kevés vámpírnak van jó humora? – tette fel a költői kérdést.

– Hm – pislogtam a gondolataimba merülve, elképzelve egy komikus vámpírt. – Tényleg ötletes lenne. És aki nem nevet rajta, azt előadás után kinyírja. – Kata egyetértően bólintott. – Azt hiszem, másnak is hiányoztál – pillantottam félre, mert a szemem sarkából egy árnyat láttam suhanni. Igen, iskolánk másik gótja rohant felénk. Kitti úgy ugrott Kata nyakába, hogy szinte mindketten feldőltek. Ilyen ez a boszorkánybarátság. Hihi.

A két fekete ruhással együtt mentem vissza a többiekhez, majd amikor Bence megérkezett a sulihoz, átadtam neki a pendriveomat, hogy használja fel a fényképeimet az évkönyvünkhöz.

- – Ellenőrizted a képeket? – érdeklődött Ricsi.
- Többször is – bólintottam.

– Jó, mert nem akarom, hogy valami félmeztelen Cortez-kép elterelje a figyelmet az én fotóimról.

- – Nincs olyan képem – közöltem zavartan. – Legalábbis publikus – tettem hozzá, mire mindannyian felnevetünk. Oké, természetesen kaptam tőle egy csomó képet a nyáron, többek között tengerparton készült fotót is.

– Add el az e-bay-en – tanácsolta Kinga. – Kéthavi albérletet biztosan fizetsz belőle Párizsban.

- – Hé, az albérletről jut eszembe – csettintett Zsolti. – Neményi írt, hogy ma randizik azzal a csajjal, akibe beleesett.

- – Mióta vagy te ennyire jóban Neményivel? – ráncolta a szemöldökét Kinga. – Elnézést, a kérdés inkább úgy hangzik, hogy mióta van bárki is jóban Neményivel?

- – Nemtom’ – vont a vállát Ricsi. – Ránk szállt, hogy van valami nőügye, és kábé megmondtuk, hogy mit csináljon. Aztán, gondolom, összejött a dolog.

– Wow – néztem rájuk elkerekedett szemmel.

- – Mi az? – súgta a fülembe Cortez.

– Semmi, csak... fura, hogy Arnold Ricsiéknak írt, nekem meg nem.

– Akkor most már hadd mutassam be neked Neményit. A barátodat, akit saját magán kívül az égvilágon senki nem érdekel. Meglepő, hogy újra jelentkezett? Aha. Mert volt valami baja, és rájött, hogy nem tudja kinek elmondani. Sőt annyira mélyre süllyedt, hogy még Ricsiékkal is képes volt lepaktálni, és komolyan, ezzel még engem is meglepett.

Mindegy, enyhén egomán, volt valami baja, túl van rajta, és eltűnt. Ne akadj ki, akkor is ezt csinálta, amikor még ide járt – magyarázta Cortez, és úgy éreztem, ez nem egy friss gondolat, évek óta tartogathatta arra várva, hogy alkalma legyen elmondani, ő pontosan milyen embernek látja Arnoldot.

- – Ó – húztam el a számat. – És akkor mi van azzal, hogy hiányzott neki a barátságunk? – kérdeztem sértetten, Cortez pedig lesajnáló, „naiv vagy” mosollyal nézett rám.

– Hiányzott neki, hogy valakinek magyarázhasson saját magáról.

- – Kihasznált! – háborodtam fel.
- – Nézd a jó oldalát – ölelte át Cortez a vállam, és magához húzott. – Van egy jó lakásunk.
- – Ez igaz – nevettem el magam.
- – Amit szintén azért szerzett nekünk, hogy ha úgy tartja kedve, beugorjon és egy kicsit beszéljen a kedvenc témájáról.

- – Magáról? – néztem fel Cortezre, aki bólintott.

– Ja. Persze.

Mivel ráérősen bandáztunk a sulis előtti lépcsőnél, Máday kirozott az ajtón, és ránk ordított, hogy „húzzunk órára”. Azért annyira nem kapkodtuk el a dolgokat, volt időnk benézni a büfébe, megálltunk a kávéautomatánál, és a rockerek köpöcsövezhették a gondnok ajtaját is, ami viszont nyílni kezdett, úgyhogy onnantól kezdve már sietősre vettük a figurát.

A csengetésre estünk be a terembe, én pedig, csütörtök lévén, gyorsan a helyemre slisszoltam, és széles vigyorral vártam, hogy belépjen az ajtón ő. Az utánozhatatlan, a kegyetlen, a vérszomjas, egyenesen a pokolból... dammdammdammdamm.

– Jó reggelt – csukta be maga mögött az ajtót Vladár.

– Jó reggelt – integettem mosolyogva. A tanár lecsapta a naplót az asztalra, és a homlokát vakargatva gondolkodott.

- – Rentainak mi baja? – kérdezte körbe a társaságot.

– Én azt hiszem – turkált Ricsi egy tollal a hajában –, hogy ma érzékeny búcsút vehetnek egymástól.

- – Valóban? Ma vagyok utoljára nálatok? – döbönt meg Vladár, és a biztonság kedvéért kinyitotta a naplót, hogy ellenőrizze. – Nos, úgy tűnik, igen. Hivatalosan a mai az utolsó óránk együtt. Ha szeretnétek, lemehtek az udvarra, vagy bekapcsolhatjátok a tévét... – ajánlotta fel. Na, ismerem ezt, a tipikus év végi „jó fej tanár vagyok” álca. Hol lehet ez a lazáság év közben? Biztosan titkolják.

– Na, zúzzunk le az udvarra – tápázkodott fel Zsolti.

– Azért, mielőtt így megindulnátok – kért egy kis figyelmet a tanár –, szeretném, ha mondanátok pár szót az elmúlt négy évről. Ez mégiscsak egy búcsúóra – mosolygott Vladár, és a többiek simán bevették. De én nem. Túl jól ismerem már ezt a mosolyt. Szinte éreztem, mi következik. – Rentai, megtennéd, hogy az osztály nevében mondasz egy beszédet? – vigyorgott bele a képembe. Ugyan, nem lepődtem meg, már akkor készültem felállni, amikor még ki sem mondta a nevem.

- – Hogyne – térdeltem fel fél lábbal a székemre.

– Talán úgy, mintha nem egy csehóban lennél – förmedt rám mérgesen.

- – Elnézést – motyogtam, és az elmúlt években annyiszor kértem tőle bocsánatot, hogy az agyam már csak Vladár „bocsánatot kell kérnem tőle” Ervinnek raktározta el a nevét. Letettem a lábam, és kihúztam magam, miközben a többiek mind visszatartott röhögéssel és halk püsszegésekkel várták, hogy mi lesz. – Tudom, a tanár úrral ez az utolsó óránk, így ez az utolsó alkalom, hogy olyat mondjak, ami miatt leküldhet az igazgatóiba, de azt hiszem, szándékosan semmi ilyet nem tudnék mondani. Az elmúlt években úgyis mindig véletlenül keveredtem bajba, egyik félreértést a másik követte, talán emiatt vált kissé felhőssé a kapcsolatunk – mosolyodtam el. – Illetve még a rajztehetségem is közrejátszott – tettem hozzá gyorsan.

- Az egész osztály engem nézett, Vladár pedig nekidőlt a táblának, és felvont szemöldökkel hallgatott.

- – Valahogy éreztem, hogy ha lesz búcsúbeszéd társadalomismereten, akkor azt én mondom majd, mégsem készültem rá, úgyhogy rögtönözni fogok. Amúgy is elmarad a személyes balhém, amiben viszont a tanár úr érintett

lett volna, de remélem, ez jobban sikerül, mint egy dal eléneklése... – hadartam, a többiek pedig felröhögtek. Vladár ezt a részét nem igazán értette, de azért figyelmesen hallgatott. – Tulajdonképpen, azt hiszem, minden diáknak van egy olyan tanára, akivel kevésbé jön ki jól, és akire négy évig úgy gondolhat, hogy majd az utolsó pillanatban jól megmond neki mindent, mert akkor már nincsenek következményei. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy az elmúlt év csütörtökjei alkalmával nem lett volna mit mondanom, és volt, hogy elhittem, majd mindennek a végén egyszerűen kimondom. De ez nem így van. Mert a legvégén az ember már nem is látja olyan drasztikusan a dolgokat. Pont tegnap nézegettem át a régi fényképeket, sok készült például a rajzaimról is, és nem bírtam megállni nevetés nélkül. Rettenően bénák lettek, csoda, hogy átcsúsztam kettessel. – Vladár kissé megenyhült arccal bólintott.

– A rajzórák után pedig következett az etika, amikor viszont már nem tudtam kitörni a peches szerepből, benne ragadtam, így bármit mondtam vagy tettem, csak rosszul sült el. Visszagondolva ez is sokkal szórakoztatóbb, mint amikor átéltem, és igazából ehhez sincs hozzáfűznivalóm, csak annyi, hogy sajnálom, amiért sokszor kiborítottam – tártam szét a karom. – Nem volt szándékos. Azonban bármilyen is volt a tanár úrral a kapcsolat, akármennyire is sötétnek láttam néha, és bár a Harry Pottereket soha nem fogom tudni úgy nézni, hogy ne önt lássam Piton professzor szerepében, nem felejttem el, hogy segített, amikor elakadtam, átengedett, amikor esélyem sem volt, és megmutatta az irányt, amikor nem tudtam, hova felvételizzek. És sokat gondolkoztam, mikor lesz alkalmam ezt elmondani, vagy hogy lesz-e egyáltalán, de úgy érzem, most van rá lehetőségem, úgyhogy szeretném megköszönni, hogy Párizsban tanulhatok tovább, mert tudom, hogy az ösztöndíjprogramban való részvételemről Borrel igazgató úron és Máday igazgatóhelyettes asszonyon kívül még a tanár úr volt az, aki dönthetett. És vagy annyira nem kedvel, hogy inkább elküld Párizsba, csak hogy messze legyek – tűnődtem, és a többiek nevetése miatt hangosabban folytattam – vagy egyszerűen csak nem is volt olyan rossz a kapcsolatunk – fejeztem be. Olyan csönd lett az osztályban, hogy egy gombostű leejtése is fülsiketítő zajjal járt volna.

- – Nos – vakargatta meg az állát a tanár. – Nem egészen ilyen beszédre számítottam.
- – Tudom. Még ezt is elrontom – nevettem fel.
- – Rentai! Mit mondhatnék? Te voltál a legidegesítőbb diákom.
- – Köszönöm – mosolyodtam el büszkén.

– Ez csak az igazság – vont a vállát, és ekkor megtört a jég. Vladár elmosolyodott. – Menjetelek le az udvarra – szólt körbe, és miközben a többiek kiviharzottak a tereméből (nem kellett kétszer mondani), én felkaptam a táskám, és előrementem.

A tanári asztal előtt megállva, sóhajtva néztem Vladárra, aki végzett a naplójával, és becsukta, majd összeráncolt szemöldökkel nézett rám.

- – Van még valami, Rentai?
- – Nem, csak... – biggyesztettem le a számat. – Olyan szép beszédet mondtam, gondoltam... – próbálkoztam, de Vladár megrázta a fejét.
- – Kizárt, hogy megölellek! Tűnés az udvarra! – küldött el.
- – Nem igaz! – dűnnyögtem. – Valaki öleljen már meg! – néztem körbe tanácstalanul, kissé sértetten, mert a nagymonológjaim után soha, senki nem akar ölelgetni, pedig igazán megérdemelném.
- – Itt vagyok, vífíí! – ugrott rám Virág, és szorosan magához ölelt.
- – Ölelés, Virág, nem azt kértem, hogy törjék el a gerincemet – suttogtam összeszorított szemmel, és egészen addig nem nyitottam ki, amíg meg nem bizonyosodtam róla, hogy túléltem az imént hallott roppanást.

Az udvaron kábé úgy néztünk ki, mint egy csoportos napszemüvegreklám, és az enyhe időben lekerültek a pulcsik, mert a nap kellőképpen felmelegített minket. Szerencsére azt a csíkos, V nyakú, rövid ujjú topomat vettem fel, ami még szerintem is jól áll (ritkán mondok ilyet, de tényleg), és úgy vettem észre, hogy ezzel a felsővel Cortez is ki van békülve. Bezzeg a juharleveles cuccaimat egészen máshogy nézi. Virág színes, harangujjú felsőben ücsörgött, törökülésben, és a Szent Johanná-s bolhapiacon szerzett és azóta is imádott buborekfújóját fújta megállás nélkül, a többiek pedig Vladár órájáról beszélgettek. Vagyis inkább arról, hogy a példamból okulva, ők bizony nem ilyen szép búcsút terveznek a tanároknak, hanem érettségi után majd jól megmondják a magukét.

• - Elkapom Gondost a folyosón, és a szemébe mondom majd, hogy „köpd ki az atomot!” - tervezette Zsolti a vizsgák utáni visszatérést.

• - Ez hülyeség - ráztam meg a fejem.

• - Pszt, a csókos nem szól bele. Lerendezted az egyetlen tanárt is, akinek gondja volt veled - szívatott Ricsi.

• - Mondja ezt az, aki senkinek nem mondhat semmit, mert az igazgató a rokona - vágtam vissza, szerintem elég ütősen. Merthogy Ricsi senkinek nem szólhat be, ugyanis hiába nem jár majd ide, otthon még kaphat érte a „nagybácsitól”.

- Jó, ez igaz, de - tette fel a mutatóujját - gondolatban tudod, hányszor küldtem el mindenkit a...

• - Ki nem? - vágott közbe Cortez.

- Télleg! - nézett rá Zsolti. - Beolvasol Kardosnak?

• - Minek? Igaza van Reninek. Végeztünk. Ha akkor nem mondtam semmit, utólag, amikor már nincs jelentősége, minek tenném?

• - Ez oan szomorú - fújt az ég felé egy adag buborékot Virág.

• - Az - helyeselt Macu. - De nem annyira, mint az, hogy a nagy mellű tizedikesnek van barátja! - váltott témát, és kábé ennyit a szomorú, szívfacsaró pillanatról. Mindenki ejtette a „búcsúznak, hüpp-hüpp” sztorit, és nyomkodni kezdték a telefonjukat, hogy a Facebookon csekkolhassák az említett lány állapotát.

• - A francba - dühöngött Andris. - El akartam hívni a végzősök báljára.

• - Én is - bólintott Robi.

• - Felejtsetek el. Én hívtam volna - szállt be Zsolti a vitába.

• - Miről beszéltek? Nekem már majdnem összejött a kibékülés. Minek tanultam meg a *Jcrty Magúira* egész monológját és mondtam el neki, ha van barátja??? - idegeskedett Macu.

• - Melyiket? - kérdeztem ábrándozva. De szeretem azt a filmet.

• - Mit tudom én. Amit a szóke csaj mond.

- Ember, talán ez a gond. Hogy női dumát tanultál meg - veregette vállba Ricsi.

- „Te kiegészítesz engem” - motyogta Kinga az idézetet. - Hányingerem van ezektől a romantikus túlzásoktól. Miért érzik az emberek, hogy az olyan nagy szavak, mint a „meghalok érted” bárkit is levesznek a lábáról?

• - Miért, te nem örülnél, ha ilyet mondanának neked? - kérdeztem töprengve.

• - Nézd, ha nekem valaki azt mondja, „meghalok érted”, én erre azt felelem, hogy rendben, lássuk.

• - Hihi, kegyetlen vagy - nevetgélt Virág.

- Igaza van - értett egyet Ricsi. - Hányok a romantikától - ismertette stílusosan a véleményét.

- Nem is! - ellenkezett Virág. - Tök romantikusakat szoktál mondani.

- Emó, amikor azt mondom, hogy jobban szeretlek, mint az *Issues* albumot, az nem romantikus. De igaz - magyarázta, Virág pedig boldogan vigyorgott. Ez azért Ricsi nyelvén és Ricsi világában egy örületesen nagy vallomás, Virág pedig pontosan tudja ezt.

• - Reni? - érdeklődött Dave.

• - Mármint mit gondolok a romantikáról? Mint irodalmi műfaj...

• kezdtem.

• - Nem, molyka, koncentrálj kicsit a könyveken kívüli világra is. - röhögött ki Macu, fel sem nézve a telefonjából.

• - Reni bírja - mondta helyettem Cortez.

• - Persze hogy bírja. Nézz rá. Elveszett egy Jane Austen-regényben. Ha rajta múlna, még magázódnátok - dűnnyögte Kinga.

• - Most miért baj az, hogy szeretem a virágokat, az esőillatot, a gyertyákat, a napkeltét és a csillagos égboltot? - soroltam álmodozva.

• - Felfordult a gyomrom - jelentette be Kinga. Ennyit a meghitt pillanatomról.

• - Ember, te hogy bírod ezt? - röhögött Ricsi Cortezre.

• - Oké, virágot nem kap, nem is fog - kezdte Cortez - esőben megfázik, a gyertyával nem pirózhat, mert biztos, hogy megégeti magát, a napkeltét meg a csillagokat hadd nézze - legyintett.

- - Kösz, hogy lerendezted egy mondatban a romantikus éneket - néztem rá „felháborodva”.
- - Én tudod, mit szeretek még? - kérdezte Dave, mire odakaptam a fejem. - A frissen nyírt fű illatát.
- - tiiú, igen! - bólogtam vadul.

Kinga és Cortez egymás mellett állva, meredten figyelték a „lányos” beszélgetésünket.

- - Kérsz egy sört? - lökte meg Cortez Kinga karját, Kinga pedig felnevetett. Ez jó poén volt. Elvégre ők, „fiúk” tartanak össze.

Csengetéskor csatlakozott hozzánk Karcsi, Kata, Flóra és Kitti, őket is megkérdeztük a romantikáról. Naná, hogy Dave és felém kezdett billenni az a bizonyos mérleg, ugyanis a négy alsóbb éves egyöntetűen a „romantikus” típusba sorolható. Illetve Kata kicsit kakukktójás, mert bár romantikus, ő egészen extrém dolgokon hatódik meg. Fekete virágok, csillagtalán égbolt és lassúzás Cureszámra.

- - Most jut eszembe - kapta fel Zsolti a fejét, és végignézett a társaságunk lány tagjain. - Foglalt, foglalt, foglalt, foglalt, foglalt - mutogatott Kingára, Virágra, rám, Katára és Flórára, majd megállapodott a tekintete Kittin. - Na, mizu? Akarsz a végzősök bálján ropni? - kacsintott.

- - Ropi? - nézett körbe Virág. - Kinél van ropi?

- - Ropni - helyesbítettem nevetve.

- - Ó. Pedig ennék ropit. Ricsiii. Együnk ropit.

- - Emó, ne visíts - sóhajtotta, aztán elkapta az egyik, mellettünk elhaladó 9/b-s fiú gallérját. - Ember! Hozzál ropit a büféből - nyomott a kezébe egy papírpénzt.

- - Ricsi, ez bunkóság - ingattam a fejem amolyan „nem bántjuk a kisebbeket” stílusban.

- - Bocs, Ren, igazad van - fordult Ricsi a megszeppent kilencedikeshez. - Kérdezd meg szépen, hogy a többiek kérnek-e valamit - utasította. Én nem egészen így értettem, hogy ez bunkóság, de mindegy.

A fiú elszaladt a büfébe (szegény ©), én meg közben Kingát figyeltem, aki védelmezően a húga elé állt, és a szingli négyesünknek magyarázott. Zsoltinak, Macunak és a két rockernek.

- - Soha, ismétlem, soha, sőt Andris és Robi kedvéért elmagyarázom, hogy a soha azt jelenti, hogy a büdös életben nem fordulhat elő, hogy a húgom közületek szóba álljon valakivel! - oltotta le a fiúkat.

- Nyugi, poén volt. Kitti jó fej kölyök - csapott Zsolti Kinga hűgának a vállára, aki nem túl bájosan követte a mozdulatot a tekintetével. - A kis ördögűző - kapta vissza a kezét Zsolti a biztonság kedvéért, mintha csak közel nyúlt volna egy ketrechez, ami valami vadállatot zár el a külvilágtól.

A kilencedikes fiú kiszaladt az ajtón, és két csomag ropival fékezett le előttünk.

- Jól van, ügyes vagy - dicsérte meg Ricsi.

- - Itt van a visszajáró is - cincogta hihetetlenül vékony hangon a félénk srác.

- - Kösz.

- - Khm - néztem Ricsire csípőre tett kézzel.

- - Mi az? Adjak neki jattot? - csodálkozott.

- - Nem! Ajj - sóhajtottam fáradtan. - Kínáld meg, ha már elküldted vásárolni. Úgy illik - próbálkoztam a lehetetlennel, mármint hogy az illemtől tanítsak valamit a csapatunknak.

- J-Jaa. Vágom - bölintott Ricsi. - Nesze, itt van öt ropi - vette ki a csomagtól a pálcikákat, és a fiú felé tartotta.

- - Talán ez így egy kicsit kevés - mondtam halkán.

- Ren, mit akarsz? Legyen tíz? Tessék - fogta az öt ropit, egy mozdulattal kettétörte őket, és a gyerek kezébe szórta, aki hebegett valami „köszönöm”-félét, aztán elfutott. Kilencedikesbetegség, állandóan rohangálnak.

- - Ez igazán nagylelkű volt - „dicsértem meg” Ricsit.

- - Mindig tanul az ember - értett egyet bólogatva.

- - És hogy neked még mennyit kell - ironizált Kinga.

- - Na! - kapta fel Macu a telefonját. - Visszabökött! - jelentette be büszkén.

- - Minek akarsz megint járni vele? - érdeklődött Zsolti.

- Azért, mert ő a nagy mellű tizedikes lány! - mutatta felénk

Macu a telefonját, aminek a kijelzőjén az emlegetett lány mosolyog a Szent Johanná-s tesipólóban. Már, ha a mosolya feltűnik egyáltalán valakinek.

- - Szuperhot - bólogatott Andris, és mivel Robi nem látta a tömeget a telefont, egyszerűen nekifutott, és ráugrott Andris hátára, majd a tömeg fölött egyensúlyozva bámulta a kijelzőt.

- - Aztaaa - hörögte értelmesen, majd ingott kettőt előre, végül egyszerűen átzuhant Andrison, és elterült köztünk a földön.

- Ez fejbe rúgott - fogta Ricsi a fejét döbbenet. Minden bizonnyal az történhetett, hogy Robi úgy lódult át Andrison, hogy a hülye bakancsaival szanaszét rugdosott a levegőben, és eltalálta Ricsit.

- Juj. Muti - pattant oda hozzá Virág, és tüzetesen szemügyre vette a barátja koponyáját. Közben mi felsegítettük a földön kiterült Robit.

- - Mi folyik itt? - állt meg mellettünk Máday.

- Semmi - feleltük tökéletes összhangban. Az ember a gimi végére megtanulja szemrebbenés nélkül kimondani a „nem történt semmi”, „az nem úgy volt” és a „hol? mi? kicsoda? én erről nem tudok!” mondatokat, úgyhogy Máday egy csapat vigyorgó diákkal állt szemben, akik kedvesen, ártatlan bociszemekkel meredtek rá.

- Egy hangot se halljak tőletek! - nézett végig rajtunk szúrós tekintettel, aztán odafordult az árkádok alatt álló kilencedikes csoporthoz. - Fiam! Azonnal köpd ki a pingponglabdát! Istenem, hova kerültem? - sietett oda a kisebbekhez, mi pedig, ahogy Máday elég messze került tőlünk, folytattuk, amit elkezdtünk.

Vagyis a telefonokból üvölteni kezdett a zene, Kinga tételeket mondott fel, Virág buborékokat fújt a levegőbe, Macu a tizedikes lányt bökdöste a mobilján, Ricsi pedig nekiugrott Robinak, amiért az fejbe rúgta, úgyhogy ők elterültek a földön.

- Elképesztő, hogy négyen összeköltöznek - néztem végig a rockereken, Ricsin és Virágon. Cortez röhögve bólintott, aztán, mivel Ricsi a kezét nyújtogatta, miközben Robi fölé kerekedett, Cortez lehajolt hozzá, és belecsapott. Mint a pankrációban, ezzel a mozdulattal Cortez váltotta Ricsit, úgyhogy unottan megragadta a rocker nyakörvét (tippem sincs, miért hord ilyeneket, de mindegy), és egy laza mozdulattal leszedte Ricsiről.

Ma egyébként a legtöbb tanóra alatt az udvaron ültünk, és bár az alsóbb évesek irigykedve néztek minket, amolyan „mázlisták” stílusban, nekünk vaskos tételsorok, teleírt füzetek és dögnehéz könyvek pihentek az ölünkben. Merthogy az osztálykirándulás, a ballagás és az egész búcsú félig el tudja terelni a figyelmünket, de nem teljesen. Közeleg az érettségi, amitől összeszűkülnek a gyomrok, görcsben vannak az idegek, és mindenki kissé ingerlékeny, így fordulhat elő az, hogy egy szimpla „mi újság?” kérdésre a legtöbben „mi az már megint???” kiabálással felelünk. Pszichopata-végzős viselkedés, abszolút elfogadott, és mindenki tolerálja.

Ötödik óra után szabadok voltunk, ami csupán jól hangzik, de a valóságban annyi tennivalónk volt, hogy nem igazán tudtunk örülni az elmaradt két órának, ez igazából csak időnyerésnek felelt meg. Cortezzel átmentünk hozzájuk, felvettük a nagypapája kocsiját, és indulhattunk is. Hogy hova? Hát, igen. Minden lány álma és minden fiú rémálma. A Szent Johanná-s végzősök bálján iszonyatosan szigorú dress code van, a sulinkban az a szabály, hogy a búcsúnak az iskolától meg kell adni a módját. A szalagavató fontos esemény, de közel sem annyira, mint a végzősök bálja. A ballagás estéje, ahova mindenki valakivel érkezik (az egyetlen esély, hogy alsóbb évesek is bejussanak, ha meghívják őket), ahol tanárok és diákok együtt ünneplik meg az elmúlt négy évet. És igen. Ehhez kell egy ruha is. Cortez fájdalmas arccal indította be a kocsit, és mivel tudom, hogy ez nagy áldozat tőle, felajánlottam, hogy útközben hallgassunk, amit csak akar, kompenzálásképpen a csodás délutánjáért. Amúgy nem rángattam volna el magammal, ha a) Virág nem megy moziba Ricsivel, b) Kinga nem tanul eszelősen, c) anyu nem kerget esőfelhőket a műholdon. Katának és Flórának pedig hét órája volt, ezért őket nem tudtam megvárni.

A ruhaszalomban már jártam, onnan volt a csodálatos szalagavató szerkóm, úgyhogy ismerősként léptem be a kölcsönzőbe. Mielőtt még beleélhettem volna magam a „törzsvendég” szerepébe, rá kellett ébrednem, hogy az égvilágon senki nem emlékszik rám, valószínűleg én voltam az egymilliomodik a szalagavató időszakában. Szóval egy szimpla „jó napot” köszöntés után nagyjából elmondtam az eladólánynak, hogy mi az elképzelésem. Bár én áradoztam, hogy „bál” és „végzős” és „wow”, a huszonekét év körüli, „főiskola mellett itt dolgozom, és nagyon

unom" lányt abszolút nem kötötte le a téma, sokkal inkább a barátom terelte el a figyelmét. Hurrá. Cortez unottan ácsorgott mellettem, olyan szerencsétlenül, ahogyan csak egy fiú tud állni a ruhaboltban, én pedig igyekeztem feltűnés nélkül mutatni a világnak, hogy összetartozunk. Na, ez csodásan sikerült, Cortez nem értette, hogy miért fojtogatom a szeretetemmel és a karommal, az eladó lány pedig egy szimpla „de szájalmas vagy” pillantással díjazta az akcióm. Klassz. Megragadtam a négy ruhát, amit a kezembe nyomott, aztán megragadtam Cortezt, és a próbafülkék felé rángattam. Amolyan „várj itt” mozdulattal engedtem el a fülke előtti széknél.

- Ugye, ez most nem olyan *Pretty U'bma*»-jelenet lesz, hogy kijössz különböző ruhákban, én pedig valami béna aláfestő zene alatt mutogatok, hogy „nem jó”, „egész jó”, „rémes”... - Jól lelőtte a poént, pedig pont erre készültem.

Először egy halvány narancssárga ruhát próbáltam fel, ami annyira előnytelenül állt, hogy ki se akartam menni, de Cortez bekiabált, hogy „ha már ennyit vár, legalább röhöghessen egy jót”.

- Oké, de nem ér kineve... - kezdtem, de ahogy kiléptem, Cortezből kipukkadt a nevetés. - Hé! - kapkodtam összevissza a ruhámhoz, mert zavaromban azt sem tudtam, hogy mit tegyek.

- - Jó, akkor ez nem - siettem vissza, és gyorsan behúztam a függőnyt. Következett a levendulaszínű költemény, ami a világos bőrhöz és világos hajamhoz annyira passzolt, hogy konkrétan lesápasztott, és úgy nézett ki a tükörképem, mintha éppen el akarna ájulni. Kimentem, és megálltam Cortez előtt.

- - Hozzak valamit inni? - kérdezte aggódva.

- Azt hiszem, ez a ruha sápaszt - konstatáltam a reakcióját, és visszamentem. A világoskék ruhát olyan lelkesen vettem fel, mintha a fogamat húznák, ráadásul összevissza pántos volt, beleakadtam, megfojtott, fuldoklottam, végül átrángattam a fejemen, de akkor olyat roppant a nyakam, hogy még kint is hallani lehetett, ugyanis Cortez diszkréten megkérdezte, hogy élek-e még.

- Tekintettel arra, hogy eltört a nyakam, nem ez lesz a nyérő ruha - léptem ki a fülkéből.

- Tényleg nem - bölintott.

- Jó. Akkor ezt figyeld. Idilli filmjelenet. Bemegyek, és az utolsó ruha lesz a tökéletes. Felveszem, könnyezve nézem a tükörképem, aztán kilépek, neked eláll a szavad...

- - De azért túlélem? - kérdezte nevetve.

- - Igen, csak sokot kapsz, annyira szép leszek. Aztán azt mondd, hogy „gyönyörű” vagyok, jön a szimfonikus zenekar...

- Ide? - nézett körbe.

- Nem, nem szó szerint jön egy szimfonikus zenekar, hanem csak hallani lehet - magyaráztam, amíg újra a fülkében szenvedtem a legutolsó, méregzöld ruhámmal.

- - Oké, itt várom, hogy elájuljak - kiáltotta Cortez.

- Azt nem tudom, hogy a filmekben hogy sikerül állandóan az utolsó ruhának passzolnia, de a valóságban ez egyáltalán nem így működik. Amikor kimentem a csodálatosan béna ruhámban, ami nemcsak tragikusan állt, hanem még lapossá és alaktalanná is tett, Cortez éppen a dobozos kólájába ivott bele, és amint meglátott, visszaköpte a kortyot.

- - Ne mondj semmit - dűnnyögtem szomorúan.

- Reni, ez rosszabb, mint az eddigiek együttvéve - „dicsért meg”.

- Tudom - roskadtam le a másik székre, és a méregzöld ruhámban a fejem is méregzöld volt, ugyanis a „mindjárt” érettségizünk rohamában ezt az egyetlen délutánt szántam arra, hogy kiválasszam a báli ruhámat. Fáradtan néztem Cortezre, aki továbbra is türelmesen várakozott. - Most kéne jönnie az eladónak, a kezében A RUHÁVAL! - motyogtam.

- - De mivel ez nem egy film - tápázkodott fel Cortez a kezét nyújtva, magával húzva engem is -, neked kell megoldanod a problémát.

- Az úgy nem annyira vicces - sóhajtottam.

Minden elismerésem Cortezé, amiért nemcsak kibírta a ruhapróbálás délutánt, hanem elképesztően sokat is segített. Például lebeszélte egy halvány, csontszínű ruháról, ami annyira jól állt, hogy rögtön beállhattam volna a Cullen családhoz, mert maximum vámpírdubló'rnek mentem volna el a sápatag szerelésben. Körülbelül hét további

darabot próbáltam fel, és már-már reménytelennek tűnt a helyzet, amikor megtaláltam azt, amit kerestem. Persze nem az utolsó darab volt, további négy ruha még bent lógott a próbafülkében, de amikor belebújtam a világos pezsgőszínű ruhába, rögtön tudtam, hogy ez AZ. Csupa nagybetűvel. Pedig lógva nem is tetszett, meg voltak rajta gyöngyök is, amiktől azt hittem, majd úgy fogok kinézni, mint egy nyugdíjas, de nem. A hossz passzolt, volt benne alakom, ha nagyon kerestem, dekoltázst is találtam, a bőrömhöz, hajamhoz és szememhez ment a szín, és komolyan, az egész kép összeállt. Sőhajtva bólintottam egyet a saját tükörképemnek, amolyan „na, csak sikerült” stílusban, aztán közelebb hajolva megállapíthattam, hogy az arcom fáradt, a szemfestékem elkenődött, és pont úgy nézek ki, mint aki végigmagolta az életét, és mostanra elfogyott minden ereje. Kinyitottam az ajtót, és nem túl ünnepélyesen kiléptem a fülkéből, mire Cortez felnézett. Felvont szemöldökkel figyelt, aztán nyitotta a száját, de végül nem mondott semmit, csak elmosolyodott. Azt hiszem, ez azt jelentette, hogy tetszett neki, amit látott. Vadul kalapáló szívvel huppantam le a bal lábára, karomat átkulcsoltam a nyaka körül, és belenéztem a mélykék szempárba.

- - Csak elértem, hogy elakadjon a szavad - suttoztam büszkén, Cortez pedig átfogta a derekam, és közelebb hajolt hozzám.

- - Szeretnéd, hogy a te szavad is elakadjon? - kérdezte, aztán fél kézzel beletürt a hajamba, magához húzott, és megcsókolt. Khm. Jó, ő nyert. Valóban elakadt a szavam. Totálisan belevesztem a pillanatba, amikor valaki nem túl diszkréten köhintett. Abban biztos voltam, hogy nem mi adtuk ki a hangot. Zavartan felpattantam Cortez öléből, és lángvörös fejjel néztem az eladóra.

- Ez a ruha... - hebegtem. - Jó lesz.

Hazaérve a törikönyvemet bújva fordultam körbe anyuék előtt a ruhámban. Persze ez így elég furán vette ki magát, de egyfelől mindenképp szerettem volna, ha látják, végül milyen szerelést választottam a végzősök báljára, másrészről viszont tanulnom is kellett, ezért kombináltam össze a két programot. A szüleim meghatódtak volna, hogy milyen csini vagyok a bérelt ruhámban, de eléggé illúzióromboló volt, hogy forgás közben a második világháborúról beszéltem, így végül letudták annyival, hogy a klasszikus értelemben véve sosem voltam normális. A végső végzős időszaknak megfelelően a mai napom is minimum hetvenkét órás volt, legalábbis annyinak éreztem. Miután megvacsoráztunk (uh, volt benne spenót, az tuti), még csekkoltam az e-mailem, átolvastam öt irodalomtételt, megoldottam pár próbafeladatot matekból, igyekeztem francia nyelven gondolkozni, aztán be akartam pakolni a táskámba, de nem volt mit. ©

Zsolti+Dina: 5/? - hát, úgy tűnik, elmúlt a nagy szerelem.

Csak tudnám, hogy akkor Dina Twitter-állapota miért Zsoltiék házát jelölte meg a Foursquare-en. Khm. Na, ez legyen az ő dolguk...

Vladár: 5/5* - hüpp-hüpp-hurrá. :D

Arnold: 5/1 - jó, megértem, hogy a fiúk jobb tippeket adtak neki, mint én, és szívből örülök, hogy sikerült elhívnia a kávézós lányt, de azért annyit írhatott volna e-mailben, hogy „he”. Persze, ha kapnék egy ilyen e-mailt, valószínűleg nagyon meglepődnék, de ezzel csak azt akartam mondani, hogy Arnold konkrétan eltűnt.

Cortez: 5/5*** - szereteeem.

Végzősök bálja: 5/5 - mint minden évben, most is valamenynyi diák erről beszél szünetekben. Csak éppen most mi vagyunk a végzősök.

Sulirádió: 5/2 - © holnap választják ki a következő tanév stúdiósait. Jacques és Gábor leköszön a posztról.

Istenem. Tényleg mindjárt vége.

Április 27., péntek

Az egyetlen jó dolog abban, ha az ember végzős és közel van az érettségi, hogy a tanárok már félig kint tudják az embert a suliból, így például lehet késve érkezni, a tanórák nincsenek rendszeresen megtartva, és a nap bármelyik

percében rohangálhatunk a tanárokhoz tételekkel és kérdésekkel. Én például Kardost zaklattam megállás nélkül, de Durand-nál is hatalmas sorok kígyóztak, Virág nyakig festékesen üldözte Vladárt a portfóliójával, Cortez O'Realynél volt két tanórán át, Zsolti a tesiteremben gyakorolta az érettségijét (?), szóval totális káosz volt, egyedül Ricsi, az életművésziünk töltötte nyugodtan a napot, a hóna alá csapott kémiakönyvével sétált a büféhez, aztán ráérsen kiült az udvaron lévő padra, és zenét hallgatva nézelődött. Amikor rákérdeztem, hogy mégis miért nem izgul vagy legalábbis miért nem mutatja ki, azt felelte, hogy „megtelt az agya, nem fér bele több információ, úgyhogy nem terheli tovább a szervezetét”. Erre Kinga rávágta, hogy ő azt sem tudta eddig, hogy Ricsinek van agya, így egyetért abban, hogy amennyiben végre megtalálta, vigyázzon rá, és ne erőltesse.

Az udvaron ülve élveztük a kellemes időt és a tavaszi napsütésben szinte vakított a kezekben tartott hófehér tételsor, miközben a sulirádióból... mi? Pitbull szólt.

Társaságunk nem kifejezetten popés slágerpárti, hangos füttykoncert tört ki, miközben az árkádok alatt álló 9/a-s lánycsoport plusz Bálint fura rángással (azt hiszem, táncnak hívják) jelezték, hogy imádják a zenét.

- Na, ne... - rökönyödött meg Andris, amikor a dalt egy David Guetta-sláger váltotta.

- - Mi a fene lesz itt jövőre? - hóbörgött Zsolti.

- - Mi már nem - közölte Cortez, és egyre hangosabbra állította a zenelejátszóját, hogy elnyomja a sulirádióból szóló számot.

- - Potter, miért nem jelentkezted sulirádiósna? - legyintette tarkón az összetekert tételsorral Zsolti a tizenegyedikes Karcsit, aki ezzel teljesen a figyelem középpontjába került, ugyanis mindannyian kérdőn néztünk rá.

- Stúdiósna csak párban lehet jelentkezni - felelte, mire szomorúan bólintottam, jelezve, hogy megértettem, mire gondol. Karcsinak csak mi vagyunk a barátai a Szent Johannában, senki más nem állna vele össze, hogy szünetekben együtt szolgáltassák a zenét, és egy osztálytársával *sincs* jobban. *Sőt* szerintem beszélő viszonyban sem.

- - Hogyne, Rihanna - csapott idegesen Kinga a térdére, amikor megtörtént az újabb dalváltás. - Eszméletlenül eredeti - dűnynyögte erősen „nem tetszik” arckifejezéssel, és elkérte Dave-től a fél fülhallgatóját, majd együtt hallgattak Beyoncé-t. Sose fogom megérteni, hogy Kinga miért utálja annyira Rihanna zenéjét és szereti Beyoncé slágereit, de ő Kinga, biztosan megvan rá az oka.

A diákok egyébként élvezték a populáris számokat, csupán a mi társaságunk ült fejenként egy zenelejátszóval/iPoddal/telefonnal/tablettal a kezében, és mindenkinek be volt dugva a füle. ©

- - Mon Dieu - sóhajtotta Jacques, amikor negyedik perce ment valami dubstep alapú zene, ami francia osztálytársunk kifinomult ízlésének eléggé sok volt, ugyanis a fejét fájlalta tőle.

- Azért az nem fair, hogy itt hagytok minket ezekkel a stúdiósokkal - fintorgott Kata, akinek a pólóján vagy Robert Smith volt, vagy Ollókezű Edward. Mindig keverem a kettőt.

- Ne aggódj, a többi szünetben mások is bemutatják a repertoárjukat, hátha lesz valami hallgathatóbb - mosolyogtam rá.

De nem nyert, a sulirádiós-jelöltek közül mindenki a tutira ment. Hiába vártunk számunkra kedves, illetve kedvenc dalokat, a szünetekben egymást váltották a híres DJ-k, agyonhallgatott slágerek, és bár amikor meghallottam egy Taylor Swift-számot, felcsillant a szemem, a lelkesedésem hamar alábbhagyott, ugyanis valami mix/remix/nyikorgós/dammdammdamm változat volt. amitől hátrahőköltem. Szegény Taylor, ha ezt hallaná.

- - Ember - masszírozta meg Ricsi a halántékát. - Ennél még Ren béna Beatles-számai is jobbak.

A rockerek haláltusát színelve szenvedtek, mi pedig valamenynyien azért fohászokdtunk, hogy a következő dal ne az egész szünetet töltse ki, csupán, mondjuk, a felét. És ha ez még nem lenne elég, a 9/a-s lányok négyfős csordája odavonult hozzánk az ebédszünetben, és megálltak az előtt a személy előtt, akinek üzenetet hoztak. Kitti fekete szemceruzával körbesatírozott szemmel, unottan nézett rájuk.

- - Na, ki az egyetlen kilencedikes csajszi, akit nem hívtak a végzősök báljára? - tette csípőre a kezét Kriszti, és a mondandója közben a feje furán jobbra-balra járt. Ezt a mozdulatot biztos valami filmből látta, és bevallom, például Queen Latifah-nak állati jól áll, amikor így beszél, de a II. kerületi gimi udvarán egy alacsony, vékony tizenöt évesből elég hülyén jön ki.

- - Ki hívott meg titeket? - csodálkozott Kitti. Kilencedikes korában az ember nem szokott részt venni a végzősök bálján, egész egyszerűen azért, mert nem szokták meghívni. A csitricsapatnál pedig maximum Bálint jöhetne szóba, de ő még csak tizedikes, ott sem lesz a bálunkon.

- A 12/a-s fiúk - vigyorgott szélesen Gabi, vigyázva arra, ne hogy szájfényes legyen a fogsora. Óriási.

- Sajnos, Kitti, te lemaradsz. De biztos lesz aznap este neked való program is. Talán leadják a *Hollót* valami béna csatornán. Figyeld a tévéműsort - viháncolt Kriszti, és elképesztően nagy poénját a barátnői visongó nevetéssel értékelték.

A lányok karon fogva tipegtek el a padunktól (meg kéne tanulni járni a magasabb sarkú cipőben, mert így nagyon bénák), mi pedig kérdően néztünk össze.

- - Fog ezekkel bírni Máday? - tűnődött Macu.

- - Én drukkolok neki - fordultam körbe, és megállapodott a tekintetem az igazgatóhelyettesen, aki fáradtan lépett ki a sulis ajtaján, és az álvonalzójával rábökött Krisztiék csapatára, hogy azonnal menjenek be az épületbe. Vagy sminklemosás, vagy a tesicipő átvétele, vagy csak úgy, általánosságban eligazítás várt rájuk.

- - Izé. Kitti - simította meg Virág a kilencedikes karját. - Velünk jöhetsz a bálra. Meghívunk - ajánlotta fel.

- - Nem nagy ügy. Nem érdekel a hülye bál - húzta ki magát Kitti, és megpróbált erősnek látszani, azt hiszem, leginkább Kinga előtt.

- - Nézd, ha annyira szeretnéd... - kezdte Kinga. Ő sokszor keményen megmondja a magáét, néha igazságtalannak is tűnik a spontán őszintesége, de azért egyvalamit ő sem felejt el. Hogy milyen kilencedikesnek lenni a gimiben.

- Nem, tényleg nem - vágott a szavába Kitti. - Nem akarok beállni harmadiknak sem hozzátok Dave-vel, sem Ricsihez és Virághoz. Az még annál is megalázóbb, mintha senki nem hív el - legyintett. - Mennem kell órára - kapta fel a fejét a csengőre. - Vladárnál kézmozdulatokat kell lerajzolnunk - indult befelé, én pedig elhúztam a számam.

- Vigyázz, hogy ne csak körberajzold a társad kezét - kiáltottam utána, mire Ricsi röhögve meglökte a vállam.

- - Az mekkora volt! - emlékezett vissza a közös produkciónkra.

- - Hát, igen - nevettem fel én is, elkalandozva az emlékeim között.

- - Na, jó! - tette csípőre a kezét Kinga. - Márpedig az én húgom nem lesz nevetés tárgya! - nézett körbe a társaságunk azon tagjain, akikről tudta, hogy még nincs partnerük a bálra. - Macu!

- - Még zajlik a „visszaszerzem a nagy mellű tizedikest” projekt - rázta meg a fejét.

- - Hogy mondd? - szaladt fel Kinga szemöldöke, kábé a felettünk csoportosuló báránnyelőkig.

- - Úgy értem, Kittit szeretném hívni - javította ki magát Macu.

- - Én is így gondoltam - bólintott elégedetten Kinga.

- - És nem lehetne, hogy a húgod kevésbé ijesztő legyen? - alkudozott Macu. - Hogy fogok így feltölteni képeket a Twitterre? A halállal bálozom - dűnnyögte.

- - Matsuda Okitsugu, ugye, nem éppen a húgomat kritizálad? - érdeklődött Kinga eléggé fenyegető pillantással.

- A teljes neveden szólít. Neked véged - suttogta Ricsi vigyorogva.

- - Dehogy. Bírom Kitti stílusát. Eredeti. És menő - csettintgetett az ujjával Macu, és úgy tűnt, nem szeretné kihúzni a gyufát Kingánál. Megértem.

- Na, azért.

- - És mi van azzal, hogy „Kitti soha a büdös életben nem állhat szóba közületek senkivel”? - emlékeztettem Kingát arra, hogy pár napja egészen máshogy gondolta a dolgokat.

- Az hármójukra vonatkozott - mutatott Kinga Zsoltira és a rockerekre. Az előbbi éppen Chuck Norris-os vicceket olvasott fel a telefonjából, és minden poén után „muhahaha” röhögést hallatott, a rockerek pedig közös fülhallgatóval hallgattak speed-metált vagy mit, és arra headbangeltek.

- - Értem - bólintottam. - Zsolti, te kivel jössz? - érdeklődtem.

- - Már leszerveztem - felelte félig rám, félig pedig Chuck Norrisra figyelve.

- Most akkor jár Dinával, vagy nem? - forgattam a fejem értetlenül.

- - Szerintem ma nem - felelte Virág, és Edináék felé nézett, akik szintén az udvaron élvezték a lyukasórájukat, és a napsütésben beszélgettek. Dina feltűnően sokat „vihorászott” Krisztián beszólásain, aki a jelek szerint nem is mondott semmi vicceset, mert ahogy Dina röhögve csapkodta a karját, totál döbbenet nézte a lányt.

Macu a zsebébe mélyesztette a telefonját, és a fűvön törökülésben ülő Jacques-hoz és Gáborhoz lépett, majd leguggolt hozzájuk.

- Te, figyelj már - fordult Gáborhoz. - Te mit veszel fel a bálra?

- - Valami olyanra gondoltam, ami megy a szememhez - közölte „lányosán pislogva”, mire mindenki felröhögött.

- - Nem úgy értem - rázta meg a fejét Macu. - Te is góttal jössz. Mit kell egy ilyen lány mellé felvenni? Cilindert?

- Aha. Szóval Macu „gót útmutatót” próbált kérni Gábortól, aki, ugyebár, Katával jár.

- - Igen. És ne felejtse el a vámpírfogakat - bólintott Gábor.

Ebédszünetre összeállt a báli páros, Macu meghívta Kittit, aki

boldogan igent mondott (már amennyire egy gót boldog szokott lenni), aztán beállt a gubanc. Ugyanis, miközben a sulirádióból egy újabb fejfájdító DJ-remek szólt, a fiúk által olyan nagyon éltetett tizedikes lány kijött a suliján, és egyenesen felénk tartott.

- - Macu - kezdte a lány. - Gondolkoztam a dolgon, és igen - jelentette be ünnepélyesen. - Jövök veled a bálra! - tette hozzá ugrándozva. Andris és Robi követték a tekintetükkel a mozgást, nem is tudom miért... Ah, fiúk.

- Hú - bólintott Macu.

- - Khm - köhintett Kinga.

- - Már boc - állt fel Kitti.

- Ez jó lesz - dörzsölte a tenyerét Zsolti.

- - Hé - húztam ki Cortez füléből a zenelejátszójának a fülhallgatóját. - Balhé van.

- - Kinek drukkolunk? - kapcsolódott be az eseményekbe.

- Team Kitti - suttoztam.

- - Ki a másik team? - érdeklődött, én pedig elhúztam a számat.

- Ööö... - tűnődtem. - „Team nagy mellű tizedikes lány” feleltem végül. Ugyanis nem tudom a nevét.

- - Macu velem jön a végzősök báljára - nézett Kitti a tizedikes szemébe felszegett állal. Kinga húga, bírja a stresszhelyzetet.

- - Engem hívott először.

- - Én mondtam neki igent először.

- Azta - bólogatott Zsolti. - Összevesznek a csajok Macun. Muhahaha.

- Nyugi... - intett csendre mindenkit Macu, de az arcszínéből kiindulva ő volt a legkevésbé higgadt a társaságunkban.

- - Nem akarok zavarni - állt meg Andris a tizedikes lány előtt. - De nincs véletlenül olyan tradicionális bajor ruhád?

- Mi van? - ráncolta a szemöldökét a lány, megjegyzem, jogosan.

- - Mindegy. Egyszer álmodtam valamit. Nem fontos - sétált vissza Robi mellé.

- - Macu, magyarázd ezt meg! - szólította fel a tizedikes Macut, aki sóhajtva megvonta a vállát.

- - Boc. De nem válaszoltál, én pedig elhívtam Kittit. Vele megyek.

- - Ó - kerekedett el a lány szeme, és lesajnálóan nézett a gótra.

- - Te tudod.

- Kitti elégedett mosollyal vette tudomásul, hogy ő nyert, Kinga pedig megenyhült arccal nézett Macura, és tátogott egy „köszönöm”-félét.

- - Erre valók a barátok, nem? - mondta Macu lazán, aztán Kittire nézett. - Nyomjunk egy vámpírok bálját.

Mindannyian felneveltünk, aztán odakaptuk a fejünket a rockerek felé, akik nem engedték, hogy a tizedikes ott

hagyjon minket.

- - Úgy gondolom - magyarázta Andris -, hogy neked most öszszetört a szíved. Esetleg ráhajtanám a fejem a mellkasodra, hogy megbizonyosodjak róla - próbálkozott. És hopp, egy pofon. A lány óriási tapsvihar közepette viharzott be az épületbe, Andris pedig az arcát simogatva kérdezgette, hogy látszik-e a pofon helye.

- - Megérdemelted! - förmedt rá Kinga.
- - Miért? Mi rosszat tettem? - nézett az égre teátrálisan.
- - Hogy leragadtál tizenöt évesen - kapta a választ reflexből.

Ofőórán Haller sietve leült a tanári asztalhoz.

- Tanárbá' - ingatta a kezét Ricsi.

- Tessék, Richárd?

- - Ez az utolsó ofőóránk.
- - Valóban - sóhajtotta Haller, és körbenézett a társaságunkon.
- - Akkor viszont rengeteg megbeszélhivalónk van - hadarta. - Tehát, megérkeztek a ballagási meghívók. Köszönet érte Dave-nek, aki a tervezést, kivitelezést vállalta. Csodás lett. Kiosztaná vala... köszönöm, Kinga - adta át az ofő a meghívókat, Kinga pedig körbejárt a termen, és odaadta a megrendelt mennyiséget.

- - Renáta? - állt meg előttem.

- Én ötöt kértem - nyújtottam a kezem.

- Nocsak. Van öt ismerősöd?

- - A szüleim, a nagyszüleim és Peti.
- - Én, mondjuk, harminckét embert várok a ballagásomra.
- - Harminckét fő? - tátottam el a számat. - Ennyi embert meg tudtál fenyegetni, hogy eljöjjön? - kérdeztem széles mosollyal.

- - Na, tizenkettedik végére összehoztál egy fél poént - „dicsért” meg Kinga. - így tovább, és a tízéves osztálytalálkozón egy egészet is elsűthetsz - sétált tovább. Cortez padjához hátrafordulva észrevettem a kezében lévő meghívókat.

- - Hány darab?
- - Kettő - mutatta fel. Ó. Hát, nem vitte túlzásba.
- - Figyelj - tettem le elé a saját meghívóimat. - Ha szeretnéd, kölcsönadom ballagásra a nagyszüleimet.
- - A kanadaiak? - kérdezte nevetve.
- - Nem, a fájdalmasan közeliék. Ezer százalék, hogy fel sem ismernek és nem is nekem fogják odaadni a virágokat.

- - Szerinted kapsz virágot?
- - Igazad van. Biztos, hogy virágot sem hoznak - legyintettem. A szüleid...
- - Nem jönnek.
- - Hívtad őket?
- - Kellett volna? - mosolygott, de látva a szomorú tekintetemet, hozzátette. - Nem repülnek ide egy délutánért.
- - De ez a ballagásod.
- - És mindenki ott lesz, aki számít - zárta le a témát.
- - Értem. Na, akkor kéred a nagyiékat? - erősködtem a meghívóimmal, Cortez pedig felnevetett, aztán mindketten Virág felé néztünk, akivel éppen Kinga kiabált.

- - Virág, hogy mondjam, hogy te is megérted? - rázta a fejét eszelősen. - Egy kutyanak nem kell meghívó!
- - De Andy Warhol is jön a ballagásomra! Hogy engedik be meghívóóó nélkül, hümm?
- - Te jó ég, tudod mit? Tessék - nyomta Kinga a kezébe a meghívókat, és gyorsan továbbment. Pechére Ricsihez, aki azt kifogásolta, hogy miért kell fizetnie a meghívóért, amikor a fél családja „Borrel”, tehát „ingyér” is jöhetnek, amikor akarnak.

Természetesen megizzasztottuk az ofőt rendesen, ami megszokott, hiszen nálunk egy meghívó kiosztása is komoly

nézeteltéréseket, őzjögést és káoszt okoz. Amíg a többiek vadultak, én kinyitottam a meghívót, és jobban szemügyre vettem. Dave csodásan megoldotta a feladatot: aranybetűkkel a névsor, a másik oldalon szépia stílusban egy csoportképünk, cím, dátum... Szomorú dolgok ezek. Mikor becsuktam a meghívót, akkor vettem észre a hátoldalát, amin Dave fényképe volt. A meghívó készítőjeként komoly impresszumoldalt varázsolt magának, fotóval, elérhetőséggel (két telefonszám, három e-mail cím, Twitter, Facebook és honlapok stb.), valamint a tevékenységi körei. Igen. Személyi asszisztens, programozó, webdizájnér, reklámfotós, jogi képviselő (?), marketingszakértő, párkapcsolati szakértő, általános menedzser, zenei producer, önkéntes Apple és kütyüteszter, személyi edző és tréner, valamint rezidens.

- - Dave! - lóbáltam felé a meghívót. - Klassz lett a reklámodalad.
 - - Köszönöm - mosolygott. - Nem túlszűfolt?
 - - Nem, így is kimaradt egy csomó minden - nevettem el magam.
- Igen, nem fért ki. De a honlapomra kattintva egy bővebb listából lehet szemezgetni.
- - Mindenképp megnézem - ígértem meg.

Haller kért egy kis figyelmet, aztán rátért a további nagyon fontos megbeszélőnivalókra. Hogy például hétfőn nem kell bejőnnünk, csak konzultációra, akire vonatkozik, valamint, hogy kedden reggel találkozunk a Batthyány téren, és indulunk kirándulni.

- - Ümmm. Batthyány tér? - pislogott Virág a szemüvege mögül. - Ott hol van vonat?
- - Virág, ne legyél ostoba! - sóhajtotta Kinga fáradtan. - Hajóval megyünk.
- - Üúúúúúúúúúúúúúúúú! - ámult el Virág.

- Én nem tudok úszni - jelentkezett Gábor.

Amíg a többiek a hajókázással hülyültek (ki kit lök be a vízbe... meg ilyenek), addig én a fejemben lévő filmképeket vetítettem le.

- - Meg merjem kérdezni, hogy min gondolkozol? - hajolt oda hozzám Cortez.
- Te Jack, én pedig Rose? - érdeklődtem, amolyan „ehhez mit szólsz?” mosollyal.
- - Inkább nem kérdeztem semmit - dőlt vissza a székén.
 - - Na, ne máár - nevettem el magam. - „Ha te ugrasz, ugrom én is” - idéztem a *Titanic*ből, Cortez meg fájdalmas arccal nézett rám.

- - Jézusom - állt meg mellettünk Kinga. - Titanic? Komolyan?

- Az egy jó film - feleltem, de a kijelentésem kicsit hangosra

sikeredett, úgyhogy mindenki ránk nézett. Na most, egy tizenkét fős osztályban, ahol kilenc fiú van, elég merész dolog a *Titanicot* éltetni.

- - A *Titanic* akkor lenne jó film, ha a nyálás szerelem és a hajó elején kitárt karokkal való repülés helyett, ami megjegyzem, teljességgel lehetetlen jelenet, inkább az adott kor társadalmi különbségeit mutatná be hitelesebben - szónokolt Kinga. - Mellesleg pedig, ha Rose nem terül ki az ajtón, hanem felül rendesen, és felengedi maga mellé Jacket, akkor nem zokogott volna a fél világ feleslegesen - tette hozzá. Kinga nagyon ért ahhoz, hogy kinyírja a romantikát.

- - Szerintem akkor is szép film - érveltem egyre nevetségesebben.
- - *Titanic*? - kérdezte Zsolti. - Láttátok a YouTube-on az öt másodperces változatot? - kereste elő a telefonját. - „Ez a hajó elsüllyeszthetetlen. Bluggy.” - A többiek köré gyűltek, hogy megnézzék a felvételt. Valóban vicces volt. És még valóban óra volt.

Az ofó mosolyogva nézett minket, aztán a csengő megszólalásakor felállt a tanári asztaltól.

- Jó hétvégét, gyerekek. Ne feledjétek, kedd reggel!

- - Okidoki! - kiáltotta Virág.
- Csókolom! - üvöltötte Zsolti.

- Inkább ne - nevette el magát Haller, és ott hagyott minket. A szó szoros értelmében ez volt az utolsó óránk az ofóvel, de mivel az érettségiig vele még rengeteget fogunk találkozni, fura lett volna valami búcsú vagy ünnepség. Ez így volt jó, nem hazudtoltuk meg magunkat, egyszerűen úgy telt az ofóóra, ahogyan az elmúlt négy évben mindig.

Zajosan, röhögve, kiabálva. Csak a szokásos.

Péntek lévén a legtöbb diák felszabadultan, tele tervekkel ment ki a Szent Johannából, és a kapun kiérve az arcokra kiült az a semmivel össze nem téveszthető fellelegzés, ami diáknyelven csak annyit tesz, „hétvége van”. A menőbbek csoportosan bulizni készülnek, sokan hazaérve online módba kapcsolnak, és hétfőig fel sem kelnek a gép elől. Lányok mennek át egymáshoz tinimagazint vagy romkom filmeket bújni, esetleg „arról” a fiúról beszélgetni. Srácok indulnak deszkázni, gyorsétterembe vagy csak úgy, lógni. Felsőbb évfolyamosok esti sminken és ruhán gondolkoznak, hogy a partira tökéletesen érkezzenek, alsóbb évesek tehetségkutató műsort nézve a tévé előtt gubbasztanak, és minden fellépő produkcióját megvitatják a Facebookon és a Twitteren. Koncertek, mozizás, tévézés, egész éjjel olvasni egy jó könyvet, hajnalig várni egy külföldi gigaszár ustream csatornájára... Vagy éppen megérkezni a törzshelyünkre, az osztálytársunk garázsába, hogy együtt töltsük a péntek estét. Mindenkinek máshogy telik, de mindenki ugyanannyira imádja. Ilyenek ezek a gimis hétvégék.

Zsoltiék garázsában már mindenki ott volt, amikor Cortezzel megérkeztünk. Régi, bevett szokás, hogy aki előbb érkezik, az ülhet a szakadt üllőgarnitúrára, így például a rockerek általában a suliból közvetlenül Zsoltiékhoz mennek. Igen ám, csak hogy ők bagósok, és ahányszor kimennek füstölni, valaki elfoglalja a helyüket. Amikor megérkeztünk, akkor is éppen öldöklés folyt a fotelért: Virág ült benne, de Robi és Andris megfogták a lábát,

és megpróbálták lehúzni onnan, Virág viszont kapaszkodott a karfába, úgyhogy nem bírtak vele. A rockerek cibálták, Virág úgy visított, mint egy malac, Ricsi pedig felnézett a basszgitározásból.

- Akadatok le róla, Emó, te meg ne visongj - szólt mind a háromra, igazságosan. Andris és Robi szót fogadtak, de előtte még rántottak egyet Virágon, aki ugyan maradt a fotelben, de a rockereknél viszont a tornacipője maradt.

- - Úúú. Adjátok vissza! - integetett, és szomorúan nézte a zokniját.
- - Gyere érte - vágta rá Robi.
- - Nem tudok. Nincs rajtam cipő.
- - Az baj. Jó kis csuka ez. Nyomjuk fel az akciós oldalra - dobta át Robi Andrisnak Virág cipőjét.

- Ja, szerintem is. Sárga Converse, bal, hatos méret. Mennyit kérjünk érte? - gondolkozott Robi, Virág pedig kezdett komolyan kétségbe esni.

- - Ricsiii! Eladják a bal cipőmet!
- - Na, jó, fogd meg, Kata - nyomta Ricsi a gót kezébe a gitárját, és felállt. Ez az a pont, amikor általában a rockerek szaladni kezdenek. Ricsit addig cukkolják, amíg meg nem indul, utána viszont bajban vannak.

A rockerek futás közben hátrahajtották a cipőt, Ricsi pedig egy „úgyis visszajöttök” kiáltással felvette a Converse-et, és odavitte Virágnak.

- - Emó, mondtam már. Kösd be a fűzőt, mert ezek elveszik.
- - Oki - bólogatott, miközben visszavette a tornacipőjét, és gondosan masnira kötötte a fűzőt.
- - Én nem kéne az MTV-nek, hogy cuccoljanak le Szombathelyre, ha szeretnének egy jó realitást forgatni. *Jersey Shore*? Ugyan már. Ricsi, Virág és a rockerek élete minden nézettségi csúcsot megdöntene.

- Tudjátok, min gondolkodtam? - kérdezte Dave, beleharapva egy szelet pizzába. - Egy hét múlva végzősök bálja. Utána érettségihét. Utána készülés a szóbelikre. Aztán érettségi bankett... - sorolta.

- - Evés közben nem beszélünk érettségiről, így is akkora a gyomrom a stressztől, mint egy golflabda - szóltam közbe rémülten, miközben megakadt a torkomon a falat. Nem akart lemenni. Jaj.
- Tudom, tudom - tette fel a karját Dave amolyan „várj, még nincs vége” stílusban. - A lényeg, hogy Szent Johannásként, így, mindannyian, ma vagyunk itt utoljára. Arra gondoltam, csinálhatnánk valamit így, utolsó este.
- - Meztelen kártyázás? - csillant fel Andris szeme.
- - Rájöttem, minél többször ütöm a fejed, annál hülyébb leszel - nézett rá Kinga. - Úgyhogy mostantól zsibi - vigyorgott, aztán ököllel belevert Andris vállába, aki vihogva jajgatott, és a vállát masszírozta.

Szegény Dave végül csak elmondhatta, hogy mit szeretne, úgyhogy csöndben gondolkodtunk a hallottakon. Ugyanis azt találta ki, hogy egy dobozba rakjunk bele pár cuccot, amit majd évek múlva, egy osztálytalálkozó előtt előszedünk és együtt átnézzük.

- Úúú. Ez tisztára jó. El is ássuk? – tapsikolt Virág izgatottan.
- Az nem jó. Kiássa a kutyám – rázta meg a fejét Zsolti.
- - Nincs is kutyád – értetlenkedett Kinga.
- - De ha lenne, kiásná – felelte.
- - Nem, nem kell elásni. Nem az a lényeg – magyarázta tovább Dave. – Hanem, hogy ez egy emlék, amin majd nagyon sokat fogunk röhögni pár év múlva.
- - Szereztek dobozt? – tápáskodott fel Zsolti.
- Jó lenne – bólogatott Dave.
- - Mekkora kérjek apámtól?
- Attól függ, ki mit akar belerakni.
- - Én Pottert. Muhahaha – röhögött Zsolti, aztán hátba verte a lefehéredett tizenegyedikét, amolyan „ne izgulj, csak vicc volt” mozdulattal.

Dave ötlete egyébként nekem nagyon tetszett, elképzelttem, ahogyan évek múlva találkozunk, előszedjük a dobozt, és

közösen megnézegetjük, hogy ki mit rakott bele. A táskámban kotorászva kerestem valami olyat, ami igazán jellemez engem, végül a kezembe akadt a Szent Johanná-s könyvtartáságim. Igen, ez olyan emlék, amit bedobozolhatunk.

- Itt is vagyok! – rúgta be az ajtót Zsolti, és egy turmixgép dobozát rakta le közénk.
- Wow – nézte Jacques a dobozt. Cukrásztanonc, őt teljesen lekötötte a háztartási gép képe, megkereste a francia tájékoztatót rajta, és gyorsan elolvasta, hogy mit tud. ©
- - Nos, mivel én vagyok az ötletgazda, ami, ugye, természetes, hiszen nekem szoktak ilyen nagyszerű... – kezdte Dave, de mivel rászóltunk, hogy a lényegre, befejezte, és csak annyit mondott, hogy ő kezdi. – A telefonom garanciapapírja és használati utasítása – mutatta fel, és beledobta a dobozba.
- - Ez nem emlék – ellenkeztem.
- - Dehogynem. Évek múlva ebből fogom tudni, hogy hol tartott a technológia, amikor végzős voltam.
- - Hát jó. Szent Johanná-s könyvtartásági – dobtam bele a dobozba a féltve őrzött kártyámat.
- - Gratulálók, Renáta, és hogy viszed vissza a Miller-könyvet? – forgatta a szemét Kinga.
- - Upsz – bólintottam, és félig belemásztam a dobozba, hogy kikeressem a kártyám. – Aúú! – jajdultam fel, mert valaki nem vette figyelembe, hogy a dobozban van a fejem, és rám dobott, egy... egy matekkönyvet. – Ki volt ez? – fogtam a fejemet.
- - Bocs – szabadkozott Andris.
- - Én jövök – vette ki a dzsekije belső zsebéből Robi a doboz cigijét, és behajította az emlékgyűjtőnkbe.
- Ez azt jelenti, hogy leszoksz, és emlékül hagyod az utolsó, megkezdett dobozodat? – vont fel a szemöldökét Kinga.
- - A fenét – röhögte ki Robi. – Gondoltam, ha nem lenne cigim, amikor tíz év múlva felbontjuk, akkor majd jól jön. Előrelátó vagyok.
- Nem, te nagyon hülye vagy! – förmedt rá Kinga, aztán behajította a dobozba a suliujságos csipetetőjét, amin a fényképe szerepel, alatta pedig, hogy „főszerkesztő”. – Renáta, beletennél valamit a dobozba?
- Jó, de mit? A könyvtartáságimat akartam.
- Tudod, mit? Te gondolkozz tíz évig, annyi talán elég, és majd akkor belerakod, amikor felbontjuk.
- Nem, várj. Itt az órarendem – szedtem ki a táskámból a beatleses órarendet, amit egyébként Virág szerkesztett és nyomtatott ki nekem még év elején.
- Nagyszerű. Tíz év múlva majd elgondolkozunk rajta, hogy 1960-ban végeztük-e el a gimit – dűnnyögte Kinga. –

Ricsi?

- - Tessék - túrt a zsebébe, aztán előszedett egy halom aprót, és beleszórta a dobozba.
- - Ez mi akar lenni?
- - Hé, ha a rockerek cigit hagynak maguknak, akkor én pénzt. Mi van, ha le leszek égve, amikor felbontjuk? Jól jön az még.

Gábor sudoku rejtvényt dobott bele, Jacques egy receptet (citromtorta, éljen), Macu pedig USB kábelt. Ezt azzal indokolta, hogy szerinte az tíz év múlva is jól jön majd. Virág következett, ő jajgatott egy darabig, hogy nem tudja, mit tegyen bele, végül sikerült lebeszelnünk arról, hogy egy pizzaszületet. ©

- - Oki, akkor - turkált színes, buggyos nadrágjának a zsebében, és előszedte a telefonját. - Tessék - dobta bele.
- A telefonod? - meredt rá Kinga pislogás nélkül.
- - Ühüm. Szerintetek hány nem fogadott hívásom lesz? - vigyorgott.
- Virág, te sötét vagy. Vedd már ki a telefonod, és tegyél be valami mást.
- - Úúú, de mit? - tűnődött. - Uh. Van egy rasztá tincsem Ricsitől. De azt nem adom oda - jelentette ki.
- Mi pedig ezt megköszönjük neked - nézett rá Kinga undorodó arckifejezéssel. - Virág, adj már oda valamit!
- - Egy karkötő? - tette fel mindkét karját, és a mozgásra csilingelni kezdett a kezén lévő egymillió színes ékszer.
- De melyiket?
- Istenem! - hajolt oda hozzá Kinga, aki teljesen elveszítette a türelmét, majd rábökött egyre.
- - tíúú, az a kedvencem.
- - Akkor legyen ez.
- - De azt Renitől kaptam.
- - Te most szórakozol velem? Melyik nem jelent semmit?
- - Talán ez - töprengett Virág, egy szilikon karkötőt nézve. - Ja, nem, ez akkor volt rajtam, amikor... hihi - veszett bele valami emlékébe.
- - Virág? - érdeklődtem mosolyogva.
- Ja, igen. Izé. Oké, ezt. Tessék - dobta bele a dobozba az egyik karkötőjét, Kinga pedig Cortez felé nézett. Aki maga mellé nyúlva megfogta a bontatlan kólás dobozát, és beledobta az emlékgyűjtőnkbe.
- - Egy kóla? - nézett rá Kinga döbbenten.
- De bontatlan! - bólogatott Cortez.
- Jó, hagyjuk - legyintett. - Az elmúlt négy évben úgylis két dolgot csináltál. Zenét hallgattál vagy kólát ittál. És amikor ezt együtt tetted, azok voltak az izgalmas napjaid. Ennyi? Ki van még? Zsolti! - szólt az utolsó kimaradt tagra, mire Zsolti megemelte a súlyzóit, és odacipelte hozzánk.
- - Na. Tíz év múlva majd eszembe jut, hogy mennyit nyomtam - tette bele a két súlyzót a dobozba, és lecsukta a tetejét.
- Akkor meg is vagyunk! - pattant oda Dave, és széles celluxszal rögzítette a doboz tetejét.
- Karcsi, Kitti, Flóra és Kata mosolyogva figyelte, ahogyan lezárjuk az emlékdobozunkat. Ők ugyan nem tettek bele semmit, ez csak ránk, az osztályra vonatkozott, de természetesen jelen voltak, és iszonyatosan jól szórakoztak a hülyülésünkön.
- - Legközelebb tíz év múlva nyitjuk ki! - jelentette be büszkén Zsolti, aztán leguggolva átölelte a dobozt, és megemelte, mi pedig fürkészve figyeltük. A következő pillanatban viszont alulról kiszakadt az egész a hülye súlyzói miatt, úgyhogy a társaságunk közepébe hullt mindaz, amit összeraktunk emlékébe.
- - Hé, itt a cigid! - kapta fel Andris rögtön a dobozt, és Robi kezébe nyomta. - És pénzt is találtam - szedegette össze Ricsi apróját.
- Gratulálok! Okosak vagytok! - sziszegte Kinga idegbajosan, miközben Cortez felemelte a dobozos kólát, felbontotta, és beleivott.

Mindenki visszavette a saját cuccát, aztán rájöttünk, hogy ez így nem fog menni. Erőltetetten nem lehet emlékeket gyűjteni. Ha egyszer még együtt leszünk, így, tizenketten, azt hiszem, nem a tárgyakon lesz a hangsúly, talán nem is

emlékeztünk volna, hogy melyik jellegtelen emléket ki rakta a dobozba az utolsó sulis péntek esténken. Az a lényeg, amit együtt átéltünk, amin végigmentünk: nehéz vagy éppen elképesztően vicces pillanatok. Hétköznapok, amik akkor fel sem tűntek, ma pedig mindannyian visszasírjuk, és azt kívánjuk, bárcsak még egyszer lehetne olyan napunk, ami valamikor, a négy év folyamán teljesen átlagos volt. Ezeket a dolgokat nem lehet dobozba tenni. Ezek bennünk vannak, aztán majd egyre homályosabb lesz, végül már csak akkor jut majd eszünkbe, ha akarjuk. Cortez vállára hajtottam a fejem, a többiek pedig folytatták, amit a „nagy dobozolás” előtt elkezdtek. Kata és Ricsi Kornalokat játszottak akusztikus előadásban, Flóra, Jacques, Karcsi és Kitti a kis tévé előtt ücsörögtek, és a tehetségkutató műsort bámulták, erősen koncentrálnak, hogy hallják az előadásokat. Virág törökülésben a kanapén rajzolt, Andris és Robi modellt álltak neki, tátott szájjal pózoltak, négy kézzel mutatva metárvillát. Dave és Macu a MacBookjukat bújták, Kinga a tételeit nézte át, Zsolti pedig Karcsit szadizta.

- Minden oké? - fordította félre a fejét Cortez, közben pedig adott egy puszit a homlokomra.

- Persze - bólintottam. - Csak fura.
- Mármint?
- Itt a vége. Még egy hét.
- - Valaminek a vége mindig valaminek a kezdete.

- Na, jó - néztem fel rá összehúzott szemöldökkel. - Most dönts el, hogy szép vagy okos akarsz lenni. A kettő együtt nem fair.

- - Hé, C! - kiáltotta Ricsi. - Gyere már ide, mert Kata nem bír a gitárral.

- Ne már - sóhajtott Cortez. - Négy évet végigmenőztem a gitárommal, most már pihennem is kell. - Elvette a karját mögülem, és odalépett a „zenekarhoz”, aztán átvette a vállán a hevedert, és lefogta az akkordokat.

- - Kérhetek egy *Wondenvaltot* - mosolyodtam el.
- - Felejtsd el, Ren, már nem kell beavagódnia nálad a béna számaiddal - oltott le Ricsi, én meg felkaptam az asztalról az első, kezem ügyébe eső tárgyat (valamilyik rocker cigis doboza volt), és megdobtam a rasztát.
- - Megérdemel egy *Wondenvalkot*, nem? - vett a védelmébe Cortez. Hát, nem kedves?
- - Hé! Persze hogy megérdemlem - háborodtam fel.

- Jó, legyen - adta meg magát Ricsi, aztán vigyorogva kacsintott egyet, jelezve, hogy csak viccelt. Tudom. Persze hogy tudom.

Tulajdonképpen, ahogy Zsolti meglátta Cortezt és Ricsit zenélni, ösztönösen beült a dobok mögé (ennek Karcsi kifejezetten örült, mert legalább nem szívatta tovább), és a kívánságomra rákezdték a *Wondenvalkra*. Fogalmam sincs, hányszor lehet beleszeretni egy emberbe, de azt hiszem, megdöntöttem a csúcst. Minden csúcst. A számok egymást követték, időközben Virág befejezte a rockerek rajzolását, akiknek kellőképpen elszibbadt mindenük a pózolásból, úgyhogy ők is dalokat kértek, Jacques-ék pedig rájöttek, hogy az élő zenélés sokkal érdekesebb, mint a tévében bámulni. Mire észbe kaptam, elmúlt éjfél, ami egyébként nem probléma tizenkettődikben, egy péntek estén, csak akkor, ha nyakunkon az érettségi. Bármennyire is fáj, el kellett köszönni a többiektől, hogy holnap korán fel tudjak kelni tanulni.

- Jó hétvégét! Kedden reggel találkozunk a Batthyányn - kiáltott ránk Zsolti.

- - Koszi, hát, az túlzás, hogy jó lesz, de igyekszem - feleltem a szám szélét rágva.
- - Miért, mi a progi? - érdeklődött.
- - Elvonulok egy olyan helyre tanulni, ahol nincs net, telefon és tévé.
- - A múltba? - kerekedett el Dave szeme.

- Nem. A kertbe - feleltem furán, aztán becsuktam a garázsajtót, és megfogtam Cortez kezét.

Az este a kora tavasznak megfelelően hűvös volt, kicsit fáztam, de ennek ellenére nem gyorsítottam a tempón, ráérősen sétáltunk fel a dombon, aztán bekanyarodtunk az utcánkba, és megálltunk a kapunk előtt.

- - Szóval a kertben leszel - nézett Cortez a szemembe.
- - Igen. Sok-sok tétellel, könyvvel és jegyzettel.

- Jó szórakozást - hajolt oda hozzám, és ráérősen megcsókolt.

- Ha reggel hétkor kezdem a tanulást, este hétkor abba hagyom, szóval, ha van kedved, akkor megnézhetünk egy filmet.

- Abba hagyod hétkor? - tettetett felháborodást, mire elnevettem magam. - Mi az, hogy holnap csak tizenkét órát tanulsz???

- Tudom, ez borzalmas.

• - Nem tudom, Reni, szerinted, ha ilyen hanyag vagy, megérdemelsz egy filmet?

- Talán egy kilencvenperces belefér - alkudtam meg, azt hiszem, saját magammal.

- Jó, holnap hétkor itt vagyok. De én választom ki, hogy mit nézünk.

• - Miért?

• - Mert holnap este szórakozásból nézel filmet, nem lesz benne egy fél francia szó sem, és felejtse el a történelmet.

• - Akkor mit fogunk nézni? - gondolkoztam erősen koncentrálni, hogy ha ezeket kilőjük, akkor mégis milyen film marad.

- Vígjáték.

Ajóttunk, láttunk, visszamennénk? - tippeltem boldogan.

• - Az francia. A fele a középkorban játszódik. És amúgy is rossz film.

- Jó, értem - mosolyogtam, aztán adtam egy utolsó „jó éjt csókot”. Vagy egy utolsó előtti. Részletkérdés.

Sulirádió: 5/1* - végül két tizenegyedik a-s fiú lett az új stúdiós, a diákok őket szavazták meg, állítólag nekik volt a legjobb zenéjük. Nem tudom, egy idő után különbséget sem tudtam tenni a dalok között.

Emlékdoboz: 5/5 - vicces volt akkor is, ha végül semmi nem lett belőle.

Tanuláááás: 5/1 - váááá.

Ballagási meghívó: 5/5* - nagyon szép lett. És Dave bizonyára sok felkérést fog kapni. Minden területen. ©

Justine: 5/3 - kaptam tőle mailt, hogy iszonyat sokat tanul, semmi ideje, de sokat gondol rám. Visszaírtam, hogy itt is hajrá van, én is megőrültem, és sokat gondolok rá. Klassz barátság, a lényeg, hogy mindketten bekattantunk és sokat gondolunk a másikra.

Végzősök bálja: 5/4 - a rockerek kivételével mindenkinek van partnere. Ez azért tök jó. ©

Szent Johanna: 5/1* - pár nap? És tényleg ennyi lenne? Na, jó, stresszhelyzet van, amúgy sem túl jók az idegeim, úgyhogy szerintem beteszek egy Radiohead-albumot, és sírok egy jót. Miért is ne?

Április 30., hétfő'

A hétvégét úgy tudnám jellemezni, hogy szombat: tanulás, tanulás, tanulás, Kinga-SMS, tanulás, tanulás, Virág hív, tanulás, tanulás, fáj a fejem, tanulás, Cortez jön, filmet nézünk, alvás. Vasárnap: tanulás, tanulás, szétmegy a fejem, tanulás, tanulás, tanulás, anyu felállít fél órára a könyvektől, tanulás, tanulás, Cortez hív, tanulás, tanulás, megőrültem, tanulás, hüü, csoki, tanulás, tanulás, ez migrén?, tanulás, elfáradtam, alvás. Csodálatos volt.

Bár ma nem kellett bemennünk a suliba, délelőtt otthon mit is csináltam? Ja, megvan, tanultam, viszont délután két ókból kifolyólag is úgy döntöttem, hogy benézek a Szent Johannába. Az egyik, hogy szükségem volt egy órára, amikor lelkiismeret-furdalás nélkül megszakíthatom a tanulást, erre az „iskolába megyek” ürügy tökéletesen megfelelt, másfelől viszont ma vehettem részt utoljára az olvasóköroren, és nem szerettem volna kihagyni.

• - Visszahoztam a Miller-kötetet - tettem le a könyvtárosnő elé a könyvet.

• - Köszönöm - biccintett.

- A tagságim...? - forgattam a kis kártyát a kezem között, mire a könyvtáros egy „nem értem, mit szeretnél mondani” nézéssel ajándékozott meg. - Végzős vagyok, nem tudom, hogy le kell-e adnom.

• - Nem, megtarthatod - felelte, fel sem nézve a számítógépéből.

• - Kérhetnék valamit? - jutott hirtelen eszembe egy ötlet.

- - Mindent megtalálsz a polcokon.

- Igen tudom, de... - próbálkoztam. - Szeretném kiírni, hogy miket vettem ki az elmúlt években. A könyvlistát.

- - Kiírni? - meredt rám unottan.
- - Igen. Van noteszom.

- Mi lenne, ha kinyomtathatnám neked? - vont fel a szemöldökét.

- Az még jobb lenne. Időnként elfelejtem, hogy ez a 21. század. Ahonnan én jövök, még listákat írnak - humorizáltam, de a goromba tekintetből úgy ítéltem meg, talán jobb hátrálni és csendben maradni.

Viszont fél perc múlva a négyévnvi olvasmánylistámmal a kezemben ültem fel az asztalra és futottam át a sorokat, bele-beleírva azokat, amiket nem kikölcsönöztem, hanem megvettem, és úgy olvastam.

- - Reni! - köszöntött Kardos.
- - Üdvözlöm, tanár úr - néztem fel a papírból.
- - Hogyhogy bejöttél? Úgy tudom, nektek ma már nincs tanítás.

- Igen, de már nem bírtam többet tanulni, és különben sem hagytam volna ki az utolsó olvasókört.

- - Örülök, hogy eljöttél. Mit olvasol?

- A könyvlistámat. Négyévnvi könyv, ráfér egy papírra - fintorogtam.

- - Megnézhetem?
- - Persze.

A tanár átfutotta a címeket, időnként elmosolyodott, máskor elhúzta a száját, végül visszaadta.

- - Sokféle.

- Igen, igyekszem változatosan olvasni. Kinga szerint ez az egyéniségem hiányából adódik.

- - Az nem baj, ha széles az érdeklődési köröd.
- - Igen. Bár azt hiszem, mindegyik kiolvasott könyvre azt mondtam, hogy a kedvencem - emlékeztem vissza.
- - Ki mondta, hogy az embernek csak egy kedvenc könyve lehet? - kérdezte Kardos. Ott a pont. Ez jogos.

- Talán többet is olvashattam volna. Ez így nagyon kevésnek tűnik - böngésztem a listámat. - Bár benne van az **Elfújta a szél**, ami többnek számít. Legalább háromnak - erősködtem.

- - Kitűnő tanuló voltál, részt vettél mindenben, iskolaújság, versenyek. És emellett ezt mind kiolvastad - vigasztalt, és őszintén jólesett, amit mondott.
- - Igen. Ezért voltam olyan örülten népszerű. Mert szabadidőmben olvastam! - tartottam fel a hüvelykujjam reklámvigyorral az arcomon, mire Kardos elnevette magát. Jé, egy igazi, élő ember, aki szerint van humorom.

Ünnepeljük meg.

- - Tudod, sok mindent láttam már a pályafutásom során, de két dolgot biztosan nem fogok elfelejteni az elmúlt négy évből - folytatta. - Az egyik, hogy milyen volt téged tanítani. Bármit mondtam, érdekelt. Láttam a szemedben, hogy valóban, igazán,

őszintén kíváncsi vagy. Hogy nemcsak olvasod, hanem szereted is a könyvet. Megbecsüled, értékeled, hagyod, hogy elvarázsoljon. Soha nem láttam még tanulót a legnagyobb káosz közepette, a helyén ülve olvasni úgy, hogy annyira belemerül egy történetbe, hogy fel sem tűnik neki, mi történik körülötte - magyarázta, én pedig hálásan, szinte könnyezve hallgattam.

- Köszönöm - bólintottam fájó szívvel. Nehéz a búcsú, egyre nehezebb. - És - köszörültem meg a torkom - mi volt a másik dolog az elmúlt négy évből, amit a tanár úr nem fog elfelejteni? - érdeklődtem, arra utalva, hogy Kardos még nem fejezte be a mondandóját.

- - Amikor Nagy Zsolt hastáncolt az óránom. Bár az egy egészen másfajta „feledhetetlen” kategória - tűnődött, én meg hangosan felnevettem.

Időközben kicsöngették az utolsó órától, a könyvtárba kezdtek beszállingózni a diákok. A 9/b-s lányok után Kata és Karcsi is megérkezett, aztán még páran. Elenyészőnek tűnt a létszám az elmúlt év tömegéhez képest.

- - És a többiek? - csodálkoztam.

• - Antai-Kelemen és Pósa nélkül visszatért az érdektelenség - magyarázta Kardos. - Antai-Kelemen túlságosan összeszedte magát idén, de ha Póstát megbuktattam volna, akkor jövőre is sokan lennénk.

• - Ó - rökönödtem meg.

• - De persze Pósa átment kettessel. A könyvtár pedig újra a régi - sétált az ajtóhoz, és becsukta, mert úgy tűnt, valóban nem jönnek többen. - Akkor el is kezdhetjük. Reni, mivel ez az utolsó olvasóköröd, megkérnélek, ha van kedved, hogy tartsd meg a szakkört.

- Khm - túrtam bele a hajamba. - Nem készültem, de persze nagyon szívesen - gyűrögtem a kezemben tartott papírt, aztán remek ötletem támadt, és szétnyitottam. - Ha érdekel titeket, szívesen felolvasom azt a listát, ami az elmúlt négy évben kiolvasott könyveket tartalmazza, és mondanék is pár szót röviden a művekről.

- Jó - mosolygott Kata.

• - Hátha kedvet kaptok valamelyikhez - néztem körbe. És felolvastam, az olvasókörösök pedig jegyzeteltek, leírták a címet, a szerzőket, megkérdezték, hogy ajánlanám-e nekik vagy inkább nem, szóval egy ilyen kötetlen, „ki mit olvasson a listámról” beszélgetés alakult ki, Kardos pedig a könyvtár ablakánál állva, összefont karral figyelte a társalgást.

Szakkör végén Karcsiék eltűntek a polcsorok között, hogy megnézzék, bent vannak-e a kötetek (naná hogy bent voltak, kábé én szoktam kölcsönözni, más nem), én meg közben felvettem a táskámat. Körbenéztem a könyvtárban, beszívtam a könyvillatot, és az ajtó felé indultam.

- Viszontlátásra! - szóltam oda a könyvtárosnőnek, aki nem tette túl ünnepivé a búcsúmat: azt hiszem, vakkantott egyet, és kábé ennyi.

A folyosón sétálva szörnyű ürességet éreztem, valami nem stimmelt, valami hiányzott, valami nagyon fájt. Az aulában sóhajtván megálltam, és azon tűnődtem, vajon mi a bajom, amikor Virág hangját hallottam meg a hátam mögül.

- Szia! - indultam felé mosolyogva. - Naaa... - néztem rá riadtan, mert láttam, hogy totálisan el van kenődve. Ő is meg a szemfestéke is. - Mi a baj?

- Semmi, csak izé. Most volt az utolsó rajzszakköröm - szipogta.

• - Nekem meg az olvasóm.

• - Fura volt.

• - Nekem is - ismertem be.

- Ajjj.

• - Szerintem is - értettem egyet. Ez a legjobb dolog az LB-ben. Nyekergésből és félszavakból is értjük a másikat.

- Tudod, mit? - öleltem át a vállát. - Menjünk el sütit enni.

• - Hüú, jó - csillant fel a szeme. - De neked nem kéne tanulnod? - kérdezte.

- Á. Már szétmegy a fejem a tételektől. Nem árt még egy óra lazítás - feleltem, miközben kilöktem a sulis ajtaját, és kiléptünk a napsütésbe.

• - És izé. Nekem nem kéne tanulnom? - rágta a szája szélét. Na, ez már fogósabb kérdés volt.

• - Hát, azt te tudod - nevettem fel.

Virággal egy teljes órán át ücsörögtünk a cukrászda teraszán, és olyan dolgokról beszélgettünk, amikről mi ketten mindig is sokat tudtunk témázni. Cortez, Ricsi, az osztályunk, az a-sok, báli ruha, tanárok, ballagás, Párizs, videoklipek, übermenő zenekarok/ énekesek, cuki kisállatok YouTube-videói... Csak a szokásos. Szívem szerint persze hívtam volna pszicho Kingát is, mert azért mégiscsak úgy teljes a csapatunk, de vele nem tudtunk volna beszélgetni, ugyanis csak este jár le a kétnapos „némasági” sztrájkja, amit végig videoblogolt. Ööö... Igazából Kinga két szígszalaggal keresztben leragasztotta a száját szombaton, azóta pedig úgy van, csupán SMS-ben tudtunk kommunikálni vele. A nem mindennapi felhívásának pedig az a célja, hogy ráébressze az embereket, hogy a „bántalmazott nők senkinek nem mernek szólni”. Virággal még a cukrászdában ülve, a tiramisunk elfogyasztása közben is felnéztünk Kinga blogcsatornájára, ahol élőben lehetett követni, ahogyan a gépe előtt, leragasztott szájjal ül és tanul. A számok alapján velünk együtt éppen ötvenketten nézték online. Hm. Azért az nem rossz, főleg, ha azt

vesszük, hogy pár perc után baromira unalmassá vált. ©

A sütizés után Virággal elköszöntünk egymástól, azzal, hogy holnap korán reggel találkozunk a Batthyányon, majd végigsétáltam az utcánkon, és sóhajtván álltam meg a házuk előtt. Vártak a tételek és az éjszakába nyúló magolás. Na meg a zsebemben egyre hangosabban zenélő *Across the Universe*. Cortez hív. ♥

Utolsó olvasóköri: 5/5* - ©

Virág: 5/2 - felnéztem Facebookra, és mit látok? Hogy Virág tanulás helyett a bohóchalának, Peace-nek csinált rajongói oldalt. Írtam neki egy üzenetet, hogy TANULJON!!!

Kinga: 5/5* - lekerült a szájáról a ragasztó. Reszkess, világ, újra beszél!

Holnap osztálykirándulás: 5/5 - juj. Izgi lesz. ©

Cortez: 5/5** - majdnem háromnegyed órát beszélünk telefonon (kapcsolatunk eleje óta tulajdonképpen a mobilszámlák fizetése és az egyenlegfeltöltés a leggyakoribb közös programunk), és bár tanulnom kellett volna, sokkal érdekesebb volt, amiről beszélünk. Na, jó, semmi konkrét, de Cortezzel a semmiről is csodálatos dolog beszélgetni.

Arnold: 5/1 - előkerült, írt egy kétsoros mailt, hogy nagyon elfoglalt, de gondol rám és drukkol a vizsgákhoz.

Kösz. Pff.

Tételek: 5/1* - boaaa.

Május 2., szerda

Túl az osztálykiránduláson, dögfáradtan, „mindjárt végem van” érzéssel következik az élménybeszámoló az elmúlt két napról. Ó, te jó ég, hol kezdjem? Akkor talán az elején.

Tegnap reggel, durván öt óra alvás után (elhúzódott a tanulás) nyüzögtől ébredtem, és bár az óvatos sminkem némileg segítette a helyzetemen, az összképet elrontotta a ruhám. Ugyanis én hiába vettem fel a farmerem, vajszerű Converse-szel és bordázott, csíkos pulcsival, anyu addig nem hagyott békén, amíg rá nem húztam a narancssárga pufi mellényt.

- Anyaaa! Elmúltam tizennyolc, ne öltöztess elmebetegnek! - toporzékoltam a tükör előtt, és azért az hozzátartozik a dologhoz, hogy a viselkedésem sem volt túl felnőttes.

- - Reni, hajóval mész, kell a mellény!
- - De ez egy ocsmány színű, pufi borzalom! - rángattam magamon az ominózus ruhadarabot.
- Ha vízbe kerülnél, ez nemcsak fenntart, de messziről is látszik. Kérlek, hogy ne hisztizz, hanem fogadj szót - szólt rám ellentmondást nem tűrő hangon. - Nézd, milyen divatos! Van rajta kis vasmacska is - bökött a mellény jobb oldalára.
- Ühüm. Tényleg csodás - bólogattam idegesen, és tipikus „elegem van az egészségből” mozdulatokkal mentem át a konyhába.
- - Yo-ho! - köszöntött apu „kalózosan”, felnézve az újságjából. Mindenkinek vannak problémák a szüleivel, vagy csak az anyémek ennyire... hogy is mondjam. Furák?
- - Oké. Sétahajókázásra megyek, nem kalózkodni és nem vitorlázni - lomboztam le a családomat. - Bár ebben a szerelésben a Gibraltári-szorost is átszelhetném, mégis inkább elmegyek Visegrádra kirándulni. Holnap jövök - vettem fel az uzsonnámat a konyhapultról.
- Vigyázz magadra. És hívj, ha odaértél. És edd meg az összes szendvicset - kísért ki anyu az ajtóig. - És figyeld a szelet.
- - A szelet?
- - Igen. És értesíts, hogy milyen idő van.
- Anyu. Tizennyolc múltam - nyöszörögtem.
- Tudom. Tudom - bólogatott megértően. - Jó szórakozást.
- - Azért pusztit kapok, nem? - döbbsentem le. Mi az, hogy elenged búcsúpuszi nélkül? A lánya a folyóra készül!

- – Azt hittem, nagykorú vagy.
- – Nem, azért ennyire sosem leszek – öleltem meg szorosán.

A kapunkban Cortez nagypapájának a kocsija állt, aki felajánlotta, hogy eldob minket a Batthyányig.

– Jó reggelt – köszöntem viszonylag normálisan, mármint ahhoz képest, hogy narancssárga mellényt viseltem. Cortez elkerekedett szemmel fordult hátra az anyósüléről. – Egy szót se! – szóltam rá gyorsan, amikor nyitotta a száját, úgymint bármit is akart mondani, lenyelte.

Miután felvettük Virágot és Ricsit (természetesen nem szán-dékoztak metrózni, a kényelmesebb „vigyetek már el minket is” utat választották), hamarosan megérkeztünk a találkozási ponthoz.

A Batthyány téren már ott ácsorgott az osztályunk nagy része. Nem volt nehéz megismerni őket: Zsoltit már messziről lehetett hallani, Macu az iPhone-jával fotózkodott, Jacques a Fornettinél állt sorba, Gábor az újságosnál nézelődött, a két rocker pedig hozta a tőlük várt színvonalat, és Metallics/Black Sabbath-os, kapucnis pulcsiban, láncsal az oldalukon, bakancsban fociztak egy üres alumíniumdobozzal. Az ofő laza, kirándulós style-ban álldogált: élére vasalt nadrágban, ingben és gyapjúmellényben. Jó tudni, hogy mi ketten viseltünk mellényt. Ő azért, mert férfi pedagógus, én pedig azért, mert nem vagyok normális.

- – Csokiiii – köszöntött minket Zsolti, amikor észrevette a négyesünket. – Kihajózunk! – kiáltotta boldogan.
- – Zsolti, kicsit halkabban, ha lehet, mert nem mindenki kíváncsi a programunkra – szólt rá az ofő kedvesen.
- – Úúú. Ez annyira izgi! – ugrándozott lelkesen Virág, aki szokás szerint úgy nézett ki, mint egy nagy csokor boldogság. Színes gatyá, harangujjú, pillangómintás felső, fejpánt (?) és egy óriási békejel, meg vagy úgy ötszáz kítűzővel díszített hátizsák. Mellette Ricsi adidas pulcsiban (cipzárt szigorúan az állig felhúzva), oldalzsebes, háromnegyedes gatyában (hogy látható legyen a vádlíján lévő tetkő) és adidas cipőben hagyta, hogy Virág rángassa a kezét örömeiben.

– Tanár bácsi, induljunk mááár, lekéssük a hajóót – türelmetlenkedett Zsolti.

- – Nyugodj meg, Zsolti, még nem vagyunk meg mindannyian – számolta össze Haller a csoportot.
- – Hol van Kinga és Dave? – forgolódtam.
- – Ajjaj – nézett fel Macu a telefonjából.
- – Mit jelent az ajjaj? – riadt meg az ofő.
- – A Twitteren azt írták, hogy még Dave-nél vannak.
- – Hogyhogy még Dave-nél vannak? Húsz perc múlva indul a hajó! – csóválta a fejét Haller.
- – Egy pillanat, utánajárok – sétált el Macu, és felhívta Dave-et. Pár pillanattal később Cortezzel együtt jött vissza a társaságunkhoz, aki elment valahova kólát venni. – Jó, megtudtam, hogy mi van, Dave-ék még nem tudnak indulni.

- – Miért nem? – sóhajtott Haller, akit már indulás előtt sikerült lefárasztanunk.
- – Mert még nem töltődtek fel teljesen a Mac cuccai – magyarázta Macu.
- – Azért késnek, mert küttyüket töltenek fel? – kerekedett el az ofő szeme.

– Csak nem hagyhatják kilencvenhat százalékon – vágta rá Macu elképedve. – Dave apukája utánunk hozza őket. Szentendrénél felszállnak a hajóra.

- – Ez örület – dűnyögte Haller, aztán félrekapta a fejét. – Ti, ott! Ketten! Miért füstöl a fejetek??? – kiáltott a rockerekre, akik hirtelen összerezzenek, és azt hiszem, lenyelték a füstöt.

– Na, akkor megvagyunk. Induljunk, induljunk, induljunk! – ugrált Zsolti. A metróból kiözönlő tömeg jogosan nézte furcsán a magas, kigyúrt srácot, aki összevissza ugrándozott. És persze ha Virág valakit ugrálni lát, beindul nála a pavlovi reflex, és ő is ösztönösen odaszökken mellé, hogy együtt ugráljanak boldogságban és békességben. Peace.

- – Rendben, úgy látom, most már indulhatunk – nézett mögénk Haller, mire mindannyian hátrafordultunk. Ha Kingáék később csatlakoznak, akkor mind megvagyunk, ergo ez valami meglepetés lesz. És az is volt.

- – Hát, akkor „csoki”! – köszöntött minket Máday, és a kezében tartott kisbőrönd alapján úgy tűnt, nemcsak üdvözölni jött minket, hanem velünk is tart. A döbrent társaságot látva az igazgatóhelyettes elégedett vigyorra

húzta a száját, és egyfajta „ti tényleg azt gondoltátok, hogy bárhová is mentek nélkülem?” arckifejezéssel nézett végig rajtunk.

- – Na, ne máár – horkantotta Ricsi, és valamennyien egyetértettünk vele.
 - – Máday néni! Hogy szolgál az egészsége? – vigyorgott Zsolti, elsőként lereagálva a kialakult szituációt.
- Pompásan. És ha már ilyen szépen összejöttünk, egyesével sorakozik előttem, kinyitja a táskáját, megmutatja, mi van benne, és mehet a hajóhoz.

Andris a kezembe nyomta a táskáját.

- – Hé, mit csinálsz? – toltam vissza az ölébe.
- – Ne már, téged bír. Tele van sörrel!
- – Hülye vagy? – kerekedett el a szemem. – Én nem viszek sört a kirándulásra.
- – Gyerünk, mozgás, mozgás – tapsolt Máday.

Gábor, Jacques, Virág és Macu azonnal átmentek a rostán, náluk ruha volt, labda, szendvicsek, bontatlan üdítők, telefonok, tabletek, kétszáz méternyi kábel/töltő és valamilyen megmagyarázhatatlan okból kifolyólag Virágnál egy csipogós gumisün. Azt hiszem, ez Andy Warholé, és véletlenül maradt a táskájában.

- Pósa, Antai-Kelemen, mozgás. Táskákat – szólt rájuk Máday. Amíg Ricsi és Cortez megmutatták a csomagjuk tartalmát, engem továbbra sem hagytak békén a rockerek.

- – Reni, legalább a ciginket tedd el – könyörgött Robi.

– Jó, adjátok már ide! – sziszegtem idegesen. Hülye bagósok. Robi kinyitotta a sporttáskáját, és én vártam, hogy a zsebembe dughassak egy, maximum kettő doboz cigit, amikor előhúzott egy bontatlan... kartont!

- – Megőrültél? – hőköltem hátra.
- – Tedd már el! – nyomta a kezembe.

– Minek ennyi cigi? Mit szeretnétek, kilyukasztani Visegrád felett az ózonlyukat? – értetlenkedtem. – Nem tudom elrakni, nekem is megnézi a táskámat!

– Tedd a mellényedbe!

- – Azt már nem!
- – Miért nem? Pufi! Nem fog látszódni.

– Ajj, annyira elegendem van belőletek! – húztam le a mellényem cipzárját, és a mellkasomnak nyomva a kartont, gyorsan visszarántottam. – Látszik?

– Nem – rázta meg a fejét Andris. – Hallod – jutott hirtelen eszébe –, tegyél már el két sört is!

- – Felejtsetek el – szóltam rájuk gorombán.
- – Ne már, mindet el fogja venni! Csak kettőt dugj el! Két dobozzal. Na, Reni, legyél már metálcarc kicsit!

A két rocker táskája tele volt dobozos sörrel (ők enni is ezt hozták), és tuti volt, hogy Máday mindent elkoboz tőlük. Most két sör nem a világvége egy utolsó osztálykiránduláson, úgyhogy kellenül nyújtottam a kezem. Andris és Robi közölte, hogy „nagyon jó fej vagyok” (a nagyon szóval helyettesítettem az eredeti jelzót, amit kicenzúráztam), majd a pufi mentőmellényembe rejtettem a két doboz alkoholt is, és visszahúztam a cipzárt.

– Látszik valami? – hunyorogtam, totál begörccsölve a lebukás veszélyétől.

– Nem. Viszont mellben kicsit erősebb lettél. Ha érted, hogy értem – stírólt Robi, mire automatikusan magam elé kaptam a kezem. Idióta tizenennyolc éves fiúk. Egy asztallábat is dögösnek találnak.

- – Ha meg is szeretnétek inni, akkor szálljatok le rólam és a testrészeimről – tanácsoltam, aztán óvatosan, aprókat rúgva a táskámon, Máday lába elé löktem a csomagom.

- – Lássuk. Pulóver, furcsa szagú szendvicsek – leltározott a cuccaim között.

– Anyu padlizsánkrémes bagettet csomagolt – magyarázkodtam. És ha csak a szaga lenne furcsa. Na, mindegy.

– Könyv, tételek, hajkefe... úgy látom, itt minden rendben.

- – Köszönöm.
- – Milyen csinos a mellényed. Jó vastagnak tűnik – dicsért meg, én pedig akkorát nyeltem, hogy a metróról leszállók is hallhatták.

- Igen. Tartalmas egy ruhadarab - sziszegtem, aztán, mivel nem mertem nagyon hajolgatni, nehogy kiessenek a dugicuccok a ruhámból, Cortez felkapta a táskámat, és előrement. - Koszi - suttogtam megkönnyebbülten.

• - Nocsak, nocsak! - hajolt bele Máday a rockerek táskájába. - Úgy látom, valakik nagy bulira készültek.

- Volt róla szó, ja - bólogatott Robi.

• - Akkor ti bulizátok fel magatokat a hajóra, a táskáitok pedig nálam buliznak tovább. Mozgás! - kiáltotta.

Hát, így indultunk el. A hajóra fellépve Zsolti tisztelgett, de ezt a sétahajón annyira nem értékelték, úgyhogy meglöktük, hogy haladjon, aztán helyet kerestünk.

• - Na, most, hogy vízen vagyunk - matatott Zsolti a táskájában, aztán előhúzott egy kapitánysapkát, és feltette a fejére.

- Ugye, nem chippendale műsorra készülsz? - nézett rá Ricsi unottan.

• - Szeretnéd, mi? - vihogott Zsolti, aztán kiszúrta a hajó másik végében lévő kirándulókat. Illetve azok közül is inkább a lánycsoportot. - Mizu? Itt a kapitány beszél - intett nekik kacsintva. A lányok susogva vihorásztak, Zsolti pedig elismerően bólintott.

• - Elnézést, azt hiszem, sürgősen meg kell kedveltetnem magam. Macu, gyere velem.

• - Miért? - kérdezte Macu a szendvicsét bontogatva.

• - Mert kellesz a sztorimhoz.

• - Milyen sztori? - érdeklődtem.

- Hajós vagyok, egyik éjjel pedig észrevettem egy kis, ütöttkopott ladikot, amiben Matsuda Okitsugu barátom fagyoskodott, és több héten át imbolygott a vízen, mire megmentettem.

• - Ki veszi ezt be? - nevettem fel jóízűen.

• - Ez egy erős, jól kidolgozott történet. Gyere, Macu, és vágj szerencsétlen, de hálás fejet - nógatta Zsolti.

• - Mégis honnan hajókázott Macu? - érdeklődött Cortez.

• - Természetesen Japánból - felelte Zsolti, és megindult a lánycsoport felé, de sajnos nem jutott messze, mert Máday az útját állta.

- Hová, háová?

• - A lányokhoz, lányokhoz - felelte Zsolti vigyorogva.

- Nem mész sehova, a Szent Johanná-sok együtt maradnak, a helyükön! Ül le!

Zsolti csalódottan huppant vissza a padra, és a korláton kibámulva nézte a vizet.

• - Én se mentem meg többet senki életét - dűnnyögte.

• - Ideadod a sapit? - ült mellé Virág. Zsolti egy mozdulattal áttette a kapitánysapkát Virág fejére, akire nagy volt, ezért a szemébe csúszott.

- Indulunk! - forgattam a fejem, amikor észrevettem, hogy a hajó nemcsak imbolyog, hanem távolodik is a szárazföldtől.

- Most komolyan. Ez mennyivel megy? - nézett körbe Ricsi riadtan.

• - Richárd, ez egy sétahajó - mondta az ofó.

• - Ennél még a járművem is gyorsabb. Meddig tart az út? - kezdett szenvedni indulás után másfél perccel.

• - Három óra.

Ricsi dermedten nézett Hallerre, azt várva, hogy jelentse be, csak viccelt. De nem, az út tényleg ennyi ideig tart.

• - Na, jó, offline - tette fel a bazinagy, DJ méretű fejhallgatóját, aztán a fejébe húzta a kapucniját, és aludni készült. Jogos, korán volt még.

• - Ez ilyen naon fog mozogni végig? - kérdezte Virág, és kissé fehérnek tűnt az arca.

• - Igen, Virág, mert ez egy hajó - felelte Máday.

- Kérsz gyógyszert? - kutattam a táskámban gyorsan. Virág a buszon is rosszul szokott lenni, nem meglepő, hogy a hajókázástól is felfordult a gyomra. Pár korty üdítővel lenyelte a hányinger-csillapítót, aztán Ricsi vállára hajtotta a fejét, és erősen koncentrált, hogy ne dobja ki a taccsot.

• - Énekelhetnénk valamit, nemde? - mosolygott Haller kedvesen.

- – Úúú, az tök jó, de ízé. Én inkább csak hallgatom. A torkomban van a reggelim – motyogta szegény Virág.
 - – Jó, énekeljünk – értett egyet Zsolti. – Ismeri a tanár úr *A Land Down Underit*?
 - – Nos, így, címről nem tudom – rázta meg a fejét az ofó.
- Akkor megmutatom – kereste elő Zsolti a telefonját, majd maximum hangerőn betette a Mén at Work slágerét.
- – Menj már! – nyitotta ki a szemét Ricsi, mert úgy tűnt, a fülhallgatója sem védte meg a slágerétől.
- Jó kis dal, mi? Muhahaha – röhögött fel Zsolti a számot dúdolván.
- – Kapcsold ki, kösz! – lapozott Cortez a magazinjában.
 - – Mindjárt, csak egyszer végighallgatjuk.
 - – Add már ide, kinyomom ezt a borzalmat – kapott Macu a telefonért.
 - – Ne már, a telóm! – nyúlt utána Zsolti.
 - – Kapcsoljátok ki! – üvöltötte el magát Máday. Macu és Zsolti állva civakodtak, és egymás kezéből próbálták kivenni a készüléket, ami végül kicsúszott Zsolti tenyeréből.
 - – Te jó ég! – kiáltottam, mire mindenki felpattant. Komolyan azt hittük, hogy a Dunába esett a teló.
 - – Ezt jól megcsináltad, hülyegyerek! – dühöngött Zsolti.
 - – Várjatok, én még mindig hallom a számot! – fülelt Gábor, és Zsolti pisszegése után valamennyien feszülten hallgatóztunk.
 - – Nyugi, megvan a telefon – nézett Cortez maga mögé.
 - – Ideadnád? Kösz – szólt Zsolti megkönnyebbülten.
 - – Az a helyzet, hogy beszorult – közölte. Az egész társaság felröhögött, Zsolti és Macu pedig riadtan pattantak oda a pad mögé, és megpróbáltak benyúlni a telefonért, ami nem csúszott le az ülés mögött, hanem megakadt a résben, miközben folyamatosan üvöltött belőle a zene.
 - – Szedjétek már ki! – tört utat magának Máday, de nem fért be a keze a szűk résen.
 - – Istenem, legyen már vége a számnak – sziszegte Ricsi idegesen.
- Amíg én megpróbáltam benyúlni a telefonért, a többiek két dologért szurkoltak. Az első, hogy érzük el a telefont, a másik, hogy érjen véget a szám. Az utóbbi hamarabb megtörtént, a Men at Work-dal elhalkult, mire mindenki fellélegzett. Aztán felcsendült a Cotton Eye Joe, mi pedig megrökönyödve, egy emberként fordultunk Zsoltihoz.
- – Mi a szar ez??? – fogta a fejét Ricsi.
- Nos. Khm... Elképzelhető, hogy a „vidám dalok” mappám van megnyitva a telefonomban – tűnődött Zsolti.
- – Én megöllek! – állt fel Ricsi.
 - – Gyerekek, halkítsátok le, zavarja a többi utast – szólt ránk az ofó.
 - – Nem tudjuk, beszorult a telefon – mondtam. – És a kezem is
 - tettem hozzá, aztán kissé hisztérikusan próbáltam kirángatni a kézfejem, végül sikerült kiszabadulnom és ezzel együtt lehorzsolnom a bőrömet. – Aúú – mutattam fel, de senkit nem hatott meg a sérülésem, ugyanis mindenkit lekötött, hogy agybajt kapjon a számtól.
 - – Hány szám van a vidám mappádban? – kérdezte Cortez, előre félve a választól.
- Száznolcvan. Kábé – gondolkozott Zsolti.
- – Neked véged! – közölte Ricsi egyszerűen.
 - – Na, ne már, ez csak egy kis country hangulat. Értitek? „whenenaanena Cotton Eye Joe” – kezdte énekelni, illetve halandzsászni a számot, de valamennyien ráförmedtünk. – Na, jó, én inkább lelépek – hátrált Zsolti, állva a dühös tekinteteket.
 - – Itt ne hagyj minket a hülye számaiddal! – kiáltott rá Ricsi.
- De, de. Elmegyek a hajótához – indult el Zsolti... előre. ©
- Zsolti, az nem arra van! – szóltam utána.
- Akkor elmegyek, és megkérdezem, mi az a hajótát – nézett hátra a válla fölött, és eliskolt a helyszínről, ott hagyva minket a boldogzene-mappájával, ami olyan elképesztően idegesítő számokat játszott, mint pl. a Scatman's World, vagy ami még annál is rosszabb, a Barbie Girl. Áááááá!

Az idő pokoli lassan telt, sorban próbáltunk benyúlni a beragadt telefonért, abszolút sikertelenül, miközben, megállás nélkül szóltak a világ legdegeneráltabb számai a készülékből.

Éppen Gábor keze szorult be a résbe, de nem aggódtunk, már a fél társaság túl volt a horzsoláson, úgyhogy én unottan eszegettem Skittlest, és azon tűnődtem, hogy volt-e már szürreálisabb élményem, mint hogy narancssárga mellényben, szemerkélő esőben ülök egy hajón, és a *Surfin' Birdöt* hallgatom, miközben éppen egy egész kirándulóhajó próbál minket kinyírni.

- – Miért álltunk meg? Megérkeztünk? Szabad vagyok? Mehetünk? – kapkodta a fejét Ricsi fellélegezve.
- – Nem. Ez Szentendre. És jönnek Kingáék! – hajoltam ki a korláton. A társaságunkat annyira nem dobta fel Dave-ék érkezésének a híre, éppen mindenki agybajt kapott, amikor elindult a következő dal. A *Surfin' Birci* Family Guy változata.

- – Nem akar lemerülni a telefon? – fogta a fejét Cortez.
- – Úgy számolom, holnapig semmiképp – közölte Macu. – Nincs véletlenül egy hosszú bototok? – ötletelt, de csak lesajnáló pillantásokat kapott, választ nem. Mégis, honnan a bánatból lett volna nálunk hosszú bot?

Otthagytva a csoportunkat Kingáék elé siettem, akik kézen fogva szálltak fel a hajóra. Dave fehér vitorlás szelídsekiben és sötétkék nadrágban volt, Kinga pedig fehér-kék csíkos pulóvert viselt, hófehér nadrágot és tornacipőt, valamint a copfja fölé fehér sapkát húzott.

– Renáta, miért nem lepődöm meg azon, hogy katasztrófafilmhez öltöztél?

- – Sziasztok – mosolyogtam, elengedve a fülem mellett a megjegyzését.
- – Miről maradtunk le? – érdeklődött Dave.
- – Csak a szokásos. Zsolti poénból berakta a *Land Doum Undcn* a telefonjába, aztán Macuval összekaptak, a telefon elrepült, beszorult az egyik ülés mögé, senki nem éri el, azóta folyamatos lejátzásban van a mappa a világ legkegyetlenebb dalaival, mi pedig szép lassan megőrülünk. Zsolti érezte, hogy mindenki dühös rá, ezért előremenekült a hajótathoz – vázoltam fel egy szuszra a helyzetet.

– A tat a hajó fara – meredt rám Kinga.

- – Zsoltiról beszélünk – tártam szét a karom. – Ő keresheti elől is. Ez a legkisebb bajunk most.

Kinga és Dave velem együtt a többiekhez lépett. Ekkor éppen Jacques dudorászta a *Videó Killed the Radio Star* című szám refrénjét (oh-a-oh...), és próbálta kiszedni a telefont, a rockerek meg a hajón lévő nyugdíjas társasággal vitatkoztak, akik rájuk förmedtek, hogy kapcsolják ki a zenét.

- – Mondom, hogy beragadt, nyanya! – sóhajtotta Andris fáradtan.
- – Bernáth, Haraszi! Több tiszteletet az időseknek, ne szóljak rátok még egyszer! – nézett rájuk Máday szikrázó szemekkel.
- – De a nyanya kezdte! – hóbörgött Robi, az igazukat védve.
- – Befejezni!!! – üvöltötte Máday.

A rockerek duzzogva bólogattak, aztán, amikor Máday elfordult, Robi az öregek felé fordulva azt tátogta, hogy „még nem végeztünk, néni”. Te jó ég!

- – Elnézést kérünk, kikapcsoljuk, amint sikerül elérni a készüléket – szabadkozott az ofó helyettünk is, aztán mérgesen felénk fordult. – Csináljatok már valamit!

- – Próbálunk – válaszolta Cortez.

– Engedjete oda! – tört utat magának Kinga, és fél szemmel benézett a kis résen, hogy mi a pontos helyzet. – Nos. Ezt nehéz lesz elérni. Szükségem van célszerszámokra és egy összeszokott csapatra, akik együtt tudnak dolgozni.

- – Nevet is adsz az akciónak? – röhögte ki Ricsi.

– Természetesen. Ez az „amint kiszedem onnan a készüléket, nemcsak kikapcsolom, hanem össze is töröm” művelet.

- – Mikor érünk oda? – kérdezte Virág, folyamatosan a szája előtt tartva a kezét.
- – Még egy óra – ellenőrizte az ofó a karóráját.
- – Még egy órát hallgatjuk ezeket a számokat? – pattant fel Robi.

- Én inkább kiugrom - futott neki a korlátnak, de Máday elkapta a pulóverét, és durva mozdulattal visszarántotta.
- Fiam, ülj le, és ha jót akarsz magadnak, meg sem nyikkansz Visegrádig. Ez a másikra is vonatkozik! - kereste meg a tekintetével Andrist, aki zokogást imitálva csapkodta a hajó korlátját. A rockerek viselték a legnehezebben a folyamatos dallejátását.

Időközben Kinga szerzett valakitől egy vonalzót, és azzal próbálta kipiszkálni a telefont.

- - Hopp, hopp! - kiáltotta, és mi visszafojtott lélegzettel vártuk, hogy mi fog történni. - Még egy kicsit! Gyerünk, még egy kicsit! Renáta, gyere ide, te már úgymint megsebesültél.
- - Kösz - tápázkodtam fel, és a kis résen benyomtam a kezem.
- - Hozzáértem! Hozzáértem egy kicsit! - kiáltottam boldogan.
- - Csönd, és koncentrálj! - förmedt rám Kinga.

A következő pillanatban a mutatós közepső ujjammal össze tudtam szorítani a telefont, és fájdalom ide vagy oda, kihúztam a résből.

- - Igeeeen! - ordították a rockerek, Ricsi pedig azonnal kikapta a kezemből, és kinyomta a zenét.
- - Végre - sóhajtott fel Cortez.

A zene elhallgatását az egész hajó hangos üdvrivalgással fogadta, mi pedig meggyötörten, fáradtan élveztük a csendet az út további részében.

Visegrád állomáshoz érve szinte úgy rohantunk kiszállni, mintha az életünk múlna rajta.

A hajóról leszállva Virág arcszíne kezdett normalizálódni, aztán Máday utasítására megálltunk a parton, hogy megszámoljon minket.

- - Tekintettel arra, hogy a hajóút alatt elhasználtátok a két napra beosztott idegrendszeremet, mostantól kezdve egy hangot sem akarok hallani!

Amíg az ig.helyettes könyörtelenül kiosztott minket, én a távolodó hajót néztem.

- Figyeljete... - hunyorogtam. - Az a bácsi nekünk integet? - kérdeztem.

- - Nem. Inkább mutat valamit - bámult Dave a távolba.
- - Mi lehet az a kezében? - csodálkozott az ofó.
- - A táskám - közölte Gábor viszonylag nyugodt hangon.

- A fenébe! - üvöltötte Zsolti, és rohanni kezdett a parton. - Állj! Állítsák meg a hajót!

- - Szerinted erre mennyi az esély? - tűnődtem az elszaladó Zsolti után nézve.
- - Mindegy, hadd rohanjon, legalább elfárad. Ma már remekelt egyszer - hagyta rá Kinga, és inkább Dave-et figyelte, aki természetesen rögtön intézkedett, és kiderítette, hogy a táska Esztergomba tart, majd elintézte, hogy holnap, a visszaút alkalmával megkapjuk.
- - Nagyszerű - bólintott Gábor kölcsön ad valaki egy pólót?
- - Heavy Metál feliratú jó lesz? - ajánlotta fel Andris.
- - Á, inkább maradok ebben - vonta vissza Gábor a kérését.

Így érkezünk meg. A szállásig sétálva (nem igazán sikerült bármiféle rendszerbe rendeződnünk, szokás szerint csűrheként vonultunk) egy-egy vicces osztálytársunk spontán énekelni kezdett az úton hallott dalokból pár extrém idegesítőt, úgyhogy összességében jól telt az út.

A hotelhez érve (igeeeen, a szállásunk szép, tiszta, elegáns és abszolút nem lepukkant) a recepción Dave utat tört magának, és Mádayt is megelőzve jelentkezett be.

- - Mér' ilyen flancos helyre jöttünk? Ennek csillaga is van. Több is - ragadta meg Andris a prospektust, és átlapozta.
- - Mert máshol nem volt hely, és apu a foglalásnál kapott last minute kedvezményt, mivel gyakran szoktak itt tartani továbbképzést - magyarázta Dave.
- - Öcsém! Van medence!!! - kiáltotta Robi.
- - Amit ti nem használhattok - lépett oda hozzájuk Máday, és Dave-et kissé félretolva (viaskodtak egy darabig egymás könyökét lökdösve a pulton) végül felvilágosította a recepcióst.

A következő feltételekkel kaptuk meg a szobákat. A személyzet figyelni fog arra, hogy a tizenkét Szent Johanná-s diák

nem léphet be a bárba, nem igényelhet szobaszervizt, a szobáinkhoz nem jár minihűtő (©), és nem vesszük igénybe a szálloda wellness szolgáltatásait.

- - Ajj már - biggyesztette le Virág a száját.
- - És tessék. A kulcsok - nyújtotta Máday a kezét, de mielőtt elvehettük volna, visszanézett a vállá fölött. - A szobákhoz van pótkulcs, ugye?
- - Természetesen - bólintott furán a recepciós.

Ezután pedig mehettünk. Én Kingával és Virággal kétszemélyes szobát kaptam, plusz egy pótágyat, úgyhogy amikor beléptünk, azonnal kezdetét vette a területfoglalás. Az ablak melletti ágy vita nélkül Kingáé volt, mi meg Virággal eldönthettük, hogy ki aludjon a kissé kényelmetlen fekvőhelyen. A jól bevált fej vagy írás módszer alapján azonnal vesztettem (lúúúúzer), így aztán lecuccoltam a pótágyra, és körbenéztem a szobában. Szép volt, igazán tetszett. Az éjjeliszekrényen lévő telefon csörögni kezdett, mire mindhárman kérdőn néztünk össze.

- - Tessék? - vette fel Kinga a kagylót. - Igen, Macu, nálunk is van tévé - sóhajtotta unottan. - Igen, látom, hogy jönnek a kábeladók. Tudom, hogy van wifi. Igen, persze. Ingyenes, hogyné. Mi? - kerekedett el a szeme. - Mi az, hogy nem jöttök várost nézni? Fél óra múlva indulunk! - üvöltötte el magát.

A csodálatos szállásunknak az volt a hátránya, hogy a fiúk totálisan befészkeltek magukat a szobájukba, és tévéztek meg neteztek. Nagyon úgy tűnt, hogy a visegrádi vár megtekintése az utolsó, amit terveztek aznapra. Amíg Kinga Mádayval és Hallerrel próbálta rávenni a rockereket, hogy azonnal öltözzenek fel rendes ruhába és hajtogassák vissza a fehér köntösöket oda, ahol találták őket, én Virággal átmentem Cortezékhez.

- Hé, nektek sokkal szebb a kilátásokat! - bámultam ki az ablakon. Ők a Dunára néztek, a mi szobánk meg a kertre.

- - Ren, húzd már el a függönyt, rásüt a nap a tévére - szólt rám Ricsi. Ennyit arról, hogy a fiúk kapták a panorámás szobát. A tévé kívül semmit nem vettek észre.

- Elbír engem a pótágy? - ugrott rá hassal Zsolti a kinyitható ágyra, ami azonnal összecsukszott alatta, és óriási ricsaj közepette zuhant a földre. - Bakker. Asszem', eltörtem az állam - motyogta kiterülve.

- - Miért romboltok? - rontott be Máday dühösen a szobába. - Mi tört össze?
 - - Zsolti - feleltem.
 - - Az nem érdekel - legyintett. - A berendezés egyben van?
- Köszönöm az aggódást, jólesik - tápázkodott fel Zsolti az

állát dörzsölgetve.

Másfél órás késéssel indultunk végül a kiránduló programra, amit Kinga szervezett. Még egy zászlót is elővarázsolt a táskájából, amin a Szent Johanna címere díszelgett, és azt feltartva vezette a csoportunkat, tökéletesen ellátva az idegenvezetői feladatot. A kötelező látnivalók megtekintése a következőképpen zajlott: Kinga ment elől, hangosan mondván, hogy mi miről híres. Mögötte Haller, Gábor, Jacques lépkedett, rácsodálkozva a látnivalókra. Utánuk Dave és Macu folyamatosan fotózkodott és töltötte fel a képeket a netre. Mögöttük mentem én Virággal, Cortezzel, Ricsivel és Zsoltival, és igyekeztem pártatlan maradni, így felváltva figyeltem Kinga előadására és röhögtem Cortezék hülyülésén. Végül Andris és Robi Mádayval zárta a sort. A rockerek kiemelt figyelmet kaptak az igazgatóhelyettéstől, ami miatt nem tudtak bagózni, így egy óra séta után kezdtek jelentkezni az elvonási tünetek, és egymás karját bokszolgatták nikotinhiányos állapotukban.

- És amint látjátok, megérkeztünk a visegrádi várhoz - mutatott maga mögé Kinga.
 - - Be szép! - kiáltotta Zsolti.
- Ezt ostromolták az oroszok? - kérdezte Virág egy nyalókát rágcsálva.
- - Az agyadat ostromolták az oroszok! - forgatta Kinga a szemét elképedve.
 - - Törökök - suttoztam.
 - - Úü, tételg' - bólintott.

Nos, miután tisztázódott a „hol nem voltak oroszok” kérdés, megnéztük a várat, a Dunakanyart, fotóztunk egy

csomót, aztán útra keltünk, és este hétig végiglátogattuk Visegrád összes fontos, sőt kevésbé fontos látnivalóját is. A cél, persze azon túl, hogy kulturálódjunk, az volt, hogy fáradjunk ki annyira, hogy végigaludjunk az éjszakát. De melyik diák fárad ki egy osztálykirándulás alkalmával? Természetesen mindannyian teljesen éberek voltunk, és igen komoly színjátszós előadást kellett produkálnunk, hogy elhissük, lassan ideje nyugovóra térni, mert „hú, de kidöltünk”. Haller naiv, ő este tízkor beköszönt minden szobába, és jó éjszakát kívánt, Máday azonban keményebb diónak bizonyult: úgy járkált a folyosón, mint valami katona, és esélyünk sem volt arra, hogy valaki leváltja.

Fél tizenegykor résnyire nyitottam a szobánk ajtaját, és kidugtam a fejem, de a cirkáló igazgatóhelyettes abban a pillanatban megperdült a tengelye körül, és rám förmedt.

- - Renáta, amennyiben nem vagy alvajáró, nyomás vissza a szobába, és meg ne próbálj átköszálni Antai-Kelemenékhez!

- - Öhhm. Elnézést, én csak... - hebegtem, de inkább be sem fejeztem a mondatot, csak visszacsuktam az ajtót. - Ne már! Ez az utolsó osztálykirándulásunk, tényleg itt fog járőrözni? - ciccegtem, mert bár nem vagyok bulis, „örüljünk meg” típus, de azért mégis kicsit többet vártam ettől az estétől.

- - Ricsi most írt - nézte meg Virág a mobilját. - Szerintük Máday nem fog kidőlni.
- - Amatőrök vagytok - pattant fel Kinga az ágyáról, és félretette a tételeit. - Nem is kell, hogy kidőljön. Csupán azt kell elérnünk, hogy úgy járkáljon a folyosón, hogy közben ne tudja, hogy mi nem vagyunk a szobákban.
- Amennyiben elhoztad a láthatatlanná tévő köpenyed, ez simán megoldható. Ha nem, akkor érdekes lesz - jegyeztem meg.

- - Istenem, mihez kezdenétek nélkülem? - kapta elő a telefonját, és tárcsázott. Hallottuk, ahogyan a folyosón Máday telefonja megcsörren. Kinga egy textildarabot nyomott a telefonjára, és úgy szólt bele, géphangot imitálva. - Üdvözljük. Ön a telefonszolgáltató automata elégedettség felmérő szolgáltatását hallja. Amennyiben nem megfelelő az időpont, kérjük, nyomja meg az egyes gombot.

A készülékből hallatszott, hogy Máday lenyom egy gombot, és komolyan nem tudtam, hogy mi lesz ezután. Kinga vigyorogva bólintott.

- - Köszönjük, hogy a kettes gomb megnyomásával fogadja a hívásunkat. Kérjük, készítse elő szerződését vagy, amennyiben nem áll rendelkezésére az utolsó havi telefonszámlája, okiratait adategyeztetés céljából - mondta Kinga monoton, egyenletes hangon.

- Egycet nyomtam! Az egycet nyomtam! - dühöngött Máday a vonalban.

Az ajtóhoz sietve rátapasztottam a fülem, majd amikor hallottam, hogy a folyosón távolodnak a léptek, résnyire kinyitottam, és kilestem. Máday visszament a szobájába.

- - Nyomás - suttogtam.

- Kérjük, várjon - szólt Kinga a készülékbe, és a mobilját a mellkasához szorítva utánunk sietett.

A folyosón a fiúk szobájának ajtaján csak halkán, a körmünkkel kaparásztunk, a neszezésre azonban mindannyian csöndben kilestek.

- Miért nem hívnak emberi időpontban? Meddig várjak? - hallottuk Máday türelmetlen hangját a telefonból, és féltő volt, hogy egyszerűen lerakja, úgyhogy Kinga gyorsan a füléhez emelte a mobilját. - Köszönjük a türelmét. Kérjük, készüléke nyomógombjai segítségével értékelje a szolgáltatásunkat. Egyes gomb, elégedetlen. Kettes gomb... - mondta a folyosón igyekezve, a fiúk pedig rázkódó vállal követtek minket. Máday nem várta meg a további opciókat, benyomta az egyes gombot, Kinga pedig értetlenül megrázta a fejét. - Kérjük, várja meg valamennyi választási lehetőséget, mielőtt értékeli a szolgáltatást. Egyes gomb, elégedetlen... - kezdte újra, közben pedig az utolsó szobából is kimenekítettük Gábort, Jacques-ot és Macut.

- - Mit csináltak? - suttogta Gábor izgatottan.

- - Pszt. Mádayval beszél - fogtam be a számat a kezemmel, nehogy hangosan felröhögjek.

- - Kérjük, készüléke nyomógombjai segítségével adja meg, milyennek értékeli automata ügyfélrendszerünket.

Egyes gomb, elégedetlen... - folytatta géphangon.

A mobilból hallottuk, hogy Máday ész nélkül nyomkodja az egyes gombot (nagyon elégedetlennek tűnt a szolgáltatással), Kinga pedig nyugodt hangon, monoton stílusban sorolta a további lehetőségeket. A liftet nem tudtuk volna egyszerre használni, és túl feltűnő lett volna, ha tizenketten ragadunk be, úgyhogy halkán kinyitottuk a

lépcsőházba vezető ajtót, és a lehető legcsöndesebben osontunk ki.

- Kinga, gyere már! - tátogtam izgatottan. Kinga feltartotta az ujját, majd újra beleszólt a készülékbe.

- Köszönjük, hogy véleményével hozzájárult szolgáltatásunk tökéletesítéséhez. Kérjük, nyomja meg az egyes gombot, ha megszakítja a hívást, vagy nyomja meg a kettes gombot az újabb értékeléshez.

Egy durva, igen hosszú gombnyomást követően Kinga letette a telefont, majd mielőtt Máday kijött volna a szobájából, behúzta mögöttünk a lépcsőház ajtaját, és „egy szót se, mert lebukunk!!!” pillantással fordult felénk. Óvatosan és szinte hangtalanul lépkedtünk le a lépcsőfokokon, és azért komolyan dicséretet érdemelünk, hogy tizenkét végzős gimis nem vihogta végig ezt a szökési folyamatot. Volt bennünk akarat, az biztos.

- Várjatok - susogta Dave, és csak annyira nyitotta ki a földszinti ajtót, hogy kilessen. - Ott a recepció.

• - A francba. Az beköp minket - rázta a fejét Ricsi.

- Az az ajtó hova vezet? - kérdezte Zsolti a másik irányba nézve.

• - Szerinted nálam van az épület tervrajza? - tette csipőre a kezét Kinga.

- Téged ismerve még az is előfordulhat - sziszegte Zsolti halkán.

• - Ne röhögjétek már! - suttogtam, mert a lépcsőház a legkisebb zajtól is visszhangzott.

• - Menjünk arra - vonogatta a vállát Cortez, és előrement.

Valami személyzet által használatos helyiségen átérve egyenesen a konditeremhez jutottunk.

- Klassz - szólta Macu, ezúttal már normális hangfekvésben, mert messze voltunk a veszélytől. - Most gyúrhatunk.

• - Azta, súlyzók! - lelkesedett Zsolti.

- Az izomagy megszólalt - röhögte ki Ricsi.

• - Íffj, de szép medence! - kiáltotta Virág, és valamennyien odafordultunk. A konditerem nyitott ajtaján át megpillantottuk a medencét.

• - Akkor Hawaii! - kiáltotta Zsolti, és megindult a másik terem irányába.

Hát, izé. Tulajdonképpen, ha már beragadtunk a recepció és Máday közé, akkor jobb helyet nem is kívánhattunk volna magunknak. A medence körül lévő nyugágyakat összehúztuk egy körbe, leterítettük a szekrényen talált törülközőkkel, és kényelmesen elhelyezkedtünk. ©

• - Ennél már csak az lett volna jobb, ha a konyhában kötünk ki - tünődött Zsolti.

Én Cortez nyugágyán ültem, nekidőlve a mellkasának, miközben ő átfogta a derekamat. A rockerek fetrengtek, Virág felhajtotta a farmerét, és a fűtött medence szélén ülve belelógatta a lábát a vízbe, a többiek pedig Kingát faggatták a nem mindennapi akciójáról.

- De hogy jutott ilyen eszedbe? - kérdezte Macu csodálattal a szemében.

- Jó, bevallom, az igazsághoz hozzátartozik, hogy sok alternatív változattal készültem Máday leszereléséhez, de meglepő módon már az első is működött. Nincs mese, zseniális vagyok - fényezte magát.

• - Miért készültél több verzióval? - vontam fel a szemöldököm. Azért Kinga ok nélkül nem ennyire jó fej, főleg, ha lógásról vagy szabálysértésről van szó.

- Szerinted miért? - kérdezett vissza, aztán előszedett a zsebéből egy összehajtott papírt. - „Vond el a felügyelőtanár figyelmét az osztálykiránduláson” - olvasta fel. - Nesze, felrakhatod a parafatáblára - hajította oda Zsoltinak az év elején kihúzott balháját. - Küldetés teljesítve. Nem meglepő módon - dűnyögte, aztán egy szolid, de baromira visszhangzó tapssal díjaztuk, hogy megmentette az osztálykirándulásunkat.

• - Szomjas vagyok - jelentette be Andris, témát váltva.

- Igyál a medencéből - tanácsolta Robi, de mielőtt a rocker

klóros vizet ivott volna, Cortez felhívta a figyelmet a konditeremben lévő automatára. Hah! Volt élelmünk. Igaz, hogy csak müzliszelet és ásványvíz, de az is több, mint a semmi.

Az elmúlt évek tapasztalatai alapján általában víz mellett kötünk ki az osztálykirándulások éjjelén. Mindegy, hogy természetes vagy mesterséges. ©

• - Na, és most? - kérdezte Macu azon gondolkozva, hogy mit fogunk csinálni.

• - Csak dőlj hátra és napozz - tette a két karját a tarkója mögé Zsolti, és a plafont nézte.

- - Juj, játszunk valamit - csillant fel Virág szeme.
- - Mit szólsz a „lökjünk be a medencébe!” játékhoz? - vihogta Robi.
- - E-ee - rázta meg a fejét Virág, majd gyorsan feltápáskodott, és átült Ricsi nyugágyára.
- - Én tudok egy érdekes játékot - mondta Kinga. - Az a neve, hogy „könyörtelen igazság”.
- - Nem hangzik túl jól - húztam el a számat.
- - Na, játszunk - mentek bele a fiúk rögtön, így hamar leszavaztak. Kinga szabályai szerint a következő a játék: mindenki feltesz egy kérdést, amire muszáj őszintén válaszolni.
- - És aki kamuzik? - kérdezte Ricsi.
 - - Az én játékomban? Próbáld csak meg - húzta össze résnyire a szemét Kinga. Ebben volt valami. Ha Kinga a játékvezető, akkor nem célszerű ködösíteni. - Rendben, én kezdem - jelentette ki Kinga. - Cortez, honnan a becened? Felkeltél egy nap, és kitaláltad, hogy milyen menő néven szólítson a világ? - vigyorgott gúnyosan. Az egész csapatunk egy emberként fordult Cortezhez, aki lesütött szemmel mosolygott.
 - - Nem egy nagy sztori, semmi extra.
 - - Az igazat! - förmedt rá türelmetlenül.
- Jó, nyugi - szólt rá nevetve. - Oké. Gyerekkoromban két latin-amerikai haverom volt, és egyszerűen Ádám helyett Corteznek kezdtek el hívni, hogy ne lógjak ki közülük. Aztán valahogy rám ragadt.
 - - Ennyi? - csodálkozott Kinga. - Ez a „menő nevem van” történeted?
 - - Mit hittél, honnan van a nevem? - kérdezte Cortez.
 - - Mit tudom én. Rólad legendák szólnak. Azt hittem, partra szálltál Mexikóban, és a lábaid előtt heverve tiszteletbeli Cortezzé avattak - legyintett Kinga.
 - - Sajnálom, hogy leromboltam a mítoszt - mondta Cortez, aki tényleg nem értette, hogy mi ez a nagy felhajtás a nevével kapcsolatban.
 - - Ennyi erővel akkor Ricardo is lehetnél - gondolkozott Ricsi.
 - - Én nem akarok Ricardót - tettem fel a kezem. Mindannyian elneveztük magunkat. Érdekes. Sosem tudtam, honnan van a becened, de most, hogy kiderült, rájöttem, ez teljesen logikus magyarázat, és sokkal emberibb, mint ha például valaki csak úgy elkezdí így hívni magát.
 - - Oké, oké - tápáskodott fel Zsolti a nyugágyról. - Én kérdezek. Virág, valld be, hogy te küldted a gesztenyepürét kilencedikben! Ugye?
 - - Micsoda? Dehog - kerekedett el a szemem, és valamennyien Virágot kezdtük védeni, aki viszont feltűnően lapított.
 - - Ssss - szólt ránk Kinga. - Hallgatunk, Virág.
 - Öhm. Izé. Oki, én voltam - temette a tenyerébe az arcát. Tátott szájjal néztem rá.
 - - Te? De hát azt mondtad, hogy nem!
 - - Mindenki azt mondta - védte magát.
 - - Miért nem mondtad el? - csodálkoztam.
 - - Mert titok volt - mosolygott.
 - Tudod, mennyit gondolkoztunk rajta? - háborodott fel Dave, aztán Zsoltira nézett. - Te honnan tudtad?
 - - Gyanús volt, nagyon gyanús - vakargatta az állát.
 - - Ricsi, te tudtál róla? - kérdezte Dave.
 - - Nem. De ettem belőle.
 - - Oké, ha már itt tartunk! - tettem fel az ujjam, jelezve, hogy nekem is lenne kérdésem. - Kinga, te neveztél be a karaokéra, ugye?
 - - Én nem - rázta meg a fejét. - És elhasználtad a kérdésem.
 - - Ne már! Akkor ki volt az, aki miatt az egész suli előtt Taylor Swiftet kellett énekelnem? - sóhajtottam.
 - - Én tudom - szólt Virág mosolyogva.
 - - Én is - vont a vállát Cortez. Fél percen belül kiderült, hogy rajtam kívül mindenki tudja. Óriási.

- - Mondjátok már meg - könyörögtem, és ahogy körbefordultam, egyvalaki nagyon gyanúsán vigyorgott. - Ricsi!
- Nyugi, Ren.
- Te voltál!
- - Persze hogy én - vallotta be.
- - De miért?
- - Nem emlékszel? Aznap nálam volt a zenelejárásod, és a gagyi dalaidat hallgatva elegendő lett a bémázásodból, gondoltam, énekelj egyet Corteznek, hátha...
- - Kösz.
- - Hé, én mindig segítettem.
- Tudom. Legalább jól énekeltem? - fordultam körbe. Na, erre mindenki eléggé elfoglalt lett hirtelen, összevissza nézelődtek. Ennyit a csodás popkarrieremről.
- Én kérdezek - szólt Macu. - Ti, rockerek, mióta ismeritek egymást? - nézett Andrisékra, akik egymást lökdösve próbáltak elférni a nyugágyon, amit mindketten kinéztek maguknak.
- - Amióta ez a barom állat a mellettem lévő szekrényt kapta - lökte oldalba Andris Robit.
- - Kilencedikben? - kérdezte Gábor.
- A fenét. Oviba' - válaszolta. Döbbenet néztünk rájuk.
- - Ovi óta barátok vagytok? Deariiiiii! - visongta Virág.
- Ja. Aztán nyomultunk együtt általánosban, francia csoportba kerültünk, és valaki - mutogatott Andris Robira - kitalálta, hogy jelentkezzünk francia gimibe.
- - Hihetetlen - pislogott Kinga. - És mindkettőtöket felvették.
- Nem - szólt közbe Robi. - Andrist nem, őt visszahívták pótfelvételre, mert elcseszte a feladatot.
- - Akkor majdnem külön mentetek gimibe? - néztem rájuk *szomorúan*. Nem tudnám elképzelni őket egymás nélkül.
- - Frászt. Ha a hülyét nem vették volna fel, akkor én se jöttem volna - vert bele egyet Robi Andris vállába. Ez egy szép történet. Akkor is, ha a saját stílusukban tálalták. Mindannyian mosolyogva néztük, ahogyan összeverekednek. Legalább négyéves koruk óta ismerik egymást. Wow. És még mindig olyanok, mint a négyévesek. Dupla wow.
- Jó, jó! Én következem! - kért szót Dave. - Tegye fel a kezét, aki egyszer sem randizott Dinával.
- Cortez és a kérdező Dave felrakták a karjukat, majd Gábor is.
- Jacques! - kaptam a szám elé a kezem.
- - Non, non! - kért szót vörös arccal, miközben mindenki szakadt a röhögéstől. Szegény Jacques megpróbálta elmagyarázni, hogy ez kilencedikben történt, még nem értette jól a nyelvet, és azt hitte, Dina csak barátkozni akar vele, úgyhogy elmentek sétálni sulis után, de nem történt semmi.
- Akkor is randi! - nevetgélt Virág.
- - Mon Dieu - sóhajtotta Jacques.
- - Üdv a klubban - nyúlt előre Zsolti, és összepacsizott a franciával, aki továbbra is azzal védte magát, hogy ő nem értett az egészről semmit, és nyomatékosan megkért minket, nehogy elmondjuk a barátnőjének.
- - Mit, hogy amikor még nem is ismerted Flórát, egy másik lánnyal sétáltál? - pislogott Zsolti. - Nyugi, Zsák, a zűrös múltad nem derül ki, megtartjuk a titkod.
- Ezután Jacques kérdezett: azt akarta tudni, hogy ki mit gondolt kilencedikben, az első nap végén.
- - Én azt, hogy valószínűleg Jacques egy szót sem értett abból, amit mondtam neki - emlékezett Gábor arra, hogy anno magyarul beszélt Zsákhoz.
- - Első nap? - tűnődött Zsolti. - Dave-vel már a gólyatáborban jó haverok lettünk, úgyhogy első nap végén azon agyaltam, hogy majd jól megszívatom.
- - Hé! - szólt rá Dave. - Ez kölcsönös volt!

- Én Kingától és Virágtól is frászt kaptam - ismertem be. - Virágtól, mert emós volt, Kingától meg, mert... hát, mert akkor is ilyen volt. Ricsit viszont azonnal megkedveltem - emlékeztem vissza

- - Én is bírlak! - intett vihogva, és ha már úgyis mindenki rá figyelt, hátradőlt a nyugágyon, és az egyik raszta tincset tekergetve megszólalt: - Én első nap végén azt gondoltam, hogy jöjjön már Cortez, mert mindenki totál gyík.
- - Mér' mondd? - lökte le Andris Robit a nyugágyról, a rocker pedig kifeküdt a kövön, közben pedig Macu következett.

- Nekem nehezebb dolgom volt az első napomon, mert egy összeszokott társaságba kerültem.

- - Hogyhogy? - pislogott Virág.

- Tudod, én két évvel később jöttem - emlékeztette.

- - Uh, ja. Télleg' - döbbent le totálisan, és úgy tűnt, a legtöbben megfedkeztek arról, hogy először Arnold volt az osztálytársunk... Szelektív memória. Csak arra emlékeznek, amire akarnak.
- - De az első benyomásom az volt, hogy itt senki nem normális, és baromira nem kedveltem Dave-et - vallott színt.
- - Mert irigy voltál a Mac cuccaimra - mosolygott Dave.
- - Ugyanolyan cuccaink voltak, miért lettem volna irigy? - értetlenkedett Macu.

Ezután egy kisebb technikai vita vette kezdetét, amiből mi egy szót sem értettünk, különböző paraméterek és specifikációk repkedtek a levegőben, és hálát adtunk Zsoltinak, aki végül egy „Mindkét iMan bekussol!” mondattal csendre intette őket.

- Izé. Én első nap tudjátok, mit gondoltam? - pislogott Virág a szemüvege mögül.

- - Semmit? - kérdezett vissza Kinga gonosz mosollyal.

- De, de! Hogy izé. Remélem, sok jó barátom lesz - nézett végig rajtunk kedvesen, és ahogy összetalálkozott a tekintetünk, egy pillanatra láttam magam előtt az alacsony, halálfejes csattal féltretűzött hajú, fekete-fehér csíkos kesztyűt viselő emómat, akivel végig msn-eztük a hétvégéket, Cortezről és Pete Wentzről álmodozva. Istenem, de rég volt!

Amíg nosztalgiáztam, Andris és Robi azon vihogtak, hogy ők első nap végén mindenkit jól kibeszéltek és kiröhögtek, főként az a-sokat. Jellemző. Már kilencedikben is fullhülyék voltak. ©

- - Én az első napon természetesen mindenkit jól megnéztem magamnak - mondta Kinga. - Ott volt a lehetetlen emó, a flegma Neményi, a szerencsétlen Renáta, Andris és Robi, a két degenerált kocka, a szeretethiányos és figyelemre éhes Zsolti, a deszkájával menőző Ricsi, a kütyüsznob Dave, a megszeppent francia és a hiányzó menő - sorolt fel minket egyszuszra.

- - Én is ott voltam - tette fel a kezét Gábor.

- - De téged nem vettelek észre - vágta rá Kinga. Szegény Gábor unottan körbenézve megvonta a vállát, és tovább figyelte a beszélgetést.

- - Cortez? - érdeklődött Dave.

- - Nekem szeptember nyolcadikán volt az első napom - mondta, nekem pedig a dátum hallatán is összerándult a gyomrom.

Ohó - vigyorgott Zsolti. - A híres szeptember nyolcadika.

- - Télleg'! - nevetgélt Virág izgatottan. - Az milyen volt?

Szinte mindenki egyszerre hallgatott el, és fürkészve néztük

Cortezt, aki mögöttem ülve szorosabban fonta a kezét a derekam köré.

- - A gólyatáborban már mindenkit megismertem, akkor kialakult egy véleményem, úgyhogy az első napom leginkább egy emberről szólt - kezdte, és ki sem kellett mondania, mindannyian tudtuk, hogy rólam van szó.

Jacques izgatottan megkérdezte, hogy „Cortez mit gondolt rólam először”, én pedig az ujjaimat morzsolva vártam a választ. Vajon hogy volt? Megláttuk egymást, és akkor bum, első látásra? Mint a filmekben? Hamar kiderült, hogy egyáltalán nem, Cortez ugyanis így folytatta.

- - Már aznap felidegesített.

- – Mi? – fordultam hátra hozzá. – Én? Mivel? Inkább te idegesítettél fel engem!
 - – Viccelsz? – kérdezte a szemembe nézve. – Felmentem a lépcsőn, mindenki tök normális volt velem, odajöttek, dumáltunk, te meg a szekrényednél álltál Virággal, és oda sem néztél. Bevonultál a terembe a könyveiddel, és olvastál! – elevenítette fel a kilencedikes énemet.
 - – Az eszedbe sem jutott, hogy nem mertem rád nézni?
 - – Nem. Miért ne mertél volna?
 - – Mert Renátáról beszélünk? – szólt közbe Kinga cinikusan.
- Jó, én csak azt láttam, hogy bunkó voltál – védte magát Cortez.
- – Én voltam bunkó? Bocs, odamentem volna köszönni, ha odaférek az őrjöngő tömegtől! – förmedtem rá elképedve.

A vitánk elég szórakoztatóra sikeredett, a többiek mosolyogva meg röhögve hallgattak minket, mi azonban nem zavartattuk magunkat.

- – Mert hozzád könnyen oda lehetett férni – akadt ki. – A szociopata Neményi állandóan a félméteres körzetekben tartózkodott. Odamentem volna, de úgy nézett ki a társaságotok, mintha csak az csatlakozhatna, akinek könyv van a kezében!
- Nem lett volna időd odajönni, mivel az arkádok alatt állva menőztél minden egyes szünetben!
- – Beszélgettem. Beszélgetésnek hívjuk.
 - – Szóval erről maradtam le két évig – tűnődött Macu.
- Aha. Kábé – felelték a többiek tökéletesen egyszerre, miközben mi, Cortezzel tovább vitatkoztunk, és egyre személyesebb dolgokat vágtunk egymás fejéhez. Ki mit nem vett észre, ki mikor mit értett félre... Elvontunk.
- Nem igaz, hogy nem vettél észre, miért segíték annyit irodalomból!
- Egy évig rajzszakkörre jártam, hogy ne bukj meg! – kontrázt.
- Tudod, mennyi apró jelet küldtem feléd? – kérdeztem sóhajtván.
- – Én meg egy jó nagyot. Ott lóg a nyakadban – bökött a nyakláncomon lógó gyűrűre, amihez azonnal odakaptam. – Erre mit csináltál? Kitaláltál magadnak egy barátot!
 - – Nekem legalább csak kitalált kapcsolatom volt – vágtam vissza, mire Cortez óvatosan elmosolyodott.
 - – Hé. Viki inkább csak haver volt, mint barátnő – szólt közbe Ricsi, Cortezt védve.
 - – Akkor Cortez elég furcsán barátkozik – meredtem rá dühösen.
- Azért téged sem kell félteni. Neményi? Könyvtár? Rémlik? – csatlakozott Dave a „Team Cortezhez”. Na, ezt megkaptam.
- – Nem segítenétek kicsit? – néztem dühösen Kingára és Virágra, akik szemmel láthatóan nem álltak ki mellettem úgy, mint a fiúk Cortez mellett.
- Úúú. Izé. Én inkább kimaradnék ebből – mondta Virág kínosan. Hah. Gyáva. Végső kétségbeesésemben Kinga tekintetét kerestem, aki viszont iszonyatosan élvezte a meghurcolásomat.
- – Nézd, Renáta, éppen itt volt az ideje, hogy visszamenőleg közöljük, mindent elszúrtál, amit csak lehetett.
 - – Én??? – tártam szét a karom „ezt nem hiszem el!” mozdulattal.
 - – Igen, te – bólogattak sorban. Még Jacques is. Az áruló!
- Ez nem igaz! Mindent megtettem, amit csak lehetett! Deszkázni tanultam, gitárral szórakoztam, aggódtam, amikor eltörte a lábát, aztán barátnője lett, közben a szilveszter, és utána a lánc, de nem jelentkezett egész nyáron, elküldött a francba... – panasztam sorban az évek alatt felgyülemlett sérelmeimet.
- Ricsi felállt a nyugágyról, és a karomat megragadva felhúzott magával, de nem is figyeltem a mozdulatait, csak hagytam, hogy vezessen, és miközben tovább soroltam az „igenis Cortez hibázott” érveimet, követtem a lépteit, teljesen belemerülve a szónoklatomba.
- – Ren – nézett a szemembe Ricsi, amikor megállított magával szemben. – Tudod, hogy végig drukoltunk nektek. És most, hogy már tökre minden rendben van, a sokéves bénázásodért mindenki nevében tartozom ezzel.
 - – Mivel? – csodálkoztam, Ricsi pedig röhögve meglökte a vállam, mire hátraléptem... Oda, ahol már nem volt többé talaj.

Ruhában, cipőben, úgy, ahogy voltam, belezuhantam a medencébe, és pech, hogy még az orromat sem tudtam befogni, olyan hirtelen történt. A ruhám súlya és a lökés lehúzott a medence aljára, én pedig reflexből felrúgtam magam, és prüszkölve, a vizes hajamat hátrafésülve bukkantam fel a vízből, totálisan ledöbbenve. Amúgy a víz az államig ért, úgyhogy nem fenyegetett nagy veszély.

A többiek mindannyian felpattantak, és a medence szélén állva néztek utánam.

- - Nem hiszem el, hogy belöktél! - néztem fel Ricsire ámultán.
- - Mert megérdemelted - mosolygott. A medence szélén álló osztálytársaim valamennyien egyetértő bólogatással jelezték, hogy évek óta ilyesmiről fantáziáltak, amikor már nem bírták idegekkel a lúzerkedésemet.

Ahogy végignéztem az elégedett arcokon, hirtelen felnevettem, és a vizes hajamba túrva megráztam a fejem.

- Jó, talán egy kicsit igazatok van. Sok mindent elszúrtam. És ezt - csaptam a víz felszínére - megérdemeltem.

Cortez mosolyogva leguggolt a medence szélére, és a kezét nyújtotta, hogy kihúzzon.

- - Azért ez nem igazság - néztem fel rá. - Te is egy csomó mindent elszúrtál, mégis csak rajtam állnak bosszút.
- - Hát, ha ettől jobban érzed magad - sóhajtotta, én pedig szorosan behunytam a szemem, mert a következő pillanatban Cortez beugrott a vízbe mellém.

A parton lévő társaság hangos röhögéssel és fútyögéssel reagálta le a történéseket, és úgy láttam, hogy elégedettek. Ez mégiscsak így volt korrekt.

Cortez a vizes tincseit kifésülte a homlokából, megragadta a derekam, és magához húzott a vízben, a medence hullámai tükröződtek az arcán. Erről eszembe jutott, hogy enyhén szólva szerelmes vagyok... © Átkulcsoltam a karomat a nyaka körül, és hagytam, hogy hosszasan megcsókoljon. - Érdekel, hogy mivel idegesítettél fel az első naptól kezdve? - suttogta halkan.

- - Igen - bólintottam bele a vízbe az állammal.
- Oké. Idegesített, hogy nem köszöntél. Idegesített, hogy jól elvoltál. Idegesített, hogy nem röhögtél azon, amin mi röhögtünk. Idegesített, hogy csak olvastál, és semmi más nem érdekelt. Idegesített, hogy kedvelted Neményit és jól érezted magad velem. Idegesített, hogy előttem ültél. Idegesített, hogy láttalak a szünetekben az udvaron. Idegesített, hogy amikor nem láttalak, kerestelek. Idegesített, hogy tetszettél. Idegesített, hogy olyan lánynak tűntél, aki soha nem foglalkozna velem. Aztán rohadtul idegesített, hogy beléd estem - fejezte be halkan, én pedig tágra nyílt szemmel néztem rá.

- Ez mikor történt? - kérdeztem vékony, még számomra is ismeretlen hangon.

- Folyamatosan.

Cortez megsimította az arcom, aztán még egyszer megcsókolott, amibe annyira belevesztem, hogy úgy éreztem, csupán ketten vagyunk a világon. De nem ketten voltunk.

A következő pillanatban ugyanis a többiek felfogták a szituációban rejlő „fűtött medence, ergo partiiiiiii” lehetőségét, és miután Macu benyomta a telefonját, felcsendült a Bünk 182 *First Date* című dala, mire Zsolti kicsit elragadtatta magát, és a zenétől felspannolva megragadta a mellette álló karját, és egyszerűen behajította a vízbe. Pechére ez Kinga volt. Cortezzel odakaptuk a fejünket, és vártuk, hogy Kinga felbukkanjon a vízből. Levegőért kapkodva, dús, barna haját hátrasimítva, sűrűn pislogva nézett fel a medencéből, a ruhája lebegve terült szét körülötte a vízben.

- - Idióta! - prüszkölte meglepetten.
- - Elnézést, Zsolti, de ezt azért nem hagyhatom - lépett Dave udvariasan Zsoltihoz, úgy érezve, hogy meg kell védenie a barátnőjét.

- - Ne hülyülj már - veregette meg Zsolti a vállát, amolyan „haver, ne szólj bele” mozdulattal.

- - Komolyan, ez azért durva volt - próbálkozott Dave tovább.

- Jó, igazad van - sóhajtotta Zsolti. - Hol vannak a kütyüid?

- - A nyugágyon, miért? - érdeklődött Dave, de választ már nem kapott, mert Zsolti nyugodt szívvel lökte a barátnője után a medencébe.

Kinga unottan álldogált a derékig érő vízben, és megvárta, hogy Dave feljöjjön.

- - Nagyszerűen megvédtél - dünnyögte.
- - Víz ment az orromba - rázta a fejét Dave, és olyan hangokat hallatott, mint pl. „krghhh”.

- Na, jól van, Zsolti! - üvöltött rá Kinga mérgesen. - Ugrasz magadtól vagy lökjelek? - ragadta meg a korlátot. Zsolti vihogva nekifutott, és „muhahaha” kiáltással nekirohant.

A „Zsolti bomba” úgy csapódott be a medence közepébe, hogy az általa generált hullám felcsapott az arcomig. Amikor Zsolti feljött a vízből, épphogy csak levegőt tudott venni, mert a következő pillanatban Kinga és Dave egyszerre nyúltak a fejéhez és nyomták vissza, hogy még „gondolkozzon egy kicsit”.

- - Na, milyen a víz? - guggolt le Ricsi a medence széléhez.

- Klassz - biccentettem. - Segíts kimászni - nyújtottam a kezem, Ricsi pedig gyanútlanul megfogta a karom, és húzni kezdett.

• - Vagy - jutott „hirtelen” eszembe - inkább nézd meg te is - markoltam meg szorosan a kezét, és egy határozott mozdulattal megrántottam, mire a raszta elveszítette az egyensúlyát, és előredőlve beleborult a vízbe.

Ricsi felrúgta magát a medence aljáról, és röhögve csapkodta a víz felszínét, valamint fröcskölt engem megállás nélkül.

Na most, egy társaság hat tagja a vízben, hat a medence szélén. Mi lesz ebből? Természetesen óriási medencés buli. A következő pillanatban Andris és Robi egyszerre szaladtak neki, és úgy, ahogy voltak, pulcsiban, farmerben, bakancsban ugrottak bele a vízbe, és hatalmas csapódással merültek alá. Ricsi kimászott a lépcsőn, csuromvizesen lerúgta magáról az adidas cipőjét, levette a pulcsiját és pólóját, lazán félredobta, aztán úgy döntött, hogy visszamegy a vízbe. Csak közben feltűnt neki, hogy Gábor ott álldogál.

• - Na, ne szórakozz már, ez csak víz - állt meg mellette, és egy laza „mi van veled, semmi?” mozdulattal meglökte a vállát. Gábor a levegőben azt visította, hogy nem tud úszni, aztán elmerült. Mondjuk, a víz nem volt mély, így simán fel tudott állni benne, azonban a rockerek úgy ítélték meg a helyzetet, hogy ki kell menteni, csapkodva odaúsztak, szegény Gábort összevissza rángatták, végül kilökték a medence szélére, és kimásztak hozzá.

Gábor értetlenül meredt a két, fölé hajoló rockerre, akik a mellkasát nyomkodták.

- - Pontosan mit csináltak? - érdeklődött.
- - Elsősegély! - felelte Andris. - Egy-két-há - nehezedett rá újra Gábor bordáira.
- - De élek! - tette fel a kezét.

- Ja! Jó! - bólintott össze Andris és Robi, majd a megmentett Gábort otthagya a medence szélén, visszaugrottak a vízbe.

Kinga és Zsolti egymást fröcskölte, Macu egy „jövöök” kiáltással éppen beugrott utánunk, Jacques pedig a lépcsőn lépkedett lassan lefelé. A farmerje már a térdéig vizes volt.

- - Ember, mit csinálsz, megmártózol? - röhögte ki Ricsi.
- - Oui - bólintott.
- - Ez hülye - vihogott, aztán Jacques-ot elkapták a rockerek, és lerántották a víz alá.

A srácok kimásztak a vízből, nekifutottak, ugrottak, becsapódtak, közben meg ment a röhögés, a fröcskölés, a medence szélén gyűltek a vizes pulcsik és a fiúk pólói hanyagul szétdobálva. Virág megállás nélkül fotózott, és továbbnyomta Macu telefonját, ha zeneváltást kért valamelyikünk. Viszont miután Ricsi elkapta Virágot, gyorsan letette a telefont az egyik nyugágyra (köszönet a zenéért, amit beállított afféle hangulatfokozóként), és végül az utolsó száraz osztálytársunk is a medencében landolt. Virág az orrát befogva, Ricsi kezét markolászva, szorosan lehunyt szemmel merült alá, és nevetve bukkant fel, ami miatt rengeteg vizet nyelt.

• - Jól vagy? - kérdeztem, a lépcső felé húzva. Közben elhaladtunk Gábor és Jacques mellett, akik egy-egy műanyag széket állítottak a medence sekély részébe, úgyhogy ők tulajdonképpen a vízben ültek.

Kimásztam, megfogtam Virág felém nyújtott karját, és kihúztam a medencéből, majd miután kellőképpen kinevettük magunkat azon, hogy tocsog a ruhánk és brutálisan elkenődött a szemfestékünk, egymás kezét fogva ugrottunk vissza a vízbe.

- - Most vigyázzatok - ült ki Zsolti a partra, és megragadta a csuromvizes pólójának az alját. - Elképzelhető,

hogy egyesek megvakulnak, ha megpillantják a csodálatosan kidolgozott felsőtestemet.

- - Igyekszünk nem nézni - ígértem meg hangosan nevetve.
 - - Ti tudjátok. Én szóltam - kapta le a pólóját.
- Neeee! A szemem! Nem látok! - hülyült Andris, és belesétált a medencébe.

Kiültem a lépcsőre, de a fűtött medencének hála nem fenyegetett az a veszély, hogy megfázom. Kinga a lógó ruháiban lépkedett felém, és tenyerébe fogva próbálta kinyomkodni a hajából a vizet, aztán leült mellém.

• - Hogy lehet, hogy neked még mindig jó a sminked? - néztem rá, és el tudtam képzelni, hogy én hogy festhetek.

- Vízálló - magyarázta meg egyszerűen.

- Okos - biccentettem, óvatosan elhúzva az ujjam a szemem alatt. Amúgy már tökmindegy volt. - Hihetetlen, hogy csütörtökön van az utolsó napunk - meredtem magam elé, a többiek őrjöngését figyelve.

- - Egyedül hagyjalak a nyomott gondolataiddal és a szenvedéseddel? - érdeklődött.
- - Nem, nem. Csak eszembe jutott, hogy milyen gyorsan eltelt ez a négy év.
- - Neked gyorsan telt, hiszen minden napod ugyanolyan volt - alázott le kedvesen, mire jóízűen felnevettem.

Kinga megenyhülten fordult felém, és a víz felszínét „söpörve” elgondolkozott. - Jó, elismerem, voltak jó pillanataink együtt - fordult körbe.

- Hoppá! - kerekedett el a szemem, ahogyan az arcába néztem. - Csak nem könnyes valakinek a tekintete?

- Renáta, mit gondolsz? Hogy majd te szépeket mondasz, én pedig elsirom magam? Térjél már észhez, klóros vízben fürdünk, minden bizonnyal szemirritációm van - ripakodott rám.

- Jó, azt hittem, legalább te is tanultál tőlem valamit az elmúlt években - biggyesztettem le a számat. Mert én rengeteget tanultam Kingától, és jó lenne, ha valamivel viszonzhatnám neki. Mondjuk, milyen klassz lenne, ha a barátságunk hatására például lennének érzései. Á, csak egy álom. ©

- Nem hinném, hogy tanultam tőled bármit is, de azért majd benézek a kurzusodra, ahol vendégelőadást tartasz lúzerségből - csapkodta meg a vizes vállamat.

- Én is szeretlek, Kinga! - biccentettem.

- - A barátod a Mr. Visegrád címre pályázik? - nézett Kinga Cortez felé, aki a másik oldalon, lazán ült a medence szélén, farmerben, a nyakában egy bőrlánccal.

- Jaa - néztem rá. - Nem, ő így néz ki, amikor csak úgy üldögél - legyintettem mellékesen.

- - Na, akkor most rúgok a levegőbe ugrás közben. Ezt figyeljétek, Bruce Lee-póz! - futott neki egy újabb ugrásnak Zsolti. Remekül sikerült, megtapsoltuk.

Talán feltűnt Mádaynak, hogy túl csendes a folyosó, talán az uszoda felett lakók panaszkodtak a zajra és a vidám punk-rock zenére, esetleg kihallatszott a recepcióig a ricsajunk, de amikor Zsolti éppen Jean Claude Van Damme-pózban ugrott a vízbe, Macu telefonjából a Less Than Jaké *All My Friends Are Metalheads* című dala üvöltött (amúgy klassz szám), és mindenki vagy röhögött, vagy csapkodott, vagy fröcskölt, kinyílt az ajtó...

- - Uppsz! - harapta be a száját Virág. És ezzel mindent elmondott.

Máday és a recepciós szikrázó tekintettel, enyhén idegbetegen nézték a társaságot.

- Csokoládé! - bukott fel Zsolti a víz alól. - Meg tetszik mártózni? - érdeklődött.

- - Egy teljes percetek van, hogy kiszálljatok a vízből! - közölte Máday halkán, de a hangjában ott bujkált valami, ami miatt valamennyien szót fogadtunk.

Úgy negyven másodperc alatt mindenki a medence szélén volt, Macu kinyomta a telefonját, és egymásnak adogattuk az útközben a padlóról felszedett ruhadarabokat.

- - Bakancsban? - hüledezett a recepciós, amikor meglátta a vizes rockereket. - Ruhában? Úszósapka nélkül? Műanyag székek a vízben? A törölközők szanaszét! A wellness részleg zárása után! - kapkodta a levegőt.

- Jó, ez így durván hangzik, de mentségünkre legyen mondva, hogy az italautomatát rendeltetészerűen használtuk - kezdte Dave.

- - Felmayer, hallgass! - förmedt rá Máday.

- Nos - köszörilte meg a torkát a recepció. - Most hajnali negyed öt van - ellenőrizte az óráját.

- Negyed öt? Jó sokáig pancsolunk - röhögte el magát Macu.

- - Még egy szót hallok, és lesz itt pancsolás! - üvöltött rá Máday.
- - Szállodánk köszöni a látogatást, örülnénk, ha a jövőben iskolájuk elkerülné a hotelünket, és nyomatékosan megkérem, hogy diákjaival együtt reggel hat óra nulla-nullakor hagyják el a szobákat.

- - Hé, de jár reggeli! - háborodott fel Ricsi.

- - Ne most - suttofta Kinga.

- - Szállodánknak nincs szüksége huligánokra! - nézett végig rajtuk a recepció, mintha tényleg bűnözők lennének. Erre viszont már Máday is odakapta a fejét.

- Na, azért ne essünk túlzásba. Pár gimnazista eltöltött itt néhány órát - vett minket a védelmébe, mire mindannyian elkerekedett szemmel néztünk rá.

- - Ruhában fürödtek, és megrongálták a berendezést!

- - Hála a jó égnek, hogy ruhában fürödtek - dűnyögte Máday. - Ami pedig a berendezést illeti: két műanyag szék van a vízben. Nem hinném, hogy ettől huligánok lennének!

- - Nézze meg, hogy szétdobálták a törülközőket!

- Amik a vendégeknek vannak fenntartva! Ezek a gyerekek pedig vendégek! - vágta rá Máday gorombán.

- - Megkérném önöket, hogy reggel hatkor távozzanak! - sziszegte a recepció dühösen.

- - Megyünk is! - bölintott Máday.

- Ja, amúgy meg tré a hely - bólogatott Macu.

- - Fiam - fordult felé Máday, amolyan „erre semmi szükség” pillantással.

- - Elnézést - értette meg a célzást Macu.

- Na, nyomás! - tapsolt az igazgatóhelyettes, mi pedig mindannyian megindultunk.

Csuromvizesen baktattunk a *szobánkig*, *Máday ment* elöl, mi pedig szólanul követtük.

- - Haragudni tetszik ránk? - gyorsította fel a lépteit Zsolti, hogy beérje a feldúlt igazgatóhelyettest.

- - Nem - sóhajtotta. - Egy végzős osztálykiránduláson mindenre fel kell készülni, a lényeg, hogy nem mentetek messzire, nem volt alkohol és mindenki jól van... - sóhajtotta. - Régóta vagyok a pályán, ez egy egyszerű eredmény.

- - Köszönjük - motyogtuk.

- - Mellesleg - nézett végig rajtuk a tizenkettedik év végére teljesen megtört igazgatóhelyettes. - Akárki is intézte a telefonos elégedettségi automatát, még én is elismerem, hogy ötletes volt.

Nevetve bólogattunk, aztán vizesen visszasiettünk a szobákba. Miután becsukódtak az ajtók, egyszerre berregtek fel a hajszárítók. Nincs mese, ha mindjárt indulunk, akkor meg kell szárítani a haját, és khm... a cipőket is.

Amíg Virággal Kinga loboncát segítettünk szárazzá varázsolni, megállás nélkül röhögünk az elmúlt órákon, és teljesen odavoltunk azért, hogy Máday végül kiütötte a „jófejségi” szintet.

Viszont reggel hatkor valóban kirúgtak minket. Szegény Haller egyáltalán nem értette, hogy mire ez a nagy sietség, és ásitozva kifogásolta a bánásmódot, valamint, hogy lespórolták a reggelit.

- Hát, igen. Goromba egy hely ez - álldogált mellette Zsolti a fejét csóválva.

- - Na, menjünk innen haza! - szólt Máday.

- - Mit műveltetek? - forgatta a fejét az ofő.

- - Miiii? Mi semmit - emelte fel a kezét Ricsi védekezően, és elindultunk a hajnali hűvösben. Szó szerint kitétek minket. ©

Sajnos a hajóra órákat kellett volna várni, de mivel a rockerek és Gábor is vizes maradt kicsit, a buszállomásra mentünk, és így sokkal hamarabb megérkeztünk, mint szeretnénk volna. A Batthyány téren sok sikert kívántam Gábornak, aki ugyebár a hajón maradt táskájáról próbált érdeklődni Dave-vel, Kingával és Jacques-kal, aztán elköszöntünk a többiektől is, és Cortezzel

együtt hazaindultam. A „vitánk” utólag már szörnyen viccesnek tűnt, úgyhogy miközben a dombos utcán sétáltunk

felfelé, átkarolt, én pedig a vállára hajtottam a fejem, és megállás nélkül nevtünk a törtéteken.

- - Van valami, amiért még mindig haragszol az elmúlt évekből? - néztem a szemébe, amikor megálltunk a kapunkban.

- - Nem. Nincs - szólt őszintén, némi töprengés után. - Neked?

- Azt hiszem, nincs - ismertem be, és komolyan is gondoltam.

- - Viszont - tettem hozzá, amolyan „azért ne nyugodj meg” pillantással - nehogy azt hidd, hogy Benoît nem jelentett nekem sokat.

- Gondolom. De a te kitalált barátodat Jérôme-nak hívták... - emlékeztetett mosolyogva.

- - Részletkérdés - nevettem el magam, aztán a vállába fúrva az arcom, szorosán átöleltem. - Örülök, hogy az elmúlt négy évem minden egyes napja rólad szólt - suttoztam alig hallhatóan. Cortez kissé eltolt magától, hogy a szemembe tudjon nézni, majd hosszasan megcsókolt, engem pedig elöntött a forróság a hajnali hűvösben. Azt hiszem, ezt végleg megbeszéltük.

Anyu arcára nem kis meglepettség ült ki, amikor beléptem az ajtón.

- - Már vége is a kirándulásnak? - csodálkozott.

- - Igen, eddig tartott - ködösítettem.

- - Hamar megjöttél. Na, és milyen volt?

- - Elég vizes - nevettem el magam zavartan.

- - Visegrádon esett? - kattintgatott a laptopján, mire megráztam a fejem.

- - Nem, nem esett - mosolyogtam.

A nap hátralévő részében felváltva pihentem és tanultam, aztán meg kellett magyaráznom anyunak, hogy mit keres a holmijaim között egy karton cigi és két doboz sör. A szüleim már-már azt hitték, hogy hirtelen zülteni kezdtem, ráadásul rögtön nagyban játszom, de ki kellett őket ábrándítanom, hogy nem, az nem az enyém, sőt a tulajdonosai sem használták fel. Anyuéknak lassanel kell fogadniuk, hogy a kamaszkorom eltelt apróbb kihágásokkal, rengeteg sírással és komoly balhé nélkül. Ezek kimaradtak. Helyette olvastam sok jó könyvet, szereztem igazi, pótolhatatlan és felbecsülhetetlen barátokat és Cortezt. Aki most már biztos, hogy kilencedik óta érdeklődik irántam. Hah! ©

Este, hullafáradtan még megnéztem a netet, mert sejtettem, hogy töltöttek fel kirándulós képeket a többiek, úgyhogy mielőtt leragadt volna a szemem, átnéztem a fotókat. Hát, kábé ilyenek lettek: a hajón próbáljuk kiszedni a beszorult telefont. Andris és Robi metárvillát mutat az idős társaság felé. Kinga és Dave pózolnak a csini, hajókázós szerkőjükben. Cortez vállára hajtom a fejem, mellettünk Virág zöld arccal mosolyog, Ricsi pedig zenét hallgat. Mindenki ideges a telefon miatt. Aztán csoportkép a visegrádi várnál. Kinga idegenvezetőként magyaráz, Dave, Gábor és Jacques az ofóvel együtt figyelik, a háttérben a többiek röhögnek, egy kéz pedig bemutat (?). Megérkezés a szállásra. Zsolti a szobájukban széttöri a pótágyat. Andris befekszik az ágyneműtartóba, Robi ráül, és nem akarja kiengedni. Cortez az ablakban ül, Ricsi tévézik, Virág az ágyon fekvé lábait a plafon felé tartja, én meg anyuval beszélök telefonon. Haller a fiúk szobájában tart eligazítást, Gábor mogyorót eszik unottan. A következő képek pedig már éjszaka készültek. Cortezzel a vízben, egymást átölelve állunk, a háttérben Kinga esik be a medencébe. Andris és Robi ruhában a vízben, szájukban elázott szál cigi lóg. Cortez a medence szélén (még pólóban!), Virág a víz alatt, Ricsi utánanyúl, hogy kihúzza. Kinga és Zsolti fröcskölök egymást. Dave a szupervízálló bűváróját mutatja Gábornak, akinek viszont beázott a karórája. A fiúk a levegőben, éppen ugrás közben. Én, ahogy a felém hajtott vizes Metallica pulcsit emelem fel fintorogva és dobom félre. Jacques a medencébe rakott műanyag széken ücsörög, és valamin nagyon nevet. A háttérben Ricsi klóros vizet köp. Kinga csuromvizesen átöleli Dave-et. Virág nem lát a szemüvegén, mert rászáradtak a cseppek. És végül reggel egy csoportkép, ahogyan fáradtan, álmosan, nyugósen, de változatlan jókedvvel vigyorgunk a hotel előtt, ahonnan örökre kitiltottak minket. Mi, tizenketten, bal oldalon az ofó, középen pedig Máday. Aki most már közénk tartozik. Le sem tagadhatja. ©

Osztálykirándulás: 5/5** - no comment. De tényleg.

Feltöltött fotók: 5/5 - hírnevünk szokás szerint megelőzött minket, annyi komment és lájk érkezett a feltöltött

képekre, hogy mire holnap bemegyünk a suliba, ezer százalék, hogy mindenki tudni fog a kirándulásunkról. ©
Cortez: 5/5*** - hű.
Álmos: 5/1* - kidőltem.

Május 3., csütörtök

És elérkezett a nap, amit minden diák egy kicsit vár is meg nem is. Az utolsó, ballagás előtti tanítási nap, amiben a „tanítás” szó már csak formalitás, merthogy egy iskoláról van szó. Reggel a telefonom ébresztője előtt magától felpattant a szemem, és az éjjeliszekrényem órájára nézve rájöttem, legalább annyira izgatott vagyok, mint amikor első nap mentem a Szent Johannába. Miután elkészültem (póló, kardigán, szoknya és tavaszi csizma, kiegészítőkkal), felkaptam a táskám (szinte üres volt ☺), és lementem a lépcsőn. Anyu és apu az étkezőasztalnál ültek, mindketten a saját laptopjukon pötyögtek. Az én kis droid családom. Töltöttem magamnak egy csésze cukros-tejes kávéöltöttöt, és hatalmasat sóhajtván ültem le velük szemben.

- Hjjaj - mondtam sokadszorra, mire végre lecsukták a laptopok fedelét, és kérdően néztek rám. - Utoljára vagyok gimnazista, figyelnétek a sóhajtozásomra? Kamaszkorom utolsó percei ezek - vágtam a fejükhöz, hogy figyelmetlen szülok. Anyu mosolyogva bölintott, apu meg a szokásos „fura a gyerek” nézéssel ajándékozott meg, miközben elhadartam, hogy mennyi minden kavarog bennem. Érzések, emlékek, boldog és kemény pillanatok, valamint a reggeli croissant és kávé. - És hát, eltelt - dőltem hátra a széken.

A kamaszkezelő könyvek mindig problémás, deviáns és renitens gyerekekről írnak, anyuék végigböngészték az elmúlt években az összes szakkönyvet, de általában soha, semmit nem találtak rám vonatkozóan. A szüleim túléltek a „zűrös” időszakomat, és mentségükre legyen mondva, mindent megtettek azért, hogy kiegyensúlyozott kamasz legyek. Igaz, sokszor csak némán támogattak, mert fogalmuk sem volt, hogyan reagáljanak egy-egy kirohanásomra, lépésemre vagy éppen sírógörcsömre. A könyvek segítettek volna, ha, mondjuk, kirámolok egy éjjel-nappalit, de egy kamaszkezelőben sem szerepel a „csendes gyerek, sokat olvas, sokat sír” helyzet megoldása. Mindegy, túl vagyunk rajta, és így, utólag, azt hiszem, minden elismerésem anyuéknek, tökéletesen csinálták. Mondjuk, kicsivel kevesebb netkorlátozást elviseltem volna, akkoriban ezt igazán nagy igazságtalanságnak éltem meg, de ma már, tizenhét felett azt mondom, jobb, hogy nem neteztem végig a gimit. Sok mindenről maradtam volna le. Könyvekről, közös programokról, a kertben olvasásról, a kutyasétáltatásról Virággal, magazinok lapozgatásáról... az életemről. Ilyen mély gondolatokkal hajtottam fel a maradék kávémat, közben pedig megnéztem az SMS-t, amit Cortez küldött. Azt írta, elaludt, találkozunk a suliban.

- - Biztosan sokáig tanult - bólogatott anyu megértően.
- - Vaaagy - vágtam rá mosolyogva - hajnalig amerikai focit nézett. - Oké, a szüleim nagyon kedvelik Cortezt, és imádják, ahogy hozzám viszonyul, de azért időnként kénytelen vagyok megvédeni a becsületét, és mielőtt szentté avatnák, felvilágosítom őket, hogy Cortez azért Cortez maradt, ergo nem hajtja túl magát, ha a suliról van szó.

Felkaptam a konyhapultról az utolsó jogos uzsonnámat (májkrémes szendvics, fél paprikával. Bah!), és elköszöntem a szüleimtől.

- - Reni - szólt utánam apu. - Szeretnéd, hogy az utolsó napod überciki legyen, és apukád vigyen iskolába? - ajánlotta fel kedvesen.

- - Igen! - csillant fel a szemem. - Szeretnék utoljára egy nagyot égni - vicceltem, mert persze már egyáltalán nem tartottam cikinek, ha apu eldob a suliiig. Az ember kinövi az ilyesmit. Fogalmam sincs, tizenegyedikben miért éreztem kellemetlennek és miért fagyoskodtam inkább reggelente. Néha az ember idő előtt szeretne felnőni és önállóságot mutatni. Most meg, mindennek a végén azt kívánom, bárcsak gyerek lehetnék még egy kicsit.

A Szent Johanna környékén mindenfelől diákok igyekeztek suliba, és ahogy apu lelassított, hirtelen óriási gombócot éreztem a torkomban. Kitétte az indexet, de sajnos nem volt sok időnk búcsúzkodni, mert mögöttünk egy busz várakozott egy türelmetlen sofőrrel és rengeteg türelmetlen utassal.

- Pattanj ki gyorsan - hajolt oda hozzám apu, és adtam neki egy gyors pusztit. - Reni - szólt utánam, mire a nyitott

ajtóból visszanéztem. – Nehogy elhányd magad. – Szomorú mosollyal bólintottam, és alig bírtam visszanyelni a könnyeimet. Kilencedik első napján ezzel a tanáccsal rakott ki ugyanazon a helyen, mint a mai, utolsó napon.

A lépcső előtt még senki nem ácsorgott, úgy tűnt, jó stréber módjára, elsőként érkeztem. Kikerestem a táskámból a zenelejátszómat, és leültem a legfelső lépcsőfokra, majd a Breaking Benjamin *Give Me A Sign* című dalát hallgatva fellapoztam a könyvemet (Dickens: *Két város regénye*), miközben engem megkerülve ismerős és ismeretlen diákok sétáltak fel a lépcsőn. A jármű bekanyarodott az épület elé, a két, bukósisakos alak pedig lepattant róla.

– Hát te? – ült le mellém Virág jókedvűen.

– Korán ideértem.

- – Cortez? – érdeklődött Ricsi.
- – Elaludt. Majd jön – feleltem. – Mit tanulsz?

– Kémiát – mutatta fel a füzetét.

- – Hogy megy?
- – Őszinte legyenek vagy kedves? – tűnődött.
- – Őszinte.
- – Szarul. Majd bedobom az agykárosodásomat.
- – Hidd el, mindenki el fogja hinni – szólt bele Kinga, aki időközben megérkezett. Dave kissé lemaradva, a háttérben telefonált.
- – Dave-vel mi van? – figyeltem mosolyogva. Gondosan beállított haj, zakó, iPhone és fontoskodó hangsúly.
- – Szörnyen fontos hívásban van – legyintett Kinga, mire felnevettem. Dave letette a telefont, és elégedetten lépett hozzánk.

– Jó reggelt.

- – Mit intéztél? – lökte vállba Ricsi.
- – Hogy díjmentesen cseréljék ki a megrongálódott bankkártyámat, mert nem az én hibám, hogy tönkrement.
- – Nem azzal estél bele a medencébe? – kérdezte Virág.

– Nos – köhintett Dave. – Elvileg attól nem mehetett volna tönkre.

Amíg Dave hatalmas sztoriját hallgattuk, szép lassan csatlakoztak a többiek is. Elsőként Zsolti, aki teljes kiőrlésű kétszersültet reggelizett, aztán a két rocker is eldobta a sarkon a reggeli cigijét, és odajött hozzánk. Karcsi a bringáján érkezett, és miután megállt mellettünk, Zsolti egy „jó reggelt, Potter” köszöntéssel vállba verte, mire Karcsi a *bicajjal együtt felborult. Gábor, Jacques, Flóra és Kata négyese éppen akkor ért oda hozzánk, amikor Virág és én leemeltük Karcsiról a bicajt. Majd Macu sétált a sulifelé, egy... khm. Csontvázal!*

- – Ííííí! – kiáltott fel Virág. – Ez Csontváz Carlos!

Döbenten figyeltem, ahogyan Macu átadja a rég nem látott csontvázunkat a többieknek, akik úgy üdvözölték, mintha tényleg régi barát lenne. Zsolti például hosszasan megölelte. ©

- – Hogy szerezted vissza? Úgy tudtam, hogy a rockerek elküldték világ körüli útra – töprengtem, mert Carlos utolsó Facebookbejegyzése erről árulkodott.

– Nem volt könnyű. És valakiknek napijegyet kellett vennem érte a nyári fesztiválra – sziszegte Macu olyan lelkesen, mintha csak a fogát húznák. Andris és Robi elégedetten vihogott össze.

- – De miért hoztad vissza? – értetlenkedett Ricsi.

– Mert a küldetésem szerint az utolsó napra vissza kellett szereznem – tartotta fel Macu a papírját, amit év elején húzott ki mint elkövetendő balhét. Összeráncolt szemöldökkel elolvastam a feladatot: „Az utolsó napon tedd vissza Csontváz Carlost a helyére.”

• Szerencsétek, hogy a rockerek megőrizték és nem hagyták el valami örült koncerten – ragadtam meg a csontváz karját, amin rengeteg belépőszalag díszelgett. Ha Carlos beszélni tudna, biztos sztorizgatna egy darabig...

– Ja. Mázli, hogy csak a bal lábfejét kellett pótolnom. Azt a netről rendeltem hozzá – magyarázta Macu.

A suliba érkező diákok mosolyogva vagy éppen érdeklődve néztek minket, de nem foglalkoztunk velük, csupán Kittiinek mutattuk be „régibárátunkat”. Bálint a 9/a-s lányok társaságában érkezett, és csak odaszólt hozzánk, hogy

ez az a csontváz, akinek tavaly eldugta a fejét? Az volt. ©

A lépcső előtt bandázva elképesztően sok minden jutott eszünkbe, szinte egymás szavába vágva elevenítettünk fel olyan dolgokat, amiket a csontváz látványa juttatott eszünkbe, pedig már szinte elfelejtettük.

Nevetve néztem át Virág válla felett, aki éppen a Justin Bieberpólóját kereste a rockereken, ugyanis Carlost abban az öltözetben láttuk utoljára, most azonban egy Sepultura felsőt viselt, úgyhogy ők ezen elvitatkoztak, én pedig megláttam Cortezt. Ha valami nem változott az elmúlt négy évben, akkor az a reggeli érzés, amikor aznap először meglátom... Khm. Na, jó, a lényeg, hogy nagyon örültem neki. ©

Miután Cortez megérkezett, bezárult a kör. Mind ott voltunk. Együtt. Az utolsó napunkon.

A portán felmutattuk a belépőkártyánkat, és beléptünk az aulába. A büfénél kígyózó sorok álltak, az alsóbb évesek kis csoportokba verődve beszélgettek és susogtak a Jeanne d'Arc-szobor körül, Máday pedig fürkésző tekintettel meredt az érkező diákokra. Mivel egy csontvázzal léptünk be a suliba, egyértelmű volt, hogy szóvá teszi.

- – Mélyen tisztelt 12/b! – kiáltott ránk. – Mégis mire véljem ezt?
- – Máday néni! Csokoládés puding! – köszöntötte Zsolti vidáman.
- – Mi ez a csontváz?

– Visszahoztuk Baranyai tanárnőnek! – magyarázta Macu. – Még tavaly, év végén szökött meg – tette hozzá, nehogy úgy tűnjön, hogy esetleg „megfújtuk”.

- – Azonnal vigyétek a szertárba!!! – üvöltötte Máday.
- – Milyen fogadtatás ez? – hóbörgött Ricsi. – Hiszen megtaláltuk és visszahoztuk! Nem jár jutalom?

– Ti vittétek el! – szórt szikrákat az ig.helyettes szeme.

- – Na, de mi is hoztuk vissza! – vitatkozott Andris.

• – Ne húzzátok ki a gyufát az utolsó napokon! – fenyegetett minket Máday, sorban felénk bökve a vonalzójával. Apropos. Vonalzó. Cortez előszedte a zsebéből az eredeti, egészen a mai napig Zsoltiék garázsában kiállított darabot, és az igazgatóhelyetteshez lépett.

– Visszakaphatnám a vonalzómat? – kérdezte szemtelenül és felháborítóan lazán.

- – Hogy mondd? – kerekedett el Máday szeme. Az egész aula minket figyelt.

– A vonalzómat. Bele is van karcolva. Nézze csak – mutatott Cortez a Máday kezében lévő vonalzóra. Az igazgatóhelyettes elképedve nézte a „fake” darabot, Cortez pedig odaadta neki az eredetit.

- – Ezt hogy csináltad? – sziszegte.

- – A kérdés, hogy vajon mikor – röhögött Ricsi.

• – Máday néni, ma búcsúzik az enyveskezű 12/b. Hát nem szomorú? – szipogta Zsolti. Máday idegbetegen kikapta Cortez kezéből a saját vonalzóját, és az „áldarabot” az igazi mellé rakva ellenőrizte, hogy vajon mi a különbség, és ami fontosabb, vajon miért nem tűnt fel neki.

- – Tessék – nyújtotta sóhajtvá Corteznek a vonalzót, aki megrázta a fejét.

– Tartsa csak meg. Emlék.

– Leköteleztek – motyogta még mindig olyan döbbsen, hogy alig tudtuk kivenni a szavait.

– Nálunk Máday néni vonalzója ebben volt – kezdett kutatni Zsolti a táskájában, és ünnepélyesen kisedte a garázs falán lógó keretet. – Ezt is odaadjuk. Kiteszi az irodája falára?

– Nos – szegte fel az állát Máday. – Elképzelhető, hogy kirakom. Így mindig emlékezni fogok a legidegesítőbb Szent Johanná-s osztályra.

- – És a legmenőbbre – egészítette ki Ricsi.
- – És akiket a legjobban szeretett – mutatott Zsolti szívet az ujjából.
- – És a legokosabbakra – üvöltötte Robi, mire mindannyian felröhögünk.
- – És akik még az utolsó nap is simán felnyomták a wifit – pötyögött Dave a telefonján.

– Hogy mondd? – kerekedett el Máday szeme.

• – Öhm. Úgy értem, gyenge a hálózati kulcs – javította ki magát Dave, aztán behúzott nyakkal nyomkodta tovább a telefonját.

– Na, jól van, 12/b. Nyomás a ballagási próbára! Ne is lássalak titeket! – utasított minket az ig.helyettes, úgyhogy

csapatosan megindultunk, majd Máday egy „mindenki azonnal órára!” üvöltéssel visszaállította az iskolai egyensúlyt, amitől valamennyi diáknak csengeni kezdett a füle, az épület pedig hosszú másodperceken át visszhangzott.

Miközben az udvar felé igyekeztünk, Cortez átkarolta a vállam, én pedig a mozdulatot követve a tekintetemmel, egy pillanatra visszaneéztem. Az aula kiürült, csupán a Jeanne d’Arc mellett álló Máday maradt egyedül, a szokásos helyén, és a kezében tartott két vonalzót nézve megcsóválta a fejét, miközben hitetlenül elnevette (!!!) magát. Wow. Egy pillanatra átfutott az agyamon, hogy szólok a többieknek, de aztán úgy döntöttem, már éppen eléggé leromboltuk a „könyörtelen” igazgatóhelyettes képét, ha kiderül, hogy elnevette magát a vonalzócsere, már soha nem lenne meg a régi tekintélye. Éppen ezért ezt megtartottam magamnak. Ebben a suliban úgyis mindenkinek megvolt és talán meg is van a maga titka. ©

A ballagásban az a legjobb, hogy kizárólag a végzősökről szól, így amíg mi a beállást, sorrendet és „normálisan vonulást” próbáltuk, az alsóbb éveseknek az volt a feladatuk, hogy lessék a kívánságainkat, segítsenek és díszítsenek. Igen, ez elég hálátlan feladat, mi is megtapasztaltuk párszor, bár amíg én igyekeztem a lehető legkevesebb utasítást adni, addig egyesek igazán kiélhették magukat. Például Kinga, aki kedvére dirigálhatott, irányíthatott és terrorizálhatta a segítőinket, valamint a fiúk, akik kissé félreértelmezték az alsóbb évesek szerepét, és leginkább a büfébe küldözgették őket. Mivel két osztály ballagásáról van szó, a mai napot szinte teljes egészében az a-sokkal töltöttük, ami azért fura, mert az a-s fiúk közül akadt olyan, akit szerintem még az életben nem láttam. Érdekes. Ez amúgy kölcsönös volt, egyesek úgy néztek rám, mintha fogalmuk se lenne arról, hogy ki vagyok. Ennek oka, hogy valószínűleg fogalmuk se volt arról, hogy ki vagyok. Na, így, tizenkettedik végére csak összeismerkedünk. ©

Az egész napot szörnyen szélsőségesnek éreztem, egyfelől ott volt a rengeteg nevetés, hülyülés és a „mindjárt szabadok vagyunk érzés”, megfűszerezve egy kis laza hangulattal, a „semmit nem kell csinálnunk, nincsenek óráink” tudattal és azzal a hihetetlen boldogsággal, miszerint minden rólunk szól, csak mi vagyunk a főszereplők. Másfelől viszont ott volt a „szigorúan tilos kimondani, de mindjárt érettségizünk” nyomás, a búcsú, elszakadás és elmúlás keserű érzése, valamint a torkomban lévő gombóc és a szemembe összegyűlő könnycseppek, amik tudatosították bennem, hogy egyszerűen vége.

A próba után tulajdonképpen végeztünk, úgyhogy mehettünk is, azonban az ebédszünet idejére még valamennyien az udvaron maradtunk, és elfoglaltuk a szokásos helyünket. A padot és a környékét. Nem beszéltek meg előre, senki nem tanácsolta, hogy maradjunk, csak egyszerűen nem tudtuk elképzelni, hogy dél körül fogjuk magunkat és kísétálunk az épületből.

- - Kéri valaki a májkrémes szendvicsemet? - emeltem fel fintorogva az uzsonnámat.
- - Ühüm. Köki - jelentkezett érte Virág elsőként és szokás szerint egyedülként.

Az udvar még pár másodpercig volt csendes és nyugodt, az a-sokon kívül, akik az árkádok alatt beszélgettek, csupán mi, tizenketten ültünk a helyünkön, majd a csengő hallatán kitérült az épület ajtaja, és kiözönlöttek a diákok. Azonnal örült nyüzsgés, duruzsolás, vihogás és beszélgetés zűrzavara hangzott fel, a stúdiósok bejelentkeztek a sulirádióba, Gondos kiüvöltötte a labor ablakán, hogy kéri vissza a pipettákat a 10/b-től (©)... csak a szokásos Szent Johanná-s ebédszünet.

- A következő számmal szeretnék búcsúzni a végzőseinktől. Hiányozni fogtok, srácok - szólt a stúdiós hangja a hangszórókból, majd elindult a dal. Youth Group: *Forever Young*. No comment.

- - Ez most komoly? - pislogtam felfelé, és kénytelen voltam megtörölni a szemem, mert a hülye szám hatására egyszerűen nem tudtam visszatartani a könnyeimet.

Virág totál meghatódva meredt maga elé, Kata lesírta a gót szemfestékét, Kitti szomorúan nézett ránk, Karcsi az orrát fújta szipogva, Zsolti pedig „nyugodj meg, Potter” mozdulattal veregette meg a fejét. Az árkádok alatt álló a-sok keserű mosollyal az arcukon beszélgettek, és gyakran pillantottak felénk, hogy megnézzék, mi hogyan reagálunk. Vörös szemekkel és bedugult orral fordultam Kingához, aki Dave mellett ácsorgott és nagyon elmerült a gondolataiban. Ricsi Virág hátát simogatta, a rockerek magukhoz képest komolyak voltak, és káromkodva magyarázták, hogy mekkora szívás az egész. Gábor és Jacques sóhajtva hallgatta a zenét, Macu pedig csinált pár

képet a telefonjával. Cortez átkarolta a vállam, és magához húzva nyomott egy pusztit a homlokomra.

- - Basszus - nézett fel Ricsi a szám végén. - Végeztünk.
- - Ja - biccentett Zsolti.

A hatásszünet nem tartott sokáig, ugyanis elkezdődött a következő dal, ami már nem volt ennyire érzelgős: valami gigantikus popsláger, mi pedig szedelődzködni kezdtünk.

- Holnap, a ballagáson! - intett Macu.

- - Addig tanuljatok! - utasította Kinga a társaságot.

Virággal együtt felbaktattunk a lépcsőn, és megálltunk a suliboxunk előtt, mert úgy beszéltek meg, hogy közösen pakolunk ki belőle. Segítettem neki leszedni a belső ajtóra ragasztott fotókat (közös képek Ricsivel, velem, osztálykép, Beni és Andy Warhol fotói, mindenféle békejel, szív, napocska...), majd kivettük a könyveket (ebből nem volt sok), és végeztünk is. Az én szekrényem következett. Az elmúlt hetekben már nem sokszor használtam, így pár jegyzet és könyv kivételével szinte üres volt, már csak az ajtóm volt hátra.

• - Hű - néztem végig a teleragasztott felületet, aztán megragadtam Shakespeare képét, és leszedtem. Minden egyes fotó és kép levétele kiszakított egy darabot belőlem, mire végeztünk, a szekrényemen kívül magamat is tökéletesen üresnek éreztem. - Hát... Ezzel kész vagyunk.

- - Ühüm - bólogatott Virág.

- Talán így van ez rendjén - törölgettem a szemem. - Együtt ragasztgattuk össze, együtt is szedtük le - nosztalgiztam azon, hogy kilencedikben Virág segített kiaplakátolni a szekrényajtómat, mert nem tudtam, mit is tehetnék rá. Virág szorosan átölelt, és éreztem, ahogyan a hátamon megmarkolja a pulcsimat, mintha csak kapaszkodna. Belém, a suliba vagy mindenbe, amit el kell engednünk.

Ott álltunk sírva, egymást átölelve, amikor hirtelen kicsapódott mellettünk egy ajtó. Mindketten odakaptuk a fejünket. Kinga támadta meg a saját suliboxát, majd a teleragasztott szekrényajtójára nézve bólintott, és fentről, egy határozott rántással letépte az egészet. Elkerekedett szemmel néztünk rá, mire észrevett minket.

- Mi az? Azt hittétek, majd én is nyálás szertartás közepette búcsúzom el egy szekrényajtótól? - kérdezte kíméletlenül.

- - Végül is - tünődtem. - Igen.
- - Ezek képek. És egy szekrény. Csak egy gyenge idegzetű ember érzékenyül el rajta.
- - Koszi - nevettem el magam kínosan.
- - Nos. Én végeztem is - csapta vissza az ajtót, és határozott léptekkel otthagyt minket.

- Figyelj - néztem Virágra. - Ez az utolsó napunk. Szerintem öleljük meg.

- - Okiiii! - nevetett fel Virág, miközben megragadtam a karját.
- - Kinga! - szóltam utána.
- - Mi az? - fordult hátra, de amikor meglátta, hogy felé igyekszünk, eltorzult az arca, és rohanni kezdett. -

Hagyjatok békén! - kiáltotta.

- - Nem, nem! Várj már! - futottam utána, Virágot is magammal rángatva.

Kinga bekanyarodott a lépcsőn, és örült tempóban szaladt le, mi pedig szúró oldallal és kifulladásra követtük. Ajj, talán tényleg többet kellett volna sportolnunk. Kinga feldöntött pár kilencedikest, kikerülte Farkas tanárnőt, átvágott az aulán, és nekicsapódott a bejárati ajtónak. A büfében álló diákok kérdően nézték, aztán felénk kapták a fejüket, merthogy Virággal közben megérkeztünk, és éppen amikor Kinga kilépett a sulij ajtaján, mi beértük, és a lendülettel nekilöködtünk, így aztán mindhárman szó szerint kizuhantunk a suliból, és elterültünk a lépcső tetején.

- - Idióták! - sziszegte Kinga hanyatt fekve a kövön, és a könyökét markolászta.
- - Aúúú - fájlalta Virág a fejét.

• - Azt hiszem, eltörtem valamimet - jelentettem ki, mert abba biztos voltam, hogy nagyon fáj, csak még azt nem tudtam, hogy mi

Az aulában lévő diákok kirohantak az ajtón, hogy megnézzék mi van velünk, a lépcső alján ácsorgó Cortezék pedig szó nélkül meredtek ránk. Oké, ők csak annyit láttak, hogy mindhárman ki zúgunk az ajtón és brutálisan nagyot esünk.

- Szállj már le rólam, Virág - ült fel Kinga, lelökve magáról Virág lábát, és a hófehér dzsekijét vette szemügyre, ami khm... talán egy kicsit piszkos lett.

- - Oké, ezt nem így terveztem - tápázkodtam fel én is, majd megragadtam Virág színes kapucniját, és felrángattam, hogy üljön fel.

- Na, jó! Fellöktetek, megfejtetek, összenyomtatok! - állt fel Kinga a földről, majd lehajolva felkapta a táskáját is.

- - Mert szeretünk! - mosolygott Virág.

- - Kifejezhetnétek ezt erőszak nélkül is - duzzogott a tenyerét vizsgálgatva, ami lehorzsolódott. - Na! - tárta szét a karját. - Gyerünk, van tíz másodpercetek! - ajánlotta fel nagylelkűen, mire Virággal azonnal felpattantunk, és nevetve átöleltük. - De ha Virág ugrálni kezd, vége az egésznek! - tette hozzá, és Kinga köztudottan gondolatolvasó, ugyanis Virág afféle „ajj már” nézéssel bólintott, és igyekezett megállni az ölelést ugrabugrás nélkül. ©

Kinga nem viccelt, tíz másodpercig engedte, hogy szeressük. Igyekeztem az ölelésbe belesűríteni mindent, ami az elmúlt években bennem maradt vagy esetleg nem engedte kimondani. Aztán, pontosan tíz kerek másodperc múlva durván eltolt magától minket, és lesétált a lépcsőn. A fiúk még mindig értetlenül meredtek ránk, és amikor Cortez felvont szemöldökkel nézett a szemembe, csak legyintettem.

- Lányos dolog - mondtam, remélve, hogy ez elegendő válasz, és úgy tűnt, hogy igen, mert nem kérdezett többet. Hirtelen észrevettem Dave és Macu kezében a mobilokat, ami normál esetben nem tűnt volna fel, ugyanis mindig a kezükben van, ezúttal viszont érintett voltam. - Mondjátok, hogy csináltatok egy képet!

- - Persze hogy csináltunk. Átküldjem? - vigyorgott Dave.
- - Ahogy Kingát átöleljük? Azonnal! Ez lesz a háttérképem - nevettem el magam.
- - Állítsd is be, mert több ilyen nem lesz - közölte Kinga unottan.
- - Dehogynem. Megtört a jég.
- - Ne bízd el magad - vigyorgott gúnyosan.

Amíg mi hárman átbeszéltük, hogy holnap ki hányra megy fodrászhoz, meg ilyesmi, Zsoltiék inkább leléptek, Ricsi a robogóján ülve várakozott, Dave a telefonját nyomkodta, Cortez pedig a lépcsőn ülve zenét hallgatott.

- - És kis virágok lesznek a hajamban. Mert az a ballagásra is klappol, meg izé, a bálra is - ecsetelte Virág, hogy milyen hajkoronát képzelt el holnapra.

- - Csodálatosan hülyén fogsz kinézni - bólintott Kinga.

- Nemáár'. Szép lesz - bizonygatta Virág. - Tündérlányos.

- - Ez valami kisegítő iskola? De komolyan - forgatta a fejét Kinga, arra utalva, hogy négy éve nem érti meg Virág gondolkodásmódját. Ők ketten próbáltak szót érteni, de nehezen ment, én pedig leültem Cortez mellé a lépcsőre, és sóhajtván a vállára hajtottam a fejem.

- Kis, sárga virágok! - erősködött Virág, aztán felénk fordult, feltehetőleg azért, hogy megkérdezze tőlem, vajon szerintem is szép-e, ha az ember haja úgy néz ki, mint egy tavaszi kert. Azonban, ahogy ránk nézett, elfelejtette az eredeti gondolatát, és özszeráncolt szemöldökkel gondolkozott. - Úúú. Most tök úgy ültök, mint amit rajzoltam.

- Mi? - kérdeztem furán.

- Reniiii! - csillant fel a szeme. - A mangám. Szülinapodra. Nem emlékszel? - biggyesztette le a száját csalódottan. Felemeltem a fejem Cortez válláról, és erősen kutattam a gondolataimban, aztán hirtelen elmosolyodtam, és a tenyerembe tettem az arcomat.

- - Dehogynem. Emlékszem - virultam, és felidéztem az emlékeim között azt a szuper, a szülinapomra készített manga képregényt, amit Virág rajzolt kilencedikben. Valóban, az utolsó kép a sulis előtti lépcsőt ábrázolta, ahol (a kilencedikes, deszkás Cortezzel) ülök. Wow.

Hazaérve szoltam anyuéknak, hogy az utolsó nap miatt depressziós lettem, és a gondolattól, hogy többé már nem vagyok gimis, poszttraumás stressz szindróma lépett fel nálam, emiatt a szobámban leszek. Anyuék elkerekedett szemmel néztek rám, és azt hiszem, miután felvonultam a lépcsőn, ész nélkül kezdtek szörfözni a neten. Épphogy elrakták a kamaszkezelőket. Na, akkor most keressünk új könyveket. ©

Becsuktam magam mögött az ajtómat, és a tételek, könyvek és feladatsorok közepette bekapcsoltam a gépemet,

benyomtam a Youtube-on a Youth Group *Forever Youngj*át folyamatos lejátszásra, közben pedig felnéztem a Facebookra. A chat fullon volt, minden falon ezer poszt, komment és lájk.

Hirtelen ötlettől vezérelve csináltam egy új mappát, és a gépeken lévő képek közt válogatva sorban töltöttem fel a fotókat. Osztálykirándulások, kilencedikes képek, csoportképek, teremben készült fotók. Ölelések, röhögések, mutogatások, poénok és szomorúbb pillanatok. Teremfogság, olvasókör, suliójság, tornateremben megtartott órák, iskolai bulik, Csontváz Carlos, padon ülés, táblára firkált, cenzúrázott írások, nullapontos vagy éppen maximum százalékos témazárók megörökítve. Összesen ötvenkét fotót töltöttem fel, mindegyikhez odaírtam valamit, mint pl. Virág és Reni kilencedikben, vagy Ricsi, Zsolti, Cortez és Dave Kenesén, Kinga a díjugratóversenyen, Gábor és Jacques a teremben, Máday igazgatóhelyettes asszonnyal az aulában ©, osztályfénykép 12.-ben, meg ilyesmi... Végül a mappát is elneveztem, ezen egyáltalán nem gondolkodtam, egyszerűen beírtam, hogy Szent

Johanna gimi. És egy utolsó kattintással megosztottam a képeket. Csupán addig mentem el az oldalról, hogy újra berakjam a számot előlről, de mire visszamentem, olyan lájkos kommentmenyinyiséget tapasztaltam a falamon, amilyenre még nem volt példa a közösségi életem során. Folyamatosan jöttek az értesítések, szó szerint bepörgött az oldalam, a taggelések miatt pedig valamenynyi barátom falára kikerültek a képek, így hirtelen ezermillióan kattintottak rá és írtak róla véleményyt.

A telefonom megcsörrent, mire azonnal felkaptam, és mosolyogva lehunytam a szemem.

- Túlpörgött a falad.

- Csak csináltam egy mappát - feleltem szorító mellkassal. - Tudom, hogy sose lájkolsz semmit, de... - kezdtem, ám be sem tudtam fejezni a mondatot, mert már jött az értesítés, hogy AntaiKelemen Ádámnak tetszik a mappám. - Köszönöm - suttogtam.

- - Ez csak egy lájk. Nem kell megköszönnöd. Amúgy tényleg jó lett. Egy csomó képet nem is láttam még.
- - Melyiket?
- - 13, 17, 29-. - kezdte sorolni, én pedig gyorsan kattintgattam a képek között, leellenőrizve, hogy melyikről van szó. - Szóval, hogy van a poszttraumas stressz szindrómád? - váltott témát, nekem meg elkerekedett a szemem.
- - Hé! Attól, hogy összeköltözünk, még nem ér úgy beszélni a szüleimmel, hogy én nem tudok róla! - tettem felhábtorodást, mert erősen az volt a gyanúm, hogy anyu időnként hívogatja Cortezt. - Egyébként nem túl jól - feleltem az eredeti kérdésére.

- Egy kis junkfoodtól biztos jobb kedved lenne...

- - Az mi? - ráncoltam a szemöldököm.
- - Látom, még mindig jól megy az angol - röhögött ki. - Gyorskaja.

- Óóó - bólintottam. - Talán tényleg segítene - töprengtem el azon, hogy mennyire dobna fel egy almás pite. Szerintem nagyon.

Tíz perc múlva felveszlek. Addig találd ki, mit akarsz enni - tette le a telefont, én pedig boldog mosollyal lehajtottam a notebookom fedelét.

Utolsó nap: 5/5 és 5/1 - ©

Csontváz Carlos: 5/5* - jó volt újra látni, és Baranyai tanárnő is eléggé örült neki, amikor egy „Visszajöttem, mert honvágyam volt” táblával a nyakában fogadta a csontváz a szertárban...

Kinga: 5/5* - végre van egy képem, amin megöleljük egymást. És a kép felkerült a Facebookomra, amit egy csomóóóóan lájkoltak. Kinga most már soha nem tagadhatja le, hogy barátok vagyunk. Haha! ©

Cortez: 5/5 - mindjárt jön értem. ♥ Viccen kívül, nem arról van szó, hogy elvisz enni vagy anyu leadta neki a drótot, hogy rossz kedvem van. Cortez magától is mindig tudja, hogy mikor „raboljon el” egy kicsit, hogy kiszellőztessen a fejem.

Holnap ballagás: 5/1 - jaj, jönnek a nagyiék. Mármint. Elnézést. De jóóó. Khm.

Forever Young: 5/5* - ©

Május 4., péntek

Elképesztő nap, ballagás és végzősök bálja. De kezdem a tegnapi nap végénél. Miután Cortez felvett a nagypapája kocsijával, elmentünk egy McDrive-ba, mivelhogy nem volt beülős hangulatunk, szerettünk volna kettesben lenni, szóval csak átvettük az ablakban a kólákat és a pitét (nekem ☺), majd egyszerűen kocsikáztunk mindenfelé, miközben beszélgettünk. Már nem tudom, egészséges-e ennyire rajongani Cortezért, azt hiszem, az ő neve a világon a legtöbbször leírt szó/naplóoldal, viszont nem tehetek róla, egyszerűen totálisan odavagyok érte. Ez a tegnapi nap is egy

olyan dolog, hogy teljesen üresnek és szomorúnak éreztem magam egészen addig, amíg este fel nem vett és el nem vitt magával. Mert amikor vele vagyok, nemcsak az jut eszembe, hogy a közös múltunknak a Szent Johannával mindjárt vége, hanem azt is tudom, hogy van egy jövőnk, amit viszont hamarosan elkezdünk. Így tehát, Cortez segítségével kicsit átrendeztem a gondolataimat, és büszkén, boldogan, tele szép emlékekkel vágtam neki a mai napnak, amiről tudtam, hogy nehéz lesz, viszont egy kis gondolatirányítással nem végigzokogtam, hanem végignevettem az egészszet.

Szóval reggel azzal a tudattal ébredtem, hogy ma a legjobb barátaimmal, a kedvenc tanáraimmal és rokonaimmal/ismerőseimmel (na, jó, csak ismerős, mert egyedül Petiről van szó) elballagok a Szent Johannából. Egészen a fogmosás végéig ilyen nyugodtan tervezgettem a napomat, aztán persze totálisan felpörögtem, mert onnantól kezdve, hogy lesétáltam a lépcsőn, elkezdődött a rohanás. A fodrásznál ülve hatvanmillió fólia állt ki a hajamból az égre meredve (kell nekem melír, miért nem vagyok természetes szépség??), közben egy pillanatra sem tudtam letenni a telefonomat, mert állandóan hívott valaki. Virág, hogy a fodrászától hazafelé menet megtámadták a méhek a hajában lévő virágokat, egy meg is csípte, és borzalmasan bedagadt a keze. Utána Kinga hívott, hogy ő megmondta, hogy Virág ne rakosgasson a hajába növényeket, mert baj lesz belőle. Még hívásban voltunk, amikor Dave várakoztatóra került, átnyomtam, mire közölte, hogy felhívták az online boltból, ahol a tanároknak megrendelte a búcsúajándék kosarakat, hogy nem készült el három kosár, most mit csináljon? A suliójságos Bence riadtan ért el, hogy nyomdahiba van az évkönyveinkben, és elírtak egy nevet. Kénytelen voltam lerakni, mert közben Macu hívott, hogy a rockerek közül egyik sem veszi fel a telefont, tudok-e róluk valamit. Kata S. O. S. SMS-t küldött, hogy kiszakadt a báli ruhája, mit vegyen fel este??? Én meg ott ültem a fodrász székében, annyi fóliával a fejemen, hogy féltő volt, egyszerűen elrabolnak az UFO-k, és sem-mire nem tudtam mit reagálni. És ami a legjobb, hogy hajvágás közben is folyamatosan vonalban voltam valakivel, így nem tartottam egyenesen a fejem, aminek az lett az eredménye, hogy bal oldalon hosszabb a hajam. ÁÁÁ! És akkor azt már nem is említem, hogy mivel állandóan mocorogtam, beleejtettem a fejmosóba a töritételeimet.

Hazaérve, amolyan „végre, egy kis nyugalom” stílusban csuktam be magam mögött az ajtót, mire meghallottam a nagyiek hangját. Hát, ilyen nincs.

- Sziasztok - köszöntem, és megpróbáltam a lehető legtermészetesebben előadni a természetellenes mosolyomat. Nagymami és nagypapi egyfajta „tehát miattad fogjuk végigszenvedni a délutánt egy állott szagú tornateremben” vicsorral köszöntöttek, és odaadták a ballagási virágcsokromat. - Ööö... Nagyon szépen köszönöm, de ezt majd az iskolában venném át, a ballagás alatt

- magyaráztam. Nos, nem úgy néztek rám, mint akiknek szándékukban áll visszavenni a csokor kórót, hogy tovább cipeljék, úgyhogy kínosan körbenéztem, és összetalálkoztam a tekintetem apuével, aki hozott nekem egy vázát. - Koszi - suttoztam.

- - Szívesen. Soká jöttél - sziszegte.
- - Mert radar volt a fejemen - magyaráztam.

- Jó, de én itt ülök velük egy órája. Néma csöndben.

- - Sajnálom - húztam be a nyakam. - De engem utálnak, amiért itt kell lenniük - tettem hozzá.
- - Nyertél - mosolyodott el. Egy igazságos világban nem a másik nagyiek, hanem ők élnének Kanadában.

Vagy a Holdon. Részletkérdés.

- - Reni, mutasd a hajad! - sietett be anyu a konyhába. Mindegy, hogy az ember nyolcéves vagy tizennyolc,

akkor is körbe kell fordulnia a szülei előtt, ha valami újdonság van rajta. – Nagyon szép lett a színe – dicsért meg. – És milyen divatos a fazonja. Jól látom, hogy hosszabb az egyik oldalon?

- – Ez nem divat, hanem neurológiai rendellenesség. Ferdén állt a fejem vágás közben – közöltem.

A nagyiék kérdően figyelték a beszélgetésünket, mire anyu nevetve legyintett feléjük.

– A gyerek sokat nézi a webbetegyet – magyarázta. Ez nem is igaz. Ezeket a tüneteket teljesen önállóan találom ki. Na, mindegy.

A ballagás négykor kezdődött, addig életem legkínosabb órái vártak rám a nagyiék társaságában, akik totálisan leszívták az agyamat. Például ballagási ajándéknak hoztak két darab Bee Gees-CD-t, merthogy szeretem. Állítólag.

- – Hú. Nagyon köszönöm – sziszegtem az összeszorított fogaim között, és egészen a konyhapultig hátráltam. – Bee Gees? – kérdeztem aput elképedve. – Köztudottan Beatles-rajongó vagyok, semmi közöm a Bee Geeshez.

- – Hát. Legalább a B betű stimmel – veregette meg a vállam apu. – Egyébként meg *Stayin' Alive* – tanácsolta, mire kérdően néztem rá. – Naa, Reni! *Stayin' Alive* – ismételte.

- – Akárhányszor mondod, nem fogom megérteni – vallottam be. Apu amolyan „ne csináld már” pillantással letette a nutellás üveget (amire amúgy rögtön lecsaptam), és eszméletlenül magas hangon énekelni kezdett. Ööö... Viszont legalább rögtön eszembe jutott, hogy melyik dalról van szó, és táncolni kezdtem apu kornyikálására.

Anyu és a szülei döbbenet néztek felénk.

– Pontosan meddig tart a mai közös program? – dűnyögte a nagyi. Hát nem bájos?

Csöngettek, úgyhogy a Nutellával együtt kirohantam a kapuhoz, és boldogan ugrottam Peti nyakába, aki Pécsről utazott fel a ballagásomra.

- – Beatles-lány! – üdvözölt kedvesen, és egy hatalmas csokor virágot húzott elő a háta mögül.
- – De gyönyörű! Köszönöm szépen! – néztem meg ámulván az ajándékomat. – Jól utaztál?

– Aha – bólintott.

- – Szép a sminked – dicsértem meg. Nos, igen. Amennyiben az embernek emós haverja van, időnként ilyen és ehhez hasonló, nem kifejezetten hétköznapi kijelentéseket tesz.

- – Köszönöm. A tiéd is – mosolygott, és visszafésülte a fél szemébe az egyenesre vasalt, hollófekete haját.

- – Oké. A következő a menet – karoltam belé, miközben befelé indultunk a házba. – Én mindjárt elmegyek, mert előbb a suliban kell lennem. Te anyuékkal jössz, viszont itt vannak a nagyiék...

- – A kanadaiak?

- – Nem – húztam el a számat.

- – Ó – riadt meg. Igen, Peti jó barát, be van avatva a részletekbe is.

- – Szerintem is – bólogattam. – Szóval az lesz a legjobb, ha te nem mozdulsz apu mellől. A nagyiékkal kapcsolatban pedig: kerülj a szemkontaktust, és dugj be a füledbe fülhallgatót. Nem kell bekapcsolnod, elég, ha azt hiszik, hallgatsz valamit, akkor nem szólnak hozzád – hadartam el a több éves tapasztalat alapján jól bevált módszert.

Amikor beléptünk a házba, apu még mindig Bee Geest énekelt, továbbra is magas és botrányosan hamis hangon.

– Üdv! – intett Peti. – Apukáddal minden rendben? – suttogta, közel hajolva hozzám.

- – Persze. Miért? – kérdeztem vissza természetes arckifejezéssel, mire mindketten felnevettünk.

- – Nagyi! – néztem a nagymamámra, majd a nagypapámra, akit hirtelen nem tudtam, hogy becéztek, ezért némi töprengés után megvontam a vállam. – Nagypi!

- – Mí az a nagypi? – suttogta Peti, és bár ő volt a kifestett fiú a házban, erősen a legnormálisabb tag az egész környéken...

– Ööö. Fogalmam sincs, improvizáltam. Szóval, szeretném bemutatni egy nagyon kedves ismerősömet, Petit.

- – Ó! Szóval ez fiú? – kérdezte a nagyi kedvesen.

- – Igen! Persze! – háborodtam fel, és megszorítottam Peti karját.

- – Nekem mennem kell. Rendben leszel?

- – Ne aggódj. Megyek apádhoz Bee Geest énekelni. A suliban találkozunk – nyugtatott, én pedig még egyszer ellenőriztem magam a tükörben, aztán felkaptam a Szent Johanná-s blézereimet, és elköszöntem a családomtól egy

kis időre. Ami nem olyan nagy baj, tekintettel az elmúlt fél-egy órára...

- Hé! - hajoltam Cortezhez, hogy egy „istenem, végre egy értelmes ember!” csókkal köszöntsem. Cortez érezhette rajtam a lelkesedést, mert miután elindultunk a sulihoz, kérdően nézett rám.

- - Minden oké?
- - Hogyne. A nagyiék rászálltak Petire és a sminkjére, apu visszatért a hetvenes évekbe, anyu pedig próbálja tartani a frontot. Szó szerint, mert közben dolgoznia kell, ugyanis a Dunántúlon vihar van. Nálad?

• - Én eljöttem otthonról, a nagyszüleim pedig négyre a sulihoz jönnek.

- Ennyi? Semmi üvegből Nutella-evés, Bee Gees-dal és ritkán látott, kellemetlen rokon? - kérdeztem csalódottan.

- Semmi.

- - Imádom, hogy normális életed van - öleltem át.

A suli előtt hatalmas tömeg volt, a diákok csoportokba verődve ácsorogtak, a korán érkező családtagok és rokonok pedig az ajtó elé nyomultak, remélve, hogy előbb beengedik őket.

- - Virágék már ott vannak - hunyorogtam a távolba nézve.
- - Honnan tudod? - kérdezte Cortez furcsán, mert nem nagyon lehetett átlátni a tömegen.

- Hát... - mosolyodtam el. - Mondj még egy végzőst, akinél Spongyabob lufi lehet...

- Sziasztok - verekedtük át magunkat a tömegen, én pedig felemeltem Virág kezét, és óvatosan megnéztem. - Hogy vagy?

- Úúú. Naon fáj! - mutatta a befáslizott jobbát, ami a kötésen keresztül is elég dagadtnak tűnt.

- Sajnálom. Viszont szép a hajad! - dicsértem meg az összefogott, kétoldalt apró, sárga virágokkal díszített frizuráját.

Köki. A tiéd is jó lett.

- - Feltűnő, hogy az egyik oldal rövidebb?

- Nem. De most, hogy mondod...

- - Fenébe - sóhajtottam.
- - Kingák üzentek, hogy menjünk a terembe - nézett fel Ricsi a telefonjából.

Benyomultunk az aulába, amit gyönyörűen feldíszítettek, lufik és virágok voltak a korlátokhoz erősítve, majd a folyosón folytatódtak a díszek. Egy pillanatra megálltunk az újonnan felrakott tablóképek előtt, és gyorsan megnéztük. A teremben Kinga dühösen fogadott minket.

- - Hol vannak a rockerek?
- - Fogalmam sincs - feleltem. - Még mindig nem veszik fel?

- Nem. Mindkettő ki van kapcsolva - mondta Kinga, és bár

tiszta ideg volt, azért feltűnt, hogy nagyon szép a ballagásunk napján. Még így, eltorzult arccal is. - Az ott egy Spongyabob lufi? - meredt a plafonra, ahová felszállt a héliummal töltött léggömb, Virág pedig a padra állva ugrált, úgy próbálta elérni.

- - Emó, leesel és összetöröd magad - szólt rá Ricsi.
- - Na, jó! - lépett be az ajtón Dave, három dobozt tartva a kezében, amit az állával támasztott meg, nehogy leejtse. - Megoldottam a problémát - pakolt le a tanári asztalra, az ajándékkosarak mellé.
- - Mi ez? - léptem oda hozzá.
- - Sajnos már nem tudtam újabb kosarakat készíttetni, így apám segítségével összeraktam a maradék három ajándékot a tanároknak.

Belenéztem az egyik barna papírdobozba, és kivettem belőle egy bögrét, egy hamutartót és egy üveg bort. Mindegyiken ugyanaz a lógó és cégnév szerepelt, címmel, valamint „Kellemes ünnepeket!” felirattal. - Ezek céges promóciós ajándékok!

- - Igen. Apám cégétől. Látod. Itt a neve is! - mutatott az üveg borra.
- - Dave! Ezeket az osztályunk adja a tanároknak! És mi az, hogy kellemes ünnepeket? Május van! - közöltem elképedve.

- Hát, biztos van mostanában is ünnep. Május... május... - töprengett.

- - Nőnap! - jutott Ricsi eszébe.

• - Na! Akkor boldog nőnapot a tanárainknak. És egyben köszönjük az elmúlt éveket. Látogassák meg weboldalunkat, a www... - kezdte marketingelni az apukája cégét, mire hitetlenül Kingára néztem.

• - Mondanál erre valami okosat?

- Renáta, most nem érek rá! Robi anyukája azt mondja, hogy tegnap este Rammstein Tribute-koncertre indultak, és még nem értek haza! - forgatta Kinga a telefonját a keze között.

• - Hol volt Rammstein Tribute-koncert? - kérdezte Cortez.

• - Ha Németországban, én megölöm őket! - felelte Kinga.

Zsolti öltönyben, elegánsan lépett be a terembe.

• - Csoki! - biccentett. - Pogit?

- Úúú, koszi - szállt le az asztalról Virág. Én is elfogadtam a pogácsát, és csendben eszegettünk, miközben Gábor, Jacques és Macu is megérkezett a terembe. Már csak a rockereink hiányoztak.

- Van még pogid? - kérdezte Ricsi. Zsolti megtapogatta az öltönye zsebeit, végül legbelül talált még két darabot.

• - Ennyi volt - dobta oda hozzá.

• - Akkor lemegyek a büfébe, veszek még - indult meg Ricsi.

• - Ez nem a büféből van - kiáltott utána Zsolti.

• - Akkor? - nyeltem le az utolsó falatot.

- Találtam a tizedikesek termében.

- Pfüúú... - öklendezett Virág.

• - Zsolti! - kerekedett el Kinga szeme. - A tizedikesek termében találd?

• - Aha! A tanári asztalon.

- Te hülye barom! - akadt ki Kinga.

- Hóóó! Mi van már? - csodálkozott Zsolti.

- Jaj, ne - esett le nekem is.

• - Mi az? - forgatta a fejét Ricsi.

- Zsolti, a tarisznnyák mellett volt? - kérdeztem a szám szélét rágva.

- Aha. Mér'?

- Gratulálok! Megettétek a ballagási pogácsákat! - dörzsölte a halántékát Kinga, amolyan „agyérgörcsöt kapok tőletek” stílusban.

• - Du Hast! - lépett be a terembe Andris és Robi, mire mindannyian odakaptuk a fejünket. A rockerek a Szent Johanná-s zakó alatt Rammstein-pólót viseltek, az oldalukon lánc lógott, és természetesen bakancsban voltak. Te jó ég! Ezek az örültek így voltak koncerten, és nem öltöztek át!

• - Hol voltatok? Egész nap hívtalak titeket! - sietett eléjük Kinga, és csípőre tett kézzel vont a kérdőre hol az egyiket, hol a másikat.

• - Ez melyikünk nője? - kérdezte Andris.

• - Egyikünké sem - felelte Robi furán. - Asszem'.

• - Akkor meg hagyjál már minket - szólt oda Andris Kingának.

• - Hé, honnan van pogitok? - nézett Ricsi, aki az utolsó darab pogácsát ette totál nyugodtan.

- Ez a ballagási emlékünkn lett volna - feleltem. A rockereket nem igazán viselte meg, hogy megettük a tarisznnyába való pogácsát, inkább azért nehezteltek, hogy nekik nem hagytunk belőle.

• - Milyen volt a koncert? - kérdezte Ricsi a rockereket.

- Gut! - bólogatott Robi. - Azta'. Szívjunk héliumot! - pattant fel az asztalra, egy határozott ugrással elkapta a lufi zsinórját, és leszedte a plafonról. Az egész épület a mi röhögésünktől visszhangzott, és persze Virág visításától, aki azért sikongatott, mert a fiúk „kinyírták Spongyabobot”. Ez így durván hangzik, az igazság inkább az, hogy nem kinyírták, hanem ööö... Leszívták.

Persze, amit a két hülye elkezd, az általában sikersztori, úgyhogy miután beleszívtak a lufiba, és Dave kamerájába köszönve elképesztően vicces rajzfilmhangon vihogtak, Zsolti és Macu sem bírta megállni, hogy ki ne maradjon a dologból.

- – Na, jó, én szédülök. Hahaha – nevetett Robi egérhangon, mi pedig szó szerint sírtunk a röhögéstől.
 - – 12/b, mi ez a hangzavar? – lépett be a termünkbe Máday. .
 - – Máday néni! – kiáltotta Zsolti, és olyan hangja volt, mint Donald kacsának. – Csokoládééééé!
 - – Te jó ég! – sütötte le a szemét az igazgatóhelyettes. – Honnan van nálatok héliumos lufi?
 - – Én kaptam ballagásra. De teljesen leeresztett – szomorkodott Virág.
 - – Na, jó, elég lesz ebből! Fejezzétek már be a röhögést! Mindjárt kezdődik a ballagás! Halljátok? – üvöltözött az igazgatóhelyettes, de teljesen hiábavaló volt, egyszerűen dőltünk a nevetéstől, és nem bírtuk abbahagyni. Nyolc egészséges hangú röhögés és négy rajzfilmszerű vihogás. Á, kész voltunk.
- Haller meghatódva lépett a termünkbe, aztán hamar rájött, hogy ez nem a legmegfelelőbb pillanat az érzelgősségre, ugyanis szokás szerint káosz és anarchia jellemezte az osztályunkat.
- Mi készen vagyunk, ti is? – nézett be Edina az ajtón, mire Andris odakapta a fejét.
 - Takarodj, nyamvadt a-s! – kiáltotta vékony, recés hangon, Edina pedig megdöbbenve nézte, miközben olyan röhögés tört ki az osztályban, hogy szerintem még az utcára is kihallatszott. Edina duzzogva megrázta a fejét, és visszament a termükbe, őt pedig egy tizedikes fiú váltotta az ajtónkban.
 - – Elnézést, Haller tanár úr! – dadogta idegesen. – Van egy kis probléma. Eltűntek a pogácsák – vallotta be rémülten.
 - – Eltűntek a pogácsák? – kerekedett el az ofó szeme, aztán az állát vakargatva fordult hozzánk. – Tudtok erről valamit?
 - – Nem! – kiáltotta Ricsi. A tizedikes fiú visszafutott a termébe, mi pedig nem bírtuk abbahagyni a nevetést. Pedig jó lett volna, mert kezdődött a ballagás.

Az a-sok kezdték nekünk meg kellett várnunk, hogy végigvonuljanak a folyosón, aztán következtek mi. Névsor szerint, szóval az ofó után Cortez, Virág, Andris, Jacques, Dave, Robi, Macu, Zsolti, Ricsi, én, Kinga és Gábor. Az udvaron kissé szemerkélt az eső (hah, anyunak megint igaza volt, amikor tornatermes ballagást javasolt a sulinknak), ezért viszonylag sietősen vonultunk át a tesiterembe, ahol a lelátókon már elfoglalták a helyüket az alsóbb évesek és a rokonok/családtagok/ismerősök. A Szent Johannában soha nem tesznek kötelezővé semmilyen zenét, így a két végzős osztály dönthetett arról, hogy milyen zenére szeretnének ballagni. Nos, mivel a srácok kilencedik óta „leugatják” az a-sokat, és szinte semmibe nem engedik, hogy beleszóljanak, természetesen erről is ők döntöttek. Arra figyeltek csupán, hogy a családtagok és főleg az idősebb rokonok ne károsodjanak egy esetleges Korn vagy Rage Against The Machine-daltól, így végül közös megegyezés alapján az Aerosmith-től a *Dreatn On* lett a nyerő ballagási zenénk.

A tesiterem közepén lévő üres teret székekkel töltötték meg az alsóbb évesek, ide kellett nekünk és a tanárainknak ülnünk, miközben az ideiglenesen felállított emelvényen egy mikrofon állt. Amikor elfoglaltuk a helyünket, a dal még szólt, így magamban énekelve néztem körbe, a lelátókon anyuékát keresve. Hamar megtaláltam őket (örök hála Petinek, aki elég feltűnő), így feléjük mosolyogtam, és igyekeztem fenntartani a vigyorgómat akkor is, amikor láttam, hogy nagypi bealudt. Amúgy tetszik ez a becenév, szerintem megtartom neki. © Cortez nagyszülei az anyuék feletti sorban ültek, vidáman intettem nekik, majd megláttam Virág apukáját, Krisztát és Bénit, valamint Virág anyukáját is.

- – Andris, fejezd be a léggitározást – sziszegte az ofó a rockernek, aki a dal vége felé kicsit elragadtatta magát.

Ahogy elcsendesedett a zene, a diákok és a rokonok is, kezdődhetett a ballagásunk. Elsőként Flóra állt a színpadra, egy darabig szerencsétlenkedett, hogy lejjebb tudja engedni a mikrofont, végül Tölgyessy tanár úr segített neki. Jacques büszkén nézte a barátnőjét, és mivel a közönségből egyszer-kétszer vakuzott egy fényképezőgép, gyanítom, hogy Jacques szülei megörökítették a pillanatot. Flóra szép köszöntője után felkonferálta Mádayt, mire az egész tornaterem tapsolni kezdett. Igen, ez így szokás. Talán a mi társaságunk kissé elragadtatta magát, mert a szokásos tapson kívül fütty, lábdobogás és „éljen, éljen” bekiabálás is érkezett, majd amikor az igazgatóhelyettes megállt a mikrofon előtt, Zsolti felpattant a sorból, és két karjával buzdítva a tömeget, rákezdett, hogy „Máday, Máday, Máday”. Természetesen sokan kezdtek skandálni vele, és kisebb meccshangulat alakult ki.

- Jól van, na, elég lesz. Nagy Zsolt, nyugodj meg! – kérte Máday, és az egész tornaterem elröhögte magát.

Máday beszéde rövid volt és lényegre törő, ő csupán arra kért minket, hogy miután elballagtunk és szétszédülünk,

ne felejtjük el, hogy honnan jöttünk, mit tanultunk, és minden helyzetben maradjunk emberek, bár tudja, hogy ez néhányunknak nehezebbre fog esni. Hát, mivel ez jó poén volt, a diákok felnevettek, a szülők és rokonok azonban kérdően néztek össze. Na, igen. Nekik fogalmuk sincs arról, hogy milyen egy diák a suliban. Máday azzal zárta a beszédet, hogy ne feledjük, a Szent Johannába bármikor visszavárnak minket, ha úgy érezzük, egyszerűen csak jöjjünk el egy régi tanárunkhoz, mindig szívesen látják az elballagott diákokat.

- Máday néni! - állt fel Zsolti újra. - Én biztosan visszajövök majd! Szeretem magát! - tette a szívére a kezét. Máday sóhajtva bólintott.

- Nagy Zsolt! Én is bírlak - legyintett, majd fütty és tapsvihar közepette lesétált az emelvényről. Hát, ez nem volt mindennapi.

Máday után Borrel igazgató még rövidebb beszéde következett, azután a két osztályfőnök szólt néhány szót, és nagyjából letudtuk a ballagást. Illetve akkor azt hittük. Amikor Flóra verset mondott a tiszteletünkre (nagyon kedvelem Flórát, de a ballagási versek mindig annyira unalmasak, hogy képtelenség figyelni rájuk), mi előrehajolva egymásnak magyaráztunk, és megpróbáltunk nem vihogni, bár ez eléggé nehezünkre esett.

- Hé, hol van Zsidák? - kapkodta a fejét Kinga, mert üres volt a mellette levő szék.

- - Szerintem ma nem is jött - suttopta Macu.
- - Hülye! A teremben volt! - vágta rá Ricsi. - Vagy az nem ma volt? - bizonytalanodott el.
- - Biztos, hogy ma volt - mondtam, beszállva a beszélgetésbe.

- Juj! Elhagytuk! - szomorkodott Virág.

- Hogy hagytuk volna el? - rázta a fejét Kinga.

- Hát - gondolkozott Zsolti. - Mivel a sor végén volt, lehet, hogy az egyik kanyarban elszállt.

- - Erre inkább nem reagálok - nézett rá Kinga rezzenéstelen arccal.
- - Kit kerestek? - hajolt oda hozzánk Cortez.
- - Gábort - suttoptam.

- Nem a színpad mellett áll? - kérdezte összeráncolt szemöldökkel, mi meg mind a mutatott irányba néztünk.

Flóra éppen befejezte a verset, gyér taps hangzott fel a teremben, amire néhány hozzátartozó felriadt békés álmából. Ahogyan a tizedikes lány lelépkedett a lépcsőn, Gábor váltotta, és mivel látta, hogy mozgolódás kezdődik, közelebb hajolva beleköhintett a mikrofonba.

- - Mit csinál? - kérdezte Kinga értetlenül.

- Ohóóó! - vigyorgott Zsolti. - Nála volt a ballagásibeszédcetli...

- - Mi? Az is egy feladat volt? - tátottam el a számat.

- Ja. Mondjuk, Zsidák húzta, így nem lesz túl érdekes... - legyintett.

- - Azért várjuk ki a végét - dőltem hátra a székemen, és érdeklődve néztem a színpadon álló Gáborra.

- Még egy kis figyelmet kérek! Köszönöm. Még nincs vége a ballagásnak. Beszélék! Köszönöm! - fordult körbe, és nagyjából elcsendesült a tornaterem.

Igazából ez nem szerepelt a ballagási programban, de az igazgatóság és a tanárok is úgy gondolták, hogy Gábor minden további nélkül beszélhet a mikrofonba. Más diákot már rég lerángattak volna. De őt nem. Gábor zsebre dugta a kezét, és halk sóhajjal elkezdte.

- - Zsidák Gábor vagyok, Szent Johanná-s végzős diák, a 12/bbe járok. Ezt azoknak mondom, akik még életükben nem láttak vagy csak nem emlékeznek rám. Üdv, Gondos tanárnő! - vette ki a fél kezét a zsebéből, és intett a vörös hajú kémiatanárnak. Ez volt a beszédében az első alkalom, amikor az egész tornaterem egyszerre nevetett fel, de korántsem az utolsó. Gábor visszadugta a zsebébe a kezét, eléggé „stand up” stílusúra vette a figurát, és folytatta. - Tehát most, hogy tisztáztuk, pontosan ki vagyok, és sokak számára kiderült, hogy négy éve idejárom, megosztanék néhány gondolatot. Ne aggódjanak, nem magamról, az még engem sem érdekelne - mondta, nem kis derűtséget keltve a nézők között. Kata a lelátó első sorában, Gábor szülei és nagymamája mellett büszkén figyelte és fotózta. - Emlékszem, amikor először beléptem az épületbe, frászt kaptam a Jeanne d’Arc-szobortól. Nem értettem, hogy miért ijesztgetik a diákokat egy ilyen régi, félelmetes darabbal. Aztán megpillantottam mellette az igazgatóhelyettest, aki

vonalzóval a kezében bökdösött, és rájöttem, a szobor ebben az épületben a legkevésbé félelmetes dolog. És akkor még nem is jártam a kémialaborban... – mondta, a tömeg pedig ismét felnevetett, és Gábornak hatásszünetet kellett tartania, ugyanis a tapstól nem tudta folytatni. – Az osztályunkba lépve aztán elgondolkodtam, biztosan jó helyen járok-e, és emlékszem, egy pillanatra benéztem az a-sokhoz, hogy esetleg nem az-e az én termem. Szerencsémre nem, az ő társaságuk az elmúlt négy évben még nálam is unalmasabb volt, ami még engem is megdöbbenett, úgyhogy utólag is hálás vagyok, hogy nem velük jártam egy osztályba.

– Hé, Zsidák vicces! – hajolt előre Ricsi.

– Tényleg. Nagyon jókat mond – bólogatott Virág mosolyogva.

– Úgyhogy b-s lettem – szólt újra a mikrofonba. – Hogy ez mit jelent ebben az iskolában? A lehető legrosszabbat és egyben persze a legjobbbat is. Mondanám, hogy az első napokban csendben szemlélődtem, de ez az egész négy évre jellemző. Viszont attól, hogy nem beszéltem sokat, még nagyon is részese voltam mindennek és megkaptam mindent. Hogy mit? – tárta szét a karját. – Hát, mindent. Az első pillanattól kezdve volt legjobb barátom, és bár szerintem egy bő fél évig abszolúte nem értettük egymást, Jacques-kal remekül kijöttem.

Jacques büszkén bólogatott, és mosolyogva tapsolt.

– Aztán ott van a barátnőm, akitől először rettegtem. Hogy miért? Nézzék meg – mutatott fel a lelátóra, ahol Kata rázkódó vállal, nevetve állt fel, és hullafehér arccal, fekete sminkkel fordult körbe, aprót hajolva, mintegy bemutatkozásképpen. – Ne ítéljenek elsőre, én is azt hittem, hogy majd Hollóra festett arccal kell vele szellemet idéznem, de persze erről szó sincs. Csak egyedi a stílusa. Engem megnyert. Aztán ott vannak a többiek is. Közéjük tartozom akkor is, ha néha nem vették észre, hogy hiányzom. Előbb-utóbb csak feltűnt valakinek... – pillantott Ricsire, aki nevetve bólogatott. – Renivel mindig is remekül megértettem magam – mutatott felém Gábor, mire az egész nézőtér egy emberként fordult felém. – Ott voltam, amikor meglátta Cortezt, a srácot, akiért az egész sulis egyszerűen sóhajtott fel minden egyes szünetben... – mondta. – És ott voltam, amikor Reni két és fél év után végre tett egy lépést. Hát, nem csodás? – kérdezte. Oké, ezúttal rajtam röhögött az egész tornaterem, de az igazsághoz hozzátartozik, hogy én is jól szórakoztam magamon. – Reni és Cortez, akik beállították a szenvedés, félreértés és bénázás minden csúcát. Időnként már én is ott tartottam, hogy nem bírom tovább, fel kell szólalnom. Elképzelhetik, hogy ha ilyen drasztikus lépést terveztem, akkor mennyire súlyos volt a helyzet – mosolygott. – De végül minden megoldódott, és egyébként, aki nem tudná, együtt készülnek Párizsba, mert Reni okos, Cortezen meg majd jól fog állni a légitársaság uniformisa... – tette hozzá. A fejemet fogva nevettem, és az ujjaimmal szívet mutattam felé. – Szóval Szent Johannás lányok, készíthetitek a zsepiket és a „Ne hagyj itt minket!” táblákat, mert Cortez nemcsak foglalt, hanem el is ballag, viszont a tablóképen meghagyja az utókornak a mosolyát, lehet olvadozni a szünetekben – mondta, Cortez pedig lesütött szemmel röhögött. – Van nekünk még párosunk, például Ricsi és Virág. Ott ülnek – bökött Gábor feléjük. – A dühös raszta és a boldog hippí. Komolyan, amikor először megláttam Virágot, még depressziós emós volt, összeszedett magának valami pszichopata barátot, aztán jött Ricsi, fehér ló helyett robogón, kiütötte az emós gyereket, és megnyerte Virágot, aki ettől olyan boldog lett, hogy azóta is Woodstockban érzi magát.

Óriási taps és füttykoncert közepette Gábor megvakarta az állát, és a tekintete megállapodott... Kingán.

– Már említettem, hogy a Szent Johannában mindenki fél az igazgatóhelyettestől. Na, de van valaki, akitől még Máday igazgatóhelyettes asszony is tart egy kicsit, akár beismeri, akár nem. Igen, Kingáról beszélek – bólogatott körbe, mert a tornateremben halk duruzsolás vette kezdetét. Kinga elégedett mosollyal fonta össze a karját, Gábor pedig folytatta. – Természetesen Kingáról egy fél rossz szót sem tudnék mondani, és nem csak azért, mert félek tőle.

Nevetve tapsoltam a többiekkel együtt, Gábor pedig várt, amíg elcsendesedik a tömeg. – Soha nem ismertem még Kingához hasonló embert. Ő fantasztikus lány, nemcsak őszinte, határozott és céltudatos, hanem igazi barát is. Sokszor mond olyat, amivel megbánt másokat, talán időnként észre sem veszi, de egy biztos. Mindig igaza van, és a szíve mélyén ezt mindenki tudja. Ő az a lány, aki elérte, hogy Dave felnézzen a Mac cuccaiból, legalább annyi időre, hogy egymásba zúgjanak, ő az, aki mindenkit helyre tett, legfőképpen Renit, őt, azt hiszem, pontosan két és fél millió alkalommal, és ha ő nem lett volna elég bátor ahhoz, hogy kimondja, amit gondol, talán Zsolti most nem tudna járni, csak gurulni...

- Hóóó! - röhögött fel Zsolti, a kezében kalóriaszegény kekszet tartva, majd átgondolta a hallottakat, és megadóan bólintott, amolyan „jó, talán ez igaz” stílusban.

- - Zsoltit egyébként kétlem, hogy be kéne mutatnom bárkinek is. Millió hülyeség kitalálója, első számú „Máday-rajongó”, a „cső ki”, „csokoládé” és hasonló, értelmetlen köszönések szabadalmaztatója és osztályunk oszlopos tagja. A közelében két dolgot biztosan megtalálunk. Valami kaját és Dave-et – mosolyodott el és hagyta, hogy lecsendesedjen a taps. – Dave. Hm – tűnődött el Gábor. – Mit is mondhatnék róla? Á, inkább látogassák meg weboldalát, jelöljék a közösségiken, kövessék a Twitteren, vagy hívják, éjjel-nappal elérhető, és egészen biztos, hogy talál megoldást a problémájukra – mutatta be a mindenesünket, mire Dave az iPhone-jával a kezében körbefordult, és helyeslően bólogatott

Gábor türelmesen várta, hogy az alsóbb évesek és a rokonok valamint a tanárok abbahagyják a nevetést, majd a mikrofonhoz hajolt.

- Tisztázzunk valamit. Macu nem kínai, hanem japán. Hogy Okitsugu barátunk pontos származási helyét a mai napig nem tudja a fél osztályunk, ez részben Farkas tanárnő hibája – kereste meg a tekintetével a vörös arccal pironkodó főcitanárt. – Tanárnő Most komolyan! Nyáron tartson egy-két utókorrepetálást, ne engedje Virágot el úgy, hogy keveri Japánt és Kínát, Egert és Visegrádot, Líbiát és Libanont... Vagy talán az lenne a legjobb, ha Virágot egyáltalán nem engednék el – fejezte be. Virág hangosan nevetgélve szórakozott saját magán, mi pedig valamennyien hangos tapsolásba kezdtünk. – Na, jó – tette fel a kezét Gábor. – Csak vicceltem. Virágot várja Szombathely, akkor is, ha fogalma sincs arról, hogy merre van. Művészlelek, majd vigyáz rá Ricsi meg a rockerek – mutatott Andris és Robi felé. – Igen, ők lennének azok. Andris és Robi osztályunk rockerei, szétválaszthatatlanok, elvetemültek és mindketten teljesen örültek. Viszont – tette fel a kezét, „még nem végeztem” mozdulattal – elképesztően jó barátok. Ez egyébként az egész osztályunkra jellemző, például szinte soha nem veszekedtünk, irigykedtünk vagy kétszínűsködtünk, sőt, amink volt, azt szívesen bedobtuk a közösbe. Házik, uzsonna, Edina – sorolta, és kész.

Az egész iskola füttyögve és röhögve zendült fel, Edina pedig lángvörös arccal ült a helyén, és megpróbált elbújni a kezében tartott virágcsokor mögé. – Nyugi, Dina, ez csak vicc volt – szólta le rá Gábor. – Vagy mégsem? – tűnődött el a szemöldökét ráncolva, és hatásszünetet tartott, mert a nevetés elnyomta a hangját. – Hát, így voltunk mi, tizenketten, plusz-mínusz egy, mert ugye, a négy számjegyű IQ-val rendelkező Neményit időközben elveszítettük, ami legalább egy osztálytársunkat mélyen érintett, és tízet pedig megkönnyebbüléssel töltött el... – mosolygott. – Érdekes, és azt hiszem, a magunk módján utánozhatatlan társaság voltunk, rengeteg vicces és boldog pillanatot éltünk át együtt, de ez a négy év nemcsak erről szólt. Hanem az összetartásról és a barátságról is. Mindannyian hallgattunk, amikor faggattak minket egy-egy balhéval kapcsolatban. Egy emberként szurkoltunk egymásért a versenyeken, javításokkor, pótvizsgán. Betegség, sérülés... Ott voltunk, hogy támogassuk egymást. Ha történt valami rossz velünk, nem maradtunk teljesen egyedül akkor sem, ha például arra vágytunk volna. Nem tágitottunk egymás mellől – váltott kissé komolyabb témára Gábor, mi pedig valamennyien elgondolkoztunk a hallottakon. Cortez nagymamája, Virág-Dorián-affér, Gábor nagypapája, az ofő kórházba kerülése, Jacques pályaválasztása... Mind-mind olyan szituáció, amiben mindannyian részt vettünk valamilyen formában. – Eltelt a négy év, talán gyorsabban, mint szerettük volna – folytatta. – De remélem, hogy tanáraink sokáig emlékezni fognak ránk. Vladár tanár úr bizonyára hiányolni fogja a csütörtök reggeleket, feledhetetlen órák voltak. Kardos tanár úr, a ballagásunk után talán minden beszédett dolgozatán rajta lesz a diák neve, ha mégsem, akkor Cortez tovább kísérti... Gondos tanárnő, biztosíthatom, hogy a kémialaborban mostantól jól fog járni az óra. Farkas tanárnő és Baranyai tanárnő, utólag is elnézést, amiért időnként nehezen bírtak velünk, és hogy lenyúltuk a csontvázat. De visszahoztuk! Tölgyessy tanár úr, remélem, miután kikerülünk innen, sikerül feltörhetetlen wifit varázsolni a sulis hálózatához. Ez így túl egyszerű volt. Szekeres tanár úr és Korponay tanárnő, feledhetetlen tesiórákat töltöttünk együtt, igaz, mi, fiúk négy évig fociztunk, de a lányok óráit figyelve megállapíthattuk, ők helyettünk is tornáztak... – mondta Gábor, mi pedig valamennyien elhúztuk a szánkat, mert eszünkbe jutott a rengeteg gimnasztika. – Mr. O'Realy! – fordult az angoltanárnak felé. – Nem is tudom, hogy mondjam el. Ez egy francia tagozatos iskola, így a nyelvi előadóban hallgatott angol párbeszédet hetven-nyolcvan százalékát egyáltalán nem értettük – vallotta be, a tanár pedig, aki

britként természetesen kedveli a humor ezen fajtáját, tapsolva nevetett. – Drága Barka tanárnő! Még előttünk az érettségi, így csak annyit mondok, köszönet a rengeteg diktálásért, összeszámoltam, kilencedik óta tizenegy spirálfüzetem telt be, és nem írok nagy betűvel. Khm... Köszönjük az okítást! – fogalmazta meg finoman a véleményét a maratoni diktálásokról. – Borrel igazgató úr, köszönjük, hogy ilyen nagyszerű iskolát igazgat, egy élmény volt idejárni – fordult a diri felé.

- – Haller tanár úr! Köszönjük, hogy türelemmel, még több türelemmel és annál is nagyobb türelemmel viselt el minket, nem kívánhat az ember jobb osztályfőnököt önnél. Hálásan köszönünk mindent, és tudjuk, hogy még mindig rengeteg megbeszéltnivalónk akadna, de sajnos már nem lesz rá alkalom. Bárcsak még lenne – mondta Gábor, és az ofó megtörölte a szemét. Őt nem nehéz megatni, eléggé a szívéhez nőttünk. Gábor széttárt karral fordult az utolsó, szándékosan a végére hagyott pedagógus felé.

– Máday igazgatóhelyettes asszony! – nézett rá, Máday pedig felvont szemöldökkel, amolyan „na, halljam, ne kímélj” pillantással várta, mi lesz ebből. – Önnek csak köszönjük. Hogy mit? Például, hogy részesei lehettünk valami jónak, valami emlékezetesnek, valami összetartónak és építőnek, valami olyanak, amiben mindenki ugyanúgy számít, amiben nincsenek kivételek, ami mindenkinek ugyanúgy szól és ugyanazt jelenti. És hogy ez mi? Az egész Szent Johanna gimnázium – fejezte be, majd meghajolt.

A mi osztályunk elsőként pattant fel, a mi példánkat követve pedig szép lassan mindenki állva tapsolt, Gábor pedig lesietett a színpadról, és visszatért hozzánk, állva a felé forduló tekinteteket. Cortez mosolyogva megveregette a vállát, Ricsi elégedetten megcsapkodta a hátát, a srácok ilyen „fiúsan” gratuláltak neki, mi azonban Virággal szorosan megöleltük, és még Kinga is felülmúlta önmagát, és egy határozott kézfogással dicsérte meg Gábor ballagási beszédét.

Az a-sok kínosan figyelték a sikerünket, ők nem készültek hasonló beszéddel, sőt semmivel, így Gábor vallomása és búcsúzása után véget ért a ballagásunk. Még a termünkben volt egy kisebb tanárbúcsúztató, amikor átadtuk az ajándékokat. Mondjuk, Barka, Baranyai és Farkas tanárnő kissé meglepődött a promóciós cuccokon, Gondos pedig csalódottan nézte az ajándékkosarát, és azt fájalta, hogy ő nem olyat kapott, mint a többi tanárnő. © Igyekeztem minden (volt) tanárommal váltani pár szót, aztán átvettem a virágaimat Cortez nagyszüleitől, Katától, Flórától és Karcsitól, és rászóztam anyuékra, közben pedig megkerestem a tekintetemmel Cortezt. Aki a mai nappal nyithatna egy virágboltot.

– Hé! – léptem hozzá, és az összetolt padokon heverő óriási csokrokat figyeltem. – Szerezzek egy tehervonatot, hogy haza tudd vinni ezeket? – mosolyogtam, Cortez pedig szó nélkül hagyta a beszélőmöt, mert éppen a 9/a-s lányok csörtettek oda hozzá, és nyomtak a kezébe egy újabb halom virágot.

A padján nézelődve felemeltem egy doboz desszertet, amit kérdőn mutattam felé.

- – Viheted.
- – Koszi – nyúltam le azonnal a Raffaellót. Most miért? Én nem kaptam olyat, Cortez meg nem szereti. Ez így fair. És amúgy is, én is ballagok.

- – Hú – kaptam a kezembe egy plüsskutyát, és ahogy elötörtek az emlékek, ösztönösen elnevettem magam. – Ezt kitől kaptad?

- – Az egyik tizedikes lánytól.

– Aranyos – mosolyodtam el, és éppen vissza akartam rakni az ajándékok közé, amikor Andris megállt mellettem.

- – Kiskutyaaa! – ordította el magát.

- – Muti! – pattant mellénk automatikusan Robi. – Tépjük szét!

- – Ne már! Ez Cortez ajándéka! – tiltakoztam, mert időközben a két rocker megragadta a plüssöt, és ki akarták tépni a kezemből.

- – Add már ide! – rántott egy utolsót Robi, mire hátratántorodtam, és szomorúan konstatáltam, hogy megszerezték a kutyát.

Andris kinyitotta az ablakot, Robi pedig nekifutott, és egy határozott mozdulattal feldobta a plüssöt, aztán bakancsát a levegőbe emelve, egyszerűen kirúgta az udvarra.

- – Ott repül a kiskutya! – üvöltötte Andris.

- - Ti nem vagytok normálisak - meredtem rájuk.
- Jaj! Szegény! Miért rúgtátok el? - háborodott fel Virág.
- - Abban a korban volt, hogy már meg kellett tanulnia repülni
- felelte Andris.

A fél osztályunk az ablakban állt, mire az udvaron a szülőktől és családtagoktól búcsúzó Máday felnézett a termünkre.

- - 12/b! Ti dobtátok ki a plüsst? - ordította.
- - Mi? - kérdezte Ricsi kihajolva az ablakon. - Mi nem. Az a-sok voltak! - üvöltötte.
- - Nem is erre néz az ablakuk! - kiáltott fel ránk Máday.
- - Ugye? Most nézze meg, milyen cseles társaság! - felelte Zsolti, aztán bejöttünk az ablakból, mielőtt még Máday válaszolhatott volna.

Hazaérve vázába tettem a virágaimat, és mivel Peti velünk tartott, a szobámban beszélgettünk egy órát, amíg indulnia nem kellett. Sokat jelentett, hogy el tudott jönni a ballagásomra, komolyan, Pécsről csak miattam jött fel a mai napon, és ezzel azt bizonyította számomra, hogy igazi barát. Csakúgy, mint Justine, akitől például csomagom jött, és még egy kézzel írt levelet is mellékelte hozzá, mert tudja, hogy szeretem eltenni emlékebe az ilyesmiket. Ma, az online világban igazán nagyra értékelem, ha valaki nem egy fél perc alatt elküldhető elektronikus képeslappal szúrja ki a szemem, hanem szán rá legalább tíz percet és tollat ragad.

Még Jean-Luc is üzent a ballagásom alkalmából, így kifújta a barátlistám. Nem mondom, hogy nem voltam picit csalódott, mert elvártam volna még egy embertől, hogy legalább egy e-mailt dobjon, úgyhogy amikor felhívtam Justine-t és megköszöntem, hogy gondolt rám, és miután lányosan cseverésztünk a báli ruhámról meg ilyesmiről, úgy kíváncsiságból megkérdeztem, hogy mi van Arnolddal. Justine elmesélése alapján remekül van, most például elutazott a hétvégre a barátnőjével Rouenba. Na, ez csodás, ezek szerint nem elfelejtette a ballagásomat, hanem nem érdekli. © Talán Corteznek igaza volt, és Arnoldot elsősorban saját maga foglalkoztatja, ő önmaga legjobb barátja, ezen túl pedig mindenkivel kijön, akinek szintén ő a legjobb barátja. Jelenleg nagyszerűen elvan, így legközelebb akkor várhatom a jelentkezését, amikor magáról akar beszélni vagy mondandója van. Más nem igazán izgatja. Ezt kifejtettem Justine-nek is, aki remekül szórakozott (jól ismeri Arnoldot, talán jobban, mint én), és azt tanácsolta, hogy ne is foglalkozzak vele, csak bálozzak egy jót, és mindenképpen küldjek sok-sok fotót.

Miután elkészítettem a báli sminkem (nem egy nagy durranás, hangsúly a szemem, plusz szájfény), felvettem a bérelt, pezsgőszínű ruhámat, és a tükör előtt forgolódva totálisan boldog voltam. Velem együtt valaki más is forgolódott, a webkamera ablakában Virág illegett-billegett a saját szobájában, a citromsárga báli ruhájában. Virág ruhája egyébként gyönyörű volt, és két-három perc alatt az ember szeme is hozzászokott a rikító színhez. Epilepsziások előnyben. ©

Mivel világeletemben romantikus alkat voltam, rengeteg olyan filmet láttam már, amikor a lány csodálatos ruhában lesétál a lépcsőn, az ajtóban várja a fiú, aki, miután meglátja, ámulván közli, hogy gyönyörű, megcsókolják egymást, és happy end. A szobámból kilépve megragadtam a korlátot, és a magas sarkúmban óvatosan tipegve, vadul dobogó szívvel lépkedtem le a lépcsőn.

Marha jó! Az ajtóban nem állt senki, csupán a nappaliban ülő anyuék és nagyiek fordultak felém kérdően.

- - Reni, de szép vagy! - nézett rám apu meghatottan.
- - Nem, nem! - ráztam meg a fejem. - Ez így nem jó! Visszamegyek, lejövök majd megint.

Negyedóra szöszmötölés után újra megindultam, megragadtam a korlátot, és mint a lassított felvételeken, lesétáltam. Az ajtóban még mindig nem állt senki.

- Most már mondhatom? - kérdezte apu a szemöldökét ráncolva.

- - Nem! Hol van Cortez? - ültem le a legalsó lépcsőfokra, kistáskámból (szörnyen csinos, de még egy könyv se fér bele!) kikaptam a telefonom, és benyomtam a gyorshívást. - Hol vagy?
- kérdeztem kissé indulatosan.

- – Tíz perc múlva nálad. Miért? – kérdezett vissza Cortez.
- – Mert itt járkálok a lépcsőn! Az ajtóban kéne állnod, hogy lásd, ahogy lejövök!
- – Mi van? – nevette el magát.
- – Aj! Agyoncsaptad a filmjelenetünket – tettem le a telefont.
- – Reni, minden rendben? – kérdezte anyu, fürkésző tekintettel meredve rám.
- – Persze. – De tovább ücsörögtem a lépcsőn.

Tíz perc múlva valóban megérkezett, én pedig kimentem elé, és beengedtem a kapun. Cortez elismerően nézett végig rajtam.

– Jó, hagyjuk ezt! – legyintettem.

– Mi bajod?

- – Hogy ennek nem így kellett volna lennie. Tudod. Lejövök a lépcsőn, megbotlok, te elkapsz...
- – Reni! – ragadta meg a karom, és magához húzva a szemembe nézett. – Ha akarsz, menj vissza a lépcsőn, gyere le és ess el. Nekem mindegy.

– Jó, tudom, hogy hülyeség – ismertem be, és kézenfogva visszamentünk a házba.

- – Akkor... Mi indulunk is – álltam meg a nappaliban, és miközben anyu és apu meghatottan nézte a bálozó párosunkat, a nagy iék Cortezt vették szemügyre.
- – Szervusz, Carlito – „köszöntötte” a nagypapám.
- – Cortez – javítottam ki. Cortez és apu összenéztek, és szó nélkül, csupán szemkontaktussal beszéltek meg a dolgokat, miközben anyu még megigazgatta a hajamat, és közölte, hogy mindenképpen szeretne fotót.

Miután készült egy pár (száz) fotó rólunk, végre indulhattunk. És igen. Cortez szmokingban. Khm.

A Szent Johannánál leparkolva kiszálltunk Cortez nagypapájának a kocsijából, és mielőtt beléptünk volna az épületbe, Cortez felém fordulva végignézett rajtam.

- – Igaz, hogy nem törted össze magad a lépcsőn, ahogy eredetileg tervezted... de azért így is elmondom, hogy gyönyörű vagy – suttopta a szürkületben.
- – Köszönöm. Te is egész tűrhetően festesz – vizsgoztam a bókot „komolyan”.

– Kösz – nevetett fel. – Örülök, hogy megtúrsz magad mellett.

– Hé! Nem mindenki ájul el tőled, akkor sem, ha most simán eljátszhatnád az új James Bondot – magyaráztam, miközben a bejárat felé sétáltunk.

– Tudom, te soha nem ájultál el tőlem.

- – Nem hát! – erősködtem.

Cortez megragadta a karom, magához húzott, és megcsókolt, de kábé úgy, hogy megfordult velem a világ. Most vagy nem gondolta elég meggyőzőnek a csókját (?), vagy azt szerette volna, ha ott, helyben elvisz a mentő, de valamiért kaptam egy ráadást is, úgyhogy szép lassan elbúcsúztam a lepkéim felétől, akik egyszerűen szívvrohamot kaptak.

- – Khm – nyitottam ki a szemem, miután sikerült kissé eltolnom magamtól Cortezt. – Oké, talán egy minimális ájulásról lehet szó.

- – Gondolod? – kérdezte szemtelenül gyönyörű mosollyal.

- – Ne bízd el magad – feleltem, aztán, mielőtt még Cortez újra megcsókolhatott volna, nevetve belefúrtam a fejem a vállába.

- – Nevetgélő bálozók az iskola előtt. Hát, nem helyesek? – szólalt meg egy hang a hátunk mögül, mire ösztönösen megpördültem a tengelyem körül.

– Dave szmokingban, Kinga pedig vörös (de komolyan, brutálvörös) estélyiben, vörös rúzzsal és hátrafogott, gyönyörű kontyba rendezett hajjal. Ha lenne bálkirálynő-választás, ami nincs, ő nyerné. De nincs. ©

- – Gratulálok, Renáta, sikerült klasszikusan unalmas ruhát választanod ma estére – nézett végig rajtam.

– Szerintem szép – hajtottam le az állam, hogy meg tudjam nézni magam felülről.

Kinga lesajnáló mosollyal nézett rám, aztán egyszerre fordultunk a robogó irányába. Nem hittem volna, hogy Ricsiék a járművel jönnek bálozni, de miután Virág leszenvedte magát hátulról a sárga ruhájában, és levette a fejéről

a bukósisakot, már kétség sem férhetett ahhoz, hogy komolyan gondolták.

- – Hahó! – integetett Virág a bekötött kezével. A haja természetes hullámokban omlott a vállára (a bukósisaktól teljesen szétesett a frizurája), és itt-ott felbukkant benne egy-egy apró, sárga virág.
 - – Virág, nagyon csinos vagy! – dicsértem meg, mert bár webkamerán már láttam, élőben sokkal hatásosabb volt az összkép.
 - – Köki! És nézd! Ricsivel összeöltöztünk! – mutatott a barátja zsebére, amiből egy sárga díszzsebkendő lógott ki. Amíg Ricsi és Virág cseppet sem hétköznapi látványát dolgoztuk fel, megérkezett Zsolti a párjával.
 - – Mit művelsz? – kerekedett el Kinga szeme.
- Jöttem a végzősök báljára. Ma van, nem? – kérdezett vissza Zsolti.
- – Igen, ma van! De mit keres itt Karcsi? – értetlenkedett tovább Kinga.
 - – Én őt hívtam.
 - – Zsolti – nevettem el magam. – A bálra fiúk lányokat szoktak meghívni...
- Hé! Ez sehol nincs leírva...
- Mert ez iratlan szabály, és csak az igazán gyengeelméjűek nem értik – hadarta Kinga elképedve.
- – Hát, márpedig én Pottert hoztam.
 - – De miért? – röhögött Ricsi folyamatosan.
 - – Mert máskülönben nem tudott volna eljönni.
 - – Ez nagyon kedves tőled – mosolyodtam el teljesen meghatva. Karcsi nagyon is közénk tartozik, viszont a végzősök báljára csak végzős jöhet vagy olyan, akit egy végzős hív. És Karcsit végül is egy végzős hívta, mondjuk, végzős fiú, de erre nem tér ki külön a szabályzat, úgyhogy megkerülhető, ha valaki egy kicsit bevállalós. És Zsolti híresen bevállalós, ráadásul abszolút nem ciki számára, hogy egy fiúval jött, a diákok teljesen poénnak fogták fel. És az is volt. Plusz egy igazán baráti gesztus.

A tesiteremben aztán az ajtóban álló Máday akadémikusodott egy kicsit, hogy Zsolti pontosan hogy érti, hogy ma este „Karcsi a párja”, de miután Zsolti átkarolta a tizenegyedikes vállát, és közölte, hogy „ő a legjobb barátját hozta”, Máday sóhajtván utat engedett nekik. A tornaterem gyönyörűen fel volt díszítve, a ballagási virágok közül a fehérek maradtak fent dísznek, továbbá fehér lufik és a tornaterem mennyezetéről lelógó különböző fehér dekorációk tették bálivá a hangulatot. Az ideiglenesen felállított színpadon a két, tizenegyedikes fiú már halk háttérzenét szolgáltatott. Amikor mi beléptünk, éppen a *You Get What You Give* című szám szól, a diákok pedig kis csoportokat alkotva beszélgettek, és köszöntötték egymást. A lelátó harmadik sorában a két rocker fetrengett. Amikor fellépkedtünk hozzájuk, Andris éppen egy flaskát húzott ki a belső zsebéből, és mohón meghúzta.

– Ha alkohol van benne, én komolyan mondom, kiváglak titeket innen! – fenyegette meg őket Kinga, mire a rockerek felültek, és nyomban eldugták az üveget.

- – Nyugi már, ez kakaó! – erősködött Robi, majd hozzátette, hogy „ír-kakaó, hahaha”. Kinga egy suhintással fejbe verte mindkét rockert, aztán, mivel Zsolti bejelentette, hogy „megjött az Addams Family”, mindannyian a bejárat felé fordultunk.

Gábor, Jacques és Macu elegánsan, szmokingban léptek a terembe, és úgy tűnt, a hajukat is együtt csinálták meg, mert mindhármuknak ugyanúgy volt lezselézve. Mint minden báli pár esetében, náluk is a lányoké volt a főszerep. Flóra, akár egy királylány, szőke loknikkal és rózsaszín ruhakölteményben úgy lépkedett, mint egy Disney-mese szereplője. A másik két lány inkább egy Tim Burton-féle, alternatív változatot testesített meg. Kata hosszú, fekete, csipkés ujjú ruhában, füstös fekete szemfestékekkel és vörös rúzzsal érkezett, Kitti pedig fekete fodros ruhakölteményben, valami lakkcsizmában (?) és szegecses nyakpántban karolt Macuba, aki megrökönyödve nézett rá. Szép pár voltak.

– Kinga, a húgod... – kereste Zsolti a szavakat.

- – Hát nem szép? – mosolygott Kinga büszkén.
- – De. Bájos – bólogatott Ricsi.

Intettem Taminak, aki a tizenegyedikes Tomival lépett a terembe, majd megérkeztek az a-s fiúk is, a kilencedikes csitri társasággal. A 9/a-s lányoknak egyébként mindegy volt, hogy kivel jöttek, kábé az ajtóban le is passzolták a

párjukat, és „vadász” üzemmódba kapcsolta: felültek a lelátó első sorába, majd azt lesték, hogy kire csaphatnának le, aki jobban néz ki, mint aki elhívta őket. Milyen kedves, tizenöt éves kislányok. A biztonság kedvéért szoroson fogtam Cortez kezét. Jobb a békesség.

Edina Krisztiánnal érkezett, úgy tűnt, az utolsó Szent Johanná-s napjain sem szeretne egyedülálló lenni, így ráakadt a szinte utolsó olyan fiúra, aki még nem esett áldozatául. Krisztiánt egyébként kedvelem, úgyhogy vidáman intettem neki. A világoskék szaténcsodába öltözött Edina ezt kissé félreértette, és szorosabban karolta a párját, mintha csak attól félne, az est végére elszedik tőle. Öhm. Kettőnk közül nem hinném, hogy én vagyok, aki arról híres, hogy mások barátjára pályázik, de mindegy. Nem hinném, hogy mi, Dinával valaha is jóban leszünk, kár lenne erőltetni a dolgot, a lényeg, hogy valamennyire kibírtuk egymás közelében négy évig. Mert muszáj volt. ©

A maradék két a-s lány, Ivett és Rami szintén az osztálytársaikkal érkeztek, Máday még beengedte Bencét és a fotós segédjét, akik magukkal hozták az évkönyveket, majd becsukta a tornaterem ajtaját. Miután lepakolták az ajándék évkönyveket, az összes végzős egy emberként tódult oda, hogy minél előbb megkaparintsa. Nekem nem volt olyan sürgős, hogy ezért valaki széttapossa a lábam, így is azon drukoltam, hogy kibírjam magas sarkúban a nap végéig, de ahogy láttam, Kinga például a könyökével lökdösődve csinált magának helyet, és az a-s lányokkal dulakodva felkapta a mieinket.

A kezembe nyomott könyv fedelét megsimítva (rajta volt a dátum, a sulis neve és a két végzős a és b osztály), kinyitottam az első oldalt. A Szent Johanná-s évkönyv a lehető legszebb emlék, a két búcsúzó osztály valamennyi tanulójáról szerepel benne egy oldal fényképpel (általában a tablóképet szerkesztik bele), valamint a minket tanító összes tanár benne van, az utolsó oldalakon pedig fotómontázsok, amik az elmúlt évek fényképeiből állnak össze. Ricsi lapja után az enyém következett: Rentai Renta. Mi van???

Összeráncolt szemöldökkel, „ilyen nincs!” pillantással néztem fel.

- – Nem hiszem el, hogy az enyém lett a nyomdahibás! – tátottam el a számat.
- – Ki másé? – kérdezte Kinga lazán.
- – Mi az a Renta? Hol az „á” betűm? – dühöngtem. Zsolti felém hajolva, a fogával lerántotta az alkoholos filce kupakját, és beleszúrta egy „á”-t a nevembe.

- – Tess – vigyorgott.
- – Koszi.
- – Reniii! – nyújtotta felém Virág a saját évkönyvét. – Írj bele nekem valamiit?
- – Persze! – vettem el boldogan, és miután elkezdődött az egymásnak írkálás, már el is felejtettem, hogy elrontották a nevem. Amúgy meg nem is én lennék, ha tökéletes oldalt kaptam volna...

Karcsi, Kata, Kitti és Flóra csendesesen üldögéltek és türelmesen várahoztak, amíg vihogva vagy éppen komolyan írtunk emlékül egymásnak pár sort, aztán Cortez feléjük tartotta a saját könyvét.

- – Mi nem jártunk az osztályotokba – szólta Kata szomorúan.
- – És? Az ír bele, akit megkérünk. Velünk lógtatok végig.
- – Komoly? – döbrent le Karcsi.

– Ja. Írtok bele? – kérdezte Cortez.

- – Persze hogy írunk! – kapta ki Kata a kezéből, és a könyv fölé hajolva, szaporán írni kezdett.

Így van ez rendjén. Hiába nem jártak velünk egy osztályba, egyszerűen hozzánk tartoztak. Nem úgy, mint az a-sok, akik viszont ragaszkodtak ahhoz, hogy írjanak a könyveinkbe, azzal a magyarázattal, hogy „közös évfolyam, közös könyv”. Legalább egy órán át jártak egymás között az évkönyvek, tanárok, diákok lázasan üzentek egymásnak, közben pedig a hangszórókból halkán szólt a zene.

Virággal felmentünk a lépcsőn (szereztünk pufit és baracklevet), és miközben odaadtam Corteznek a dobozos kóláját, felemeltem a helyemről az odarakott évkönyvemet. Ezek szerint kész volt.

A következő üzeneteket kaptam: „Csoki, Reni, muhahaha Ször Nagy Zsolt”, „Apu cégénél van európai vásárlatogatás kedvezmény, Kingával biztosan meglátogatunk valamelyik szünetben! Dave”. „Metááál! Andris”, „Pogóóóóó! Robi”. „Sok sikert kívánok, szeretettel gondolok rád! Kardos tanár úr”, „Rentai, eszembe fogsz jutni

csütörtökönként ©. Vladár Ervin”, „Réni, bon voyage! xxx Jacques et Flóra”, „Mázlista vagy! Edina!”.

Kérdőn néztem fel, aztán ráböktem a sorra, mire Virág elolvasta, és hangosan felnevetett. Ezt megkaptam, így a végére. Ez van, úgyhogy inkább tovább bújtam az üzeneteimet. „Sok sikert! Krisztián”, „Nagyon fogsz hiányozni!!! Karcsi”, „Ügyes legyél, Reni. Macu”, Ne hagyj itt! Kérlek, ne hagyj itt!!! L Kata”, „Örülök, hogy barátok lettünk, remélem, azok is maradunk! Gábor”, „Reniiii! Te vagy az örök MÖLLB! Szereeeee! Virááág!” Virág üzenetéhez még tartozott sok-sok smiley, virágocska, szív és hasonló emotikon. Érkezett pár a-s üzenet, ami totál sablonos volt, nem is nagyon tudtam, hogy kitől kaptam, a tanárain is írtak kedves sorokat, mind jókívánság volt az egyetemen kapcsolatban, aztán felnevettem, mert Ricsi üzenete következett: „Ren! Okos legyél Párizsban, mutasd meg nekik. C-vel minden oké lesz, ne örülj meg, messziről is figyelek, ne egyél csigát, mert rohadt undorító, Neményit lerendeztem, búcsúajándékként még szereztem neki egy nőt, hogy ne zavarjon titeket, viszont ha egy ábrándos tekintetű bölcsész rád néz, csak üzenj, és repülök, hogy szétrúgjam a seggét! Rics.”

- – Köszönöm – tátogtam meghatottan, Ricsi pedig az öklét nyújtotta felém. Egy pillanatig nem értettem, hogy mit akar, aztán eszembe jutott: én is ökölbe szorítottam a kezem, és „haver” stílusban hozzálöktem a kezéhez. Ez biztos állati hülyén nézett ki, de mindegy, Ricsiről van szó, érte simán hülyét csinálok magamból. Kinga sorai következtek, azonnal felismertem a kézírását, de ha nem ismertem volna fel, a „Renáta!” megszólításból rögtön tudtam volna. Az üzenete így szólt: „Renáta! Mondandómra kevés ez a nevetségesen vékony könyv, amit az új, amatőr iskolaújságos csoport hozott össze. Természetesen, amikor még mi feleltünk az évkönyvekért, nívósabb kiadások születtek, és elképzelhetetlennek tartom, hogy az én felügyeletem alól nyomdahiba került volna ki. Ah! Pancserek! Ami téged illet, mondhatok bármit, úgyis a telefonon fogsz lógni, nyilván az előadásaim közben is zavarni fogsz, bombázol majd a szájalmas képeiddel és számodra érdekes, számomra pedig halálosan unalmas élménybeszámolóiddal. Csak hogy tudd, cseppet sem érdekelnek városképek, idióta -az Eiffel toronynál« fotók vagy «nézd, ott a távolban, azok mi vagyunk» felvételek. Elvárom, hogy arról írj, ami veled történik, röviden és tömören, lehetőleg heti rendszerességgel, hogy be tudjam építeni a programjaim közé. Amennyiben pedig világfájdalmad van, úgy érzed, hogy komor, sötét felhők gyülekeznek feletted és senki nem ért meg, felejtse el a számom! Azonban, ha honvágyad van, Cortezt kell helyre rakni vagy csak hiányzik egy régi... barátféle, akkor nyugodtan hívj, várni fogom. Sok sikert az élethez, ne szúrd el, gondolok rád, vagy ha nem gondolok, majd teszel róla, hogy gondoljak. Kinga.” A sorait olvasva sűrűn pislogva figyeltem, ahogy egy kövér könnycsepp ráhull az oldalra és elkeni az egyik sort. Söhajtva felnéztem a lapból, és a tekintetemmel megkerestem Kingát, aki velem egy időben nézett fel az évkönyvéből, és úgy tűnt, ő is engem keres. A szeme könnyesnek tűnt, amitől elégedettség töltött el. Végre! Végre sikerült meghatnom Kingát a soraimmal, ami egyébként még jó, hiszen amikor az évkönyvébe írtam, még én is meghatódtam magamtól, olyan szépre sikeredett a vallomásom.

- – Köszönöm, amit írtál. Sokat jelent nekem – szóltam neki. Kinga óvatosan a szeme sarkához nyúlt, mintha az a negyed könnycsepp, amit sikerült kipréselnem belőle, elkenhette volna a szemfestékét, aztán rezzenéstelen arccal nézett rám.

- – Te is egész kedveset írtál. Kissé csöpögős, érzelmős és szenvedős, de hát te írtad, így erre számítottam.
- – Hé! Meghatódtál rajta! – háborodtam fel.
- – Mi? Megvesztél? Dehogyan hatódtam!
- – Könnyezel! – szálltam vitába.
- – Mert a rockerek olyan büdösek, hogy csípi a szemem a szaguk! – mutatott a mellette ülő Andrisra, aki a flaskát meghúzva fogta fel, hogy róla van szó.
- – Mi van, ember? Ki a büdös? – rázta meg a fejét.
- – Te! És miért érzek alkoholszagot? – szippantott Kinga a levegőbe, kábé úgy, mint egy kutya.
- – Mert dianás cukrot ettem. Figyeld csak! Hahhhhhh! – lehelt rá Kingára, aki maga előtt legyezte a levegőt. Hatalmas respect, hogy nem ájult el.

Amíg Kinga a rockerekkel birkózott, hogy elszedje tőlük a flaskát, addig én belenéztem az évkönyvembe, és elolvastam az utolsó sorokat. Corteztől. „Because maybe, you’re gonna be the one who saves me. And after all, you’re my wonderwall”. És ennyi. Cortezhez hajoltam, és kapott tőlem egy „köszönöm, köszönöm, köszönöm” csókot.

- – Nos! – lépett Máday a színpadon lévő mikrofonhoz. – Végzőseink! Hétfőn nagy nap vár rátok, most azonban szórakoztatok, élvezétek ki a bálótokat, természetesen normál kereteken belül – pillantott fel a mi sorunkra – és

érezte jól magatokat az utolsó Szent Johanna-s rendezvényeteken! – szólt körbe, és a tánctéren lévő diákok, valamint a lelátón ülők is hangos tapssal kísérték, amíg az igazgatóhelyettes lesétált a lépcsőn, és a színpadot átengedte a DJ-knek.

A következő pillanatban felcsendült a Pulp *Disco 2000* című dala. Virág már meg is ragadta a kezem, és a táncter felé húzott. Egy pillanatra megálltam, és visszanéztem Kingára.

– Nem jössz???

- – Idiótán ugrálni egy csapat idióta között?
- – Aha – nevettem el magam. Kinga egy „elnézést” mozdulattal elengedte Dave kezét, és felállt a gyönyörű ruhájában.

- – Dehogynem – adta meg magát, és a felé nyújtott kezemet elfogadva (!!!), lesietett velünk a táncterre.

Virág a sárga ruhájában úgy ugrált köztünk, mint egy nagyra nőtt méhecske, Kata feketében tombolt, Kinga vörösben, széttárt karral énekelt, én pedig a dalszöveget kántálva, nevetve megöleltem, és nagyon bátor voltam, mert nyomtam egy puszit az arcára.

– Alig várom, hogy megszabaduljak tőled! – törölte le az arcát olyan mozdulattal, mintha csak valami fertőzést kapott volna, vagy ilyesmi.

– Nem is várod! Szomorú vagy! Mind azok vagyunk! – Kinga elfordította a fejét, és a többiek irányába nézett.

- – Talán egy kicsit tényleg – ismerte be, de hamar kizökkentem az elmélkedésből, mert Virág és Kata megragadták a kezünket, következett a refrén, mire mind a négyen torkunk szakadtából kezdtük énekelni.

A körülöttünk lévők kissé hátrahőköltek az ordibálásunktól, így kialakult egy körünk, és volt elég terünk az ugráláshoz. Virág addig integetett Ricsiék felé, amíg a fiúk rászánták magukat, hogy csatlakozzanak, és lejöttek hozzánk. Cortez hátulról átölelte a derekam, és belepuszított a nyakamba, miközben folyamatosan énekeltem (milliószor néztem meg lyricsszel a számot a videómegosztón, álmomból felkeltve is tudom a szövegét). Andris leejtette a flaskáját, ami Máday lábánál landolt, úgyhogy elbújt Robi háta mögött, Virág felugrott Ricsire, és szorosan átölelte, Macu úgy ugrált, hogy közben magát fotózta a telefonjával, Kinga és Dave mindenképp be akarták mutatni, hogy mit tanultak a hétfői táncórájukon. Zsolti Karcsit lökdöste, Gábor Katát ölelte át, Jacques megpróbálta védeni Flórát a lökdöső rockerektől, Kitti pedig nevette figyelt minket.

- – És akkor még egyszer, vffíí! – kiáltotta Virág, mert utójára jött a refrén, mire behunyt szemmel, ahogy csak a torkomon kifért, üvöltve énekeltem a többiekkel, hogy „I said let’s all meet up in the year 2000. Won’t it be strange wlien we’re all fully grown”.

Ballagás: 5/5*** ©

Gábor beszéde: 5/5 – woow!

Ballagási ajándékok: 5/5* – oké, a többiek jogsi tanfolyamot meg nyelvsulitánfolyamot, esetleg tabletet kaptak, én meg sok-sok virágot, anyuétól egy gyönyörű fülbevalót karkötővel (nyakláncot nem, mert tudják, hogy a nyakamban lévő nem cserélném le soha), a kanadai nagyiéktől mindenféle utalványt, amit Párizsban tudok majd beváltani (hasznos, Amazon!), a riasztóan közeli nagyiéktől meg Bee GeesCD-ket. Utóbbin még mindig nem tudom, hogy sírjak vagy nevessek. ©

Évkönyvek: 5/5* – már hajnali fél kettő van, de még mindig azt nézegetem.

Végzősök bálja: 5/5*** – valahol nagyon szomorú a búcsúnk, mégis, úgy töltöttük ezt az estét, ahogy az tőlünk elvárható. Elképesztően sok nevetéssel, táncsal, ugrálással, az a-sok cikizésével, fotózkodással, evéssel és rekedtségig énekléssel.

Végzősök bálja zenéi: 5/5 – a DJ-k kitétek magukért, csupa olyan szám szólt, ami sokat jelent nekünk, vagy mert szeretjük, vagy mert szinte rólunk szól (és a világ minden búcsúzó diákjától). Oké, James Blunt *Goodbye My Lover* című dala talán túlzás volt, a fél végzős csoport zokogott rajta, a másik, komolytalanabb fele pedig olyan tanároknak énekelt, mint Gondos vagy Máday. ©©©

Cortez: 5/5*** – egyszerűen csak ♥. De nagyon.

Hétfőn érettségi: 5/1 – ÚRISTEN!!!

Május 7., hétfő

Miután az egész hétvégét végigtanultam, miközben a fülemben Beatles-dalok szóltak (Paul McCartney hangja nyugtatóan hat az idegrendszeremre), elérkezett a mai nap is. Tegnap éjjel alig tudtam elaludni, összevissza dobáltam magam, kitakaróztam, betakaróztam, számoltam báránykákat, majd irodalomtétételeket, de egyik sem ütött ki, aztán végső elkeseredésemben dobtam egy SMS-t, afféle „hátha” alapon. Cortez ébren volt (hogy éjjel kettőkor miért nem zavarom őt, az örök rejtély), és vissza is hívott. Természetesen már az, hogy beszélünk, félig enyhítette a görcsös szorongásomat, és valamikor elaludtam, de hajnalban magamtól, mindenféle ébresztés nélkül kipattantam az ágyból. Hogy érettségizzek.

A Szent Johanna-s versenyheteknek hála kellő rutint szereztem a lámpaláz leküzdésében, így a körülményekhez képest össze-szedetten és nagyjából letisztult gondolatokkal néztem meg a tükörképem. Fekete nadrág, fehér blúz és a Szent Johanna-s egyenblézer. Anyuék még nálam is izgatottabbnak tünnek, azt se tudták, hogy hirtelen mit mondjanak vagy mit tegyenek, hogy megfelelően buzdítsanak. Végül ez lett belőle:

- – Biztosan minden rendben lesz, nincs ma fronthatás – simította meg a hajam anyu. Nos, ezt jó tudni.

Apu pedig egy szatyrot tett fel az asztalra, és elkezdte kiráolni a tartalmát. Snickersek, M&M's, Skittles, mini csokis croissant, sajtos chips, franciadrazsé...

- – Kell az energia, hogy fogjon az agyad – magyarázta. Hát, apu eléggé felkészült.

– Úúú, van Kinder is – emeltem fel a tojást, és kíváncsian megráztam, hátha így kiderül, mi rejlik benne. És nem mellesleg érettségizni készültem. ©

Miután besöpörtem a táskámba minden élelmet, elköszöntem anyuékától, és megkértem őket, hogy ne izguljanak, mert minden rendben lesz. Talán egy igazságos világban a szüleim nyugtattak volna engem, és nem fordítva, de hát mindegy. Az ajtón kilépve felnéztem a kora reggeli égboltra, és behunyt szemmel szívtam be a friss levegőt. Cortez a kerítésnek dőlve várakozott, és ránézésre nem úgy tűnt, mint aki izgul, de ezen nem lepődtem meg, Cortez igen ritkán mutatja ki, hogy mi játszódik le benne. Ezt tapasztalatból tudom.

- Izgulsz? – kérdezte, miután egy hosszú, megnyugtató vagy éppen megnyugtatóan hosszú csókkal köszöntött. ©

• – Hát – tűnődtem –, izzad a tenyerem, szorít a torkom, és azt hiszem, olyan szapora a pulzusom, mintha maratont futottam volna. De egyébként jól vagyok. És te?

• – Minden oké – vont a vállát, és megfogta a kezem, elindult a dombon lefelé. – Mi csörög a táskádban? – fordult felém kérdően.

- Csoki. Kérsz? – mosolyogtam rá.

• – Reggel negyed nyolckor? Kösz, nem – rázta meg a fejét furán, a következő pillanatban pedig meghúzta a kezében tartott dobozos kólát.

• – Igazad van. Az szörnyen egészségtelen lenne – bólintottam, aztán mindketten elneveltük magunkat.

A suli elé érve azonnal megpillantottuk a csoportunkat. Érettségiző csendélet: kiöltözött diákok tétellel ütik a saját fejüket abban bízva, hogy az utolsó pillanatokban még sikerül valamit memorizálni.

- – Jó reggelt – köszöntem idegesen rágózva.
- – Jujjjjj – ugrándozott Virág felpörögve. – Úristen, de fééélek – nyöszörgött.
- – Emó, nyugodj már le – tette Ricsi a vállára a kezét, megpróbálva lefogni az ugrálását, amit még nézni is fárasztó volt.
- – Mindenkinek van toll? – húztam ki a táskámból egy originál csomag kék golyóstollat, mert félő volt, hogy a fél társaság meglepedezik az ilyen apróságokról. És jól sejtettem. Ricsi, Macu és a rockerek, akik időközben megérkeztek, azonnal elszedték tőlem. – Virág! Toll? – nyújtottam felé a kezemben maradt darabokat.
- – Köki, de itt a szerencsetollam! – matatott a békejeles tarisznyájában, majd előkapott egy Tinker Bell-es tündértollat, aminek a végén Csingiling rugózott. – Meg hoztam Barit is – húzott ki a táskájából egy valaha fehér, de mostanra már szürke plüssbárányt.
- – És itt a felnőtt, érettségiző osztályunk – lépett hozzánk Kinga, Virágra és a plüssbárányára célozva.
- – Ajj már! Ez kabala! Segíteni fog! – erősködött Virág.

- - Nos, egyvalamiben biztos vagyok - helyeselt Kinga. - Hogy ennek a plüssnek több agya van, mint neked.
- - Én is hoztam kabalát! - szólt közbe Zsolti, és a zakója bal oldalára mutatott, ahol egy kitűző díszelgett. Közelebb hajolva rájöttem, hogy a jelvényről Chuck Norris néz rám morcosan.
- - Klassz - bólintottam elismerően. Chuck Norris minden tételre tudja a választ - mondta büszkén.
- - És az lenne a legjobb, ha te is - sóhajtotta Kinga. - Ti!

Rockerek! Miért nem vagytok normálisan felöltözve? - szólt rá Andrisra és Robira, akik csupán a zakót erőltették magukra, amúgy farmert és bakancsot viseltek.

Amíg Kinga a két fiúval vitázott, lassan mindenki megérkezett. Az iskola ajtaja kitarult, mi pedig valamennyien odafordultunk.

- - Akkor talán itt az ideje, hogy felmenjete a termekbe! - szólt ránk Máday.
- - Termek? - csodálkozott Dave.
- - Igen, Felmayer. Az ajtókon megtaláljátok a névsort. Három terembe vagytok szétosztva, keverve az a-sokkal.
- - Na, ne mááár! - hóbörgött Ricsi, és a felháborodásával a legtöbben egyetértettünk.

- Istenem, csak kerüljünk össze - néztem Cortezre rémülten. Szerettem volna a közelében lenni a magyarérettségim...

- Istenem, csak Rennel legyek - motyogta Ricsi. És Virág. És a rockerek. És Zsolti...

Tulajdonképpen mindenki velem akart egy terembe kerülni. Síri csönd volt az épületben, csak a szaktanárok és a két végzős osztály tartózkodott a suliban, mindenki másnak szünete volt. Cortez kezét szorítva sétáltam fel a lépcsőn, és magamban fohászkodtam, hogy szét ne szedjenek minket. A három terem a miénk, az a-soké és a tizenegyedik b-soké volt, az ő ajtajuk előtt álltunk meg először. A kiírás szerint Dina, Tami, két a-s fiú, Gábor, Zsolti, Dave és én érettségizünk ott.

- - A francba - sziszegtem, és rémült tekintettel néztem Cortezre. - Szétkerültünk.

- Figyelj. Ne izgulj.

- - Menni fog?
- - Aha - bólintott. - Foglalkozz magaddal, nyugodtan írd meg, rengeteg időd van, ne görcsölj, és ügyes legyél - biztatott. Ő, engem. Nagyszerű. Sóhajtva bólintottam, és szorosan átöleltem.
- - Rendben. Sok sikert - hunytam le a szemem. Cortez nyomott egy puszit a homlokomra, aztán továbbment a saját osztályunk felé. A folyosón Virág ácsorgott az a-sok terme előtt, és nagyon nem akaródzott neki bemenni.
- - Pszt! Virág - suttogtam.
- - He? - nézett felém.
- - Ki van veled?

- Macu, Andris... - motyogta, nekem meg görcsbe rándult a gyomrom. - Meg Kinga. - Hála a jó égnek!

- Oh! Oké - bólintottam viszonylag nyugodtan. Ha Kinga ott van, akkor Virág nem fog tudni behisztizni vagy megsértődni (?), mert helyre teszi egy pillanat alatt. - Ügyesen! Megvan Bari?

- - Ühüm. Itt van - emelte fel a plüss.
- - Akkor jó - nevettem el magam.

Kinga és Dave megérkeztek mellém, és a kiírást elolvastva elbúcsúztak egymástól.

- - Neked is sok sikert - doboltam idegesen az ujjaimmal, Kinga után szólva.
- - Nincs rá szükségem. Úgyis jobbat írok, mint te.
- - Hé! Rengeteget készültem - kértem ki magamnak, hogy előre leírta a teljesítményemet.
- - Majd meglátjuk - sétált el az a-sok terméig, aztán felszegett állal belépett az osztályukba.

Régen azt hittem volna, hogy Kinga azért ilyen kegyetlen, mert élvezi, ha kínozhat, de ma már tudom, hogy ez nem így van. A beszólásának csak egyetlen célja volt, mégpedig, hogy felidegesítsen, amitől elszáll a félelmem és felébred a szunnyadó versenyző énem, aki meg akarja mutatni, hogy igenis bármire képes. Így hát elszántan és félelem nélkül léptem be a tizenegyedik osztályba, ahol összesen nyolc pad volt. Világéletemben vállaltam az áldozat szerepét, így szó nélkül ültem le az első asztalhoz, hogy a többiek hátrébb tudjanak helyet foglalni. Kitettem a padra két tollat, és összekulcsolt kézzel figyeltem a falon monoton ütemben kattogó órát, ami azt mutatta, hogy hét perc

múlva kezdünk.

- Csoki - lépett be a terembe Zsolti. - Ki ül itt? - bökött az átlósan mögöttem lévő padra.

- - Még senki.

- Jó, akkor én ülök itt - egyezett meg magával (és a kitűzőn Chuck Norrisszal), és levágta magát a helyre.

Gábor a mellettem lévő egyszemélyes padot választotta (mi voltunk ketten az „első padban ülők”), mögöttem Dave foglalta le a helyet, az a-sok pedig a hátsó négy padban ültek.

Öt perccel a kezdés előtt az ófó berohant hozzánk (kipirosodott arcából ítélve a három terem között futkosott), és körbenézett.

- - Hozzátok ki a kikapcsolt telefonokat a tanári asztalra.

Amíg Dináék kivitték a készülékeiket, én még dobtam egy

SMS-t anyuémnak, hogy „mindjááért. Juj”, Corteznek, hogy „szeretem” ©, Virágnak pedig, hogy „ne aggódjon, minden rendben lesz”. Ezek után kinyomtam a telómat, és kísétáltam vele a tanári asztalhoz. Mögöttem Dave várakozott, majd amikor kivettem a készülékem, Dave fájdalmas arccal kinyomta az iPhone-ját, és megpróbálta letenni, de egy pár pillanatig úgy tűnt, hogy képtelen elengedni. Végül csak sikerült.

- - Ez minden telefon, ami nálad van? - nézett rá az ófó.

- Ja, hogy a többit is? - biccentett Dave, és a másik zsebéből kiszedett egy... újabb iPhone-t.

Haller összeráncolt szemöldökkel nézte.

- - Dave, hozz csak ide mindent, ami nálad van - fogalmazta meg újra a kérését, mert Dave esetében egészen más szabályok léptek életbe.

A tanári asztal egyik oldalán ott volt hét telefon (a hét diáké), Dave pedig elfoglalta a másik oldalt. Két iPhone, egy kis asztali kihangosító (?), egy iPad, töltők, csatlakozók, fülhallgatók, iPod nano watch, amit a karjáról szedett le, valami lépésszámláló, SD kártyák... Nemcsak Haller, de mi is döbbenten meredtünk rá.

- Van még valami? - érdeklődött Haller, és azt hiszem, ezt

szarkazmusnak szánta, Dave azonban elgondolkodott, majd a helyéhez sietett, és felkapta az asztalán lévő MacBookot.

- - Majdnem ott maradt - ismerte be.

- Valóban. Majdnem - vakargatta a homlokát Haller, aztán körbenézett. - Rendben. Tegyétek ki a tollat és az ételt, italt, amit hoztatok, majd pakoljátok a táskátokat a terem végébe, a dzsekikkel és felesleges pulóverekkel együtt.

Mindenki egy-egy szendvicset és üdítőt pakolt ki maga elé, és már azt hittem, hogy csak az én padom néz ki úgy, mint egy büfé, de szerencsémre Zsolti még nálam is jobban készült a mai napra. Már ami az ellátást illeti. Ha jól láttam, nála még palacsinta is volt. © Haller ismét ott hagyott minket, elment megnézni a többi termet is, én pedig felváltva néztem a falórát és a karórát, miközben a nyakamban lógó gyűrűt markolásztam, és kipróbáltam, hogy ha felhúrom az ujjamra, vajon félig a lidércvilágba kerülök-e. Nem, ez nem történt meg, és inkább megráztam a fejem, hogy visszatérjek a valóságba, ahol éppen ÉRETTSÉGIZNI készültem. Csupa nagybetűvel. Haller újra bedugta a fejét az ajtón, és ellenőrizte, hogy rendben vagyunk-e.

- - Tanár úr! - jelentkeztem.

- Tessék, Reni?

- - A többiek? - érdeklődtem aggódva.

- - Izgulnak, de jól vannak.

- - Cortez? - kérdeztem összeszorult szívvel.

- - Zenét hallgatott, amíg el nem szedtem tőle - mosolyodott el. Szegény, miért vették el tőle? ©

- - Értem - sóhajtottam szomorúan. - Virág?

- Az ujjait morzsolva nyöszörög.

- - Ó - húztam el a számat. - Kinga, Ricsi, a rockerek? - soroltam.

- Reni - mosolyodott el Haller. - Mindenki jól van. Gyerünk, koncentrálj magadra - tanácsolta, a következő pillanatban pedig Borrel igazgató lépett be a terembe a borítékokkal.

Mérhetetlen pulzussal és zakatoló szívvel pillantottam hátra. Az a-s fiúk feszülten, talán az egészségesnél egy

fokkal fehérebb arccal ültek, Dina a körmét nézegette (?), Tami az arcát dörzsölte, teljesen megfélemlítve arról, hogy ki van festve (jól el is kente a szemfestékét), Dave biztatóan rám mosolygott, Zsolti pedig mogyorót evett. A mellettem lévő padban Gábor átvette a borítékját, és enyhén remegő kézzel bontotta ki, aztán megkaptam én is. Miközben az igazgató mindenkinek odaadta a sajátját, megérkezett az első felügyelőtanárunk. Miért nem lepődtem meg azon, hogy Vladár lépett be az osztályba??? Á, ugyan, ez csak az én formám. Vladár felírta a táblára, hogy mikor kezdünk, majd a befejezés időpontját is. Négy teljes óránk volt. A fejem ezerfelé járt. Hogy Cortez vajon tudni fogja-e, hogy Virág ugye nem ír kis szíveket a betűkre, hogy Ricsi ugye érti a feladatot, hogy vajon Macu el tudja-e kezdeni vagy leblokkol, hogy Kinga ugye nem nyomja rá annyira a tollát, hogy kiszakítja a lapot stb.... Aztán éreztem, hogy valaki néz, úgyhogy kizökkentem a bambulásomból, és odakaptam a fejem. A tanári asztalnál állva Vladár erősen bámult rám, és elkerekedett szemmel biccentette a fejét a falóra irányába. Odapillantottam, és azonnal felfogtam, hogy mit jelez nekem. Annyira elgondolkoztam, hogy eltelt tíz perc. Rémülten a hajamba túrtam, majd újra találkozott a tekintetem a tanáréval, és kibontottam a borítékot. A lapomat elolvasva kizártam a külvilágot és azzal együtt mindenkit, és csupán egyetlen cél lebegett a szemem előtt, amikor megnyomtam a golyóstollam végét. Párizs. Ha ezen mind túl vagyok, akkor Párizs vár rám. És nekikezdtem az érettséginek.

A négy óra úgy repült el, hogy csupán párszor néztem fel a lapokból. Amikor tanárváltás volt (óránként), vagy amikor begörccsölt a nyakam, és muszáj volt megmozgatnom kicsit, vagy amikor valami furcsa hang ütötte meg a fülem. Köhítés, tüszentés, illetve Zsolti. Aki vagy hangosan evett mogyorót, vagy éppen felrázott egy kefir (???). Azt láttam a szemem sarkából, hogy Gábor megállás nélkül ír, aztán egy nyújtózás közben cselesen körbefordultam, hogy csekkoljam a többieket. Az a-sok annyira nem érdekeltek, de azt azért láttam, hogy ők is írnak, ami viszont nagyon megnyugtató, hogy Dave nem kapkodva, hanem ráérősen írt a lapjára, és a jelek szerint jó sok gondolata akadt. Nem csoda, Kingával készült fel. © Megkönnyebültem néztem Zsoltira, aki akkor éppen az állát támasztva, az ablakon kibámulva gondolkodott, Rodin szobrát idéző pózban. A padja körül szemét és öszszegyűrt kajapapírok heverték szerteszét, és ha jól láttam, egy lerágott almacsutkát is elhajított valamikor. Ezen elmosolyodtam, csakúgy, mint azon, hogy az asztalán lévő papír szinte tele volt írva, és a gondolkodó pozíciójából kiindulva még maradt mondanivalója, csak éppen rákészült. Chuck Norris megsegítette. Örök hála érte.

A negyedik óra végére Borrel visszajött, én pedig a kezemet masszírozva álltam fel (teljesen begörccsölt a sok írástól), majd kisiemtem a mosdóba, ugyanis az elmúlt órákban csak ittam, de megfélemlítve arról, hogy az anyagcsere nem csupán abból áll, hogy beviszünk valamit a szervezetbe...

Kézmosás közben a tükörképemet figyeltem, és óriási sóhajta döbentem rá, hogy túl vagyunk az írásbeli első napján. Annyira nem is volt ijesztő. Na, jó, egy kicsit, de azt hiszem, nagyszerűen sikerült. A folyosóra kiléptem Kingába botlottam bele, aki éppen a mosdóba igyekezett.

- - Hogy sikerült? - kérdeztem.
- - Engedj már, legalább egy liter jeges teát ittam - lökött félre. Hm. Ismerős szituáció.

Visszamentem a lányvécébe, és Kingát várva a mosdónak támaszkodtam, közben pedig megérkezett Virág is.

- - Szaladj! - mutattam a fülkék felé.
- Miért? Én kijöttem vizsga közben - vont a vállát. Ó. Időnként Virág a legokosabb köztünk. Fura, de igaz.
- - Hogy sikerült? - érdeklődtem félve.

- tíúú, hát, izé. Először nagyon megijedtem, és sírtam is kicsit - ismerte be. - De aztán izé, végül is elkezdtem, és tökre jókat írtam. Bari pedig végig a padomon ült - mesélte boldogan.

Kinga kilépett a fülkéből, és finoman félrelökött, amíg kezét mosott, közben pedig azt magyarázta, hogy biztos benne, hogy ő írta a legjobb magyarérettségit.

- - Hát, szerintem az enyém sem lett rossz.
- - Na, persze - veregette meg a vállam, és nem tudom, ezt azért tette-e, hogy ezzel a mozdulattal erősítse meg a mondandóját, vagy mert elfogyott a papír kéztörölő, és nem tudta mibe törölni a vizes kezét... ©

Mivel Kinga és Virág külön teremben voltak, idegesen néztem a saját osztályunk irányába, ahonnan még nem jöttek ki a többiek, aztán elindultunk, hogy a sulis előtt várjuk be őket.

Amíg anyuval beszéltem (apuval egymás kezéből kapkodták ki a telefont, folyamatosan visongatva), nagyjából elhadartam, hogy milyenek érzem a teljesítményemet, aztán az üvegen át láttam, hogy a lépcsőn Cortez és Ricsi sétálnak lefelé. Jókedvűnek tűntek, éppen röhögtek valamin.

- – Mondjátok már! – szoltam rájuk. – Hogy sikerült?

– Jól – felelte Cortez lazán, én pedig örömben a nyakába borultam.

- – Ó, de jó! Annyira félttem! – hunytam be a szemem szorosan, miközben átöleltem. – Ráírtad a neved? – kérdeztem, kissé eltolva magamtól, hogy a szemébe tudjak nézni.

- – Ráírtam – mosolyodott el.

Virág Ricsinek magyarázta, hogy mennyire „izgi” volt az érettségije, közben meg szép lassan mindenki megérkezett, és mentek a sztorizgatások, ki mit írt, ki mit rontott el, Dave pedig körülöttünk sétálva telefonált.

– Igen, apu! Én is ezt mondtam. Hogy képzelik? Négy teljes órán át ki voltam kapcsolva – sérelmezte a történeteket. – Nem, fogalmam sincs. Lehet, hogy hívtak. Le is hallgatom a hangpostám. Tudom, tudom, ezt kellett volna először. Hiba volt. Tudom – bólogatott, majd mielőtt letette volna, gyorsan visszakarta a füléhez a készüléket. – Ó, melleleg sikerült a magyar írásbeli – tette hozzá, abszolút mellékesen.

Nevetve figyeltük, ahogyan Dave lehallgatja az üzeneteit (ha egyáltalán kapott), közben pedig sorban mindenki hívogatni kezdte a szüleit/rokonait vagy éppen egymást. Az utóbbi Andris és Robi volt, akik ezt azért csinálták, hogy kigúnyolják a többieket. Gyermeked lelkek, majd egyszer felnőnek.

- – Sziasztok! Találkozunk holnap, a matekon! – köszöntem el, és Cortez kezét fogva a domb felé indultam.

A ragyogó napsütésben levettem a Szent Johanná-s blézeremet, és a fák árnyéka alatt sétálva próbáltam pozitívan hozzáállni ahhoz, hogy mi vár még ránk.

– Holnap matek, holnapután töri, utána nyelv... – soroltam. – Jövő hét elején föci, és utána majd csak a szóbeli.

- – Ja – biccentett Cortez.

- – Kimondva sokkal egyszerűbben hangzik – ismertem be csalódottan. Hamar elszállt a „de jó, túl vagyunk a magyaron” érzésem, mert enyhe riadalommal töltött el, hogy még mennyi van hátra.

– Túl leszünk rajta – nyugtatott Cortez.

– Beszéltél valakivel? – tettem fel finoman a kérdést, ami egyébként a szüleire irányult. Cortez értette a célzást.

- – Csak a nagyszüleimnek üzentem, amikor végeztem...

– És a szüleid...?

– Majd ha mindenből leérettségiztünk. Nem zavarom őket a részeredményekkel.

– Értem – húztam el a számat szomorúan. – De ha szeretnéd tudni, milyen a másik véglet, akkor... – mutattam a házunkra, „tessék, menj csak be” mozdulattal.

- – Mondd, hogy nem lesz rajtuk papírcsákó.

- – Biztos, hogy lesz rajtuk papírcsákó – nevettem fel. És igazam volt.

Anyu és apu tapsolva, valami partikellékboltból szerzett fejdísszel ünnepelt minket, és ahogy megálltunk az ajtóban, egy halom szerpentint hajítottak felénk. Segítőképpen lesöpörtem Cortez hajáról a papírszalagot, és „én megmondtam” pillantást vetettem rá.

– Gyerekek! Túl vagytok az első napon! – ujjongott anyu.

- – És még hátravan jó pár... – feleltem kínosan.

- – Ki kér sütit? – kérdezte apu lelkesen.

- – Anyu, volt időd sütni? – csodálkoztam.

- – Nem, sajnos csak venni tudtam.

– Kérünk! – emeltem fel a kezem ösztönösen, és talán a kellenél jobban lelkesedtem a hozatott süti hírére. ©

Anyuék ragaszkodtak hozzá, hogy szó szerint elmeséljük, pontosan mi történt a vizsga négy órájában, és amíg Cortez beszámolt (fura módon összetett mondatokat használt, ritka pillanat), én határtalan boldogsággal figyeltem őket, és hálásan pillantottam anyuékra, jelezve, hogy ez szörnyen jólesik. Mármint, Corteznek tényleg soha nem volt normális a viszonya a szüleivel, legutóbb például egy SMS értesítést kapott, miszerint ballagása alkalmából

megdobták a bankszámláját egy szép összeggel, ami bár csodás meg minden, de enyhén személytelen. Így viszont, hogy valamennyire (vagy inkább nagyon) részese az életünknek, teljesen egyértelmű, hogy őt is ugyanúgy megkérdezik a szüleim, érdeklődnek felőle, meg ilyesmi. Régebben, még a kapcsolatunk elején ezt Cortez furcsállotta, és azt hiszem, zavarba is jött tőle, de mára már feloldódott, és ez így is van rendjén. ©

Cortez amúgy estig nálunk maradt, és amíg én matekfeladatokat oldottam meg, ő a laptopomon netezett. Persze, mielőtt még ráragasztanám a „szegény, elhagyatott” jelzőket, hozzátenném, hogy bár a szüleivel nincs jó kapcsolata, van egymillió haverja szanaszét a világban, akik üzenetekkel bombázták, hogy mi volt ma a vizsgáján.

Magyarérettségi: 5/5 – úgy érzem, jól sikerült.

Holnap matek: 5/1 – ááá.

Üres iskola: 5/2 – furcsa volt, hogy ma csak mi voltunk bent.

Mint valami horrorfilm. Vizsgázók a csendes, kihalt épületben. Azon se csodálkoztam volna, ha beroncsol egy zombi. Vagyis. Elnézést, ez félig igaz, mert a harmadik váltótanár Gondos volt. ©

Kata.5/5* – annyira izgult értünk, hogy alig bírtam félbeszakítani a sikongatását a telefonban.

Justine: 5/5 – természetesen küldtem neki SMS-t, hogy túl vagyunk az első napon.

Kaja: 5/1* – na, jó, ma annyit nassoltam egész nap, hogy kidurranok, és nem is bírok rendesen vacsorázni.

Csokimérgezést kaptam.

Május 10., csütörtök

Hjaj! Az elmúlt napokban egyszerűen nem volt lelkierőm naplót írni, mert estére, mire a napjaimat összegeztem volna, úgy éreztem, hogy kifacsarták az agyam, és nem maradt egy ép gondolatom sem. A lényeg, hogy csak egy hétfői főci írásbelim maradt, minden más letudva.

Azért pár mondatban leírom, hogy pontosan mi hogy volt. A magyarérettségi napján kialakított csoportok maradtak a többi vizsgára is, így én továbbra is a négy a-szal, valamint Gáborral, Dave-vel és Zsoltival voltam beosztva. Ettől kicsit félttem, ugyanis szerettem volna Virág közelében lenni a matekon és Ricsi mellett törin, arról nem is beszélve, hogy Cortezzel meg szeretnék mindig lenni, így kicsit megviselt, hogy elszakítottak tőlük az érettségi idejére. Pozitívum a negatívumban, hogy így viszont teljes mértékben magamra tudtam koncentrálni, és száz százalékot beadtam az írásbelikbe azzal a tudattal, hogy az érettségim általában mindenkit átrugdosnak valahogy, így biztosan Virág is rendben lesz. Három órán át számoltam, agyaltam, javítottam, átgondoltam, végül, miután már az ellenőrzés ellenőrzésének az ellenőrzése is stimmelt, beadtam, gondolván, hogy oké, ez sikerült. Zsolti a lapján egy halom számolást áthúzott, becsillagozta, nyíllal jelölte, hogy melyik válaszra gondolt, aztán onnan visszahúzott egy nyilat, jelezve, hogy „ez ennek a feladatnak a vége, nem a másik eleje”, végül a lapja úgy nézett ki, mint egy útvesztő. Amikor végeztünk, megkérdeztem, hogy sikerült-e bármit is kiszámolnia, de azt mondta, ne izguljak, minden eredmény rajta van a lapján, már csak azért kell drukkolni, hogy megértsék, melyik eredmény hova tartozik. Gábor néma csendben, három órán át dolgozott, a vizsgája saját bevallása szerint jól sikerült, csakúgy, mint Dave-nek, aki mindent számológéppel számolt ki, és csak azt vezette le papíron, amit muszáj volt, egyébként a feladatokhoz szinte csak az eredményt írta oda. Ő ezt azzal magyarázta, hogy „zseni”. Szerintem is. Továbbá Kinga kezd rossz hatással lenni rá. :D A töri írásbeli még a mateknál is csendesebb volt, ez konkrétan csak a körmölelésről szólt, és bár a mai napra már felvettem egy csuklórögztőt, ezer százalék, hogy inhuvelygyulladás kaptam a rengeteg írástól és a tollam görcsös markolásától. Ezen a napon csak annyi volt a sztori, hogy Andris és Robi a vizsgán használható törtéiaszövegből próbálta kiokoskodni a választ, aminek a következménye az lett, hogy válasz helyett odarajzolták kicsiben a térképet, címereket stb. Khm. Nekik sok sikert a szóbelin. ©

Ma pedig a francia volt soron, amitől a legkevésbé tartottunk, hiszen ez az a tantárgy, amiből kivétel nélkül jók vagyunk. Persze éjfél után aludtam el, mert bár szinte leragadt a szemem, muszáj volt Virágnak elsőként üzennem, hiszen a mai nappal betöltötte a tizenhétet. Kilencedik óta terveztük, hogy majd milyen lesz és mit fogunk

csinálni, csak sajna egyikünk sem számított arra, hogy Virág születésnapja az érettségi kellős közepére esik, sőt, mivel pechünkre az emelt szintű érettségi napjára, reggel nem is tudtunk találkozni. Merthogy az emeltre egy másik iskolába kellett mennünk. A négyes csoportunk maradt, így osztottak be minket egy XII. kerületi gimibe, úgyhogy ma reggel Dave apukája jött értem, ő vett fel mindannyiunkat és szállított el az írásbelire.

A hátsó ülésen Zsolti és Gábor között foglaltam helyet, és az utat végig SMS-eztem Cortezzel, aki Riccsiékkal egy belvárosi iskolába ment.

- Azta! Mekkora sulis - bámult Zsolti a hodály épületre, ami egyébként valóban ijesztően nagy volt.

- Három óra múlva visszajövök értetek. Fiam, irányítsd át a telefonodat az enyémre - tanácsolta Dave-nek az apukája, miközben valamennyien kiszálltunk.

- - Persze, máris. Kinga biztosan hívni fog, vedd fel! - utasította az apukáját Dave.

Gábor kérdően figyelte a nem túl szokványos beszélgetést, Zsolti pedig végre beleharaphatott a rozsszendvicsébe, amit a kocsiban nem tehetett meg, mert Dave apukája rászólt, hogy nincs morzsázás, mert most takarította ki egy vagyont az autót.

Bementünk az épületbe, ami hihetetlenül furcsa volt, mármint nem az iskola volt furcsa, hanem hogy nem a Szent Johanna. Hiányzott a szobor, a büfénk, a megszokott légkör...

- - Nekem honvágyam van! - riadt meg Zsolti.

- - Nyugi, minden oké lesz - veregettem meg a vállát, de azért én is kellőképpen kétségbe voltam esve. Mint négy riadt egér, úgy torpantunk meg a bejárat közvetlen közelében, aztán a portás odajött, hogy segítsen.

- Hiányzik a saját portásunk. Ezt nem ismerem! - csapkodott a levegőbe Zsolti sértődötten. - Haza akarok menni!!! - makacsolta meg magát.

- - Ne hülyülj már, gyere! - ragadtam meg a kezét, Gábor pedig a másikat, és megpróbáltuk megmozdítani. Pech, hogy Zsolti elég izmos ahhoz, hogy ketten sem tudtuk elrángatni. - Zsolti! Muszáj itt érettségiznünk. Dave! Csinálj valamit! - fordultam hozzá tanácstalanul.

- Hát, itt a hálózati kulcs! - mutatta a telefonját a kezében, és büszkén mutogatta, hogy máris csatlakozott. Nagyszerű. Kezdték úgy tűnni, hogy csak Gábort és engem érdekel az érettségi.

- Na, jó, én ma leérettségizem franciából! Mindegy, hogy a Szent Johannában, itt vagy akár a Roxfortban! - indultam meg dühösen a lépcső irányába, Gáborral együtt.

- - Reni! Ne hagyj itt! Nem ismerem ezt a helyet! - ért be minket Zsolti pár pillanat alatt.

- Várjatok már! Mi ez a lefedettség? Elment a térorom. Ez betonépület? - szaladt utánunk Dave, magasan feltartva a telefonját.

- Hát, így érkezünk meg. Miután a folyosón megtaláltuk az a-sokat, beteltek minket egy osztályba, és helyet foglaltunk. Hú, jó nagy terem volt, a miénk duplája, ráadásul kétszemélyes padokkal, amelyet általános óta nem is láttam. Viszont addig csodálkoztam az új környezeten, amíg el is kezdődött a francia írásbelink, onnantól kezdve meg három órán át semmi mással nem tudtam foglalkozni, csak a vizsgával. Nem akarom fényezni magam, de így, hogy Párizsba készülök ösztöndíjjal, azt azért elmondom, hogy szerintem majdhogynem tökéletes lett az írásbelim. Úgy tűnik, megérte a sok tanulás, éjszakába nyúló franciafordítás, meg hogy néha már franciául álmodtam. A folyosóról felhívtam anyuékát, aztán üzentem Corteznek, hogy végeztem, de nem jött vissza a jelentés, úgyhogy még ki volt kapcsolva. A hatalmas épületben nem szerettem volna nagyon elbóklászni, inkább a terem előtt várakoztam, és a tablóképek nézegetésével ütöttem el az időt.

Miután mind a négyen elkészültünk, minél előbb szeretnénk volna kimenni a suliból (klassz hely volt, meg minden, de számunkra akkor is ingerszegény környezet ©). Örömmel szálltunk be Dave apukájának a kocsijába, és „te jó ég, ezen is túl vagyunk” sóhajjal dőlünk hátra. Mivel középen ültem, csak a szélvédőn át tudtam kibámulni, és fáradtan néztem az előttünk haladó autókat.

- - Akartok valami zenét? - hajolt előre Dave az anyósülésen, és bekapcsolta a rádiót.

A rádióadók természetesen pocsék zenéket adtak, pedig így, a heti írásbeliket letudva mindannyian benne lettünk volna egy felszabadult, kocsiban éneklésben, de sajna semmi jót nem találtunk.

Érettségihét: 5/5 - elképesztően fáradt vagyok, elhasználtam az agyam, és képtelen vagyok hosszasan gondolkodni

bármin is, de sikerült. Már csak a föci írásbeli a jövő héten, amitől cseppet sem tartok, majd a szóbeli napja. Tehát szinte félig végeztem.

Könyv: 5/5*** – úristen, most lesz időm olvasni. Végre! A sok tanulás miatt nem tudtam regényeket bújni.

Indulás előtt szétnézek a polcomon, biztosan vár rám pár jó könyv. ©

Francia írásbeli: 5/5 – ahogy sejtettem, mindenkinek jól sikerült, nem is féltettem senkit. Még a rockerek is remekeltek. Nem csoda. Szent Johanna-sok vagyunk... Voltunk. ©

Ricsi: 5/? – oké, a jövő héten elkísérem a kémia írásbelire.

Te jó ég. ©

Virág: 5/5* – Ricsivel moziba mentek (szülinapi meglepifilm Virágnak, valami animációs dolog, amihez lehet kapni a büfében menüt, bögrével ©), utána viszont átugranak Cortezhez, és akkor végre adhatok neki egy „boldog szülinapooooooooo” ölelést.

Cortez: 5/5 – bár üzent, hogy nehogy át merjem vinni hozzá a főcitételeimet, azért benyomtam a táskám aljára.

Mivel ma nála alszom, tapasztalatból tudom, hogy előbb kelek, mint ő, úgyhogy majd reggel titokban tanulok.

Most viszont rohanok. ©

Június 8., péntek

Elképesztően régen írtam, és ennek nemcsak az az oka, hogy az írásbeli érettségik következtében anyu reggel és este is kente a kezemet, valamint csinos fáslit viseltem, annyira fáj a karom a rengeteg körmöléstől. Hanem azért sem írtam, mert bár azt hittem, majd az írásbelik után sikerül kicsit lazítani, ez természetesen nem így történt. Hirtelen annyi dolgom lett, és annyira lekötött a tanulás, valamint a többiekért izgulás, hogy azt sem tudtam, hol áll a fejem. A föci írásbeli után (jól sikerült, de már kezdek annyira strébernek tűnni, hogy inkább nem is említem ©) gőzerővel ráálltam a szóbelire, a mélyen bennem szunnyadó „Kinga énem” életre kelt, és kezdte átvenni az irányítást az életem felett. Merthogy úgy éreztem, ha négy évig tökéletes átlagot produkáltam (na, jó, Vladár miatt csak majdnem) és végigtanultam az egész kamaszkoromat, akkor koronázzuk meg a végét egy hibátlan, kitűnő érettségivel is.

A napjaim nagy része tehát úgy telt, hogy felkeltem, és vagy elmentem valakivel a választott tárgyból az írásbelire (Ricsi kémiája alatt konkrétan agybajt kaptam), vagy elkísértem anyut a Meteorológiai Intézetbe, esetleg átmentem Kingához tanulni, vagy, és ez volt a legjellemzőbb, Cortezzel töltöttem az időt, vagy nálunk, vagy náluk. Hétfőn túlestünk a francia emelt szóbelin, és már csupán egy napunk maradt hátra a jövő héten, amikor is mindenem túl leszünk, és végérvényesen búcsút kell intenünk a Szent Johanna giminek.

Az elmúlt hetekben kétszer jártam az iskolában, legutóbb ma, amikor is ismét Hallerhez mentem, hogy megbeszéljünk valamit (az ofőnk továbbra is előszeretettel küldözget körüzeneteket a Facebookon), az épületbe lépve pedig hatalmába kerített valami egészen különös érzés. Furcsán üresnek és kicsit kívülállónak éreztem magam, ahogyan átvágtam az alsóbb évesek között az aulán és bementem a tanáriba. Amíg Haller kikereste a papíromat (amiért mentem), a terem ablakán kinézve kicsit fájdalmas szívvel figyeltem az udvart. A Szent Johannában mindig is elképesztően jó érzés volt a nyár eleje, a diákok rövidujjában, csoportokban ácsorogva töltik a szüneteket, egyesek pedig a padon foglalnak helyet. Hiába néztem, nem láttam ott egy osztálytársamat sem (hiszen már nem járunk ide), és tudomásul kellett vennem, hogy a megszokott helyünk immáron másé: Bálint és a 9/a-s lányok tömörültek a pad körül. Kata, Karcsi, Flóra és Kitti a jelek szerint nem tudta megtartani a törzshelyet (iskolai hierarchia, ez van), így ők félreállva, az udvar végében alkottak egy társaságot, és csendben beszélgettek.

- Tessék, Reni, meg is vagyunk - nyújtott Haller felém egy papírt, én pedig kizökkentem a bambulásból, és elvettem.

A folyosón sétálva kikerültem a rohángáló kilencedikeseket (majd jövőre abbahagyják, amikor újak érkeznek, akik tovább futkosnak. Kilencedikesbetegség, kábé egy év alatt lábalnak ki belőle), és miután becsöngették, kiélveztem,

hogy kiürült a büfé, vettem egy citromos minyont meg egy őszibaracklevet, aztán kimentem az épületből.

Sok időm nem volt a nosztalgizásra, pedig jólesett volna úgy tíz percre leülni a sulis előtti lépcsőre, hogy valami szép zenét hallgatva átgondoljam (sokadszorra) a „Szent Johannás-életemet” vagy valami ilyesmi, de mivelhogy van egy „Cortez barátinője vagyok” életem is, rohannom kellett. Merthogy Corteznek keddre van repülőjegye, és segíteni akartam pakolni. A logika ugyanis azt diktálta, hogy Cortez kedden a Budapest-Párizs-New York járással utazzon odafele, vissza pedig... Már csak New York-Párizs. Ami a végállomás. Nem jön vissza nyár végén Budapestre, hogy újra indulhasson Párizsba, hanem egyszerűen most összecuccol, a nagyszülei pedig majd csomagként feladják a holmiját a párizsi címünkre. Gyakorlatias és kissé rémisztő megoldás.

Cortezékhez érve kicsit furcsa volt, hogy most költözéshez pakolunk, és bár tudtam, hogy én is vele tartok, mégis rémülettel töltött el, ahogy láttam, amint kiürülnek a szekrényei...

- - Ez gyorsabban megy, mint gondoltam - tűnődtem a kanapén ülve. Amúgy segíteni jöttem, de tulajdonképpen csak ültem és nézelődtem. ©

- Van gyakorlatom abban, hogy összepakoljam az életemet és odébb álljak - felelte, egy újabb adag ruhát szórva ki a szekrényéből.

Na, igen. Aki világegyetében egyik helyről a másikra költözött, annak nyilván nem akkora kihívás egy újabb búcsú.

- - Mi legyen a sorsa? Tényleg kéred? - fordult felém, a feketefehér Zoo York pulcsit mutatva.
- - Persze! - csillant fel a szemem, majd a levegőben elkaptam a pulóvert, és mosolyogva forgattam a kezemben. Cortez elég furán nézett, nem igazán érezte át, hogy mit jelent nekem ez a ruhadarab, de mivel ez amolyan lányos dolog, nem is vártam el, hogy átérezze. Pedig ennek vitrinben lenne a helye. Na, majd Virág értékeli, hogy mit kaparintottam meg. Félretettem (óvatosan, természetesen) a pulóvert, és sóhajtva figyeltem Cortezt.

- - A nagyszüleid nagyon szomorúak?
- - Még nem annyira. Megszokták, hogy nyár elején elmegyek.

- Csak most augusztusban nem jössz vissza.

- - Nem, most nem - bölintott helyeslően. - De a szüneteidben úgyis hazajövünk.
- - Ez egészen biztos. Azt hiszem, anyuék már most nézik az időpontokat.

- Ja, gondolom. Szerintem kész vagyok - rúgott arrébb egy dobozt.

- Ennyi? De hol vannak a... - érdeklődtem, felállva a kanapéról, mert kissé keveselltem az összerámolt holmikat - ...a dolgaid?

- - Milyen dolgaim? - kérdezte. - Ruhák - rúgta meg finoman az egyik dobozt. - És filmek, lejátszóval - mutatott a másik dobozra, végül a gitártokjára.

- Öhm - ráncoltam a szemöldököm. A fiúk nem túl nagyigényűek. - Semmi más?

- - Reni, ezerszer költöztem már, tudom, hogy milyen kacatokra nincs szükség.

- Akkor szerinted én se hozzam el azokat a dolgokat, amiket nem igazán használok?

- - Ha olyanokra gondolsz, mint az őszilevel-gyűjtemény, akkor ne - röhögött ki kedvesen.

- - Hé! Azt anyuval gyűjtöttük a kertben. És olyan szépek! - védtem magam, mert hát leprésetük az őszi színekben pompázó leveleket, és beragasztgattuk egy albumba... Na, jó, végül be kellett látnom, hogy igaza van. Talán a számomra értékes, de igazából csak helyigényes darabokat itthon kellene hagynom, mert négyen lakunk majd a lakásban, és kizárt dolognak tartom, hogy Justine vagy Jean-Luc szeretné kerülgetni az olyan fura dolgaimat, mint pl. a Beatles kartonbábu, amit apu rendelt nekem a netről. Pedig John Lennon kartonnyakában lógnak a nyakláncaim. Büü.

Miközben Cortez gyakorlatias pakolását figyeltem, megérkezett Virág és Ricsi is. Az utóbbi a szobába lépve azonnal megragadta a szőnyeget, és elkezdte felszedni.

- Pontosan mit csinálsz? - érdeklődött Cortez összeráncolt szemöldökkel.

- Kéne a szőnyeged Szombathelyre. Menne a kéglinkhez - felelte Ricsi halál természetes arckifejezéssel.

- - Én költözöm, nem a házunkat adjuk el - mondta Cortez, mire Ricsi csalódottan leengedte a szőnyeget, ami hangos puffanással zuhant vissza a padlóra.

- Jó, de valamivel támogathatnád a csóró főiskolásokat, semmink nincs a lakásban - vihogott Ricsi, szemügyre véve a szoba tartalmát.

- - Oké, válassz valamit - adta meg magát Cortez.
- - Úúú! Vigyük a lámpát! - szemelte ki Virág az állólámpát.

- Én a kanapéra gondoltam - paskolta meg Ricsi az ülogarnitúrát, de mivel Cortezzel furcsán meredtünk rá, hozzátette: - Neked úgyse kell már.

Végül sikerült rávennünk a két „begyűjtőt”, hogy a saját cuccaikat vigyék le Szombathelyre, de azért lenyúlták Cortez gitárállványát, és Virág megkaparintott pár képregényt is. Ők ezt egyébként búcsúajándéknak vették, és úgy ítélték meg, hogy jár nekik (?), mi pedig erre nem tudtunk mit mondani, egyszerűen csak neveltünk rajtuk. Persze Párizst semmiért nem cserélném el, de őszintén jó lenne néha majd bekukkantani Virágék világába, ahogyan négyen megpróbálják megoldani a mindennapokat Szombathelyen. ©

Cortez szobája a „nagy pakolás” után nem tűnt üresnek vagy ilyesmi, csak rendezettnak, és annyi emlékeztetett csupán a költözésére, hogy a szoba közepén álltak a dobozok, amikbe minden olyasmit beletett, amit nélkülözhetetlennek érzett. Könyveket nem láttam, de nem tettem szóvá, mégpedig két okból kifolyólag: az egyik, hogy Cortezt soha nem akartam megváltoztatni. Ha nem rajong annyira a könyvekért, akkor ez van, attól még nem dől össze a világ. A másik, nyomósabb érv, hogy ha neki nincsenek könyvei, akkor nekem több lehet, ergo elfoglalhatom az egész polcunkat. Haha!

A Zoo York pulcsimmal együtt indultam haza, és megbeszéltük Cortezzel, hogy a hétvégén már nem találkozunk. Bármennyire is fájjalom, hogy kedden elutazik és egészen nyár végéig nem látom majd, nem lehetek önző, engednem kell, hogy az utolsó hétvégéjét a nagyszüleivel tölthesse. Amikor beléptem az ajtón, anyu a konyhából kiáltotta, hogy kész a vacsora, úgyhogy gyorsan kezet mostam, és már le is ültem az étkezőasztalhoz, ahol apu unottan meredt maga elé.

- - Nincs égett szag? - fintorogtam.
- - De - bölintott fájdalmasan.
- - Akkor ez rakott krumpli - bölintottam. És igazam volt. A fekete, odakozmált vacsi valóban rakott krumpli volt, vagy legalábbis annak készült, és miután a villámmal lekapargattam a tojásról a fekete részt, el is kezdtem az evést.

Apuval „tizenegy körül találkozunk a konyhában” pillantással köszöntünk el egymástól, aztán felmentem a szobámba, és rácsörögtem Kingára, hogy érdeklődjek, milyen volt az első órájuk. Dave-vel mindketten jogsitanfolyamot kaptak a ballagásukra, úgyhogy rettegjenek az autósok, hamarosan egy újabb fekete autóval (Dave) és egy újabb pszichopata sofőrrel (Kinga) több lesz az utakon. Miután végighallgattam, hogy Kinga belekötött a KRESZ-oktatóba, amiért az nem tudott válaszolni az (állítása szerint) egyszerű kérdésére, és miatta állt az egész óra, nevetve letettem a telefont, és a tételsorokat kicsit félrerakva úgy döntöttem, lazításképpen kiolvasom az *Egerek és embereket*.

Hétfőn szóbeli: 5/2 - juj.

Élet a Szent Johannában: 5/1 és 5/5 - ahogy sejtettem, nélkülünk is folytatódik. Hüpp. ©

Cortez: 5/5** - azt hiszem, készen áll az újabb költözésre. Velem. Wow.

Kinga: 5/3 - a jogsi sztorija után még megkérdezte, tudok-e valamit arról, hogy a rockerek miért akarják elkérni az ágyát (!). Azt feleltem, hogy a szombathelyi négyes tarhálásba kezdett, hogy stílusosan és ingyen be tudják rendezni az albérletüket. :D

Vacsora: 5/1 - enyhén keserű volt.

Pótvacsora apuval: 5/5* - hah. Találtunk gofrit és tejszínhabot. Miközben megettük, olyan fontos dolgokról társalogtunk, mint például lekvár vs. jam. Istenem, mi lesz apuval esténként nélkülük?

Június 11., hétfő

Röviden és tömören: AÁA! Kicsit bővebben pedig: AÁÁÁÁÁÁ!

Igazság szerint bőven éjfél múlt, így már tulajdonképpen kedd van, de mivel egy nap nem éjfélig tart, hanem amíg el nem alszunk, ez nekem még bőven hétfő. És túl a szóbelin. Húsz órával ezelőtt még egyáltalán nem gondoltam, hogy valamennyien túléljük ezt a napot, Ricsit külön féltettem a kémia szóbeli miatt, de most, túl a vizsgán, kezünkben a

„nesze, mehetsz a nagybetűs életbe” papírokkal és egy elképesztő bankett után elmondhatom, hogy mind megvagyunk, mind élünk és virulunk, továbbá mind elvégeztük a gimnáziumot. Whoa. Ezért egyébként minimum egy állva tapsolás járna, de mivel ezt nem kaptuk meg, Zsolti a Facebookon mindenkinek a falára kirakott egy „claps effectet”, ami virtuális tapsolás formájában ünnepelt minket. ©

Azért a nagy ünneplésnek megvolt az ára, ami pontosan reggel nyolckor kezdődött, és egészen délután ötig (!!!) tartott. Én komolyan nem izgultam még soha, de soha annyira, mint ma reggel. Miután befészkelte magát az agyamba a gondolat, miszerint a mai napomon múlik Párizs, az egyetem és az egész jövőm, hirtelen felindulásból fel akartam találni az időgépet, hogy pár órával előrerepüljek.

A szóbeli előtt mindannyian totál idegroncsként, rettegve ácsorogtunk a Szent Johanna előtt, és a hangulatunkhoz passzoló időjárást kaptunk, ugyanis szürke volt az égbolt felettünk, és csepegett a nyár eleji eső. Még Kinga is feszült volt, amit nem csodálok, az ELTE-re készül felvételizni, alap, hogy kitűnő érettségét kéne felmutatnia, a szakán brutális a túljelentkezés. Ricsi a kísérletére készült (úristen!!!), Zsolti idegességében a törítételei szélét rágtta, azt hiszem, le is harapta az oldalak sarkát, amit vagy kiköpött, vagy lenyelt (?). A rockerek mindentől rettegtek, Dave a telefonja kijelzőjét húzogatta, és random átnézte a tételeket, Virág pedig egyik lábáról a másikra ugrált, és hirtelen nem is tudtam, hogy most mosdóba kéne mennie vagy így izgul. Esetleg mindkettő. Jacques a magyarra készült ezerrel, Gábor a halántékát dörzsölve koncentrált, Cortez pedig viszonylag nyugodtnak tűnt. Úgy volt vele, hogy kábé mindenhez hozzá tud szólni, a választott tárgya pedig az angol, amivel persze nem lehet gond. Egy utolsó, csoportos, „na, most végünk van” sóhajt követően pedig bementünk a suliba.

A négyfős csoportokból ezúttal háromfős vizsgacsoportok lettek, ráadásul névsor szerint, ami azt jelentette, hogy Cortez, Virág és Andris kezdett. Mi pedig várakoztunk. Ricsivel egymás kezét szorongatva (szerintem eldeformálódott a kisujjam, de mindegy) drukoltunk értük, és még Kinga is feszülten szuggerálta az ajtót. Őt nem annyira a többiek sorsa, mint az elnök érdekelte, leginkább azt várta, hogy kijöjjenek és elmondják, hogy az érettségi elnök szigorú-e. Hárman bent, kilencen kint. Képtelen vagyok szavakba önteni, hogy milyen izgalmakon mentem keresztül, egyszerűen úgy éreztem, agybajt kapok, mire végre kinyílt az ajtó.

- Nyugi - simította meg a hátam Cortez, amikor a nyakába borulva szorosán magamhoz öleltem. - Megvagyok - suttogetta a fülembé, nekem pedig könny szökött a szemembe.

- - Virág? - kaptam oldalra a fejem.
- - Minden megvan! - emelte az ég felé mindkét kezét ünnepélyesen, és mialatt mi a beszámolójukat hallgattuk, bement a következő hármas. Zsák, Dave és Robi.

Amíg rájuk vártunk, és értük izgultunk, Cortez a fejét fogva mesélte el, hogy Virág mit művelt odabent. Állítólag a tanárok és még az elnök is olyan szinten próbálták segíteni, hogy gyakorlatilag a szájába adták a választ. Például Kardos szó szerint elmondta a tételt, a mondat végét pedig egy „Igaz?” kérdéssel spékelt meg. Virág először nem vette a lapot, de aztán felfogta, hogy most már mindenki azon van, hogy végezzen, úgyhogy a homlokára csapott, és egy „íjjj, persze, én is ezt mondom!” felkiáltás után megkapta a kettest.

Körülbelül ezermillió év múlva újra kinyílt az ajtó.

- - Na! - meredt rá Dave-re Kinga.
- Sikerült - mosolygott, aztán, amikor Kinga nagy sóhajjal bólintott, Andris ráugrott a frissen érettségizett Robira, és ököllel kezdte ütni a fejét. Öhm. Ők így örülnek egymásnak.
- - Haver, megyünk Szombathelyre! - vihogta Robi.

Az örömünk azonban alábbhagyott egy kicsit, mert mindannyian felfogtuk, hogy a magunk közt csak „halálcsoport”-

ként emlegetett társaság következett. Macu, Zsolti és Ricsi. Gondos tanárnő

egy tálcával a kezében csukta be maguk után az ajtót, mire lehunytam a szemem.

- - Ha most nem robban fel az iskola, akkor soha - dűnnyögte Kinga.

Az a jó abban, ha az ember sok mindenkiért aggódik, hogy megfélemedezik magáról. A csukott teremajtót nézve folyamatosan fohászokodtam, hogy minden rendben legyen az ajtó másik oldalán. De miután egy-egy hangos nevetés hallatszott ki, kérdőn néztem körbe.

- Jól hallom, hogy nevetnek? - pislogtam értetlenül.

- - Gondold végig, hogy kik vannak bent - válaszolta Kinga.
- - Oké, ez jogos - mosolyodtam el, és a falnak dőlve, idegesen doboltam az ujjaimmal a combomon, miközben Cortez SMS-ezett a nagyszüleivel.

Amikor nyílt az ajtó, Ricsiék még nem végeztek, csupán át kellett vonulniuk az a-sok termébe addig, amíg a tanárok lekísérték Zsoltit a tesiterembe, hogy érettségizzen. Naná, merthogy ő, ugye, a tesit választotta. Csak egy pillanatra kaptam el Ricsi tekintetét, de akkor még nem volt meg a kémiája.

Fogalmam sincs, Zsolti mit csinált a tornateremben, talán az elnököt emelgette, de baromi sok idő volt, mire végre visszaértek és újra bezárkóztak. Sok-sok óráknak tűnő perc, időnként kihallatszó nevetés vagy hangosabb szó, és még mindig nem jöttek ki.

- - Mondd, hogy nem kell póttételt húzniuk - rágtam a szám szélét idegbetegen.
- - Ajjjmááár! - ugrándozott Virág a sírógörcsrel küzdve.

Valamennyien másodpercenként ellenőriztük az óránkat, Dave

pedig már be akart kopogni (?), hogy mi lesz már, amikor végre kijöttek. Mind a hárman.

- - Mondjátok, hogy megvan - szólt rájuk Dave rémulten.
- - Hát - rázta meg a fejét Ricsi, és bennem megállt az ütő. - Az a helyzet... hogy... basszus - csettintett.
- - Jaj, ne - suttoztam.
- - Nobelt nekem! - üvöltötte el magát.

- Áááá! - rohant neki Virág, és a nyakába ugorva átkulcsolta a lábával Ricsit, és annyira szorította, hogy szinte megfojtotta a szeretetével.

- Jól van, majomka, nem kapok levegőt. Kinyírsz, hallod? - dűnnyögte Ricsi.

Mindenki Zsoltiékat ünnepelte, akik brutál mennyiségű sztorit gyűjtöttek össze a szóbeli alatt, úgyhogy amikor Borrel kiszólt, hogy mi jövünk, némi együttérzésre vágyva szóltam a többiekhez:

- - Már bocs, de mi még hátravagyunk.
- - Ugyan már - nézett rám Macu. - Te, Kinga meg Zsidák? Be se menjete, akkor is megvan.
- - Kösz - sziszegtem falfehér arccal, mert én nem éppen így gondoltam.

Cortez felénk fordította a fejét, és mielőtt beléptem a terembe, összetalálkoztam a tekintetünk. Nem szólt semmit, nem tárogott titkos üzenetet vagy ilyesmi, egyszerűen csak óvatos mosolyra húzta a száját. Értettem a célzást, ebbe a mosolyba minden üzenetet sikerült belesűrítene. Bólintva visszamosolyogtam rá, aztán, mivel Kinga hátulról meglökött, amolyan „menjél már!” mozdulattal, konkrétan beestem a szóbelimre.

A hosszú asztalnál az érettségiztető szaktanárain, Borrel, Máday és Vladár, valamint a magyar szakos (!) érettségi elnök foglalt helyet. A fehér blúzom ujját gyürkődve húztam ki a tétéleimet, és közben azon gondolkodtam, vajon gyakran ájulnak-e el érettségi alatt. Bizonyára. Az első padba leülve elkezdtem kidolgozni a tétéleket, majd amikor Kardos szűrős tekintettel jelezte, hogy nem kisregényt kell írni, erőt vettem magamon, és nekikezdtam. A hangom remegett, de a rám szegeződő szempárok mind-mind megnyugtatóan néztek rám, kaptam barátságos mosolyt is, így aztán kezdtem belejönni, olyannyira, hogy félbe is szakítottak. Talán valahol, mélyen tudtam, hogy megcsinálom, ennyi tanulás és készülés mellett már csak a leblokkolás veszélye fenyegetett, de ez sem történt meg, egész egyszerűen azért, mert hittem magamban. Plusz némileg motivált, hogy előttem olyanokat rugdostak át, mint Ricsi, Virág, Zsolti, illetve a rockerek. Elnöki dicsérettel végeztem a szóbelin, amit, azt hiszem, Kinga soha az életben nem fog megbocsátani nekem, akkor sem, ha rajtam kívül ő volt az egyetlen végzős, aki szintén részesült benne. Utolsóként Gábort hallgattuk végig, aki csak akkor szólt, ha kérdezték (nem szeret feleslegesen beszélni), de ő is jól

teljesített, így határtalan megkönnyebbüléssel léptem ki a teremből.

- Sikerült - jelentettem be. Valamennyi osztálytársunk összeráncolt szemöldökkel nézett ránk, és úgy tűnt, egyáltalán nincsenek meglepve, sőt nem is izgultak értünk. - Éljen? - szoltam kínosan mosolyogva, mire kapcsoltak.

- - Éljen-éljen! - üvöltötte Zsolti, és kitört belőlünk a nevetés.

Cortezt átölelve belefúrtam a fejem a zakója vállrészébe, és pár pillanatig csak behunyt szemmel lélegeztem be az illatát, tökéletesen kizárva a külvilágot. Aztán finoman eltolt magától, és a kezembe adta a telefonomat.

- Tizenkétszer hívtak - súgta, és ahogy a kijelzőre néztem, anyu neve megint villogni kezdett.

- - Reni, ki vagy hangosítva! Mondd, hogy mi volt! - kiáltotta hisztérikus hangon.

- - Sikerült! Leérettségiztem! - sikoltottam.

• - Istenem - motyogta halkan, és ezer százalék, hogy aput sírni hallottam a háttérből. - Mi van Ricsivel? - váltott témát anyu azonnal, amikor feldolgozta a sikeremet, és eszébe jutottak a többiek, rizikófaktor szerinti sorrendben.

- - Kémikus lett! - nevettem.

- Cortez, Virág...? - sorolta.

• - Mindenki megvan - töröltem meg a szemem. - Mindenki - néztem körbe a folyosón ugráló társaságon, akikre kiszólt Borrel, hogy csendesedjenek el.

Fél hétkor, hullafáradtan kaptuk a kezünkbe az érettségi bizonyítványunkat, ami nemcsak azt jelentette, hogy valamennyien sikeres vizsgát tettünk, hanem azt is, hogy végérvényesen végeztünk, számunkra a Szent Johanna gimnázium már csak múlt idő. Félig majd kicsattantam a boldogságtól, félig pedig majd megszakadt a szívem, ahogyan lesétáltunk a lépcsőn, és utoljára átmentünk együtt az aulán. A többiek önfeledten vihogtak, egymás „epic fail” válaszain szórakoztak, és összevissza cserélgették a bizonyítványaikat, én pedig Cortezt átkarolva még egyszer visszanéztem, mielőtt kiléptünk az ajtón. A büfé már bezárt, az aula csendes volt és üres, valahol az emeleten pedig a takarítók kezdtek meg kora esti munkájukat, hogy leszedegessék a székek aljára ragasztott rágókat, letöröljék a táblákat és kiürítsék a termekben lévő szemeteseket. A portás gratulált a többieknek, én pedig vettem egy utolsó pillantást az aula közepén álló Jeanne d'Arc-szoborra, és vadul kalapáló szívvel, keserű ízt érezve a számban, könnyes szemmel elmosolyodtam, majd visszafordítottam a fejem, és kiléptem a suliból.

Anyuék a kapuban vártak, és ahogy odaléptem hozzájuk, szorosan átöleltük egymást. Talán száz százalékgig biztosak voltak a mai napom sikerességében, talán nem is lepődtek meg, de azért láttam rajtuk, hogy örülten büszkék nemcsak az érettségimre, hanem globálisan, a gimnázium éveimre.

- - Na, milyen érzés? - kérdezte apu a vállamat átkarolva, amikor a házba igyekeztünk.

- - Nem is tudom. Fura. Már most hiányzik, pedig még alighogy véget ért.

• - Megértem, de tudod, az élet megy tovább - mosolygott anyu. Ezt az orbitálisan nagy közhelyet vajon direkt a mai napra tartogatták? Mindegy, végül is passzolt. - Hánykor kezdődik a bankett?

- - Elvileg kilenckor, de fél tíz előtt szerintem senki nem ér oda.

- - És pontosan hová kell menned?

- Ööö... Dave szervezte - gondolkoztam. - Valami hajóra, de az e-mailemben megvan a pontos cím.

- Hajó? - vont a fel anyu a szemöldökét.

Tudom. Kell rám mentőmellény - nevettem el magam. Nincs mese, az ember lehet felnőtt, leérettségizhet kitűnő eredménnyel és kaphat ösztöndíjat Párizsba, az anyja akkor is gyerekeknek tekinti. De, azt hiszem, ez így is van rendjén.

Nem amiatt késtem le majd nem a saját érettségi bankettemet, mert sokáig készülődtem vagy ilyesmi, mert azon hamar túlestem, csak hogy le kellett bonyolítanom néhány telefonhívást. Például a kanadai nagyiékkal beszéltem, akik tükön ülve várták a beszámolómat. Vagy éppen Justine-t kellett hívnom, hogy közöljem, mindenem túl vagyok, és most már semmi akadálya, hogy Párizsban tanuljak tovább. Justine-nek is volt jó híre a számomra: július elején két teljes hétre el tud utazni hozzám, amit már nagyon várok. Aztán rácsörögtem Katára és Karcsira is, akik, bár már tudták a vizsgánk eredményét, akkor is szeretnék volna tőlem is hallani. Ezután Petinek is üzentem, aki szintén várta

a jelentkezésemet. Hű, nem is tudtam, hogy ilyen sok barátom van. Ja, ezek után anyu rám förmedt, hogy a közeli nagyiék is várják a hívásomat, úgyhogy eleget tettem unokai kötelességemnek, és felhívtam őket. Természetesen egyáltalán nem várták a hívásomat, azt sem tudták, hogy ma volt a szóbelim. A végén még azt hiszik, hogy szeretném elmélyíteni a kapcsolatunkat, azért zaklatom őket ennyiszer. ©

Miután megígértem a szüleimnek, hogy vigyázok magamra, mérsékelt ünnepelek (magyarul: nem rúgok be... fogalmam sincs, ez hogy jutott eszükbe, de mindegy), és biztosítottam őket arról, hogy álló hajóról van szó, tehát nem mozdulok a rakpartról sem én, sem az étterem (!), felkaptam a vékony kabátom (hűvösek az esték), az előszoba tükrében utoljára ellenőriztem a sminkemet, ami remekül fedte a fáradtságot és kimerültséget jelző karikáimat, és elindultam. A kapuban előhalásztam a telefonomat, merthogy csörögni kezdett, és a fejemmel a vállamhoz szorítva a készüléket, beleszóltam.

- - Kitűnő lettél? - kérdezte Arnold köszönés nélkül, mire ösztönösen elmosolyodtam.
 - - Persze - feleltem nevetve.
 - - Cortez?
 - - Meglepően jó eredménnyel végzett - néztem Cortez szemébe a válasz közben, merthogy a kerítésnek támaszkodva várakozott.
 - - Nagyszerű. Megkérdezném, hogy a többiek hogyan teljesítettek, de mivel nem érdekel...
- Tudom - vágtam közbe. - De azért elmondom, hogy mindenki ügyes volt.
- - Remek. Nos, akkor szeptembertől Párizs.
 - - Bizony. Remélem azért majd összefutunk párszor.
 - - Bizonyára. Jó szórakozást a banketthez.
- Köszönöm. És hogy hívtál - tettem hozzá gyorsan. - Szia, Arnold.
- Szia, Reni.

Cortez ellökte magát a kerítéstől.

- - Minden oké?
- - Aha. Arnold hívott, hogy gratuláljon az érettségihez - mondtam, aztán összeráncolt szemöldökkel néztem magam elé. - Illetve nem is gratulált. Na, mindegy.

A rakparton lévő éttermet egyszerűen megtaláltuk, mert pont előtte rakott ki minket a taxi. Nos, igen, mivel az érettségi bankettünkről volt szó, és azon túl, hogy hullafáradtak voltunk, nyilván koccintani akartunk egymással, így hát mi, négyen taxival érkeztünk. Mert persze Virágékat is felvettük, akik bajosan jutottak volna el a helyszínre, figyelembe véve a tájékozódási képességeiket.

A lampionokkal díszített fedélzetre lépve azonnal megpillantottuk a társaságunkat, úgy tűnt, mi érkeztünk utoljára, az összetolt asztaloknál a többiek hangoskodtak, megpróbálva túlordítani egymást. A sötét égboltra pillantva megláttam a csillagokat, és magamban jót mosolyogtam a meteorológiai protekciómon. Anyu megmondta, hogy estére kiderül. És én hittem neki. Hiszen ő már csak tudja.

- Csoki! Pontyot? - emelte meg Zsolti a tányérján lévő rántott halat, mire mindenki felröhögött.

Hát. Én ennék pontyot - tűnődtem el, és úgy döntöttem, Zsolti mellett foglalok helyet, mert mi, ketten úgyis mindig cserélgetjük a kajánkat.

- Tanár úúúr! - kiáltotta Virág vidáman, és ahogy odafordultunk, megláttuk Hallert, aki éppen zavartan nézelődött. Amint megpillantotta a csapatunkat, mosolyogva megindult felénk.

- - Szervusztok - ült le az asztalunkhoz.
- De jó, hogy el tetszett jönni. Pontyot? - emelte meg újra a halát Zsolti.
- - Nos, köszönöm, talán egy kicsit később.
 - - Ki van fizetve a vacsora, nyugodtan rendeljen, akár... - nézte az étlapot Dave - őzet is.
- Jujjj. Hogy lehet már megenni Bambit? - kapta a szája elé a kezét Virág elképedve.

A pincér kihozta az italokat, a pezsgőspoharokat sorban lepakolta elénk, majd Zsolti felállt, a villájával megkocogtatta a pohár oldalát (talán kicsit erősebben is, mint kellett volna), és beszédre készült. Mondjuk, a

rockerek addigra már lehúzták a piát, és újabbert intettek.

- Na! Jön a köszöntő, hallgassatok már el! - fordult körbe Kinga, és sikerült olyan erélyes hangot megütnie, hogy még a pincér is megtorpant.

- - Kösz - nézett rá Zsolti. - Akkor annyit mondanék, így, a végére, hogy...
- - Nagy Zsolt! - szólt egy hang élesen, mi pedig Hallerrel együtt rémülten kaptuk oda a fejünket. Máday, megigazítva magán a stóláját, felénk lépkedett. Komolyan, annyira ledöbbsentünk, hogy meg sem bírtunk szólalni, az igazgatóhelyettes pedig közben odaért hozzánk. - Semmit nem tanultál az elmúlt négy évben? A köszöntővel illik megvárni a társaság valamennyi tagját.
- - Elnézést, Máday néni - vigyorgott Zsolti.
- - Hogy kerül ez ide? - bökdöste Ricsi Dave vállát.
- - Nem tudom, nekem Zsolti adta le a létszámot - felelte, a telefonja emlékeztetőjét böngészve.
- - Azért valamit csak tanultam - töprengött Zsolti.
- - Mi lenne az? - foglalt helyet Máday Haller mellett.
- - Hogy a bankettre illik meghívni az osztályfőnökünket meg a tiszteletbeli osztályfőnökünket is.
- - Valóban - enyhült meg Máday arca.
- - Akkor megölhetem? - tárta szét a karját ünnepélyesen.
- - Felejtsd el - vágta rá az igazgatóhelyettes, belőlünk meg kitört a nevetés.

Mindezért viszont hatalmas respect Zsoltinak, mert bár valamennyi tanárunkat meghívtuk (mivel az a-sok előbb hívták őket a Hajógyári-szigetre, a legtöbben azt a bankettet választották), a két végzős osztály közül csak mi hívtuk meg Mádayt, aki el is jött, hogy az utolsó esténken ott legyen velünk. Persze az igazgatóhelyettes és az ofó csak egy órát maradt, addig viszont a fejüket fogva hallgattak minket, és időnként még el is nevettek magukat, de inkább csak helyettünk is szégyenkeztek, mert a felemlegetett sztorik és emlékek között akadt jó néhány olyan, amiről még csak sejtelmük sem volt. A vacsora nagyszerűen telt, és az sem szegte kedvünket, hogy kicsit hűvös volt, de felmelegített minket a rengeteg nevetés, a fogyogató pezsgő és az asztalok köré kihelyezett elektromos hőszugárzó állványok is.

- És az milyen vicces volt, amikor Máday... - röhögött Robi, aztán eszébe jutott, hogy az ominózus személy is jelen van, így helyesbített - amikor Máday igazgatóhelyettes asszony ott állt a szobor mellett - improvizált, nem túl sikeresen, mert mindenki szakadt a röhögéstől.

- Miért érzem úgy, hogy eredetileg nem ez volt a történeted vége? - dűnnyögte Máday vigyorogva.

- - De, de, ezt akartam mondani - erősködött Robi.
- - Na, és most, hogyan tovább? - támasztotta meg az állát az ofó az összekulcsolt ujjain.
- - Nekem reggel megy a gépem - nézett Cortez az órájára.

- És mikor fogsz aludni? - kérdezte Kinga.

- - Majd a repülőn - vont a vállát, afféle „van rutinom, nyugi” stílusban.
- - És mikor jössz vissza? - érdeklődött Haller.
- - Nem jövök vissza - mondta Cortez, szorosabban fogva a derekam, miközben a mellkasának dőltem.
- - Búú - meredt maga elé Virág.
- - A szüleimtől majd Párizsba repülök, Renihez. És szeptemberben kezdődik a tanfolyamom.
- - Értem - biccentett az ofó. - Reni, te mikor költözől?

- Augusztus végén. Addig megpróbálok annyi időt tölteni

a szüleimmel, hogy rám unjanak és ne hiányoznak nekik annyira - nevettem el magam, óriási gombóccal a torkomban.

- - Biztosíthatlak róla, hogy nem fog menni - mosolygott kedvesen Haller.
- - Tudom. De azért próbálkozom - kortyoltam bele a pezsgőmbe. Mennyi buborék. Na, mindegy.

Máday kérdően nézett Virágra, aki azt ecsetelte, hogy milyen szuper lesz Szombathelyen.

- Tehát ti, négyen oda mentek - dörzsölte a szemét kissé megrökönyödve.

- - Ühüm. Én a képi ábrázolás szakra megyek, Robi és Andris rendszergazdának... Ugye? - pillantott a

rockerekre, megerősítést várva.

- Ja. Toljuk majd a szakképzést - bólogattak.

- - És életművész Pósa úr? - állapotott meg Máday tekintete Ricsin.
- - Én rocksztár leszek - jelentette ki.
- - Fát nevelek! - kántáltuk egyszerre.
- - Szóval lógsz egy évet - értette meg Máday Ricsi céljait.
- - Dehogy! Az milyen csúnya dolog lenne már! - tette fel a kezét amolyan „én? Soha!” mozdulattal. Sírtunk a nevetéstől. Ricsi tervei között egyébként tényleg nem tudjuk, hogy mi szerepel. Szerintem semmi. De az nagyon. ©
- - Kinga, ELTE, szociológia? - fordult Máday Kinga felé.
- - Igen, oda jelentkeztem.
- - Azt hiszem, nagyszerűen döntöttél - értett egyet Máday.
- - És ki megy még az ELTE-re? - köhintett Dave.
- - Egy csomó ELTE-s? - meredt rá Ricsi unottan.
- - Meg én.
- - Felmayer? Te meg az ELTE? - hüledezett Máday.
- - Kétéves webprogramozó szakképzés.
- - Apád ötlete, mi? - lökte oldalba Zsolti vihogva.
- - Nos, igen, a lényeg, hogy kapjak egy papírt, és bevesz a cégébe - vallotta be Dave, mi meg „húúúztunk” egy sort.

• - Na, és Nagy Zsolt, halljunk téged is. Mi leszel, ha egyszer felnősz? Bár erre nem sok esélyt látok - vigyorgott Máday.

- - Én rekreáció-szervezés és egészségfejlesztés szakra megyek - válaszolta büszkén.
- - Pompás. Tudod is, hogy mit jelent?

- Máday néni, őszinte leszek önhöz, mert tisztelem. Halvány elképzelésem sincs, mi ez, de láttam a neten képeket a szakról, és nagy a buliiiiiii! - üvöltötte vidáman. Nos, igen, ez is egy nézőpont szakválasztáskor. ©

- - Okitsugu? - pillantott Máday Macura, figyelmen kívül hagyva Zsolti állati hörgését.

- Augusztus elején Japánba megyek a nagyszüleimhez egy évre, nyelvet tanulni.

- - Sayonara! - veregette meg Zsolti a vállát. Macu mondott valamit Zsoltinak, aki persze nem értette, úgyhogy halandzsázni kezdett japánul. Elváltak. Közben Jacques elmesélte Mádaynak, hogy cukrászképzésre jelentkezik, erről áradozott egy sort, majd Máday elköszönni készült.

- - Egy pillanat! Gábor kimaradt - szóltam rémültem, mert Gábor csendben üldögélt az asztal végén, és a rendelt kajájában turkált.

- Ó, elnézést. Zsidák Gábor, neked mik a terveid a jövőre nézve?

- Kommunikáció szakra megyek - felelte, és kész. Innentől kezdve sírtunk a röhögéstől, de még az ofó és Máday is.

A vacsora után a két tanárunk felállt, hogy elbúcsúzzanak és hagyjanak minket úgy ünnepelni, ahogy szeretnénk, és amihez nem szükségesek a felnőttek.

- Gyerekek! Ne felejtsetek el írni a Facebookon! - törölgette a szemét Haller.

- Majd küldünk fesztiválképeket! - ígérte meg Ricsi.

• - Vagy azt inkább ne. A tavalyi is mélyen érintett - mondta az ofó, mert eszébe jutott, hogy milyen képeket látott Ricsiékről...

Elbúcsúztunk Hallertől, és megígértük, hogy jelentkezni fogunk, nem tűnünk el. Hogy ezt ki mennyire tartja be, azt nem tudni előre. Az ember szeretné, ha minden a régiiben maradna, de ha egyszer elmúlik valami, akkor nehéz úgy tenni, mintha semmi nem változott volna. Biztosan fogunk írni neki, talán egyesek többször, mások ritkábban, de az biztos, hogy a jövőben minden megváltozik, mert olyan, mint amilyen ma volt, már soha többé nem lesz. Sose fogjuk elfelejteni az együtt töltött négy évet, de elképzelhető, sőt biztos, hogy a levelek ritkábbak lesznek, végül pedig teljesen elmaradnak. Ez nem szándékos, és őszintén remélem, hogy megcáfoljuk a sztereotípiákat, és velünk máshogy

lesz, de erre nem látok sok esélyt. Egyszerűen azért, mert továbblépünk, ezerfelé megyünk, és bár barátok maradunk, ezek az évek csupán emlékként maradnak meg.

Az ofónk mindig is kicsit naiv volt, ő így búcsúzott tőlünk, Máday azonban sokkal rutinosabb. Nem kérte, hogy írjunk neki, nem kérte, hogy rendszeresen jelentkezünk és szervezzünk sokszok találkozót. Hiszen nemcsak arról van szó, hogy még akik Budapesten maradnak is, teljesen új környezetbe és társaságba kerülnek, de közülünk vidékre is mennek, hárman pedig külföldre. Ez így nehéz lenne. Máday pedig sokat látott pedagógus, ezzel tökéletesen tisztában volt, úgyhogy hagyta a nagy szavakat, megköszönte, hogy meghívtuk és a vacsorát is, majd sorban végignézett rajtunk. Tizenkét szempár meredt rá, a szavára várva.

- - 12/b - sóhajtotta. - Egy élmény volt.

- Szintén - lóbálta a kezét Zsolti.

- Vigyázzatok magatokra, és ne hozzatok szégyent az iskolánkra. Ha tanácsolhatom, páran ne is említsétek, hogy hova jártatok - pillantott a rockerekre és Zsoltiékra. Nevetve bólogattunk, aztán néztük, ahogyan elsétál tőlünk, majd a hajóról lelépve eltűnik a szemünk elől.

- - Hát, ez klassz volt - bólintott Macu.

• - Igen. Nyugodt vacsora, kellemes zene és csak mi. Ilyen egy igazi bankett - bólintott Kinga elégedetten, aztán a következő pillanatban fintorogva nézett körbe. Ugyanis Karcsi, Kitti, Flóra és Kata felsétált a hajóra, a rockerek ráüvöltöttek a pincérre, hogy „hozzanak még SZESZT!”, Macu pedig elment, hogy intézzen valami „normálisabb zenét”.

Kingának igaza volt, tényleg szép volt a bankettünk első fele. A második fele meg inkább... hogy is mondjam. Olyan volt, mint mi. Örült hangzavarban beszélgetett mindenki a tőle lehető legtávolabb ülővel, Macu és Dave intézkedésére csatlakoztatták a srácok zenelejátszóját a hajón lévő magnóhoz, így a saját dalaik szóltak háttérzajként. A rockereket nem hatotta meg, hogy egy elegáns étteremben vagyunk, összeöntögették a bort és a kólát (?), azt védelték, Virág összeszedett egy halom lufit, és a csuklójához kötötte, majd sikongatott, amikor Andris cigivel elkezdte kipukkantgatni őket. Ricsi és Cortez egymással beszélgettek, úgy láttam, hogy nekik ez a búcsújuk, nem akartam őket zavarni, szóval inkább Zsoltival gusztustalankodtam, mindenféle desszertet rendeltünk, és „egyszer élünk, miért ne?” alapon végigkóstoltuk az összest. Ehhez a programunkhoz Jacques is csatlakozott, ő kritikusan figyelte a sütitket, most már szakmai szemmel nézve. © Kinga figyelte a kiskorúakra (a fogadott osztálytársaink négyesére), és felügyelte, hogy egy korty pezsgőt vagy alkoholt se ihassanak, pedig úgy láttam, Karcsi szeretett volna koccintani velünk. Ezt végül egy csésze teával tehettem meg, ami jót tett neki, mert úgy tűnt, átfagyott a hajón. Rengeteg fényképet csináltunk, valahogy mindannyian éreztük, hogy nagyon-nagyon sokáig nem leszünk így együtt megint. Cortez reggeli elutazásával ugyanis kezdetét

veszi a nyár, ami alpból is széthúzást jelent: fesztiválok, nyaralások, utazások, tanfolyamok és nyári munkák... Ez általában így van. Csak most szeptembertől nem folytatjuk ott, ahol abbahagytuk.

Éppen Zsoltin szakadtam a nevetéstől, aki azt mesélte, hogy a szóbelin Barka tanárnőnek olyanokat válaszolt, hogy „ez egy roppant cseles kérdés”, mire a tanárnő azt dűnnyögte, hogy „ebben semmi csel nincs”, Zsolti meg azt mondta, hogy „dehogynem, furfangos kis tétel ez...”, és kábé így telt a töri szóbelije, Ricsi kémiaja meg tiszta tippelés volt, leginkább visszakérdezett, hogy „gáz halmazállapot? Akarom mondani folyékony, ugye?”, amikor felnéztem, és megpillantottam a nagy mellű tizedikes lányt.

- - Macu! - szólalt meg, és Macu kívül mindenki odafordult.

Macu felállt az asztaltól, és odalépett a lányhoz.

- - Mit csinálsz itt? - kérdezte.

- - Láttam a neten, hogy elutazol Japánba - motyogta a lány.

• - Bizony. Egy évre - sóhajtotta Macu, kábé olyan ábrándos tekintettel, mintha csak egy romantikus filmben szerepelne, és éppen behívót kapott volna.

- - Mikor?

- - Augusztusban!

- Akkor még van időnk! - suttozta a lány, aki szintén egy Sparks-regénybe képzelte magát, mert Macu karjaiba vetette magát, és megcsókolta.

A társaságunk hangos füttyögésben és tapsban tört ki.

- - Ember! - nézte Ricsi. - Hogy éri át a derekát? - tűnődött, mi pedig szakadtunk a nevetéstől.
- - Most itt marad velünk? Mert az ő vacsoráját nem rendeztük előre - idegeskedett Dave.
- - Szerintem nem enni jött - mondtam mosolyogva.

- Na, jó, elég lesz ebből - pattant fel Kinga, és tökéletesen elrontva Macu nagy végzős pillanatát, egyszerűen szétrángatta őket. - Hogy hívnak? - meredt a lányra.

- - Natasa! - felelte döbbenet. - A barátainak Nati.
- - Nagyszerű - csapta össze a tenyerét Kinga. - Figyelem! Hahó! - kiáltotta felénk. - Mindenki, ez itt Natasa, a barátainak meg Nati! Memorizáljátok!

- Öcsém. A nagy mellű tizedikesnek van neve - ámult el Andris.

A pincér újabb körrel érkezett, de én csak a baracklevemet vettem le a tálcáról, elég volt a két pohár pezsgő, és úgy láttam, Ricsi is kivette Virág kezéből a poharat, mert kezdett egyre hangosabban nevetni. A többiek viszont kiélvezték, hogy ez a bankettünk, valamint hogy most még Kinga is elnéző, úgyhogy nem fogták vissza magukat. Ez a mi napunk volt.

A hangszórókból egymást váltották a durva (Korn: *Word Up*) vagy éppen lájtos (Robbie Williams: *Supremé*) dalok, én pedig Cortez mellett ülve figyeltem a többiek zajongását/beszélgését/tombolását.

- - Renáta - ült le a másik oldalra Kinga. - Újra van lehetőség nyári táborban gyerekek felügyelésére.
- - Mikor?
- - Egész júliusban. Felírassalak?
- - Justine jön hozzám júliusban - húztam el a számat.
- - Nagyszerű. Máris felejtse el a régi barátait a flancos új francia kapcsolataidért. Jellemző, Renáta, gerinctelen vagy és...

- Kinga, állj már le! - szakítottam félbe, mielőtt befejezhette volna ezt a szépen hangzó mondatot. - Majd megoldom valahogy.

- - Ó! Ezek szerint számíthatok rád?
- - Persze. Mindig - bólintottam őszintén.
- - Akkor felíratlak.

- Jó! Legalább még együtt töltünk egy kis időt.

- - U-úúú. Jöhetnek én is? - ült le mellém Virág, és mivel szinte félreült a széken, úgy ítélt meg, a bubu talán kissé a fejébe szállt.

- Nem, Virág, ez felelősségteljes munka, odafigyelést és koncentrációt igényel. A te esetemben inkább táborozóról van szó, nem pedig táboroztatóról.

Ajj - szomorkodott Virág, én meg dühösen meredtem Kingára.

- Ez nem igaz! Virág Benivel is remekül bántak, rengeteget vigyáz rá. Ért a gyerekekhez! Miért ne jöhetne? Imádni fogják.

Kinga végiggondolta a hallottakat, és végül megadta magát.

- Jó, megpróbálhatjuk.

- - Íííí Akkor júliusban még bandázunk együtt! Dejóóó! - csillogott Virág szeme.

És ahogy az lenni szokott, a múltra egy pillanat alatt fátyol borult, és bármerre kaptam a fejem, már csak a jövőről és a tervekről hallottam. Nyári bulik, fesztiválok, munkák és nyaralások. Fősulik, egyetemek, tanfolyamok. Nyelviskolák, jogszi. Utolsó év (Karcsi esetében), Japán, táboroztatás vagy csak lógás (Robi és Andris). Mindig is féltem attól, hogyan fogjuk lezárni a Szent Johannát, de végül a ragtapaszos módszer győzött: egy pillanattal fájt, de aztán már csak mosolyogtak rajta. A hangszórókból Mika *Happy Ending* című dala szólt, én pedig összefogtam magamon a fázós vendégek számára kiosztott pokrócot, és mosolyogva, enyhén könnyes szemekkel figyeltem a zajos társaságot. Néha felnevettem, néha elkomorodtam, aztán Cortez vállára hajtottam a fejem, mire ő nyomott egy puszit a homlokomra.

- - Öt óra múlt - suttopta. - Mennem kell.
- - Hányra kell a reptérre érned?

- - Hatra - felelte.
- - Oké - tápázkodtam fel.

Cortez búcsúzkodni kezdett a többiektől, én pedig a hajnali fényeket nézve az égen végérvényesen tudomásul vettem, hogy vége. Cortez távozása mindig pontot tett az i-re. Ahogy megölelte Ricsit, Virágot, kezét fogott Dave-vel, óvatosan átkarolta Kingát (jobb a békesség alapon elővigyázatos volt), és hagyta, hogy Zsolti enyhén ittasan a nyakába zokogjon (?), szép lassan mindenkitől búcsút vett, aztán megragadta a kezemet, és elindultunk a hajóétterem kijárata felé. Cortez nagypapája a csomagjaival együtt a parkolóhelyen várakozott.

- Hát... jó utat - néztem a szemébe visszafojtott könnyekkel.

- Kösz. Hívlak, ha odaértem.

- - Ne! Az átszállásnál hívj! - kértem.

- Aludni fogsz.

- - Nem fogok - erősködtem. - De ha igen, akkor felkelek.

- - Biztos?

• - Biztos - bólogattam. - És ne felejtse el, mostantól családos ember vagy! - tettem hozzá komolyan, emlékeztetve őt, hogy összeköltözés előtt állunk, így meg ne próbáljon a távollétében, khm... ránézni másra. Cortez pedig átölelt és hosszasan megcsókolt a rakparton. Aztán még egyszer. A biztonság kedvéért megragadtam a dzsekije gallérját és úgy kértem ráadást.

- - Párizsban találkozunk, roomie - szállt be a kocsiba mosolyogva, én meg intettem a nagypapájának, és vacogva néztem a távolodó autó után, a nyakamban lévő gyűrűt markolászva. Vajon mi az a „roomie”? Eh, angoltudás.

A világosodó égbolt visszatükröződött a Duna felszínén. A hajó korlátját fogva felsétáltam az étterembe, és a félig kidőlt társaságunkat nézve leültem Virág mellé.

- - És itt a vége - suttogtam, de válasz helyett Virág feje a vállamra borult, és az összekoccanó fogaiból ítélve elég mélyen aludt.

Reggel hétre értem haza, Virág a taxiban aludt, Ricsi azonban kiszállt velem, és szólt a sofőrnek, hogy kér még egy pillanatot.

- - Megvagy? - kérdezte.

- Igen. Eltelik a nyár, és már itt is az augusztus... - töprengtem, bár így, hogy tudatosult bennem, hogy Cortez elutazott, enyhén szólva félelmeimnek éreztem magam.

- Jól van. Ha bármi gáz van, hívj. Mozi csütörtökön?

- - Oké - mosolyodtam el. Ricsi igazi barát. És nemcsak Cortezé, az enyém is. Az utolsó utáni pillanatokban is figyel arra, hogy ne omoljak össze. Ezt eddig csak Kingánál tapasztaltam, aki szintén beszerkezett nekem jó pár programot a nyárra. - Na, megyek, mert Emót haza kell vinnem, teljesen kidőlt.

- - Persze. Jó éjt - intettem. - Ricsi - szóltam utána, és mielőtt még beszállt volna a kocsiba, visszanézett rám. - Mindent köszönök. De tényleg mindent.

- Ren, hagyjál már. Te is benyomtál? Ma este mindenki hálálkodott nekem. Oké, jó fej vagyok, de már para, hogy mennyire - rázta a fejét, és nevetve figyeltem, ahogyan elhajt a taxi.

A házba belépve halkán a konyhába osontam, és letettem a becsomagolt desszertet apunak a titkos helyünkre, amit reggel nyilván majd megtalál, aztán felmentem a szobámba, és óvatosan becsuktam magam mögött az ajtót. Az íróasztalomon egy halom tetején az érettségimét és a tizenkettedikes bizimét pillantottam meg. Büszkén végighúztam az ujjamat rajta, majd a mindenféle fotóval/képpel/post ittel szétdekorált tükröképemet nézve megakadt a tekintetem a dzsekim bal oldalán lévő jelvényen, és mosolyogva levettem. A Szent Johanna-s kitzűzöt néztem egy darabig az ujjaim között forgatva, végül sóhajtva letettem az asztalomra, és úgy döntöttem, itt az ideje beajjulni az ágyba életem leghosszabb napja után.

Szinte félálomban voltam, amikor eszembe jutott valami, úgyhogy felültem és tárcsáztam. Már azt hittem, hogy Zsolti nem fogja felvenni, mert annyira elaludt, de végül, irtózatosan sokára beleszólt.

- Na, jó! Te végig balhékat csináltattál a többiekkel, és a tiéd marad ki? - kezdtem köszönés nélkül.

- - Reni, Reni - ciccegett, azzal a tipikus „naiv vagy” hangszíval. - Hát minek gondolsz te engem?

- Akkor... lemaradtam volna? De nem, mert a termünk parafatábláján nem láttam a tiédet. Mikor volt?

- - Még nem volt. Muhahaha.
- - Mi? Ezt hogy érted?

- Az első tanítási napra tartogatom.

- - De mit?
- - Emlékszel, minden év elején van az igazgató beszéde a termekben lévő tévékben...
- - Igen.
- - És az elején mindig vágóképeket adnak, ahol mutatják a sulit, meg ilyesmi.
- - Igen, igen - bólogattam, mert ezt minden évben halálra untuk.
- - Na. Elképzelhető, hogy ki lesz cserélve a felvétel.

- Te jó ég! Mit fognak látni az első tanítási napon? - érdeklődtem, előre félve a választól.

- - Emlékszel az osztályvideónkra? Ami alatt a Papa Roach-szám szólt?

- A *Last Resort* - feleltem, aztán elkerekedett a szemem. - Nehogy azt mondd, hogy...

- De.

- - Úristen.

- Ők is ezt fogják mondani - vihogta, és alig értettem, amit mond, olyan jól szórakozott magán.

- - Zsolti.

- Igen, Reni?

- - A tiéd a nyertes balhé - jelentettem be, és komolyan is gondoltam. Ha esetleg hiányolna minket valaki szeptemberben... Hát, nem fog. ©

Ezek után már nem maradt több kérdésem, úgyhogy végre mehetek aludni.

Érettségi: 5/5***

Bankett: 5/5***

Az a-sok bankettje: 5/1* - valami híres partihelyen voltak, de mivel nem tudtak külön termet biztosítani nekik, egy halom idegennel és kívülállóval buliztak. Nagyon megható lehetett. Pff.

Cortez: 5/5 - hívni fog, nem alszom el, nem alszom el, nem alszom el. Vagy mégis? De a fejem mellett lévő telefon hangjára úgyis felébredek.

Szent Johanna: 5/1* és 5/5* - mit is mondhatnék?

- Kitörölhetetlen négy év az életemből, minden perce jelentett valamit onnantól kezdve, hogy anyuék hazahozták a fura iskolai csomagomat, egészen odáig, hogy ma visszaneztem a Jeanne d'Arc-szoborra. A két pillanat közötti időt pedig megpróbáltam az elmúlt években szavakba önteni. Sikertelen, ahogy sikertelen, teljesen mindegy, mert ezt úgyis át kellett élni.

Augusztus 23., csütörtök

És igen. Eljött ez a nap is. Amióta tudom, hogy felvettek Párizsba, ezermilliószor elképzeltem, hogy milyen lesz az utolsó, otthon töltött estém, de igazából hiába készültem rá gőzerővel, egészen a mai napig nem tudtam teljesen felfogni. Most viszont, hogy a bőröndök közepette ülök a buszban foteleken, az asztalom feletti üres tükröt bámulva, legyűrve a tragikus, ámde sok szeretettel készített vacsit, kénytelen vagyok belátni, hogy holnap reggel anyuékkal együtt elrepülök, és vasárnap este ők már csak ketten jönnek vissza.

A nyár szinte elszállt. A június vége zavaros volt, kerestem a helyem Cortez és a Szent Johanna nélkül, a július eseménydús, hiszen Justine megérkezett, közben pedig Kingával és Virággal töltöttem rengeteg időt, merthogy együtt táboroztattuk a gyerekeket, meg igyekeztem a többiek felvételijét támogatni, valamint drukkolni. Az augusztus pedig már gőzerővel a készülésemről szólt, és ahogy teltek a napok, egyre több dolgom lett, az időpontom pedig egyre csak közeledett. Anyuék vérprofin kezelték az egész szituációt, úgy látom, szörnyen büszkék arra, amit

elértem, ezt onnan is tudom, hogy lassan már nincs a környéken/II. kerületben/Budapesten és az internetnek hála talán az egész világon olyan ember, aki ne tudná, hogy egy szem lányuk Párizsba készül ösztöndíjjal. A lelkesedésük engem is magával ragadott, és egyre többször kaptam magam azon, hogy testben még itthon, gondolatban viszont már messze-messze járok.

Cortezzel minden egyes nap beszéltem (na, jó, volt, hogy többször is), az időeltolódást már abszolúte rutinosan kezeljük, de persze egy hívás, webkamera vagy éppen SMS sem ér fel ahhoz, hogy hétfőn végre újra láthatom. Talán, ha valaki kilencedik elején azt mondja nekem, hogy a Szent Johanna után Cortezzel készülök Párizsba, egyszerűen kinevetem vagy, ismerve a kilencedikes éneket, lehetséges, hogy „ez nem jó vicc!” felkiáltással, sírva elrohanok.

És mégis így történt. Vannak dolgok, amiket az ember nem sejt előre, egyszerűen csak belekerül a körforgásba, és hagyja magát sodortatni az eseményekkel.

- - Késő van. Holnap korán kelünk - szólt be halkán anyu, aztán bejött, és az asztali lámpám halovány fényében leült a másik babzsákomra.

- - Igen, tudom - biccentettem.

Anyuval pár percig néma csendben ültünk, és teljesen magunkba feledkeztünk, aztán megköszörültem a torkom, és megkérdeztem, hogy mire gondol.

- Csak azon tűnődtem, hogy vigyük-e ezt a lámpát - felelte továbbra is az éjjeli lámpámat pásztázva. Na, jó, ennyit arról, hogy mindketten megható gondolatokkal küzdöttünk.

- Nem tudom. Vigyük - vontam meg a vállam.

- - Rendben - állt fel anyu, aztán nyomott egy puszit a homlokomra, kihúzta a lámpát a konnektorból, felkapta, és ott hagyott engem a sötétben. Koszi. ©

Feltápáskodtam, és felkapcsoltam a nagy villanyt, majd még pakolásztam kicsit (igazából ez már csak szöszmötölés volt), aztán, amikor elérkezett az elmúlt évek során kitapasztalt, biztonságosnak tűnő időpont, leosontam a lépcsőn. A sötétben sikerült belerúgnom egy bördöndbe, és óriási piros pont, hogy nem sikoltottam fel a minimum egy, de inkább három törött ujjam miatt, aztán odasántikáltam a konyhához. Már vártak rám.

- Mit eszünk? - suttogtam mosolyogva. Apu a konyhapultnak támaszkodva felém tartotta a tálcat, és büszkén mutatta a négyzetalakú, csupacsoki desszertet. - Uh. Brownie - bólogattam elismerően, aztán matattam egy sort a hűtőben, hogy szerezzek rá tejszínhabot. Meg kell adni a módját, na.

Csendben eszegettünk, és igaz, a süti édes volt, a számban mégis kesernyés ízt éreztem. Végigkísérte a végzős évem, már kezdek hozzászokni, sőt, azóta a tonikot is megszerettem.

- - Kivel fogok én pótvacsorázni? - meredtem magam elé, legyűrve az utolsó falatot, ami olyan hangosan ment le a torkomon, hogy még azt is hallani lehetett, amikor megakadt egy pillanatra. Apu belebőköt a villájával a brownie-ba, megfelezte a szeletet, de nem azért, mert csak a felét szándékozta megenni, hanem mert így azt hiszi, hogy nő a mennyisége (©).

- - Természetesen velem - jelentette ki egyértelműen. - Reni, ez a 21. század, majd idehozom magammal a laptopom, és webkamerázunk - avatott be a tervébe.

- - Az nem lesz ugyanolyan - biggyesztettem le a számat.

- Semmi sem lesz ugyanolyan, de muszáj megpróbálni - vigasztalt. - Különbözik pedig - emelte fel a mutatóujját, jelezve, hogy most még mond valami jót - gondolj csak bele. Mindketten mást fogunk enni, és majd mutogathatjuk. Én finom sütitket és édességeket, te pedig büdös sajtot.

- - Az lehet - vettem ellen -, de neked maradnak a vacsorák, miközben én bármit ehetek esténként!

- Jó. Egál - adta meg magát fájdalmas arccal.

- - Szerintem is - bólogattam nevetve.

Apu elmosolyodva félretette a tányérját, és széttárta a karját, én pedig azonnal odaléptem, és szorosan lehunyva a szemem úgy megöleltem, ahogy csak tudtam.

- - Nyomás aludni, mindjárt kelünk kell.

- - Rendben - engedtem el nagy nehezen, aztán lekapcsoltuk a villanyt, és szétváltunk.

A szobámba visszasántikálva (aú, hülye bőrönd) hanyatt fekdtem az ágyamon, és természetesen nem tudtam elaludni. Olyan érzés volt ez, mint egy kirándulás előtt. Az ember szeretné kipihenni magát, de közben annyira izgul, hogy képtelen lehunyni a szemét, így csak a gondolataival küzdve forgolódik. Végül nem bírtam tovább, és küldtem Corteznek egy SMS-t.

Összepakolva: 5/5 - te jó ég!

Csomagok: 5/4 - anyuékkal cselesen oldottuk meg, fejenként két bőröndöt viszünk, mindkettő az én cuccaimmal van tele, plusz a könyveim egy részét (nem engedték mindet, brühühü) már feladtuk csomagként.

Facebook/msn/e-mail: 5/5*** - mindenkitől kaptam „jó utat” üzenetet, még Macu is írt Japánból. Összesen tizennyolcan írtak (osztálytársak, Karcsiék, tanárok, Peti), és azt hiszem, soha nem érkezett még ennyi szomorú smiley-m. ©

Virág és Kinga: 5/5* - mivel egyikünk sem szeretett volna könnyes búcsút venni, megbeszéljük, hogy nem jönnek át holnap reggel, hogy a távolodó taxi után integessenek (az olyan kiakasztó lenne), így inkább tegnap elmentünk moziba együtt, utána pedig beültünk egy üdítőre a pláza kávézójába, és legalább két órán át beszélgettünk. Ez még **gyűs** gyomorszorítóan nehéz volt.

Cortez nagyszülei: 5/5 - ma délelőtt átszaladtam hozzájuk elköszönni. ©

Párizs: 5/5*** - nem tudok aludni, annyira izgulok.

Augusztus 24., péntek

Ohó! Hát, ki az, aki okosan vízálló szemfestéket használ, tudva, hogy biztosan bőgni fog aznap? Természetesen én. Igazából úgy terveztem, hogy a repülőn ülve az apró ablakon kibámulva ejtek egy-két könnycseppet, de ezt bebuktam, mert már ébredés után könnyes volt a szemem, és igazából mindent sirattam. A szobámat, a lépcsőt, a nappalinkat, a konyhát, de még a tegnapi vacsora mosatlan edényeit is.

- - Reni, szedd össze magad egy kicsit, és engedd el az ajtófélfát, mennünk kell! - nézett rám anyu, amikor éppen a „nem akarok Párizsba költözni, nem megyek sehova!!!” hisztimen volt a sor. Oké, ösztöndíj ide vagy oda, kissé infantilis vagyok.

- Itt a taxi - emelt meg apu két kézzel két bőröndöt, ami jó ötletnek tűnt, csak éppen lépni nem tudott az erőlködéstől, így végül köhintve lerakta az egyiket, és közölte, hogy „nem akar felválni a taxis előtt”. Persze, persze.

- Reni, indulnunk kell! - kérlelt anyu. Akkor éppen végigfeküdtem a kanapén, úgy, hogy a végéről lelógjon a fejem, így viszont fejfelé láttam a világot.

Sóhajtvá összekaptam magam, mert az azért mégiscsak gáz volna, ha az egyetemistát a szülei rángatnák ki a házból, úgyhogy olyan lelkesen, mintha csak a fogamat húznák, felálltam, és megpróbáltam lesimítani a ruhám gyűrődéseit. Kiléptem a házból, és torokszorító érzéssel indultam meg a kapu felé, közben pedig hallottam, hogy anyu a hátam mögött bezárja az ajtót. Homályos szemmel néztem a kapunkra, és az emlékek úgy öntöttek el, hogy hirtelen megtántorodtam. Láttam, ahogyan Virág és Ricsi ott áll. Kinga futóruhában, síppal a szájában vár rám. Zsolti hazakísér, és a kapuban magyaráz az érzéseiről. Dave lóg a csengőn, és hozza nekem a suliujságba szánt anyagot. Cortez támasztja a kocsiját, és mosolyogva figyel. Bravó nekem, reggel hétkor megszakadt a szívem.

- - Van még valami? Mondjuk, egy hajó? - csapta le a taxis unottan a csomagtartót. Oké, talán megtöltöttük a csomagjaimmal a minibuszt. És?

- Nagyon humoros - dűnyögte anyu, majd, amikor a taxis megismerte, rögtön stílust váltott, és megkérdezte, milyen idő lesz a jövő héten az Adrián, mert last minute útra megy nyaralni.

Ahogy a hátsó ülésen helyet foglaltam és behúztam az ajtót, megpróbáltam kizárni az unalmas, de udvarias kötelező társalgást, és a gondolataimba merülve figyeltem, ahogy lassan gurulni kezdünk. Még egyszer visszafordultam, hogy utoljára memorizáljam a házunkat és az utcánkat, aztán elordítottam magam.

- Álljunk meg!!!

Satufék, a taxis szitkozódott, anyuék a fejüket kapkodták hátrafelé, én pedig szó nélkül kipattantam a kocsiból, és

rohanni kezdtem visszafelé az utcánkban, alig látva a könnyeimtől.

- - Mit csináltak itt? Megbeszéltük, hogy nincs drámázás! - álltam meg kifulladásra Kinga és Virág előtt, akik végre abbahagyták a csengő nyomkodását, és felfogták, hogy már elindultunk.

- - A franc tudja - vont a vállát Kinga. - Néha kell a drámázás is - mondta, majd könnyes szemmel, teljesen kiesve a szerepéből, kitérte a karját, én zokogva átöleltem, Virág pedig mindkettőnkét átfogott, és bedugta a fejét a privát körünkbe.

Azt hiszem, mindössze fél percig álltunk úgy, egymást átölelve, de nekem az örökkévalóságnak tűnt. Szorosan lehunyva szemmel, az arcomon végigfolyó könnyekkel szorítottam magamhoz a két legjobb barátomat, végül elsőként Kinga tolt el magától.

- - Menned kell - dörzsölte meg az arcát idegesen, mintha dühítené, hogy ennyire gyenge. Virág azonban nem fogta vissza magát, ő konkrétan annyira bőgött, hogy észre sem vette, hogy folyik az orra, a nyála meg ilyesmi.

- - Oké - szípoztam. - Megyek - vettem erőt magamon, és azt hiszem, életem legnehezebb pillanata volt megfordulni és ott hagyni őket.

A taxi felé igyekezve folyamatosan azt mondogattam magamban, hogy nem szabad hátrafordulnom, de mégis megtettem. Ott álltak a kapunkban, és a kocsit nézték.

- Jól vagy? - kérdezte apu, amikor beszálltam, és erőltlenül becsuktam az ajtót.

- - Nem - vallottam be, és elindultunk.

A dombon lefelé haladva vettünk egy jobbot, és kikanyarodtunk az útra, én pedig az ablakon át néztem a Szent Johannát, ami így, nyár végén teljesen üresnek tűnt. A környéken nem volt senki a korai órában. Majd a jövő héten megtelik.

Lelkiállapotomnak megfelelően végigzokogtam a becsekkolást, a stewardess mutogatását a biztonsági figyelmeztetésekről, a felszállást, az utazómagasság elérését, az ételt, amit kaptunk, majd az ereszkedést is. A szüleim tolerálták a viselkedésemet, és amikor bedagadt szemekkel odaadtam a kétmaroknyi összegyűrt zsepimet a légiutas-kísérőnek, csak zavartan valami olyasmit motyogtak neki, hogy „a gyerek otthon felejtett valamit”. Ez így korrekt volt. Azt mégsem mondhatták, hogy a gyerek az egész életét felejtette otthon.

Furcsán működik az emberi agy, az egyik pillanatban még zokogunk, mert úgy érezzük, kitépték a szívünket, elnyelnek az emlékek és belehalunk a keserűségbe. A másik pillanatban viszont kilépünk a De Gaulle reptér ajtaján, megérezzük az illatot, megpillantjuk a sorakozó taxikat, a fülünket pedig minden irányból francia szavak ütnek meg, és hirtelen úgy érezzük, hogy hazaértünk. Amíg apu bepakolt (ismét) egy taxiba, én előszedtem a kézipoggyászból a kistükrömet, és ellenőriztem a fejem. Hm. Hullasápadt arc, kisírt, vérvörös szemek, kialvatlanságot és fáradtságot tanúsító fekete karikák. Hát, akkor. Helló, Párizs, megjöttem!

A szüleim kábé úgy érezték magukat, mint Alice Csodaországban, egy hangot nem értettek a taxis és köztem lezajló társalgásból. Hiába könyörögtek a kanadai nagyiék és én is, hogy legalább egy hónapra menjen ki hozzájuk, erősítve a francia nyelvtudását (ami nincs), apu hajthatatlan volt, mert úgy gondolja, a némettel megérteti magát, és ennyi elég. Aha. Főleg Párizsban.

Én viszont lubickoltam az élményben, már az örületes hatással volt rám, hogy egy idegennel társaloghatok franciául, akkor is, ha amúgy csak arról diskuráltunk, hogy „merről közelítsük meg a címet”. Na, most nekem fogalmam sem volt, meg hát ő a taxis, úgyhogy rábíztam, közben pedig anyuémnek mutogattam mindenfélét az ablakon át. Például az autópályát. Mert hát Párizsban még az is érdekes. Vagy nem, de azért lelkes voltam.

Kifogtunk egy jó kis dugót, aminek én örültem, mert legalább sikerült helyretnem a tudathasadásomat, amit az okozott, hogy négy órával ezelőtt a házuk előtt zokogtam, most pedig a párizsi albérletünk felé tartunk, olyan apróságok mellett elautózva, mint a Notre-Dame! A szűk, belvárosi utcában jól feltartottuk a forgalmat, a franciák dudálással ki is fejezték a véleményüket arról, hogy megvárakoztatjuk őket, végül sietve a járdára szenvedtük a bőröndöket, és körbenéztünk. A kapuajtó nyitódására odakaptam a fejem, de Justine gyorsabb volt, így nem tudtam felkészülni arra, hogy a nyakamba ugrik, ezért kis híján átestünk a csomagjaimon. A lépcsőházban anyuék kissé idegenkedve szemlélődtek, ráadásul semmit nem értettek a mi hadarásunkból, végül visszafordultam hozzájuk.

- - Nem jöttek?

- - Várjuk a liftet.
- - Ami nincs? - húztam be a nyakam mosolyogva. Uppsz. Hát, igen. A szüleim megpróbálták lazának tűnni, miközben felcipekedtünk a rengeteg lépcsőfokon. Jean-Luc is segített, bár ő kábé velem van egy súlycsoportban, ezért aztán ketten rángattunk egy bőröndöt.

A lakásba lépve próbáltam úgy körbenézni, mintha az új otthonomat látnám, de ehhez azért idő kell. Egyelőre minden nagyon idegen volt és furcsa, az eddigi életemhez képest pedig még kicsi is.

- - Na, jó! - dobtam le a kézipoggyászt a nappali közepére. - Justine-t már ismeritek, és akkor most már, hogy felcipelünk mindent, szeretném bemutatni Jean-Lucot is - kezdtem magyarul, aztán jó tolmácsként átváltottam franciára, hogy a másik két fél is értse, mit magyarázok.

Jean-Luc tiszteletudóan bemutatkozott, és pár (francia) mondatban elmondta a szüleimnek, hogy mennyire örül, hogy megismerheti őket, reméli, jól fogják érezni magukat a hétvégén stb... Anyu mosolyogva, afféle „én ebből egy szót sem értek, de rendben” bólogatással hallgatta, apu pedig az állát vakargatva nézett felém.

- Mit jelent az a „möpö tölö mö...”? - kérdezte.

- Nem hinném, hogy ezt mondta - nevettem fel.
- - Megnézem a konyhát - indult el anyu.
- - Én pedig a szobámat - fordultam a csukott ajtó felé.
- - Én pedig a tévéműsort - bólintott apu, és leült a kanapéra. Jean-Luc kissé zavartan ácsorgott, mire apu felnézett rá. - Nézed velem? - kérdezte. A francia értetlenül megrázta a fejét. - Fiam! Sport! Tévé! Foci! Semmi? - tártá szét a karját. Jean-Luc továbbra is kínosan, elvörösödve meredt rá. - Zidane! - jutott apu eszébe, és végre Jean-Luc is megértette, hogy miről van szó, úgyhogy „Oh!” felkiáltással leült a fotelbe.
- - Non - fintorgott végül, és megragadva a távirányítót, elkapcsolt.

- Tehetségkutató? Na, ne már - sóhajtott apu csalódottan. - Hol van Cortez? - forgatta a fejét.

Nevetve figyeltem őket, majd Justine segítségével berángattuk a bőröndöket a szobámba. Ami pont akkora volt, hogy a csomagoktól be sem fértem, csak úgy, ha átmászom rajtuk.

- - Reni, ez a konyha örülten pici - lesett be anyu az ajtón.

- A franciák nem főznek - legyintettem.

- - De mit fogtok enni?
- - Van mélyhűtő?
- - Van.

- Akkor mirelitet - nevettem el magam, jelezve, hogy egy amerikai tartozik hozzám.

- - Ez nem vicces.
- - Anyu, ne aggódj. Több millió diák végezte Párizsban az egyetemem, és mind túlélte. Vagy legalábbis a legtöbb. Anyu, átlépve a bőröndökön (vagy inkább rájuk lépve) bejött a szobába, és sóhajtván körbenézett.
- - Én is voltam egyetemista, tudom, hogy ez most nektek nagy élmény, így inkább nem szólok egy szót sem.
- - Anyu, ez a lakás volt messze a legjobb - emlékeztettem arra, hogy protekciósként jutottunk az albérlethez.
- - Igen, tudom. Na, akkor pakoljunk.

Ha három lány/nő pakolászik szét egy új albérletben, annak egyértelműen az a végeredménye, hogy Corteznek maradt egy polc és egy fiók. A többit elfoglaltam.

- - Nagyszerű. Azelőtt kitértam, hogy ideért volna - ültem le az ágyra sóhajtván. - Na, akkor újra.

És megint pakolni kezdtünk. Állatira összenyomtam a ruháimat, így sikerült egy polccal többet szánnom Corteznek, de ennél többre már tényleg képtelen voltam. Gondolom, majd ha megérkezik, akkor újra rendezkedni kezdünk, addig viszont kiélvezem, hogy miniatűr világunk miniatűr szobáját teljes egészében uralhatom. Kitértam az ablakot (ha három személy tartózkodik egyszerre a helyiségben, úgy tíz perc alatt fogy el az oxigén), és bár nem éppen az Eiffel-toronyra nézett az ablakunk, hanem egy másik házra, a nyüzsgő utcát figyelve határtalan boldogság öntötte el a szívemet.

- - Bonjour! - kiáltottam le egy kutyát sétáltató járókelőnek. Aki értetlenül felnézett rám, majd reakció nélkül

továbbment. Akkor ezt megbeszéltük.

Bemásztam az ablakból, és utat engedtem anyunak, aki kihajolva felragasztott az ablakra egy kültéri hőmérőt. Ööö... Gyanítom, minden reggel meg kell majd mondanom, hogy pontosan mennyit mutat.

Miután örületesen nagy rumlit csináltam (persze, én sem gondolhattam komolyan, hogy majd pikk-pakk berendezkedem), elköszöntem Justine-től és Jean-Luctól (kaptam saját kulcsot!!! Van kulcsom!!!), fogtunk egy taxit, és átvittünk magunkat anyuék szállodájához. Mert persze előre lefoglalták, eszükbe sem jutott, hogy majd az apró albérletünk kihúzható kanapéján fogják tölteni a hétvégét. A szüleim imádják, hogy egyetemista lettem, de ennél jobban csak a kényelmet szeretik, úgyhogy természetesen klassz hotelben szálltak meg.

- - Osztálykülönbséget érzek - néztem körül a tágas szállodai szobában.
- - Te akartál lakótársakat, mert az olyan „menő” - nevetett ki apu.

• - Uh, minibár - térdeltem le a szőnyegre, és elgondolkoztam, hogy egy doboz mogyoró mitől kerül csillagászati összegbe. Megkóstolás után sem derült ki, csak sima, egyszerű sós mogyoróról volt szó, és amikor a szüleim megkérdezték, hogy mégis miért bontottam ki, amikor úgyis tudtam előre, bevettem a „hamarosan itt hagytok, hüpp-hüpp” nézésemet, amitől anyuék meghatódtak és nem szidtak le. Haha. Éljen az érzelmi zsarolás. Ezt Kingától kaptam búcsúzóul.

Mivel anyuék nem akartak azonnal magamra hagyni, jó ötletnek tűnt, hogy az egész hétvégére itt maradnak, és a délután további részét városnézéssel töltöttük. Vettünk egy kétnapos jegyet a turistabuszra (már helyi lakos vagyok, de azért a szüleimnek úgy akartam megmutatni mindent, hogy élvezzék is, ne a metróhálózatról legyen emlékezetes nekik Párizs), és megnéztünk pár „első nap mindenképp látni kell” helyet, valamint elmentünk az egyetemhez is, hogy lássuk, pontosan hova fogok járni.

Miután kora estig bóklásztunk a Champs-Élysées-n, teljesen kidőltem, hisz elég hosszú és tartalmas napot tudtam magam mögött, így amikor a taxi megállt a lakás előtt, elbúcsúztam anyuékától.

- - Biztos, hogy ne kísérvünk fel? - kérdezte anyu aggódomva.

• - Biztos. Vasárnap elmentek, szoknom kell, hogy nem vagytok itt - mondtam fáradtan, aztán megbeszéltem a taxissal, hogy hova vigye anyuékát, és mindent lerendeztem előre, hogy nekik már ne kelljen megszólalni, illetve a kommunikációval próbálkozni.

A saját kulcsommal (!) léptem be a lakásba, Justine-ékkel udvariasan eltöltöttem egy fél órát, majd becsuktam magam mögött a szobaajtót, és hanyatt vágódtam az ágyon. A telefonom rezegni kezdett, én pedig mosolyogva megnéztem a kijelzőt. Cortez volt. ©

A mai nap: 5/5* - te jó ég

Párizs: 5/5 - úristen, itt vagyok.

A lakás: 5/5 - kicsi, zsúfolt, sokan vagyunk, de imádom!

Facebook: 5/5 - vidáman válaszoltam mindenkinek, kábé azt, hogy minden szuper, csodás, lenyűgöző...

Boldog vagyok: 5/5* - nagyon.

Cortez: 5/1 - hiányzik. Most már tényleg nagyon. ©

Augusztus 26., vasárnap

A hétvége remekül telt. Anyuékkel Párizsban. Nemcsak azért, mert mindent megnéztünk együtt, csodás időnk volt és remekül szórakoztunk, hanem azért is, mert amikor a szülők jelen vannak, akkor a gyerek az bizony gyerek, úgyhogy étteremben ettünk (anyuék Justine-t és Jean-Lucöt is meghívták), vásárolgattunk nekem mindenfélét, és turistáskodtunk egész idő alatt.

Aztán elérkezett a vasárnap kora délután, ami enyhén szólva is rettegéssel töltött el. Az akklimatizáció működött, felvettem Párizs ritmusát, nagyszerűen kijöttem a lakótársaimmal, és minden pillanatát élveztem annak, hogy franciául beszélhetek. Csakhogy anyuék közelsége megnyugtatóan hatott, viszont ma délután kettőkor, amikor

hosszas búcsúzkodás után beszálltak a taxiba (erősnek akartak látszani, de nem voltak azok), becsuktam utánuk a kocsiajtót, mosolyogva lenyeltem a könnyeimet, majd ahogy az autó kikanyarodott az utcából, teljesen összezuhantam. Hirtelen erőt vett rajtam, a „mit keresek én itt?“, „hol vagyok???” és a „haza akarok menni” érzés, a magas épület riasztónak és idegennek hatott, a járókelőket nem ismerem, és annyira egyedül éreztem magam, mint még soha. Rettegve felrohantam a lépcsőn, és bezuhanva a lakásba, egyenesen a szobámba mentem, majd törökülésben felültem az ágyra, és zavartan néztem körbe. Idegenek voltak az illatok, nem értettem, hogy miért vannak a holmijaimszanaszét, hol a babzsákom, hol az asztalom feletti tükör, hol van Virág, a többiek. És Cortez. Előkaptam a telefonom, és fohászokodva nyomtam be a gyorshívást, remélve, hogy még felveszi.

- - Nem találom a helyem - szóltam bele rémülten.
- Reni, mi a baj?? - kérdezte Cortez, és a háttérzaj elég zűrzavarosnak hatott, így gyanítottam, hogy éppen úton van.
- - Nem tudom. Anyuék elmentek. És itt vagyok a lakásban. Haza akarok menni - motyogtam, letörölve a könnyeimet.
- - Hol van Justine?
- - Itt, de ő ezt nem érti. Fogalma sincs, mi bajom van, és szerintem totál megijesztettem a hülye viselkedéssel.
- - Hívj fel valakit otthon. Kingát vagy Virágot.
- - Nem, mert ha velük beszélek, akkor még jobban ott akarok lenni. Mikor érsz ide? - kérdeztem teljes pánikban.
- - A francba. Holnap - felelte idegesen.

- Jó, nem gond. Jól vagyok. Tényleg - füllentettem, mert időközben rájöttem, hogy azzal nem sokat érek, ha halálra rémítem Cortezt a nevetséges honvágyammal. - Már megyek is, találok magamnak valami elfoglaltságot. Ne aggódj - ráztam le, és miután letettem a telefont, eldőltem az ágyon, és a párnába fúrva a fejem, erősen koncentráltam. Talán, ha háromszor összeütöm a bokámat... De nem történt semmi.

Egy órán át feküdtem rémülten, megpróbálkozva a lehetetlennel, vagyis leküzdeni az elvetemült gondolataimat, amikor Justine bekopogott az ajtómon. Miután megkérdezte, hogy vagyok, mosolyogva közölte, hogy jött hozzám valaki. Na, persze. Egy vadidegen városban vagyok, ahol az égvilágon senki nem ismer... Mégis ki jött volna hozzám? A polgármester, hogy köszöntsön a városukban? Aztán bevillant egy gondolat, és elkerekedett szemmel tápászkodtam fel az ágyról.

Arnold a nappaliban várakozott, és amikor meglátott, halványan elmosolyodott.

- - Úgy hallom, van egy kis honvágyad.
- - Nem hiszem el, hogy Cortez felhívott téged és megkért, hogy gyere ide - meredtem magam elé, totálisan elképedve a csodálatos barátomon. Mármint Cortezen.

- A felhívott helyett megállás nélkül csörgetett, a megkért helyett pedig utasított, mindezt pedig a tőle megszokott hangnemben tette. A többi stimmel - bólintott Arnold, én meg akaratlanul is elnevettem magam. - Na, mesélj, mi történt?

- Anyuék elmentek. Én meg itt maradtam. Cortez holnap jön... - soroltam óriási sóhajjal.

- - Értem - biccentett. - Menjünk, igyunk valamit - ajánlotta fel, mire hálásan bólintottam, és besiettem a szobámba a táskámért.

- Útközben küldtem egy SMS-t Corteznek, és bár először nem is tudtam, mit írjak neki, végül csak annyit pötyögtem be a telefonomba, hogy nagyon-nagyon szeretem és várom.

Az, hogy Cortez hirtelen még Arnoldot is mozgósította, csak hogy baromi messziről segíteni tudjon, önmagában megnyugtató, az pedig, hogy Arnolddal végül három órát beszélgettünk egy kávézóban, teljesen kiverte a fejemből a rémképeket, és a honvágyam is kezdett csitulni. Beszélgettünk Párizsról, a sulinkról, könyvekről, múzeumokról és színdarabokról... Csak a szokásos. De jólesett, hogy ott volt, hogy tudtam valaki olyannal beszélni, aki régről ismer és akivel egy helyről jövünk, így viszonylag könnyedén eltelt az este. Arnold visszakísért a lakásig, és miközben bedugtam a kapuba a kulcsot, elmosolyodva néztem rá.

- - Köszönöm, hogy eljöttél.

- Igazán nincs mit.
- ígérem, holnaptól nem zavarlak - nevettem fel, és erre Arnold is elmosolyodott.
- - Itt vagyunk, egy városban. Hívj, ha kellek.
- - Oké. De te is! - tettem hozzá.

Nem hinném, hogy ez sűrűn bekövetkezne, a szavaiból erősen azt vettem ki, hogy most azért jött, mert Cortez szólt, egyébként még nem látogatott volna meg. Megértem, Arnoldnak van egy élete, amiben elég régen nem szerepelek, és ez fordítva is igaz.

Hogy ma mégis szükségem volt rá, ő pedig némi noszogatásra, de jött segíteni, csak azt bizonyítja, hogy ha ezer évvel ezelőtt is, azért mi igazán jóban voltunk, ennek emlékére pedig továbbra is él a „ha baj van, rohanok és segítek” elv. És ezt jó tudni, ha az ember egy vadidegen városban van.

Justine és Jean-Luc szemmel láthatóan örült annak, hogy elmúlt a pillanatnyi elmebajom, én pedig helyet foglaltam köztük a nappaliban, és miután elnézést kértem a viselkedésemért, bekapcsolódtam a tévzésbe. Mondjuk, jó, ha előre tudják, hogy velem mi jár együtt, mert bár Justine-nel évek óta nagyon jóban vagyok, annyira nem ismer, mint más barátaim. ©

Honvág: 5/1** - de kegyetlen érzés tud lenni!

Cortez: 5/5* - na, jó, végérvényesen neki ítélem a „világ legjobb barátja” címet. Azt hiszem, ez nem kérdés. És holnap jön!!!

Anyuék: 5/5 - este hívtak, amikor hazaértek. Nem meséltem el nekik a kis attrakcióm, mert féltem, hogy nagyon aggódnának értem. És hát, azért felnőtt az ember, hogy

a szülei helyett a barátaival oldja meg a problémáját.

Mert azért egyedül nyilván senkinek nem megy.

Net: 5/1 - jó, a honvág csitult, de azért még visszakacsintgat, így nem mertem megnézni, írt-e nekem valaki.

Lakótársak: 5/5 - klassz dolog, bár számomra még enyhén idegen, hogy van, amikor várni kell a fürdőszobára, és hogy saját polcom van a mosdó felett, ami szigorúan azt jelenti, hogy nem terjeszkedhetek tovább. Akármennyi kencém is van.

Pizsama: 5/4 - rendben, nagyon csini szettet vásároltam magamnak még otthon, csak hogy ez egy hideg kőépület, éjjel én egyszerűen fázom, így alternatív megoldásként a Zoo York pulcsiban alszom. Legalább van egy jó indokom hordani, mert ezt amúgy is ilyesmire tartogattam. ©

Augusztus 27., hétfő

Hivatalosan is életem legboldogabb napja. És szigorúan az ébredéstől számítva.

A belvárosi lakást még sokáig szoknom kell, a kertvárosi, csendes, nyugodt életem után igazán furcsa éjjel felriadni a szokatlan zajokra, a szünni nem akaró lármára és a szomszédok (alul, felül, oldalt, mindenütt!) neszezésére, így legalább hétszer ébredtem fel az éjszaka közepén, és állandóan hosszú percekbe telt, mire felfogtam, hogy pontosan hol vagyok és miért. Aztán, amikor reggel egy újabb dudálásra felnyitottam a szemem, már nem voltam egyedül. Cortez mellett feküdt, és amikor észrevette, hogy ébren vagyok, mosolyogva felém fordult, és kisöpört egy hajtincset az arcomból. Június tizenegyediké óta nem láttam, úgyhogy azonnal kiment minden álom a szememből.

- - Mikor jöttél? - tápáskodtam fel, és kalapáló szívvel konstatáltam, hogy nem álmodom, valóban itt van.
- - Kábé fél óraja - felelte. Úgy tűnt, ahogy volt, bedőlt mellém az ágyba, és szerintem ő is próbálta feldolgozni, hogy pontosan hol van. Neki talán kicsit nehezebb volt, még az időeltolódással is küzdenie kellett. - Hogy vagy? - kérdezte komolyan, de a szeme sarkában összefutó nevetőráncokból láttam, hogy magában jól szórakozik rajtam.
- - Most már jól! - feleltem teljesen őszintén, szorosan átöleltem, és behunyt szemmel szívtam be az illatát.

Végre valami olyan, ami nem idegen ebben a városban.

Miután Jean-Luc beengedett a fürdőszobába (a haját szárította vagy negyedóráig. De komolyan!) és letusoltam, fogat mostam, valamint dobtam magamra egy „természetesnek ható, ámbár macerás sminket”, végre hónapok után

úgy is köszönhettem Cortezt, ahogyan álmomból ébredve azért annyira nem szerettem volna. Az csak a filmekben működik... ©

Amikor beléptem a szobánkba, Cortez éppen összeráncolt szemöldökkel szemlélte a neki hagyott polcokat.

- - Ezt komolyan gondoltad? - kérdezte hitetlenül.

- Öhm. Na, jó, talán egy kicsit sok a ruhám. De én lány vagyok. Helyigényes lány - védekeztem, szerintem egészen jó indokokkal.

- - Aha - nevetett fel, majd körbenézett. - Menjünk enni valamit.

- Jó ötlet! - bólintottam azonnal, mert eszembe jutott, hogy tulajdonképpen éhes vagyok.

Justine már elment dolgozni (részmunkaidős egy kávézóban, valószínűleg a jövő héten vagy utána kezdek ott én is), Jean-Luc viszont otthon volt: a nappaliban, a tévé fölötti polcon böngészte Cortez filmjeit. Amikor meglátott minket, rögtön megkérdezte, hogy megnézheti-e őket, Cortez pedig biztosította, hogy a borotváján és a gitárján kívül bárki használhat bármit.

- - Szerintem a borotvát senki nem akarja lenyúlni - indultam kifelé az ajtón, a kezét fogva. - Mindenkinek van sajátja.

- Láttam. Három rózsaszín nyelű is van a fürdőszobában - felelte összeráncolt szemöldökkel, majd pár pillanat múlva egyszerre nevtünk fel. Hát, igen. Mindenkinek egy. Justine-nek, nekem és Jean-Lucnek is. ©

A lépcsőházban köszöntünk a felfelé tartó lakónak (hű, már láttam egy neszező szomszédot), aztán az utcára kilépve hirtelen azt sem tudtuk, hogy merre induljunk.

- - Szerintem köszönjük be Justine-nek - jutott eszembe, úgyhogy egymás kezét fogva sétáltunk el a közeli kávézóig.

Justine örült Corteznek (és annak még jobban, hogy vidámnak látott, merthogy le sem tudtam törölni az arcomról az állandó vigyort), majd, mivel elég hosszú sor volt mögöttünk, elvitelre kértünk egy kávé, kólát (Corteznek, természetesen), aztán felkaptam a pultról a két bagettet, és hagytuk Justine-t dolgozni, mert kezdett beúszni miattunk.

Hiába beszéltünk mindennap, a személyes találkozás egészen más. Cortezzel rengeteg megtárgyalnivalónk volt, folyamatosan meséltünk egymásnak fontos, de kevésbé fontos dolgokat is a nyárról. Nem is figyeltem, hogy merre tartunk, onnantól kezdve,

hogy mellettem volt, bárhol lehattunk, nem számított. Belekeveredtünk a turistaforgatagba, végül a Tuillériáknál kötöttünk ki, és a ragyogó, nyár végi napsütésben átsétáltunk a kerten. Ezt így elég merész kijelenteni előre, de azt hiszem, elmúlt a honvágyam, Cortez érkezésével az utolsó kirakókocka is a helyére került.

- - Mikor indul a tanfolyam? - kérdeztem a fűvön ülve, az óriási bagettemmel küzdve. De nem fogott ki rajtam! Apu büszke lenne.

- - Szeptember harmadikán - felelte.

- - Értem - tűnődtem, és a napszemüvegem mögül a távolba meredve az Eiffel-tornyot néztem.

- - A sulid?

- - Még két hét - válaszoltam mosolyogva. - De azt hiszem, holnap megnézem a könyvtárat. Tudod, hogy hány kötet van ott? - kérdeztem vidáman.

- - Nem, de te biztos tudod - felelte tettetett unalommal az arcán, mire nevetve, afféle „ajj már!” mozdulattal megráztam a fejem, és csak azért is elmondtam, hogy az egyetemi könyvtár mennyire impozáns.

Közben csörgött a telefonom, anyuék kerestek, csak úgy, mellékesen, hogy megkérdezzék, mit csinálunk. A mai napon ez volt a harmadik hívásom tőlük. És biztos voltam benne, hogy nem az utolsó. Miután közöltem, hogy a Tuillériáknál vagyunk, apu rávágta, hogy „egészségemre”, anyu pedig nevetve jó szórakozást kívánt. A kérdésemre válaszolva mindketten azt felelték, hogy remekül megvannak, de a szívem mélyén tudom, hogy ez biztosan nem igaz. Valószínűleg egymást kerülgetik a „kiürült” házban, és lázasan figyelik az órát, hogy elteljen annyi idő, amikor már nyugodt szívvel hívhatnak újra. Nem hibáztatom érte őket, úgy érzem, még nagyon soká lesz, mire teljesen el

tudnak engedni. Ha egyáltalán valaha el tudnak.

- - Érdekes - forgattam a láncomon lógó gyűrűmet. - Amikor legutóbb itt voltam, gondolni sem mertem volna, hogy valaha veled leszek ugyanitt. - Cortez kíváncsian figyelt, mire folytattam. - Két éve volt - suttoztam. - És most ugyanitt vagyok, itt a láncom meg a bagett, meg te is... - mosolyogtam.

- Remélem, ez nem ugyanaz a bagett - rontotta el Cortez a nosztalgikus pillanatomat, mire nevetve megráztam a fejem, és megcsókoltam.

Egész álló nap mászkáltunk, beültünk enni egy étterembe, utána felrángattam magammal a Sacré Coeurhoz, és a hatvanadik turistát kértem meg, hogy csináljon rólunk egy újabb képet.

- Reni, ugye tudod, hogy most már itt élünk... - mondta Cortez, miközben csalódottan megmutattam neki a digitális gépem kijelzőjét, merthogy a felvételen pont pislogtam.

- - Igen, de megígértem Virágnak, hogy küldök képet. Meg Katának is. Kingát nem érdekli, de azért neki is elküldöm...

- - Oké - sóhajtotta.

- Na, akkor egy utolsót. Ezen nem fogok pislogni - ígértem meg, és megtámadtam egy újabb turistát, aki szívesen lefotózott minket, aztán én is szívesen lefotóztam őket, így mindenki szívesen fotózkodott, Cortezt kivéve. - Jó, mehetünk. - szóltam, betartva az ígéretem, miszerint nem untatom halálra a látványosságokkal, legalábbis nem rögtön az első nap.

Cortez magához húzott és hosszasan megcsókolt, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy annyira mégsem sietős neki, bár a kilátás helyett inkább velem foglalkozott, de ezt így, ebben a formában elfogadhatónak tartom. © Viszont tekintettel kellett lennem arra is, hogy már megint átutazta a fél világot, fogalmam sincs, mióta nem aludt és hogy az ő ideje szerint pontosan hány óra van, ezért azt javasoltam, menjünk vissza a lakásba, Cortez pedig nem ellenkezett. Megértem. Dögfáradt volt, ahogy visszaértünk, szinte bezuhant az ágyba és azonnal kidőlt, én meg csendben bekapcsoltam a laptopomat, és az ablak alá ülve megnéztem a netet.

A Facebook pörgött, és bár messze voltam, a monitort nézve úgy éreztem, hogy szinte ott vagyok velük. Átnéztem az ismerőseim profilját, és mosolyogva, halkán kattintgattam. Karcsi kiírta, hogy végzős lett, Kata és Gábor közös nyári fényképeket töltöttek fel, Kitti Bálinttal veszekedett a falán, Flóra ismerősöket adott magához, Jacques kommentben franciául kérdezgette, hogy kik azok. © Zsolti egyetemista golyabuliról töltött fel képeket, óriási társaság közepén pózolt, körülötte mindenki röhögött. Azt hiszem, hamar beilleszkedett, és jó volt látni, hogy a képek alapján már most sikerült a középpontba kerülnie. De ez nem is meglepő. Dave a frissen szerzett jogsíjával és frissen kapott autójával pózolt a saját falán, a képen valamennyi használati tárgy márkája jól látszott, Dave erre mindig is nagyon figyelt. A fotóknak amúgy sok kommentje akadt, többek között Kingáé is. © Akinek a falán gyülekeztek az új ismerősök, valamennyiük tanulmányaihoz az ELTE volt beírva, így azt hiszem, Kinga megtette az első lépést, és „összeismerkedett” a csoporttársaival. A feltöltött képei között semmi új nem szerepelt, Kinga nem szereti az ilyesmit, a galériájában csupán a profilképe, valamint két másik fotó volt. Az egyikben Dave-vel van, mindketten nagyon elegánsak, amiből arra következtetek, hogy talán színházba vagy koncertre mentek aznap, a másik kép pedig nyáron készült. Kinga és én szerepelünk rajta, a felvételt pedig a táborban készítette Virág. Nem szoktam, de belájkoltam a képet, aztán sóhajtva megnézegettem a többi profilt. Peti, legutóbbi posztja szerint, már visszaért Pécsre, Macu Tokióban készült videókat töltött fel, és sok új ismerőst adott magához (valamennyien japánok), a szombathelyi négyes pedig ma estére végleg leköltözött, és kegyetlenül sok képpel meg posztal árasztották el a falat. A fényképeket nézve megpróbáltam nem hangosan felnevetni, de komolyan nagyon nehezemre esett. Minden felvételt egy szögből készítettek, és mivel mindannyian rajta voltak, biztos, hogy az önkioldó funkciót használták. A fotók kábé ilyenek voltak: a rockerek fekszenek a dobozokon, Virág a kiskutyájával játszik a háttérben, Ricsi a basszgitárját pakolja. Aztán Andy Warhol rátámad Robira, Andris a kutya farkát próbálja elkapni, hogy lehúzza róla, Virág visít, Ricsi pedig elordítja magát. A következő képen Virág, Robi, Andris és a kutya is meg-szeppenve néz, Ricsi arcán pedig afféle „na, erről beszéltem” kifejezés ül. A rockerek léggitároznak, Virág a falra próbálja feltenni a festményeit, Ricsi a kanapén fekszik és a chipses zacskót borítja a szájába/arcára. Andris kérdően nézi a porszívót,

gyanítom, nem tudta, mi az, Ricsi Virágot vigasztalja, akinek leesett a képe a falról, Robi pedig a szájában megrágott kaját mutatja. Végül, az utolsó négy képen mindannyian egymás mellett ülnek a kanapén, az elsőn mosolyognak, a másodikon lökdösik egymást, a harmadikon Andris már leesett, a negyediken pedig ráugrik Andy Warhol. És beköltöztek. A háttérben örült rumli, ruhahegyek (tisztá vagy szennyes, ki tudja), mindenféle képek, ecsetek és festővásznak, erősítők, gitárok, playstation és játékok. Rendeltkaja-dobozok, kiürült üdítő flakonok és szétdobált dolgok. Csupán könyveket nem láttam, de tényleg, egy darabot sem. Sorban belájkoltam a fotókat, aztán feltöltöttem a ma készült felvételek közül kettőt, ezeket ítéltam publikusnak, a többit inkább e-mailben küldöm el annak, akit érdekel. Az egyik fotón Cortezzel vagyok a Sacré Coeurnél, a másikon pedig csak az Eiffeltorony látszik, és mi nem vagyunk rajta. Utóbbit beállítottam profilképnek, majd kiléptem a Facebookról.

Közben besötétedett, de mivel Cortez aludt, nem akartam felkapcsolni a lámpát, ezért a notebookom gyér fénye elé ültem le a naplómmal. Pár oldalam maradt, ezért egyre kisebb betűkkel próbálom írni az utolsó gondolataimat. Négy éve valaki azt mondta nekem, hogy egy kamaszlány legjobb barátja a naplója, oda mindent leírhat, olyat is, amit esetleg nem mondana el. Az első sorok óta nyolc naplóm telt be, igyekeztem megörökíteni ennek a négy évnek minden feledhetetlen és néhány feledhető pillanatát is, amit akkor fontosnak éreztem, ma pedig talán már a sorok visszaolvasása nélkül nem is emlékeznék rá. Sokat gondolkoztam, hogy mi legyen a teleírt oldalakkal, ki az, akivel szívesen megosztanám. Eszembe jutott Cortez, hogy talán elejétől a végéig át kéne néznie, hogy én hogyan éltem át a kapcsolatunkat, egészen a kezdetektől. De ezt elvettem. Minek vágjunk a múltban, én tökéletesen megelégszem a jelenemmel. Gondoltam, hogy eljuttatom Virágnak vagy Kingának, de talán untatná őket, sok oldalon nem is érintettek. Virággal voltunk nagyon rosszban, azokat nyilván nem olvasná szívesen, Kingával meg eléggé dőcögösen indult a barátságunk, talán maradjon az én titkom, hogy eleinte miket gondoltam róla. Sorba vettem még a számomra fontos embereket, de rájöttem, igazán egyikük sem tudná átélni velem együtt az elmúlt éveket. Csupán egyetlen személy van, akivel szeretném megosztani. Aki végig velem volt, és az oldalak átolvasása után talán sok olyan pillanatomat is megérti, amit akkor, abban a szituációban nem tudott hova tenni. Aki mindezt elolvassa talán rájön, hogy szakkönyvek és külső segítség nélkül is tökéletesen csinált mindent. Számomra legalábbis tökéletes volt. Akinek a tanácsára ezt az egészet elkezdtem, és utólag már tudom, hogy megérte végigírni, mert egyszer biztosan visszaolvasom majd, és akkor talán tudok majd együtt sírni vagy éppen nevetni a múltammal, a múltamon. Éppen ezért holnap reggel az első dolgom lesz feladni a naplómot anyunak, ha pedig megkapta és van kedve, a régi szobámban, az íróasztalom fiókjában megtalálja a többit is.

Valamiért úgy érzem, ez az egész a Szent Johanna gimi-varázs most, ezekben a percekben ér véget. Mert talán nem is rólunk szólt, mi csak a részesei voltunk. Macu Japánban, mi, Cortezzel Párizsban, Virág, Ricsi, Andris és Robi Szombathelyen, Gábor a kommunikációra készülve, Jacques a cukrászstanfolyam kezdetére, Dave az örülten nagy bizniszre, Zsolti pedig új barátokra várva. Kinga meg... Hát, ő kezdhet mindent előlről, új környezet, új emberek, új kihívás számára. Mi, valamennyien végeztünk, szétszéledtünk, továbbléptünk. Valami azonban biztosan nem változik.

Jövő héten becsöngetnek, a Szent Johannába mindenfelől diákok fognak érkezni. Az új kilencedikesek majd úgy csodálkoznak mindenben, ahogyan mi is tettük annak idején. Lehet, hogy lesz köztük egy morc emó, egy nagymenő, talán egy könyvmoly vagy

egy deszkás srác. Talán belép az iskolába egy versenymániás, esetleg egy vicces fiú, aki minden órán eszik, vagy a világ legnagyobb kockái. Talán lesz, aki végig csendben van és alig lehet hallani, vagy lesz, aki első órán kihúzza a gyufát. Nem tudom, elképzelhető. Annyi azonban biztos, hogy reggel hét ötvenötkor Máday a Jeanne d'Arc-szobor mellett állva, a vonalzójával bökdös majd az érkező diákok felé, akik jobban járnak, ha inkább észrevétlenül maradnak, mert köztudott, hogy akire Máday egyszer rászól, annak nemcsak a nevét tudja. Arról mindent tud. ©

ÍRÓI UTÓSZÓ

Hol is kezdjem? ©

Már a sorozat írása közben tudtam, hogy amennyiben egyszer végzek (és akkor még nem sejtettem az utolsó kötet brutális oldalszámát), akkor szeretnék pár gondolatot megfogalmazni, főleg erről a sorozatról.

Tehát köszönetnyilvánítás.

Mindenekelőtt szeretném megköszönni Lindának, aki nemcsak a nővérem, első számú olvasóm, minden kéziratom és gondolatom első ismerője, de a legjobb barátom is. Sokszor mondják, hogy „nélküle nem sikerült volna stb.”, de ez ebben az esetben nem egy oltári nagy közhely, hanem az igazság. Emlékszem, a diplomájára készült, amikor kissé önző módon megzavartam egy hanyag „írnom kéne egy ifjúsági sorozatot” mondattal, ő pedig azonnal félrerakott mindent (pedig imád tanulni), és kérdően várta, hogy folytassam. Ez volt a Szent Johanna gimi ötlete. Soha nem lehetek elég hálás azért, hogy akkor, mint mindig, támogatta az ötletemet, soha nem volt túl fáradt ahhoz, hogy beszélgessünk (pedig de, csak titkolta), és végigélte velem az egészet, az első gondolattól a legutolsóig. Örülök, hogy megoszthattam ezt a sorozatot vele, és köszönöm, hogy ennyire szerette.

Szeretnék köszönetet mondani a szüleimnek, akik a világon a legfantasztikusabb emberek. Mivel számukra elsősorban a lányok vagyok, és nem egy író, megértem, hogy egy idő után nem érdekelte őket az egész sorozat, sőt előfordult, hogy szidták is (de pszt), mert ők végignézték az egész munkafolyamatot, ami nyilván elég megterhelő volt számukra (is). Aggódtak, drukkoltak, együtt jártunk kezelésre a kezemmel, szóltak, hogy egyek, igyak, álljak már fel, tehát felügyelték a munkámat, amiért külön köszönet, hiszen ha nem telefonálnak óránként, hogy tartsak két perc pihenőt, elképzelhető, hogy le kell műteni a laptopomról. Komolyra fordítva a szót, egy gyerek sem kívánhat nagyobb boldogságot (akkor sem, ha a gyerek már 27 éves), mint látni a szülei szemében a büszkeséget. Örülök, hogy büszkéek rám, én pedig büszke vagyok rájuk. Ez egy ilyen büszke család. © Anyu, apu, kész vagyok, befejeztem!

Volt egy törés az ötödik kötet megjelenése előtt, amiből, azt hiszem, senki nem vett észre semmit, mégis örök nyomot hagyott bennem. Valaki megígérte, hogy megvárja a sorozat végét, én pedig siettem, ahogyan csak tudtam, de úgy tűnik, neki hamarabb mennie kellett. Mindennél jobban szeretném most felhívni és csak elmondani, hogy megcsináltam, ő pedig biztosan nagyon aggódna, de tudom, hogy nagyon örülne is. Hiszem, mert hinnem kell, hogy azért most lát engem, és bár már nem tudom személyesen megbeszélni vele, tudom, hogy most azt mondaná, „álljak már fel, miért írok még mindig?”. © Bárcsak tudott volna várni még egy kicsit, hogy ezt most ne kelljen leírnom.

Óriási köszönet a kiadómnak, a Ciceró Könyvstúdióknak, Földes Tamásnak és főszerkesztőmnek, Till Katalinnak. Az első kézirattal a Ciceró Könyvstúdiót kerestem meg, szerettem volna, ha ők adják ki a kötetet, Till Katalin pedig az első pillanattól hitt a sorozatban, és külön köszönet, amiért nemcsak szerkesztőként, de olvasóként is nagyon szerette ezt a történetet.

Köszönettel tartozom a nagyszerű borítókért Szabó Vincének, továbbá személyes köszönetet szeretnék mondani nagyszerű barátaimnak és egyben orvosaimnak, akik életben tartottak írás közben. :D Dr. Cserkúti Ferenc, aki sorban adta a tapasztalatokat/kezeléseket és instrukciókat, és aki az utolsó, nyolcadik kötet megírása közben már komolyan aggódott a karom egészségéért, továbbá köszönettel tartozom dr. Mádi-Szabó Lászlónak, aki csak rám nézett, és már tudta, hogy milyen munkafázisban vagyok éppen.

Végül, de nem utolsósorban, szeretném megköszönni az olvasóimnak a határtalan szeretetet, ahogyan ezt a könyvet fogadták és várták. Egyszer, amikor már túl voltam a Szent Johanna gimi első (talán első két) részén, egy plázában voltam aznap, amikor egy világsikerű bestseller megjelenése zajlott. Emlékszem, néztem a borítót simogató olvasókat, akik le sem ültek, egyszerűen állva kezdték olvasni a kötetet, és azon tűnődtem, vajon tényleg lehet ennyire szeretni egy sorozatot? A saját olvasóim adták meg a választ, miszerint igen. Lehet. Elképesztő volt megélni és átélni, hogy mennyire szeretik ezt a történetet, voltak napok, amikor nem hittem a szememnek a kommentáradatot látva vagy éppen az oldalaim látogatottságát figyelve. Örülök, hogy adhattam valamit, amit szeretnek, amit vártak, ami miatt könyvet fogtak a kezükbe és amiről velem együtt álmodozhattak.

Mivel ez egy írói utószó, bármit írhatnék, akár azt is, hogy „klskdkjak”, de annak nem lenne értelme, és

komolytalan is lenne. így megpróbálom röviden (mert ez tényleg nem biztos, hogy bárkit is érdekel) összefoglalni, amit ez a sorozat számomra jelentett.

Szerettem írni. Ez biztos. Minden pillanatát élveztem (tényleg, azt is, amikor fájt vagy szörnyen kimerült voltam). Semmi mást nem akartam ezzel, csak megosztani egy kitalált történetet egy lányról, aki bármelyikünk lehetne. Bemutatni, hogy igenis érdekes lehet a hétköznapi élet, hiszen mindannyian hasonló pillanatokat élünk át. Talán ilyen (tökéletes?) társaság nem létezik, én legalábbis nem kaptam hasonlót, de az biztos, hogy valamennyiünk életében előfordulnak számunkra hasonlóan fontos emberek/barátok. Rendszerben, ha egy „felnőtt Cortez” az utamba akadna, azt még megköszönném, de nem lehetek telhetetlen, így tulajdonképpen kibírom nélküle, már úgymint írtam egyet. :D

Hogy most mit érzek? Furcsa, de még nem sokat azontúl, hogy nem bírom felemelni a kezem. Talán egy kis hiányt, van bennem egyfajta „na, most mit csináljak?” érzés, de tudom, hogy ezeket a karaktereket és ezt a történetet most el kell engednem. Meghatározó része volt az életemnek, mert bár már sok kéziratot túl vagyok, nyolc, egybefüggő regényt még ez idáig nem írtam. A karakterek közel kerültek hozzám, akkor is a fejemben motoszkáltak, amikor éppen pihenni akartam, vagy legalább csak egy kis nyugalmat. Pech, hogy ezt az idillt a gondolataimban kerestem, ami tele van szereplőkkel, ötletekkel, történetfoszlányokkal és zenével. Apropos, zene. Most furcsa lenne külföldi gigasztrádákra köszönetet írni az írás közben hallgatott zenéket, tekintettel arra, hogy gőzük sincs, miről van szó, de azért itt még megjegyezném, hogy a nyolc kötet írása alatt elképesztően sok zenét hallgattam, a legtöbb természetesen Korn és más nu metal bandák megnyugtató dallama volt (©), így valamelyest köszönettel tartozom. Vagy legalábbis mindig menő dolognak tartottam az ilyen köszöneteket, és egyszer szerettem volna kipróbálni.

Utó-utószóként még annyit, hogy csodás érzés számomra, hogy ez a történet mit művelt az életemmel. Kipattant a fejemből, elkezdtem írni, majd önálló útra kelt, talált egy kiadót, egy főszerkesztőt, megtalálta magától a nyomdát, végül a Könyvfesztiválon az első olvasókat. Okos kis könyv ez, elindult a saját útjára. Én pedig most magára hagyom, elengedem, hiszen én azt hiszem, mindent megtettem, amit lehetett, mindent úgy írtam, ahogy szerettem volna, most pedig elégedett vagyok az eredménnyel, mert tudom, én a kezdetek kezdetén valami ilyesmit akartam a végére. Nem egy finálét, elcsépett ömlengést vagy túlcsavart szálakat. Úgy érzem, ez a sorozat az egyszerűségével nyerte el mindazt, amit elnyert, én pedig végig tartottam magam ahhoz az elvemhez, miszerint „ez csak egy sztori egy hétköznapi lányról, A FIÚRÓL (csupa nagybetűvel), a tanulásról, a barátairól, a családjáról, az életéről meg úgy általában, a Szent Johanna gimiről”.

És hogy mi történt az utolsó oldal után? Reni naplója véget ért, a többiek is jó helyre kerültek, Corteznek meg van egy szemszöge, de azt hiszem, eléggé ismerem a karaktert, így tudom, ő azt megtartotta magának, hiszen vigyáznia kell a „menő imidzsére”.

Leiner 'Szeretemazolvasóimat' Laura

Kiadja a Ciceró Könyvstúdió Kft., a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja 1126 Budapest, Tartsay Vilmos u. 4. / Telefon: 06/1-329-0879 e-mail: cicero@cicerokonyvstudio.hu / www.cicerokonyvstudio.hu Felelős kiadó: Földes Tamás / Felelős szerkesztő: Till Katalin Műszaki vezető: Vaisz György / Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit
A Ciceró Könyvstúdió könyveinek kizárólagos terjesztője a Talentum Kft. 2046 Törökbálint, Depo II. / Tel.: 06/23-332-105 Fax: 06/23-232-336

A kiadó könyvei megvásárolhatók a Talentum Könyvesboltban.
1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky ilt 66. / Telefon: 06/1-311-8824 webshop: www.gabo.hu

Tördelés: (VaGy)

1Nyomdai előállítás: Borsodi Nyomda Kft., Miskolc Felelős vezető: Ducai György

1. KEZDET

Új magyar ifjúsági könyvsorozat nyolc kötetben a nagyon tehetséges fiatal szerző tollából! Ha elkezded, biztosan nem tudod majd letenni! Tuti, hogy függővé válsz! Egy sorozat a való életéről. Egy sorozat, amely itt és most játszódik. Egy gimi, ahová mindenki szívesen járna. Srácok, akik olyanok, mint te és mégis mások. A történet rólad is szól!

• 2. EGYÜTT

Kilencedik második félévében az iskolai élet ezerrel pezseg: farsangi bál, Valentin-hét, Valentin-napi bál, tavaszközöntő buli, osztálykirándulás és még sok minden más...

Az osztályközösség eközben egyre jobban összekovácsolódik. Reni érdeklődése Cortez iránt szerelemmé változik; vágyakozás, reménykedés, féltékenység, csalódás, aztán ismét reménykedés között őrlődik, mert a fiú viselkedése egyáltalán nem egyértelmű...

• 3. EGYEDÜL

Reni alig várja a nyári szünet után, hogy viszontláthassa osztálytársait, és persze főleg Cortezt...

Tizedik első félévében azonban egyre több problémával kell megküzdenie: Arnold külön utakon jár, Virág szerelmes lesz (és ezúttal nem egy tinibálványba), Kinga újabb és újabb mániákkal áll elő, na és Cortez...

Míndeközben továbbra is pörög az élet a Szent Johannában: új kihívások, új események és új balhék követik egymást...

4. BARÁTOK

Reni és Virág ismét nagyon jó barátok a konfliktus után. Virág nemcsak Doriánnal szakított, hanem emós külsejével is: mostantól vidám cuccokban jár, és még a szemüvegét is hajlandó hordani. Reni igyekszik kihasználni minden percet, amit Arnolddal tölthet, ám Cortez ezt egyáltalán nem nézi jó szemmel, ezért a két fiú között egyre nő a feszültség... Mindezek mellett fontos szerepet kap még a második félévben egy mangakiállítás, Ricsi új robogója, Cortez nagymamája, egy éjszaka a Balaton-parton és az iskolai könyvtár... Az osztály továbbra is a „legbalhésabb” társaság, és a tanulásban sem jeleskednek. A sok panasz miatt még a nyár eleji párizsi csereutazás is veszélybe kerül.

• 5. REMÉNY

Új tanév, új osztálytárs, új konfliktusok, új és régi barátságok, új és régi szerelmek...

A tizenegy b-ben továbbra is „zajlik az élet”, miközben többek között az is kiderül, hogy mi történt a párizsi csereutazáson, hogy kicsoda Jérôme és Benoît, és vajon ki lopja Dave személyiségét, hogy miért veszélyes a gomba, hogy Zsák kibe lesz szerelmes, és Cortez miért törli az összes ismerősét a Facebookon...

Na és persze, hogy Reni kitől kapta a nyakláncot meg a gyűrűt... Reninek is újabb kihívásokkal kell szembenéznie, de úgy tűnik, egyre jobban felnő hozzájuk...

• 6. KETTEN

December 20-a Reni életének legboldogabb napja, és ettől kezdve minden megváltozik. De vajon csak jó értelemben? Vajon meddig tart a váratlanul jött boldogság? És Reninek sikerül-e nemcsak megszerezni, de meg is tartani Cortezt? Mi mindennel kell megküzdenie a saját félelmein, gátlásain kívül? Hisz Cortez a sulis legmenőbb sráca, mindenki rajong érte, Reni viszont, legalábbis saját megítélése és persze Kinga szerint a „nyomik” táborát erősíti...

A tizenegyedik osztály 2. féléve is tele van izgalmakkal, akárcsak a korábbiak. Dave például élete eddigi legnagyobb próbatételén megy keresztül, Kinga még önmagát is felülmúlja egy diszkóban, Corteznek pszichológushoz kell járnia, Viki kiborítja a „bilit”, Reninek pedig váratlan vendég érkezik a születésnapjára...

7. ÚTVESZTŐ

Szeptember 1-jén Reniek immár irigyelt végzősökként lépnek be a sulis épületébe, de vajon tényleg irigylésre méltó a helyzetük? Egy biztos: a legsúfoltabb, legeseménydúsabb évnak néznek elébe, amelynek már az első fele is tele lesz óriási élményekkel (szalagavató, nagy végzős bulizások, utolsó közös szilveszter), ugyanakkor komoly buktatókkal (érettségi tárgyak kiválasztása, a felkészülés megkezdése és a nagy kérdés: a továbbtanulás).

Ám a 12/b, mint tudjuk, nem átlagos társaság, és mindent megtesznek azért, hogy az utolsó évük valóban felejthetlenné váljon, nemcsak önmaguk, de a Szent Johanna gimnázium összes tanára és diákja számára is....

GYERE ÉS CSATLAKOZZ VIRTUÁLIS SZJG!

**TE KIT VÁLASZTASZ OFŐNEK? MÁDAYT, KARDOST,
VLADÁRT VAGY HALLERT?**

www.szjger.hu